LISA SCOTTOLINE

TRITONIC

ZÎMBET UCIGAȘ

scene crime scene crime

Lisa Scottoline
Killer Smile
Copyright © 2004 by Lisa Scottoline
Copyright © TRITONIC 2006 pentru prezenta ediție în limba română

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77
www.tritonic.ro
www.crimescene.ro

Colecția: CRIME SCENE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCOTTOLINE, LISA
Zîmbet ucigaș / Lisa Scottoline ; trad.: Cezara Maria Păstrăv - București : Tritonic, 2006
ISBN (10) 973-733-109-5 ; ISBN (13) 978-973-733-109-0

I. Păstrăv, Cezara Maria (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactor: BOGDAN HRIB
Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 287 / ianuarie 2007
Bun de tipar: ianuarie 2007
Tipărit în România

LISA SCOTTOLINE

ZÎMBET UCIGAȘ

Traducere și note de
CEZARA-MARIA PĂSTRĂV

TRITONIC
crimescene.ro

Alien Registration No. 2129258
Name Giuseppe [illegible] Scottolini
(First name) (Middle name) (Last name)

RIGHT INDEX FINGERPRINT

(Signature of holder) Giuseppe Scottolini

Birth date Aug 31 1881
Born in (Town) Acceli-Piceno (State) Italy
Citizen or subject of Kotte Sovereign Italy
Length of residence in United States 32 yrs. — mos.
Address of residence 4923 Thompson St
(Number and street) PHILADELPHIA PA
(City) (County) (State)

Height 5 ft. — in.
Weight 145 lb.
Color of hair Grey
Distinctive marks Scar on forehead left side

PHILADELPHIA, PA. FEB 27 1942 M.O.B.

Sadie A. Welch
(Signature of identifying witness)

Application filed in Alien Registration Division. Copy filed with Federal Bureau of Investigation office at PHILADELPHIA, PA.

Alien Registration No. 3225477.
Name Marie [illegible] Scottolini
(First name) (Middle name) (Last name)

RIGHT INDEX FINGERPRINT

(Signature of holder) Marie Scottolini

Birth date May 4 1893.
Born in (Town) Acceli Piceno (State) Italy.
Citizen or subject (Nation) Italy.
Length of residence in United States 9 yrs. — mos.
Address of residence 4923 Thompson St.
(Number and street) PHILADELPHIA PA
(City) (County) (State)

Height 5 ft. 2½ in.
Weight 147 lb.
Color of hair Grey.
Distinctive marks None.

PHILADELPHIA, PA. FEB 27 1942 M.O.B.

Marie A. Wall
(Signature of identifying witness)

Application filed in Alien Registration Division. Copy filed with Federal Bureau of Investigation office at PHILADELPHIA PA.

În memoria tatălui meu,
Frank Joseph Scottoline,

și a bunicilor mei,
Giuseppe și Mary Scottoline

O femeie este ca un pliculeț de ceai. Nu știi
cît este de tare pînă cînd nu este în apă fierbinte.

— ELEANOR ROOSEVELT

UNU

— Rosato și Asociații, spuse Mary DiNunzio în receptor, apoi își trase o palmă pentru că răspunsese la telefon.

Cel care suna era Premenstrual Tom, un tip care voia să dea în judecată Poliția din Philadelphia, Congresul Statelor Unite și un imbecil local. Suna la birou la orice oră și lui Mary îi părea rău pentru el. Evident, nu era în toate mințile și nimerise peste unul dintre puținii avocați din oraș care n-ar fi dat în judecată nebunii de legat.

— Sînt domnul Thomas Cott! țipă el. Cu cine vorbesc?

— Sînt Mary DiNunzio. Am vorbit ieri...

— Dă-mi-o la telefon pe domnișoara Benedetta Rosato!

— Domnișoara Rosato a plecat, domnule.

Mary aruncă o privire la ceas. 10.16 p.m. Toată lumea plecase acasă cu ore în urmă și, pînă acuma, încăperile fuseseră binecuvîntat de liniștite.

— Biroul este închis.

— Și atunci tu ce faci acolo, domnișoară Mary DiNunzio?

Bună întrebare, domnule Thomas Cott. Mary lucra din nou pînă tîrziu, citind pînă cînd ochii ei căprui se înroșeau și lentilele de contact deveneau la fel de uscate ca și cerealele pentru micul dejun. Tot felul de documente acopereau masa de conferințe ca un strat gros de zăpadă și silueta ei compactă fusese curbată în scaunul rotativ atît de mult timp că se simțea ca o chiftea.

— Domnule Cott, lăsați un mesaj și o să-i spun lui Bennie...

— Refuz să mai las mesaje! Dă-mi-o pe domnișoara Benedetta Rosato la telefon! Cer să mi se spună de ce nu vrea să mă reprezinte! Drepturile constituționale sînt domeniul ei, așa scrie pe calculator!

— Ce calculator?

— Ăla din bibliotecă. Pe site, site-ul vostru! Scrie chiar acolo! Aste este publicitate falsă! Drepturile mele constituționale nu contează? Eu nu contez?

— Domnule Cott, nici un avocat nu poate lua toate cazurile, îi răspunse Mary, apoi ezită. Bennie le spusese asociaților să nu vorbească cu Premenstrual Tom, dar dacă i-ar fi putut explica situația, poate că ar fi încetat să mai sune. Cred că Bennie v-a spus de ce cazul dumneavoastra nu ar putea fi cîștigat. A practicat dreptul constituțional mulți ani și judecata ei este excelentă, așa că...

— Toți judecătorii sînt băgați în asta! Sînt corupți cu toții, pînă la ultimul! Primăria este un cuib de conspiratori și corupți! Primarul îi are pe toți în buzunar!

— Domnule Cott, judecătorii nu sînt corupți, și cazul dumneavoastră ar ajunge într-un tribunal federal oricum...

— Nu mă păcăliți, nici una din voi! Dă-mi-o pe domnișoara Benedetta Rosato la telefon în momentul ăsta! Știu că-i acolo! Trebuie să fie, acasă nu e!

Mary clipi.

— De unde știți că ...

— Am fost la ea acasă! Am batut la ușă, am așteptat să-mi deschidă. Ferestrele erau întunecate!

Mary înțepeni.

— De unde ai adresa ei?

— Din cartea de telefoane, am căutat-o! Crezi că-s un *incapabil*? N-oi avea eu o diplomă drăguță în drept, dar nu sînt un *incapabil*, DOMNIȘOARĂ MARY DiNUNZIO!

Dintr-o dată lui Mary nu-i mai păru rău pentru el. Acum striga mai tare, aproape urla.

— AM SPUS dă-mi-o pe DOMNIȘOARA BENEDETTA ROSATO la telefon ÎN MOMENTUL ĂSTA! ȘTIU că e chiar acolo, lîngă tine!

— Domnule Cott, dacă ați vrea doar...

— NU MĂ MINȚI! Să nu îndrăznești SĂ MĂ MINȚI!

— Domnule Cott, eu nu...

— Vin acolo, CĂȚEA MINCINOASĂ! Vin acolo și o să te ÎMPUȘC...

Mary închise telefonul, zguduită. Sala de conferințe devin brusc tăcută. Aerul părea încărcat. Îi trebui un moment să înțeleagă ce se petrecuse. Bine, Premenstrual Tom se transformase în Tom Psihopatul, și nu mai era amuzant. Bennie era la un dineu ACLU*, dar trebuia să se încheie în curînd. Ar fi putut fi pe drum spre casă. Mary trebuia să o avertizeze. Se întinse spre telefon pentru a suna pe mobilul șefei ei.

Rring, rrriiinng! Telefonul sună sub mîna lui Mary, surprinzînd-o neplăcut. *Rrrriiinng!* Scrîșni din dinți și îl lăsă să sune încă de două ori ca să răspundă robotul. N-ar fi trebuit să vorbească deloc cu Premenstrual Tom. Cînd avea să învețe? Reflexele ei de fată bună — Ajută, Fii de Treabă, Spune Adevărul — nu funcționau în practicarea dreptului.

Mary apăsă tasta pentru linia ei telefonică directă și o sună pe Bennie, dar nu răspunse nimeni. Îi lăsă un mesaj detaliat, apoi închise neliniștită. Urma să sune peste cinci minute să se asigure că șefa ei primise mesajul.

Mary se lăsă pe spate în scaunul ei rotativ, dorindu-și dintr-o dată să nu fii fost singură în birou. Aruncă o privire spre ușa sălii de conferințe, surprinsă că pragul era întunecat. Cine stinsese luminile de la recepție? Poate oamenii de serviciu, cînd plecaseră.

Vin acolo și te împusc.

Mary fixă telefonul cu privirea, provocîndu-l să sune din nou. Nu scosese receptorul din furcă pentru că procedura cerea ca mesajele amenințătoare să fie înregistrate pentru a servi ca dovezi, în caz că biroul ar fi trebuit să ceară un ordin de restricție, ca în cazul lui Premenstrual Fred. Mary se întrebă în trecere dacă n-ar fi fost posibil să-și găsească o carieră care să nu atragă variate manifestări de furie homicidă sau reclame tv proaste.

* ACLU — American Civil Liberties Union

Treci peste asta își spuse. Premenstrual Tom se descărcase și în holul clădirii era un post de securitate. Paznicul nu ar fii lăsat pe nimeni să urce fără să o sune mai întîi, mai ales în afara orelor de program, și în ultima vreme nu se putea trece de securitate fără un permis de conducere și o notă de ipotecă.

Se apucă din nou de lucru, îndesînd o buclă de un blond întunecat înapoi în cocul franțuzesc și luînd de pe masă documentul pe care îl citea. Era o scrisoare datată în 17 decembrie 1941, de la biroul central al agentilor teritoriali, o agenție federală care nu mai exista. Calitatea era proastă pentru că era o copie Xerox a unui clișeu foto făcut după o copie la indigou și în alte circumstanțe Mary ar fi scos bani pentru vechimea documentului. Toți cei din birou numeau acest caz History Channel, dar ei îi plăcea History Channel. Lui Mary îi plăcea cam tot ce vedea la televizor, mai puțin emisiunea Actor's Studio, pe care n-ar fi urmărit-o nici sub amenințare cu arma. Dar nu vroia să se gîndească la amenințări cu arma acum.

Mary mîzgăli INUTIL pe un autocolant, îl lipi de scrisoare și o puse pe teancul INUTIL din fața ei. Ignora cu bună știință înălțimea teancului INUTIL pentru că altă atitudine ar fi fost INUTILĂ. Era înconjurată de documente care umpleau cutii de carton aliniate de-a lungul peretelui sălii de conferințe. Undeva în aceste cutii se afla dosarul unui bărbat pe nume Amadeo Brandolini. Amadeo emigrase în Statele Unite din Italia, se căsătorise, avusese un fiu și începuse o afacere cu pescuit. Cînd izbucni al doilea război mondial, a fost arestat de FBI și închis la fel cu alte zece mii de italieni în baza unui act mai bine cunoscut pentru că a autorizat închiderea japonezilor. Amadeo a pierdut totul și în cele din urmă s-a sinucis în lagăr. Reprezentanții fiului său o angajaseră pe Mary pentru a intenta proces pentru reparații, iar ea nu putea face altceva decît să-l jelească. Prea puține emisiuni de pe History Channel aveau un final fericit, motiv pentru care toată lumea se uita pe Fox.

Rring! Telefonul sună și Mary sări cît colo. Trebuia să fie din nou Premenstrual Tom, pentru că îi spusese lui Bennie să o sune pe mobil și nu mai *avea* cine să o sune la această oră, motiv pentru care lucra pînă tîrziu. Poate că lucrurile astea erau legate între ele, dar Mary nu era în dispoziția necesară unei introspecții. Se încordă. *Riiinnng! Rriinng!*

Într-un tîrziu sunetul încetă. În sala de conferințe se lăsă liniștea din nou. Mary aștepta ca liniștea să devină din înspăimîntătoare, confortabilă, dar asta nu se întîmplă. Recepția rămînea întunecată. Încercă să se relaxeze, dar nu reuși. Aruncă o privire peste umăr, deși se afla la etajul treizeci și doi. Afară era întuneric și în oglinda de onix a ferestrelor văzu sala nou nouță de conferințe, o masă dezordonată, plină de pahare de plastic de cafea și o isterică cu diplomă în drept.

Vin acolo și te împușc.

Mary se întoarse, ridică receptorul și formă numărul de mobil al lui Bennie. Nici de data asta nu răspunse nimeni, așa că mai lăsă un mesaj, de data asta ceva mai isteric. Închise și se uită din nou la ceas. 10:36. Era tîrziu. Nu vroia să mai rămînă acolo ca el să sune din nou. Oricum nu se putea concentra. Era vremea să plece. Se ridică din scaun, își umplu servieta cu documente, își însfăcă poșeta și părăsi sala de conferințe.

Scaune de piele și o canapea asortată se întrezăreau în recepția întunecată și Mary se grăbi pe lîngă mobila înfricoșătoare spre lift, care nu era destul de aproape. Odată ce intră, răsuflă ceva mai ușurată și cînd liftul ajunse în holul clădirii ieși din el și privi în jur, pulsul ei revenind la normal. Holul din imitație de marmură era luminat și gol, cu excepția unui birou de securitate din imitație de granit ocupat de un singur paznic, prea adormit pentru ca ea să se simtă în siguranță. Bobby Troncello, un boxeur amator pe care Mary îl cunoștea din cartier, moțăia fără îndoială, deasupra paginii de sport.

— Trezirea, Bobby, spuse ea, îndreptîndu-se către birou.

Puse servieta pe suprafața lui strălucitoare și privi peste marginea lui.

— Avem necazuri.

— Adică?

Bobby ridică privirea, trăgîndu-și șapca maro, pe care o ura, pînă la sprîncene. Ochii lui căprui erau umezi și sticloși, avea un nas lat, punctat de pori largi și gura îi era o tăietură, de obicei umflată de la sală. Pe birou zăcea deschis un exemplar din *Daily News*, în format de ziar de scandal, cu paginile tăiate într-un zig-zag fin, și o doză de Cola caldă se învecina cu ambalajul alb al unei cine cu friptură și brînză. Nu mai rămăsese decît un capăt din sandvișul lung, rotunjit, ca un cot maroniu.

— Tocmai am primit un telefon de un tip foarte mînios, pe nume Tom Cott. Nu știu cum arată, dar m-a amenințat că vine aici în noaptea asta și mă împușcă.

— Hopa.

Fruntea lui Bobby se încreți, într-un fel nefericit.

— Ar trebui să-mi spui să nu-mi fac griji.

— Nu-ți fă griji, Mare. Bennie ne-a spus deja să fim cu ochii în patru după tipul ăsta. Nimeni nu urcă, știi doar. Dacă vine în holul meu, mă ocup personal de el. Nu las eu pe nimeni să-i facă rău fetei mele de cartier.

Mary zimbi, aproape liniștită.

— S-a dus la Bennie acasă în noaptea asta. A spus că i-a găsit adresa de cartea de telefoane. Am sunat-o și i-am lăsăt un mesaj de avertizare, dar îmi fac griji.

— Pentru *Rosato*? Eu mi-aș face griji pentru el.

Bobby rîse, ridicîndu-se ca să-și întindă brațele care îi tensionau cusăturile mînecilor blazerului maro. Reverele sale se despărțiră cînd se întinse, emanînd un miros ametitor de parfum Drakkar Noir și ceapă prăjită.

— Dacă prostul ăla se pune cu ea, o să-și ia o bătaie de-o să-i sune apa în cap.

— Dar a spus că vrea să mă împuște. Sau să ne împuște pe noi. Cred.

Mary nu își amintea prea multe din ce spuse Premenstrual Tom după împușc și faptul că o numise o cătea o deranja mai mult decît ar fi fost cazul, mai ales că făcea parte din contextul unei amenințări cu moartea.

— Dacă are un pistol? Dacă se duce acasă la Bennie cu un pistol?

— Și ce dacă? Rosato are permis pentru armă.

Bobby sforăi.

— Îi dă o gaură înainte ca el să-și nimerească buzunarul pantalonilor.

În mod ciudat, mă simt mai rău.

— Astea-s cele mai bune replici ale tale, Bobby?

— Nu-ți fă griji, totul e în regulă. Ai muncit prea mult, noapte de noapte. Dă-mi voie să-ți găsesc un taxi.

Bobby luă servieta lui Mary, înconjură biroul de securitate și își trecu un braț mirositor în jurul umerilor ei.

— Apropo, te-ai hotărît în privința prietenului meu, Jimmy? Mă lași să te combin cu el?

Mary își ascunse groaza. Bobby tot încerca să o combine cu prietenii lui boxeuri, o buclă neîntreruptă de Joey-i, Billy-i și un Pooch rătăcit. În ultima vreme toată lumea se juca de-a peținitorii, de parcă se hotărîseră că Mary nu mai are voie să fie o Văduvă Tînără. Nu știuse că exista o limită oficială.

— Ți-am spus de Jimmy. Am fost la liceu împreună, e un tip tare de treabă. Lucrează cu taică-su ca instalator, are o mașină drăguță. Are bilete la meciul lui Eagles. La nivel de club, Mare.

— Mersi, dar nu prea cred.

— Ești sigură?

Bobby o conduse la ușa de alamă lustruită, o deschise pentru ea și o împinse ușor afară pe troutuar. Aerul nopții era proaspăt și înviorător și nu erau aproape deloc mașini pe stradă la ora aceea. Rosato și Asociații se mutase în niște birouri mai drăguțe din centru, de cînd se ocupau de cazuri mai importante și noua locație mai pretențioasă făcea mai ușoară găsirea unui taxi. Bobby opri unul aproape imediat.

— Hai, Mare, de ce nu vrei să-i dai o șansă lui Jimmy?

Mary zîmbi.

— Să-i dau o șansă? Ești un adevărat poet.

— Trebuie să revii pe calea cea bună, fată.

Bobby dechise portiera, făcîndu-i din ochi.

— Poate altă dată, mersi.

Mary se urcă pe bancheta din spate a taxiului, îi făcu din mînă lui Bobby și îi dădu șoferului, un bărbat mai în vîrstă, chel, adresa. Acesta abia încuviință din cap drept răspuns, ciudat de taciturn pentru un șofer de taxi din Philadephia și pentru o clipă ea crezu că nu vorbește engleza, dar pe legitimația lui scria John Tucker. Porniră hurducîndu-se printre străzile întunecate și pustii. Interiorul taxiului avea un aer neobișnuit. Preșurile negre duhneau a spray cu aromă de căpșuni, bancheta de vinil strălucea de curățenie și centurile chiar funcționau. Era prea pe dos pentru Philly și Mary se simțea dezorientată.

— Păstrați taxiul foarte curat, spuse ea politicoasă, dar el nu-i răspunse.

Poate nu o auzise.

— Mașina e așa de curată! spuse ea mai tare.

Dar tot nu primi nici un răspuns așa că o lăsă baltă și se afundă și mai mult la locul ei, privind pe fereastră în timp ce goneau pe Walnut pe lîngă localuri întunecate. Cîțiva oameni de afaceri mergeau pe stradă, bărbații cu cravatele slăbite, femeile cu poșetele fluturînd. Un vagabond zdrențăros striga în colțul străzii, amintintu-i de Premenstrual Tom. Căută prin poșetă, scoase mobilul și formă numărul lui Bennie. Nici acum nu îi răspunse șefa și ea îi mai lăsă un mesaj. Închise și urmări reacția șoferului în oglinda retrovizoare. Acesta nu spuse nimic, dar privirea i se mută mult spre dreapta. Călătoriră în tăcere spre cartierul ei și el intră cu taxiul mai dur decît era necesar pe strada ei. Fără motiv, Mary se simți de parcă îi făcuse o nedreptate, astfel încît, atunci cînd opri în fața casei ei, îi dădu o bancnotă de zece dolari pentru o cursă de șase.

— Păstrează restul, spuse ea, dar el nu făcu decît să dea din nou din cap.

Deschise portiera, își adună lucrurile și abia ieșise din mașină cînd șoferul călcă accelerația și plecă în viteză, lăsînd-o singură în curbă.

Vin acolo și te împușc.

Vocea continua să se audă în capul lui Mary și atunci o lovi: Premestrual Tom ar fi putut afla unde locuia ea. Îi știa numele. Și ea era listată în cartea de telefoane. Realizarea o sperie, apoi se întrebă de ce nu se gîndise la asta mai devreme. Ar putea fi aici, sau pe strada ei. Privind-o. Chiar acum. Cu un pistol.

Mătură strada cu privirea, o alee îngustă cu grupuri de cîte trei case din cărămidă. Singura lumină se afla la capătul îndepărtat al străzii și nu era destul de puternică încît să o facă să se simtă în siguranță. Unii dintre vecinii ei instalaseră lumini lîngă ușile lor de intrare, dar acestea nu luminau decît scările lor personale. Trotuarele erau pustii. Toată lumea era înăuntru. Cîțiva copaci plantați în curbă susurară într-o adiere de vînt și Mary îi măsură din priviri cu suspiciune. Trunchiurile lor păreau prea subțiri ca cineva să se poate ascunde îndărătul lor, dar Premestrual Tom putea fi slăbuț. Dacă nu avea rețineri de apă.

Vin acolo și te împușc

Mary simți o nevoie panicată de a intra în casă. Lumina din fața casei ei era stinsă și ea se grăbi pe scările de la intrare în întuneric, băgînd o mînă în poșetă după chei. Putea auzi zgomotul de ceartă venind de la două case departare, de la familia Mendozas, unde nu existau niciodată certuri. Ciudat, toate păreau stranii în seara asta. Era lună plină, sau de ce? Bîjbîia cu inelul de chei cînd telefonul sună în casă. Băgă cheia in broască, o învîrti și se grăbi înăuntru, alergînd prin livingul întunecat spre telefon.

— Alo, răspunse ea și la capătul celălalt era Bennie, rîzînd.

— Nu mă asculți, DiNunzio. V-am *spus* să nu vorbiți cu el.

— Am crezut că pot fi de ajutor. Acuma am intrat în casă. Unde ești?

Mary nu fusese niciodată atît de ușurată ca o sunase șefa. De fapt, niciodată nu fusese atît de ușurată să audă

că e șefa la telefon, dar asta nu însemna că o vroia moartă.

— Sînt acasă, teafără și în siguranță.

— Premenstrual Tom e acolo?

— Bineînțeles că nu. Dar îți mulțumesc că îți faci griji pentru mine. Să-mi amintești asta la evaluare.

Bennie rîse din nou și Mary presupuse că se distrase la dineul ACLU, în mod evident sărbătorindu-și dreptul acordat de Primul Amendament de a bea cocktailuri cu ciocolată.

— Bennie, cred că ar trebui să iei asta mai în serios.

— Liniște-te, copile. N-ai de ce să-ți faci griji în privința lui. Numai vorba e de el.

— De unde știi că numai vorba e de el? N-ai de unde să știi asta.

— Ba știu asta.

— Ești sută la sută sigură?

Mary nu adăuga că era puțin îngrijorată și pentru ea, personal. Sau că Premenstrual Tom o numise într-un fel care îi rănise sentimentele cînd o amenințase cu moartea.

— E așa un ciudat!

— Absolut, este! E de la sine înțeles că e un ciudat, dar asta nu spune totul.

Aproape convinsă, Mary se lăsă să cadă pe canapea și își aruncă pantofii. Aceștia alunecară pe covorul berber și stîngul aterizâ lîngă ușă cu tocul în sus. Privi într-o doară în direcția lui, apoi se încruntă. O dungă subțire de lumină strălucea din prag, pe sub ușă. Nu închisese ușa de la intrare după ea?

— Ai încredere în mine, copile, spunea Bennie. Am apărat cazuri de crimă dintotdeauna. Sînt ciudați din cauza cărora ar trebui să-ți faci griji și ciudați din cauza cărora nu trebuie. Îți spun eu care sînt care.

Mary se uita la ușă. Era deschisă? Unde îi erau cheile? Mîna îi era goală, nu le avea la ea. Probabil le lăsase în ușa de la intrare!

— Ciudații de care e bine să te temi sînt cei care *nu* te amenință mai întîi. Crede-mă, ăia sînt cei periculoși.

Sînt cei care nu te anunță și nu te amenință în nici un fel.

Ușa de la intrare se deschise foarte puțin. Mary îngheță. Era o adiere de vînt? Sau era cineva acolo? *Deschizînd ușa?*

— Cei cu adevărat periculoși, adevărații ucigași, așteaptă în tăcere. Și, la mometul potrivit, *lovesc.*

— Aiiii! strigă Mary care scăpă telefonul și alergă spre ușă.

Traversă camera în viteză, smulse cheile din broască și trînti ușa cu ambele mîini. *Bine. Da. Pfuiii.* Rîse umețită de ușurare. Învîrti yala ca să încuie ușa, puse și lanțul. Apoi se întoarse și o văzu.

Umbra unui bărbat fulgerînd prin fața jaluzelelor care îi acopereau fereastra din față.

Mary îngheță. Apoi umbra dispăru.

Ascultă. Nu auzi pași, dar pereții casei ei erau oricum prea groși. Poate că ar fi trebuit să deschidă ușa și să arunce o privire?

BINEÎNȚELES CĂ NU! TE-AI ȚICNIT? Se grăbi înapoi la telefon și nu-și putu ascunde panica.

— Bennie, spuse, cu respirația tăiată. Tocmai s-a întîmplat ceva foarte straniu! Un bărbat tocmai mi-a trecut prin fața ferestrei.

— Cum arăta?

— Ca o umbră!

— Stai calmă. Era cineva acolo cînd ai intrat?

— Nu.

— Și abia ai intrat.

— Corect.

Bennie chicoti.

— Nu-i nimeni afară acum.

— Dar l-am văzut!

— O umbră. O umbră nu e un bărbat DiNunzio.

— Si dacă e Premenstrual Tom? A căutat adresa ta, poate a căutat-o și pe a mea. Nu-i un incapabil.

— Oh, și ție ți-a ținut discursul ăla.

Bennie rîse.

— Te lași dusă de val. E noapte, sînt umbre. Ești doar puțin speriată, atîta tot.

Puțin?

— Acuma, ești în regulă sau trebuie să vin acolo?

Nu.

— Da!

— Bine, du-te și dormi. O să mă ocup de noul nostru prieten dimineață. Lasă-mi-l mie și mulțumesc din nou de telefon. Noapte bună, puștoaico.

— Noapte bună, spuse Mary, dar închise îngrijorată.

Văzuse un bărbat la fereastră? Deschisese acesta ușa? Își imaginase? Era Premenstrual Tom? Se ridică nesigură și merse desculță pînă la fereastră. Jaluzelele erau desfăcute la mijloc și aruncă o privire prin mica deschidere dintre ele. Nu putea vedea decît o porțiune din strada ei, o linie de cărămidă roșie din casa de peste drum, o dungă de asfalt și o felie din cerul negru al nopții. Norii blocau pînă și vederea spre rai, ascunzînd stelele și păstrînd luna un secret.

Mary rămase la fereastră gîndindu-se. Părea puțin probabil ca Premenstrual Tom sa fie afară undeva, dar nu era imposibil. Existau oameni periculoși în oraș. Știa pentru că unul îi luase viața soțului ei. Fuseseră căsătoriți numai doi ani și Mike fusese ucis în timp ce mergea pe bicicletă pe West River Drive, lovit intenționat de o mașină. Ucigașul fusese prins, dar asta nu o alinase deloc pe Mary. Era un avocat care încerca să înțeleagă sensul justiției. Înțelegea perfect sensul pierderii.

Închise jaluzelele, se îndepărtă de fereastra din față și stinse luminile.

Aruncîndu-se într-o beznă familiară.

DOI

— Pleacă, spuse Mary fără să-și ridice privirea.

Se afla în locul ei obișnuit din sala de conferințe, unde își petrecuse din nou întreaga zi citind documente guvernamentale. Tot nu găsise dosarul lui Amadeo și mai avea aproximativ trei miliarde de documente rămase. Mulți avocați ar fi dat înapoi dinaintea unei asemenea sarcini, dar nu și Mary. Crescuse în South Philly, unde învățase să facă baloane de gumă, să poarte tocuri și să lucreze peste program. Una din aceste deprinderi avea să se dovedească folositoare. Oare care din ele?

— Haide, ai nevoie de o pauză, răsună o voce din prag.

Judy Carrier, asociată și prietena ei cea mai bună.

— Hai să mergem la cină!

Mary termină de citit documentul și trecu la următorul. Mai rămîneau doar 2.999.999.999. *Dacă nu mai mănînc de-acuma înainte, termin pînă la menopauză. Iupiii!*

— E aproape șapte. Nu ți-e foame? Eu mor de foame.

— Asta pentru că te foiești prea mult. Stai locului. Muncește.

Mary știu că e inutil chiar în timp ce o spunea. Judy Carrier era din California de Nord, unde urca pe munte ca amuzament. Mary nu o putea înțelege. O dată văzuse o fotografie a familiei lui Judy, cu toții putînd centuri, funii și clame și crezuse că lucrau pentru o televiziune prin cablu.

— Hai să mergem la restaurantul ăla unde servesc sushi, peste drum. Am auzit că tipul ăsta extrem de arătos de la Dechert iese acolo. Îl cheamă Nicastro, Stephen Nicastro. Trebuie să fie italian, ca și tine!

— Atunci sîntem făcuți unul pentru altul. Fă rezervări pentru luna de miere.

— Și dacă mergem acum ne putem întoarce la timp pentru telefonul lui Premenstrual Tom. Bau!

Judy o luase peste picior întreaga zi și îi lăsase pînă și o cutie de pastile pentru crampe menstruale pe birou.

— Îmi ești de mare ajutor. Acum du-te. Lasă-mă să lucrez. Pleacă.

— Mersi. Cu plăcere.

Judy intră în sala de conferințe și se trînti într-un scaun rotativ.

Mary își ridică privirea, ușor enervată. Judy era frumușică într-un fel deschis, tipic american, cu ochi albaștri rotunzi și strălucitori, un nas mic și drept și un rînjet relaxat și optimist. Își vopsise părul lung pînă la bărbie în galbenul canar al carnețelelor legale, ceea ce Mary spera că era doar o coincidență. Și, în contrast cu costumul țeapăn, bleumarin al lui Mary, Judy purta un tricou cu o cravată desenată, blugi largi și saboți galbeni, arătînd de parcă încălțase banane. Efectul per asamblu era întîlnirea stilului Business Casual cu stilul Cirque du Soleil, dar Mary nu spuse asta. Prietenele cele mai bune știu cînd să-și țină gura.

— Deci, ai de gînd doar să stai acolo și să te holbezi la mine?

— Te vreau rău de tot.

— Ciudato.

— Cînd putem merge să mîncăm?

— După ce găsesc dosarul lui Amadeo.

Mary ridică hîrtia pe care o citise.

— Acestea sînt inventare ale proprietăților și ale conturilor bancare ale celorlalți deținuți. Dacă găsesc inventarul lui, voi ști ce s-a întîmplat cu bărcile lui.

— Ce contează?

— Dacă pot afla ce s-a întîmplat cu bărcile lui, pot obține rambursări pentru pierderea lor. Toți banii pe care i-a băgat în afacere și pe care i-a pierdut cînd a fost închis. Citește cazul *Korematzu*, știi tu, faimosul dezacord al lui Brennan. Aia e partea despre dreptate.

— Adevărat, numai că cei în dezacord în cazul *Korematsu* au fost Murphy și Jackson. Tu și Bennie mereu greșiți la asta. Brennan nici măcar nu era în tribunal la vremea aceea.

Judy zîmbi.

— Și dreptatea poate aștepta pînă după cină.

Mary știa că Juy glumea, cel puțin despre dreptate. Absolventă reputată a universității Boalt Hall, editoare șefă la Law Review* și fostă asistentă a judecătorului șef al unei mari Curți de Apel din țară, Judy Carrier avea acreditări legale care îi permiteau să corecteze pe oricine din firmă, fiind mult deasupra altora care își vopseau părul marca Jell-O.

— Stai o clipă, spuse Judy, încruntîndu-se la documentele împrăștiate pe masa de conferințe. Ai citit documentele astea la Arhivele naționale, atunci cînd le-ai xeroxat. N-ai văzut dosarul lui Brandolini atunci?

— Nu, dar reverific. Poate că l-am trecut cu vederea. Trebuie să fie aici.

Mary citi în viteză următorul document și înălță o rugă tăcută Sfîntului Jude, Patronul Cauzelor Pierdute și al Producției de Documente.

— *Tu* să-l treci cu vederea?

Prin ochii lui Judy trecu un fulger albastru de neîncredere.

— Tu nu treci niciodată nimic nu vederea. Ești cea mai atentă fată pe care o știu.

— Cu excepția dezacordului în cazul *Korematzu*. În plus, nu m-am putut concentra cînd xeroxam. Trebuia să găsesc dosarele corecte și puteam folosi copiatorul doar cîte cinci minute o dată. Aveau atîtea reguli, de la sticker-ele de declasificare, la cărțile de identitate și la un-singur-dosar-o-dată.

Mary nu adăugă că fusese distrată și de simplul fapt că se afla la Arhivele Naționale. Clădirea din parcul College era elegantă, modernă și frumoasă, un edificiu potrivit pentru istoria documentată a țării ei. Îi plăcuse la nebunie fiecare clipă a cercetărilor pe care le făcuse acolo, pînă la creioanele de un roșu voios pe care le primise pe gratis si la semnul pe care scria ACEASTA VĂ ESTE MOȘTENIREA!

* Law Review — celebră revistă a studenților la drept.

— Mare, îți irosești timpul.

— Timpul meu e în mod oficial lipsit de valoare. Lucrez pro bono la acest caz, îți aduci aminte?

Mary termină de citit scrisoarea, care era de asemenea INUTILĂ. Se întinse după un autocolant, îl trînti pe scrisoare și, în loc de INUTILĂ, scrise pe el E NAȘPA. Ca să mai varieze.

— Bine. Cum vrei. Mă forțezi să trec la planul B.

Judy scoase o ciocolată cu alune din buzunarul blugilor și o scoase din ambalaj. Mușcă o gură imensă din ea, ignorînd perforațiile fine din jurul pătrățelelor de ciocolată. Lui Judy nu-i plăcea să i se spună ce să facă, nici măcar de către dulciuri.

— Nu da ciocolată pe dosarele mele, spuse Mary, dar Judy deja rodea o alună mult dorită și în curînd avea să înceapă să sape după restul, lăsînd la urmă restul ciocolatei curățate.

Era unul din fetișurile ei cu grăsimi saturate.

— Jude, vorbesc serios de ciocolata aia.

Mary puse scrisoarea deoparte și scrise ȘI ASTA E NAȘPA pe un autocolant.

— Nu atinge nimic.

— Hei, ce-i asta?

Judy ridică un teanc de hîrtii pe care Mary le înșfăcă și le trase înapoi.

— Te rog! Sînt hîrtiile personale ale lui Amadeo.

Mary puse teancul în siguranță pe partea ei de masă, dar cînd își ridică privirea Judy punea mîna pe altceva.

— Încetează! Și ăla e un original!

— Un ce original?

— Un livret de înregistrare ca străin.

Mary îl înșfăcă, ușurată că nu era acoperit de ciocolată. Era un livret roz, puțin mai mare decît palma ei și copertile din hîrtie decolorată erau la fel de moi ca cele ale vechiului ei manual de catehism. Purta o ștampilă purpurie, cu data de 6 MAR 1941.

— Amadeo a trebuit să se înregistreze ca dușman al țării, deși fiul său a luptat pentru noi în același război.

Nu-mi vine să cred că propria mea țară a făcut așa ceva poporului ei, lui Amadeo. Nu asta e calea americană.

— Amadeo nu era american.

— Ba era. A locuit aici timp de treizeci de ani. Și-a trimis unicul fiu la război, ca să lupte pentru țara asta. Dacă asta nu înseamnă că ești american atunci ce înseamnă?

— Dar nu era cetățean, nu?

— Intri în detalii legale.

— Sînt avocat. La ce te aștepți? Nu-ți uda chiloțeii tanga.

— Nu port tanga. Ce fel de fată ar vrea ca lumea să creadă că nu poartă lenjerie intimă?

Pînă și lui Mary i se păru că vorbise ca o țicnită și Judy o privea de parcă plecase cu pluta.

— Nu spun decît că sînt catolică, bine? Dungile de la chiloți sînt binevenite pentru mine.

Judy ridică mîna.

— Ți-e foame, de aia ești așa crispată. Hai să mergem să-mi plimb ciinele și apoi să mîncăm.

Mary reveni la livretul ei. Antetul era „Departamentul de Justiție al Statelor Unite", iar sub el scria „Certificat de Identificare". La stînga se găsea o amprentă cu cerneală și la dreapta era o poză alb-negru a lui Amadeo Brandolini, care era chipeș ca un star de cinema. Avea ochi întunecați sub o frunte puternică, gura lui plină forma un zîmbet relaxat și părul lui negru și des strălucea, evident pomădat pentru întîlnirea cu guvernul lui adoptiv. Mary ridică fotografia.

— Nu ți se pare că Amadeo seamănă cu George Clooney*?

Judy se zgîi la poza micuță.

— Nu, ciudato, nu seamănă deloc cu George Clooney.

— Ba da. Seamănă perfect.

— Devi bizară. De parcă ești îndrăgostită de el sau ceva.

---

* George Clooney — actor, regizor și producător american de film, votat cel mai atractiv bărbat din lume.

— Nu fi ridicolă.

Privirea lui Mary se mută pe pagina din dreapta a livretului, unde scria că Brandolini avea 1.65 înălțime și cîntărea doar 75 de kilograme. La „Semne Particulare" cineva scrisese *cicatrice pe frunte, în partea stîngă*. Se preciza că fusese născut pe 30 august 1903, în Ascoli-Piceno și locuise pe Thompson Street, la numărul 4933, în Philadephia. La „Durata Șederii în Statele Unite" cineva scrisese *32 de ani*. Mary clătină din cap. Treizeci și doi de ani și nu făcuse cerere de cetățenie pentru că nu știa să scrie sau să citească. Asta avea să-i pecetluiască soarta.

— De unde ai livretul? Nu din Arhivele Naționale, nu?

— Nu, era în lucrurile personale ale lui fiului său, Tony. Le-am primit de la fostul său avocat, Frank Cavuto.

Mary se uită la ultima pagină a livretului. Pe linia marcată „Semnătura posesorului" era un X mîzgălit în grabă. Alături, cineva scrisese *marca sa*. Mary nu-și putea lua privirea de la acel X. Necunoscut.

— Fetelor! veni un strigăt dinspre ușă, speriindu-le pe amîndouă.

Era Bennie Rosato, dominînd din prag cu părul ei blond și des adunat într-o coadă dezordonată în vîrful capului. Purta blugi și o bluză de trening și ducea o geantă grea, geanta pentru proces și o servietă neagră. Lui Mary nu-i păru deloc mahmură, ceea ce era numai una din multele ei superputeri.

— Trebuie să plec la New York, am fost chemată la proces luni. O să dureze maxim două săptămîni. Puteți ține voi, zgîmboilor, fortul?

— E implicată și o mărire de salariu? întrebă Judy zîmbind, dar Mary nu avea curajul, mai ales că Bennie avea permis de port-armă.

— Aproape că e amuzant, Carrier. Acum, DiNunzio.

Șefa o fixă pe Mary cu ochii ei de un albastru intens.

— Mi-am lăsat două din cazuri pe biroul tău. Amîndouă au depoziții săptămîna asta. Ia unul și apără-l pe celălalt. Mersi.

— Sigur. Da. Bine. *Cîîih!* Și cum rămîne cu Premenstrual Tom? Am auzit că a sunat din nou azi.

— Eu nu am răspuns și ați face bine să faceți la fel cît sînt plecată. N-a venit la mine acasă noaptea trecută, nu-i așa? Vezi? O să renunțe, cum se întîmplă mereu.

Cu Premenstrual Fred nu s-a întîmplat așa.

— Și bărbatul acela, care era la ferestra mea? întrebă Mary.

Dormise prost noaptea trecută și nu putea să scape de proasta ei dispoziție. Nici Conan O'Brien n-o ajutase cînd executase dansul din șolduri.

— Bărbatul acela a fost o umbră.

Bennie clătină din cap.

— Acuma, ce se mai aude în cazurile Alcot și Reitman? Am auzit că devin active.

— Nu, acuma nu se aude nimic.

Pentru că le ignor.

— Nu vreau să-ți petreci tot timpul cu Brandolini, ți-am mai spus asta. Abia ne revenim după anul trecut așa că acum nu e un moment potrivit ca să ne lăsăm pe tînjeală.

Ochii lui Bennie se îngustară.

— Mai munciți și pe bani, doamnelor. Și clienții care plătesc merită dreptate.

— Am priceput. În regulă.

Mary puse hîrtiile jos și Bennie lovi în scaunul lui Judy cu un adidas roz.

— Carrier, era să uit. Am lăsat dosarul de la Neely Electric pe biroul tău, o să vezi niște notițe pe el. Am nevoie de un rezumat de moțiune de judecată schițat și trimis prin e-mail pînă la sfîrșitul săptămînii. Zi-mi că nu e o problemă.

Judy rîse.

— Excelent. În regulă, am un tren de prins. I-am spus lui Marshall să mă sune dacă Premenstrual Tom mai dă semne de viață și o să mă ocup de asta.

DiNunzio, nu uita de celelalte cazuri ale tale. Și Carrier, nu-ți mai găuri și altceva. Pa, copii.

Bennie păși elegant peste prag, apoi dispăru. Asociatele rămaseră tăcute pînă se auzi semnalul liftului care o transporta pe șefa lor de acolo, apoi începu flecăreala.

— Să nu-ți mai găurești și *altceva!*

Mary se aplecă înainte.

— Ce-a vrut să spună cu aia? Și de ce a aflat înaintea mea?

— Îți spun pe drum spre restaurant.

Judy păși spre bananele ei și înconjură masa, unde o înșfacă pe Mary de mîneca jachetei și o săltă în picioare.

— Acum, fată! Afară! Vii cu mine la masă.

— Nu, termină! Urăsc sushi!

Mary încercă să rămînă pe loc, dar era INUTIL. Era ca un hidrant, dar Judy era ca o sequoia.

— Nu mîncăm sushi.

Judy o trase pe Mary spre ușa sălii de conferințe.

— Am o idee mai bună.

— Mai bună decît găuri într-o oarecare parte a corpului?

— Da!

Judy o smuci pe Mary pînă la lift, o duse jos și o îndesă într-un taxi. Doar atunci o lămuri Judy încotro mergeau.

Și ce își găurise.

TREI

Mercer Street era o strada tipică în Philadephia de Sud, lată doar cît să încapă un Ford și mărginită de rinduri de case liăite una de alta și cu fațade de cărămidă roșie, fiecare avînd doar două etaje. Fiecare avea două ferestre la al doilea etaj, iar la primul un bovindou în care erau, de obicei, expuse o statuie a Fecioarei Maria și un steag în miniatură al Italiei, Statelor Unite sau al Philadelphia Eagels. Ușile difereau puțin între ele, dar fiecare era dublată de o ușă-paravan pe care se găsea o inițială ornamentală. Pe strada Mercer inițiala era, de obicei, D. Cînd fusese mai tînără, Mary credea că D vine de la ușă*, apoi și familia ei avu una la fel și își dădu seama că venea de la DiNunzio, D'Orazio, DiTizio, D'Agostino, DeMarco, DiAngeli, D'Amato, DeCecco, Della Cava, și, în sfîrșit, Dunphy. A cărui nevastă era o DaTuno.

Mary și Judy urcară pe veranda casei ei părintești și erau pe punctul de a deschide ușa exterioară cînd un Cadillac Escalade de un negru strălucitor țîșni în josul străzii înguste. Nimeni nu conducea așa pe Mercer și Mary se întoarse enervată exact la timp ca să-l zărească pe șofer. Purta o cămașă neagră și era lat în spate, cu capul puțin aplecat și obrajii ciuruiți de cicatrici de vărsat de vînt. Tocmai vroia să strige la el pentru viteza cu care conducea cînd Judy o îmbrînci în casă.

Arome familiare de busuioc proaspăt, sos de roșii făcut în casă și detergent de lamîie umpleau bucătăria micuță, iar în spatele anticei plăci de fier forjat a întrerupătorului rămaseră înfipte frunze uscate de palmier și pomelnice îndoite la colțuri. Fotografii color ale Papei Ioan și ale lui John F. Kennedy continuau să fie lipite de perete cu bandă adezivă îngălbenită și coșul de gunoi era așezat în locul lui obișnuit lîngă chiuveta de porțelan

* Joc de cuvinte , în engleză „door" este „ușă".

alb. Nimic nu avea să schimbe vreodată în casa DiNunzio, care încă deplîngea întreruperea slujbelor catolice. Și Mary ducea dorul slujbei catolice deși, cînd Mike fusese ucis, își dăduse seama că oricum ea și Dumnezeu nu vorbeau aceeași limbă.

— Maria, Maria!

Vita DiNunzio își îmbrățișă fiica, împachetîndu-se în jurul taliei acesteia în bucătărie, dar îmbrățișarea ei nu părea la fel de viguroasă ca întodeauna. Strînsoarea era slabă și brațele ei delicate ca aripile de pitulice. Părea că slăbise și moliciunea spatelui ei dispăruse. Capotul înflorat pe care îl purta, preferatul ei, îi atîrna de pe umerii noduroși.

— Mamă, ești bine?

Mary își îmbrățișă mama mai strîns, îngropîndu-și fața în părul ei aspru de un roz cenușiu, înfoiat ca vata de zahăr ca să-i ascundă începutul de chelie. Boneta îi mirosea minunat a oregano uscat și a fixativ, dar îi ajungea lui Mary numai pînă la bărbie. Acum trei săptămîni îi ajungea pînă la nas. Cînd se micșorase mama ei? Te mai *poți* micșora cînd ai doar 1.50 înălțime? Mary se desprinse din îmbrățișare.

— Mamă, serios, ești bine?

— Ce drăguță, Maria mea, toarse ea, ochii ei căprui, rotunzi zîmbind din spatele ochelarilor imposibil de groși.

Avea un nas puternic și un zîmbet blînd și o bătu ușurel brațul lui Mary cu degete pătate de făină.

— Ce amabil, ai venit în viz, spuse ea.

Fiind născută în Italia, renunța de obicei la ultimele silabe, dovedind neintenționat că erau în plus. Dar Mary observă că nu-i răspunsese la întrebare.

— Mamă, vorbesc serios, ai ... slăbit?

Nu vru să spună *te-ai evaporat*.

— Nu, nu, nu, puțin.

— Cît? Poate muncești prea mult avînd grijă de Gabrielle?

Mama sa lucra ca bonă cu jumătate de normă, ajutînd-o pe recepționera de la Rosato și Asociații. Mary crezuse că îi face bine, dar poate că se înșelase.

— Mamă?

— Sînt bine, sînt bine. Stai jos.

Mîinile ei albite de făină alunecară în josul brațelor lui Mary și o conduse la masa din bucătărie. Mama ei gătise gnocchi și masa de formica era acoperită de făină cernută, ascunzînd vederii pete și tăieturi de cuțit pe care Mary le știa pe dinafară. Funii lungi și subțiri din aluat pentru paste făcut în casă zăceau purtînd urmele ușoare ale degetelor mamei ei. Mai tîrziu, va tăia aluatul proaspăt în pernuțe mici apoi va rupe fiecare pernuță in două, o va rula cu vîrfurile degetelor și îi va face vînt șuierînd de-a lungul mesei. Mary se relaxă în scaunul tapițat și mama sa o privi fericită de sus.

— Vreți cafă, tu și Jud'. Pun o oală la fiert.

— Mamă, vreau să știu de ce ești așa slăbuță.

Nu-și putu ascunde panica. Aici, în Casa Unde Nimic Nu Se Schimba ceva se *schimbase*. Se schimbase cel mai important lucru.

— DOAMNĂ D., MOR DE FOAME! strigă Judy.

I se permitea pentru că părinții lui Mary o adorau. Și pentru că întotdeauna i se permitea totul, chiar și aducerea labradorului ei auriu în vizită aici. Binecuvîntat de mic pentru un labrador, Penny mergea cu Judy pretudinteni și avea mai mult tact decît ea.

— Ajutor, doamnă D! Mi-e foame. Hrănește-mă!

— Jud', Jud'!

Rîzînd, mama lui Mary se agită spre Judy și o îmbrățișă strîns, în timp ce Penny lipăia apă zgomotos dintr-un castron ciobit pe care tatăl lui Mary îl așezase pe podeaua acoperită de linoleum. Tatăl ei era la țol oficial acum întîmpinînd-o pe Mary la ușă cu o îmbrățișare care îi zdrobise obrazul de cămașa lui albă, țeapănă de la apret. Deși Matty DiNunzio se pensionase de multă vreme din meseria sa de țiglar, purta întotdeauna cămașa sa cu mînecă scurtă, bermudele negre și proteza auditivă cînd Mary venea acasă. De asemenea

se bucura la nebunie s-o vadă pe Judy care tocmai dădea cu papagalul:

— Doamnă D., Mary nu vrea să iasă în oraș cu mine și știți de ce? Pentru că muncește prea mult.

— Maria, spuse mama sa fluturînd un arătător noduros. Maria, ți-am spus să nu muncești așa mult. Ți-am spus ție și lui Bennie. Nu m-a ascultat? Tu nu m-ai ascultat?

— Am ascultat, am ascultat, cu toatele am ascultat. Mary avu vaga impresie că tocmai conjugase ceva. Nu începe, mamă. E pentru Amadeo Brandolini și e mult de lucru.

— DAR ÎNTÎI MÎNCĂM! spuse Judy îmbrățișînd-o din nou pe mama lui Mary. Cum pot să vă ajut, doamnă D?

— Nu. nu, tu stai jos. Stai jos! replică mama sa, tăindu-i avîntul ca întotdeauna pentru că bucătăria era în exclusivitate teritoriul ei și ofertele de ajutor erau interpretate ca insulte. Stai jos!

— M-ați convins.

Judy luă loc în fața lui Mary. Între timp, Penny, care terminase de băut, își linse botul cu limba roz, picurîndă, și o luă la trap spre masa din bucătărie cu nasul negru în aer, adulmecînd, fără îndoială, fixativul.

— Okay, fac gnocchi pentru voi și cafă! spuse mama lui Mary.

Mary își cercetă mama din priviri în timp ce ridica o farfurie cu gnocchi acoperită de hîrtie cerată pentru congelare, o duse la blatul bufetului și o puse jos. Mama sa părea să se miște destul de vioi în timp ce umplea cu apă oala ciobită de spaghetti, o punea pe aragaz și răsucea butonul pentru a aprinde flacăra. Mary trebuia să afle ce se petrecea, dar avea nevoie de un plan secret. Mamele italience aveau scuturi de protecție care respingeau fricile copiilor chiar și cînd acești copii aveau 30 de ani. Dar și scutul îmbătrînea.

— Mamă, începu Mary, vorbind cu spatele înflorat al mamei sale, ce-a pățit doamna DiGiuseppe? Am văzut-o afară și abia de-am recunoscut-o.

— Are cancer, o întrerupse tatăl ei.

Evident, nu înțelese treaba cu scutul de protecție și cu planul secret. Își tîrșii papucii negri de casă pînă la bufet și se întoarse la masă cu două cești și farfurioare pe care le așeză cu un clichet în fața lui Mary și a lui Judy. Mary își îndreptă ceașca în farfuria amuzant de nepotrivită și încercă din nou.

— Ce fel de cancer, mamă?

— La ficat, o întrerupse tatăl ei din nou, dar rată privirea fioroasă cu care îl fulgeră Mary.

Se întoarse spre sertarul cu argintărie, scoase două furculițe și două linguri pe care le aduse la masa.

— Cît a mai suferit cu chemoterapia. E mare păcat.

— Arată așa de slabă, mamă.

Lui Mary i-ar fi trebuit niște Kryptonit de Superman ca să treacă prin acest scut de protecție. Sau ar fi trebuit ca tatăl ei să tacă din gură.

— Pare chiar mai mică, mai scundă. Ce ar fi putut s-o facă să se micșoreze, mamă?

Se întîmplă cînd îmbătrînești, spuse tatăl ei venind la masă cu două farfurii. Mary îl ochi cu o privire plină de înțeles și el i-o întoarse din spatele bifocalilor cu ochii săi puțin triști, de un căprui lăptos. Și atunci știu. Tatăl ei nu era prost, doar făcea pe prostul. Îi ascundea ceva.

— Tată? spuse Mary fără să vrea, dar el îi făcu semn să tacă.

— Nu ai de ce să-ți faci griji.

— Pe bune?

Mary își simțea inima undeva în gît. Amîndoi știau că nu se era vorba despre doamna DiGiuseppe.

— Nu acum, spuse el apăsat, așezîndu-se în scaun la micuța masă rotundă.

Mary își mută privirea asupra mamei ei, lîngă aragaz, unde punea sare în apa pentru gnocchi și o amesteca cu lingura de lemn. Apoi aprinse ochiurile sub oala cu sos și sub ibricul demodat pe care îl folosise dintotdeauna. În cîteva minute totul va fierbe, va bolborosi și se va amesteca și Mary se va preface că totul e în ordine, cel puțin deocamdată. De pe margine, o Judy

perplexă privea de la Mary la tatăl ei în tăcere. Fusese în preajma familiei DiNunzio ca să știe ca engleza era a doua limbă a lor, prima fiind Privirile Semnificative.

— Și ce mai face Angie? întrebă Mary de sora ei.

Fostă călugăriță, Angie plecase în misiune în Tajikistan ca să predea engleza și să ajute la construirea de locuințe pentru săraci. Datorită vieții și muncii lui Angie întreaga familie DiNunzio câpătase intrarea la rai. Fata asta ducea ideea de pro-bono la un nou nivel și lui Mary nu putea să nu-i fie dor de ea.

— Ați mai auzit ceva de ea în ultima vreme?

— Nimic de luna trecută, îi răspunse tatăl ei. Povestește-ne de cazul Brandolini. Ne-au întrebat de el la biserică.

— N-am ajuns nicăieri. Nici măcar nu i-am găsit încă dosarul.

Mary îl puse la curent în ciuda bolborositului răgușit al cafelei și în clipa următoare aroma ei umplu bucătăria deja plină de mirosuri. Și tocmai cînd bucătăria deveni prea mică pentru încă un miros sosul de roșii începu să fiarbă.

— Brandolini a fost trimis într-un lagăr în *Montana*?

Tatăl lui Mary făcu ochii mari. Familia DiNunzio abia de ieșeau din casă, călătoreau cu atît mai puțin, și singurele lor vacanțe de vară fuseseră pe Bellevue Avenue, într-un Atlantic City care nu mai exista.

— Montana? *Acolo* l-au trimis? De ce?

— Nu știu, cel puțin nu fără dosar. Erau cam patruzeci de lagăre de internare în țară și încă nu am găsit motivul pentru care cineva era trimis undeva.

— Dar *Montana*! Tatăl ei își plesni chelia de parcă spusese Pluto. E *departe*. E o țară de *cowboy*!

— Îi înghesuiau pe internați în trenuri și cînd au ajuns în Missoula i-au spus *bella vista*.

— Priveliște frumoasă, traduse tatăl ei, pentru Judy, fără îndoială.

— Corect, pentru că erau munți. Sau cel puțin asta era propaganda guvernului.

Mary cercetase Fort Missoula, citise o carte despre istoria lui și pusese cap la cap ceea ce mai aflase din dosarele altor internați.

— Cei mai mulți din italienii de la Fort Missoula veneau de pe vase de croazieră care se aflau în larg cînd a izbucnit războiul. Cîțiva fuseseră chelneri la Italy Pavilion în New York. Amadeo era unul dintre cei din Philly.

— Cum țineau înregistrările?

Tatăl ei era un om inteligent, deși needucat. Mary, care absolvise dreptul la Universitatea din Pennsylvania, nu credea că va fi vreodată la fel de inteligentă. De fapt, în ultima vreme se gîndise să-și ceară banii înapoi.

— Cred că le țineau la Fort Missoula și cînd lagărele au fost deschise și internații eliberați au ajuns în Arhivele Naționale.

— Deci poate că unele dosare s-au pierdut.

Mary ridică din umeri. Cafeaua era gata. Vru să o ia ea însăși, dar asta era împotriva regulilor. Tatăl ei era deja în papucii de casă, luînd ibricul și revenind cu el la masă. Simultan, mama sa se întinse și închise ochiul aragazului, una dintre cele mai line mișcări din dansul lor în bucătărie. Mariano și Vita DiNunzio erau căsătoriți de multă vreme și asta se vedea limpede.

— Poate că dosarul a fost scos pentru că a murit în lagăr.

Tatăl ei turnă cafea în ceașca lui Judy într-un arc cafeniu lucitor. Ea îi mulțumi și își puse 3 linguri de zahăr, urmate de frișca ușoară care se găsea mereu pe masă după cină, lîngă o cutie de plastic, de la Praying Hands, pentru șervețele.

— Poate că a fost trimis undeva cînd a murit și nu ajuns în același loc cu restul. A mai murit cineva în lagăr?

— Din cîte am descoperit pînă acum, alți trei deținuți italieni au murit, toți din cauze naturale. Nici o sinucidere, cu excepția lui Amadeo.

În spatele ei, Mary auzi șuieratul de gnocchi proaspeți luînd contact cu apa clocotită și bolborositul îmbătătoarelor roșii coapte, uleiului de măsline și bucăților de carne de pui fiartă pînă se topea de pe os din sosul din oala alăturată. Chiar știind cît de delicioasă va fi masa, nu o tenta deloc. Era prea supărată din cauza mamei sale și a lui Amadeo ca să-i fie foame.

— Verific din nou dosarele cautînd referințe la el. Poate așa o să aflu ce s-a întîmplat cu bărcile și cu afacerea lui.

— Bietul de el.

Tatăl ei îi turnă cafea și ea îi mulțumi.

— Și ce altceva mai e nou, fetelor?

— Mary urmează să se ducă la o altă întîlnire, ciripi Judy. Cu un avocat, prieten de-al lui Anne.

— Ce drăguț, spuse tatăl lui Mary înainte ca ea să înceapă să se plîngă. Era și timpul, Mare. Dacă Anna îl place pe tip poate că ar trebui să-i acorzi o șansă.

Tatăl ei se plecase la aragaz cu ibricul de cafea și imediat ce se întoarse cu spatele Mary îi arătă lui Judy degetul. Judy îi arătă un R de la ratată. Erau prietene foarte bune.

— Bine, tată, așa o să fac, încuviință Mary.

Știa că pierduse. Părinții ei îl iubiseră pe Mike la fel de mult ca ea, dar în ultima vreme pînă și ei încercau să-i găsească pe cineva. Ultima dată fusese un contabil care locuia cu maică-sa pe Rinter Street. Tatăl ei se reveni la masă și se așeză cu mișcări mai tepene decît înainte ca Mike să apară în discuție. În spatele lui, mama sa turna gnocchi gătiți în strecurătoare, apoi îi scutura ca să scurgă excesul de apă. *Slap, slap, slap.* Din chiuvetă se ridica abur. Nimeni nu spuse nimic, lăsînd momentul de liniște să treacă.

— Gata!

Mama lui Mary se întoarse de la bufet cu o farfurie de gnocchi aburinzi, apoi luă un polonic de metal și turnă sosul într-un cerc roșu în vîrf. Cu toții se luminară la față la vederea mîncării și mama ei o aduse la masă și o așeză cu mîndrie în fața lui Judy.

— Toate proaspete pentru Jud'! Brînză pe masă!

— Mulțumesc, doamnă D.! spuse Judy înșfăcîndu-și lingura și năpustinduse asupra mîncării. Avea să se frigă, dar nimeni nu o avertiză pentru că oricum nu avea să asculte. Un minut mai tîrziu mama sa îi puse o farfurie dinainte lui Mary.

— Arată grozav, mamă, spuse ea.

Mama sa păru așa de fericită că Mary jură să mănînce indiferent dacă îi era foame sau nu.

— Mersi.

— Okay!

Mama sa o bătu pe spate și continuă cu un scărpinat ca întotdeauna. O făcu pe Mary să se simtă ca un pisoi iubit și ea luă furculița și mîncă, cauzîndu-și arsuri de gradul III pe cerul gurii. Mama ei continua să o scarpine pe spate.

— Maria, te rogi Sfîntului Anton pentru hîrtii?

— Hîrtii?

— Brandolini. Cauți hîrtiile lui.

Mama sa desenă un cerc tremurător în aer și Mary înțelese. Nu realizase ca mama ei ascultase conversația, dar ar fi trebuit să-și dea seama. Pe lîngă scuturi de protecție, mamele italience avea sonare.

— Vrei să spui dosarul lui Amadeo.

— Si. Te rogi Sfîntului Anton să-l găsești?

— Păi da, recunoscu Mary, scuipînd flăcări de la gnocchi. Învățase rugăciunea în școala generală: *Sfinte Anton, Sfinte Anton, te rog vino aici. Pentru ceva ce este pierdut și nu poate fi găsit.* Ca să fie sigură se rugase și Sfîntului Jude, pentru că nu știa exact sub jurisdicția cui intră.

— Atunci l-au luat, spuse mama ei cu finalitatea tipică.

— Cine a luat ce?

Mary se întinse după ceașcă și încercă să-și răcorească gura cu cafea arzătoare.

— Cineva. Au luat dosarul. Mama sa se încruntă. Hîrtiile lui Brandolini. Cineva le-a luat!

— Crezi că cineva i-a luat dosarul?

— Si. Nu vor să vadă nimeni. Așa că cineva, l-a luat.

Mama ei prinse aburul care se ridica din farfuria de gnocchi și cînd deschise palma aburul dispăruse. Mary era surprinsă de trucurile mamei ei, dar nu și de suspiciunile ei. Vita DiNunzio pîndea mereu lucrăturile diavolului, mai ales în firmele de avocatură.

— Mă îndoiesc, mamă.

— Asta eu simt. Asta eu *știu*!

— Nimeni nu a luat dosarul, Veet, spuse tatăl ei slab, cu fruntea încrețită pană la scalpul pătat. Nu sări la concluzii. Guvernul pierde mai multe hîrtii decît ascunde.

Dar Judy se oprise din mîncat, ochii ei azurii scînteind cu îndoială.

— Dăm cu banul, domnule D. Eu înlin să cred că cineva ar îngropa dosarul unei sinucideri în custodie federală. E evident. Existau riscuri. Poate că se temeau să nu fie dați în judecată. La urma urmei, chiar asta se întîmplă, Mary se ocupă de caz.

— Neah, Matty DiNunzio clătină din cap. Am trăit pe vremea aia, puștoaico. Datul în judecată era ultimul lucru la care s-ar fi gîndit cineva. Oamenii nu își intentau proces unul altuia ca acum. Și guvernul... Cine să-i dea în judecată pe ei? Mai ales în timpul războiului.

— Nu-i complet imposibil, tati, spuse Mary, gîndind cu voce tare. Sinuciderea lui Amadeo trebuie să fi fost o rușine pentru lagăr și pentru guvern. La naiba, au încercat multă vreme să țină închiderea italienilor secretă.

Vita DiNunzio ridică un deget încovoiat.

— Maria, asta simt eu, ceva *rău*! Te rogi și nu găsești? Atunci cineva a *luat*!

Și Mary, care niciodată nu crezuse așa în Sfîntul Anton, nu putu să spună că mama sa se înșela.

PATRU

Mary îți studie din priviri ultimul partener de întîlnire aranjată, un anume Jason Pagonis, în timp ce acesta își citea meniul. Era înalt, sigur de sine și rezonabil de arătos, cu păr brunet tuns scurt și ochi căprui în spatele unor ochelari șic, micuți. Avea un zîmbet plăcut și maniere prietenoase. Era de vîrsta ei, aparent în bună formă, cu dinți sănătoși. Purta o jachetă sport peste un tricou negru și blugi. Pe scurt, nu era nimic în neregula cu el. Mary ar fi trebuit să se chinuie ca să găsească ceva.

— Deci, tu ce vrei? întrebă Jason, privind în sus pe neașteptate.

Mary se înroși.

— Nu știu. Ce-i bun aici?

— Totul. Ador locul ăsta. Patronul e Masharu Morimoto, unul din Bucătarii de Fier. Ai auzit de ei.

— Singur, încuviință Mary.

Mama ei era un Bucătar de Fier*.

— Îmi plac elementele de design de aici. Estetica. E interesantă, nu?

— Dacă zici tu.

Mary aruncă o privire în jur. Nu mai văzuse așa un restaurant, poate doar în *The Jetsons*. Mesele și scaunele erau sculptate în Lucite** transparent și iluminate din interior cu lumini colorate astfel încît străluceau la propriu. Și asta nu era tot. Culoarea meselor și scaunelor se schimba în mod constant, astfel încît acum scaunul lui Mary era albastru ceea ce-i făcea și fundul albastru. Cu două minute mai devreme fundul ei fusese

---

* Bucătar de Fier — emisiune concurs în care se întrec mai mulți participanți în realizarea unor preparate japoneze, cîștigătorul primea acest titlu.

** Lucite — marcă celebră de produse din plastic — polimeri sintetici.

verde, și înainte galben strălucitor. Mary nu era sigură că o prindea culoarea.

— Restaurantul are și un site incredibil.

— Pun pariu că are.

Mary avea suspiciunile ei legate de restaurante cu situri web. Ca să fim sinceri, era suspicioasă în general în seara asta. Lucrase toată ziua, citise aproximativ 129.373 de documente și sfîntul Anton încă nu găsise dosarul lui Amadeo. Oare chiar era posibil ca guvernul să-l fi luat? Și oare guvernul se afla și în spatele acestui decor tîmpit?

— Aș începe cu shira ae ca aperitiv.

— Eu cu asta încep întotdeauna.

Jason ridică privirea.

— Ai mai mîncat aici?

— Nu, glumeam și eu.

— Oh.

Jason îi aruncă un zîmbet compătimitor și Mary jură instantaneu să nu mai glumească. Glumitul evidențiază o Atitudine Răuvoitoare și oricine o va putea acuza că Nu Se Străduiește.

Jason spunea:

— Shira e sparanghel cu ulei de susan.

— Mmmmm. *Bleah.* Ce-i bun ca antreu?

— Ishi yaki burl bop.

Mary se întrebă în ce limbă vorbea Jason. Se zgîi în meniu, dar nu putu să citească în pîcla portocalie emanînd din masă.

— Ce-i chestia aia de care ziceai?

— E pește cu orez și e grozav. Iar ca desert o să iau togarashi.

Mary clipi.

— Prăjitură japoneză cu cartofi dulci.

— Minunat. Îmi plac prăjiturile. Prăjiturile le înțeleg. Prăjiturile sînt grozave.

Mary își închise meniul și Jason îl închise pe al lui.

— Grozav.

Acum că totul era grozav Mary vroia să plece, dar știa că se aștepta de la ea să Converseze.

— Deci ai urmat dreptul la Stanford cu Anne.

— Da, ce mai face?

— E în concediu, în St. Bart's.

Abia ce venise vorba de asociații ei și Mary își dădu seama că trebuie să schimbe subiectul imediat. Nu exista fată cu diplomă în drept care să arate mai bine decît Anne Murphy. Nici un tip care se gîndea la Anne n-ar fi vrut să se afle într-un restaurant multicolor cu oricine altcineva. Mary încercă să aducă vorba despre altceva.

— Ai fost la Law Review, nu?

— Da; pînă am renunțat ca să pot petrece mai mult timp cu trupa.

Mary clipi. Singurul lucru mai tare decît să fi la Law Review era să renunți la Law Review.

— Ai avut o trupă? Ce fel de trupă?

— Beginner Foo Fighters. Încă mai cînt puțin cu o trupă oarecare. Într-o bună zi vom fi cam ca Wilco.

— Wilco?

— Spoon*?

— Am una, mersi, spuse Mary, dar cînd aruncă o privire pe masă prin aura acum galbenă nu văzu decît bețișoare. Oh, cred că nu am una.

— Nu. Spoon este o trupă de rock indie. Ca Flaming Lips, ai auzit vreodată de ei?

— Nu.

Mary habar nu avea despre ce vorbea și se trezi gîndindu-se din nou la Amadeo. Unde era dosarul lui? Apoi alungă gîndul. Nu era o întîlnirea prea grozavă dacă te trezeai fantazînd despre muncă. Era destul de sigură că trebuia să fie exact invers.

— Dar Verical Horizon?

— Ha? Nu.

Mary își făcea griji că nu avea să găsească niciodată nimic de-al lui Amadeo, că nu lăsase nimic în urma lui. De ce o deranja așa de tare? Și apoi știu. Pentru că părea

---

* Spoon — joc de cuvinte: spoon înseamnă lingură, dar este și numele unei formații de muzică.

că Amadeo nu era important, și nu era adevărat. Fiecare era important. Mike era important chiar dacă nu mai era printre ei. Încă îl mai iubea. Învățase cu multă vreme în urmă că nu încetezi să mai iubești pe cineva doar pentru că murea.

— Ce fel de muzică îți place, Mary?

Ha?

— Îți place muzica?

— Bineînțeles.

— Ce fel de muzică?

Mary era prea preocupată ca să se mai gîndească la răspunsul potrivit așa că spuse adevărul.

— Sinatra, spuse și văzu *Nota, vă rog* trecînd prin ochii lui Jason.

— *Frank* Sinatra?

Întrebarea era atît de absurdă ca Mary nu știu ce să zică.

— L-am auzit pe Frank Sinatra în duet cu Bono și era grozav. Bono e grozav, nu crezi?

Bono își dorește să fi fost Sinatra.

— Am auzit că există o pictură murală a lui Frank Sinatra undeva în oraș.

— Există, pe Broad colț cu Reed. În sfîrșit ceva despre care auzise și Mary. Are aproape șase etaje înălțime. E o pictură a fotografiei în care îți ține jacheta aruncată peste umăr și pălaria dată pe spate. E chiar uimitoare.

— Nu știu fotografia.

— Oh.

Grozav. Poate că nu era momentul potrivit pentru ca Mary să menționeze că era singurul membru al Sinatra Social Society mai tînăr de 65 de ani, acum că Yolanda murise.

Se făcu liniște.

Mary spuse:

— Există și o pictură murală de-a lui Mario Lanza, pe Broad colț cu Dickinson.

— Mario Lanza? Cine-i ăla?

Au! Mary se simți prost că știa, ceea ce era cumva ironic.

— Mario Lanza a fost un mare tenor, născut în Philadelphia.

Nu adăugă că Mario Lanza era preferatul mamei ei. Sau că Vita asculta fără încetare „Be my love", piesa lui clasică, în fiecare duminică, după slujbă. Aceste erau detalii picante pe care Jason Pagonis nu avea să le audă vreodată. Rata partea cea mai interesantă a conversației.

— Există chiar și un nou muzeu dedicat lui, în Montrose.

— Unde vine Montrose?

— În South Philly.

— N-am auzit niciodată de el, spuse Jason surprins. Cînd a cîntat?

— În anii patruzeci.

— În o mie nouă sute patruzeci?

Din nou, Mary nu știu ce să spună. Da, Frank Sinatra.

— Era acum multă vreme.

Asta îl face un clasic. Mary începu să transpire. Nu se putea relaxa. Avea nevoie să bea ceva, dar nu bea, cu atît mai puțin sake japonez care avea gust de rășină și era servit în degetare de ceramică prea mici pentru nasuri italiene.

— Deci, Jason tuși, Anne îmi zicea că lucrezi la un caz foarte interesant. Vrei să-mi zici despre ce-i vorba?

Nu.

— Bineînțeles. Pentru a obține compensații pentru un bărbat care a fost închis în timpul celui de-al doilea război mondial. Și s-a sinucis.

Ochii lui Jason sclipiră. Sinuciderea nu aprindea călciiele tipilor și Mary încercă să o dreagă.

— Am fost la Arhivele Naționale și am văzut toate documentele scrise la mașini de scris adevărate. Documentele sînt din 1941...

Jason rîse ușor.

— Ce-i? întrebă Mary, oprindu-se din vorbit, ceea ce nu se mai întîmplase pînă atunci.

— Ai un suflet bătrîn.

— Chiar așa?

— Ascultă-te doar. Jason făcu o pauză. Îți plac lucrurile vechi. Muzica veche. Trecutul.

Și e asta un lucru rău? vru Mary să întrebe, dar nu putu pentru că avea un nod în gît. Se simțea încordată și, brusc, întristată. Întristată că se afla aici cu Jason și întristată pentru că de cînd Mike murise nu-și mai găsise un loc lîngă altcineva. Nici măcar nu aparținea propriei generații. Cumva, se simți mai tînără și mai bătrînă în același timp.

Inexplicabil, gîndul îi fugi la diagramele Venn* pe care le studiase în școală și cum se intersectau. Dar viața ei nu o mai intersecta pe a nimănui. Rămînea în propriul cerc și se părea că nu poate schimba sau îmbunătăți situația în nici un fel. Nu știa decît că-și dorea cu fiecare părticică a corpului să se ducă acasă, să-și scoată lentilele de contact și să se întindă.

— Sînteți gata să comandați? întrebă chelnerița apărînd la masa iluminată.

*Venn — explică relația matematică sau logică dintre diferite grupe de obiecte. O diagramă Venn arată toate relațiile posibile dintre obiecte.

CINCI

SALA CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL, asta scria pe bucata de hîrtie pe care Mary o lipise pe ușa sălii de conferințe, iar ea și Judy își petrecuseră întreaga duminică răsfoind restul documentelor din Arhivele Naționale în căutarea dosarului lui Amadeo. La căderea nopții, douăzeci de cutii de carton etichetate INUTIL pline de documente erau aliniate lîngă perete și chiar în mijlocul mesei se odihnea un singur raport pe o coală albă.

— Am găsit ceva! spuse Mary, aplecîndu-se asupra documentului.

— O amărîtă de pagină? Sfîntul Anton a lenevit.

Judy se adînci într-un scaun rotativ, încrucișîndu-și picioarele în blugii completați de un maiou dungat. Stilul Cirque du Soleil se întîlnește cu Actul Accesului Liber la Informație.

— Ba nu a lenevit. Nu m-ai lăsat să mă rog în timp ce căutam și numai așa funcționează rugăciunea.

— E mofturos.

— E un sfînt.

Judy pufni.

— Tot mai sînt supărată pe tine că nu te-ai măritat cu Jason. Anne zicea că e foarte dragut.

— Atunci să iasă ea cu el.

Mary ridică documentul, ușor emoționată. Nu era doar treaba cu History Channel, ci și ceea ce spusese mama ei. o nouă bănuială ca exista un motiv pentru care dosarul lui Amadeo dispăruse. Reciti documentul pentru a zecea oară.

CONFIDENTIAL
RAPORT întocmit de THOMAS WILLIAM GENTILE, soldat. Nr. 4433366698

În data de 22 martie 1942, subsemnatul a monitorizat o conversație între DOMNUL JOSEPH

GIORNO. de la GIORNO&LOCARO, South&Broad Streets, Phila., Pa., și deținutul AMADEO BRANDOLINI, ISN 3-31-I-129-C1, în zona „B" a acestui lagăr.

DL. GIORNO a scos un pomelnic și a cerut permisiunea de a i-l arăta SUBIECTULUI. Apoi DOMNUL GIORNO l-a informat pe SUBIECT că soția sa, Theresa, a murit căzînd pe scări la ea acasă. DL. GIORNO il informă pe subiect că fiul său, SOLDAT ANTHONY BRANDOLINI, a fost anunțat de aceasta prin poștă. DL. GIORNO a explicat SUBIECTULUI că nu l-a putut informa mai devreme pentru că abia acum a putut face călătoria.

Mary simți o înțepătură de minie. Nu-și putea imagina că Amadeo a primit asemenea vești îngrozitoare în acest fel și vroia să afle mai multe despre Joe Giorno. Numele firmei sale de avocatură era Giorno&Locaro, ceea ce trebuia să fie începuturile lui Giorno&Cavuto, firma care-l reprezenta pe fiul lui Amadeo, Toni. Adresa era aceeași. Avocatul lui Toni era Frank Cavuto și el îi dăduse ei cazul pentru că o cunoștea din cartier.

Apoi, DL. GIORNO il întrebă pe subiect ce ar trebui făcut cu casa și cu masina. DL. GIORNO a spus că în rezervorul mașinii se găsesc 12 litri de benzină, ceea ar trebui să-i mărească valoarea. SUBIECTUL și-a frecat mîinile, apoi a început să plîngă. DL. GIORNO a spus „Nu fă asta." De asemenea, SUBIECTULUI îi curgea nasul și scena era neplăcută.

La cerere, o copie a acestui memorandum a fost înaintată Directorului Diviziei de Spionaj Militar și Directorului Biroului Federal de Investigații.

Semnat, soldat THOMAS WILLIAM GENTILE. Nr. 4433366698

Asta era sfîrșitul raportului. Nu exista nici un număr în josul paginii astfel încît aceasta era probabil prima

și ultima pagină. Năștea mai multe întrebări decît răspunsuri și lui Mary i se învîrtejeau gîndurile în cap.

— Judy, nu te miră că i-au monitorizat conversația lui Brandolini?

— Nu, sînt prea obosită.

— În dosarele individuale, numai cîțiva aveau note de conversații monitorizate și cu toții erau internați pentru că guvernul chiar îi considera periculoși, ca tipul ăla care scotea un ziar fascist. De ce i-ar păsa FBI-ului de un pescar din Philly?

— Hai să încheiem aici, Mare.

Judy își netezi buclele pe spate, dar îi căzură înapoi peste față.

— De ce îi țineau la curent pe cei de la FBI? Aici spune „la cerere".

Mary nu-și putea lua ochii de la document. Era ciudat că-l găsise în corespondența comandanților lagărului despre rațiile de cafea, comenzi de lapte și programări pentru spălatul rufelor, treburi zilnice într-un lagăr de internare din timpul unui război mondial.

— Nu ești curioasă de ce pagina asta a fost pusă în dosarul corespondenței?

— O să ne dăm noi seama. Sîntem obosite. Foarte obosite.

Judy o bătu ușurel pe Penny, care se încovrigase în scaunul într-un scaun rotativ alăturat și adormise. Cîinii aveau voie pe mobila din Rosato și Asociații, genul de lucru care se întîmpla la o firmă de avocatură unde lucrau numai femei. Asta, și frigiderul care era plin de mîncare dietetică.

— Și gîndește-te ce am aflat din dosarele deținuților care au murit în lagăre.

Mary se întinse după cele trei dosare ale deținuților decedați și le stivui în față pe masă.

— Fiecare are un certificat de deces și procese-verbale de înmormîntare. Aceste dosare sînt mai groase decît ale celorlalți, de asta le-am remarcat. Deci, unde-i certificatul de deces al lui Amadeo?

— Ce cățeluș bun ești, gînguri Judy către labradorul somnoros.

— După cum ziceai, e ceva cînd cineva se sinucide în custodie federală.

Mary deschise al doilea și al treilea dosar și le puse unul lîngă altul lîngă primul dosar. Deasupra fiecăruia era o scrisoare în care scria LEGAȚIA ELVEȚIEI.

— Toate dosarele astea sînt la fel. Cînd un deținut moare, se scrie o scrisoare la Geneva ca să le aducă la cunoștință moartea lui. Deci, unde-i scrisoarea lui Amadeo?

— Nu știu. Judy mîngîia capul neted al cîinelui. Poate știe Penny. Penny a mea cea isteață...

— Amadeo ar fi încă sub acoperirea Convenției de la Geneva, era un prizonier de război.

Mary gîndea liber aici. Dreptul internațional nu era punctul ei forte. Din nefericire, nu avea un punct forte, ceea ce era unul din motivele din spatele ideii de a-și cere banii înapoi de la școală.

— Ce cățeluș bun.

Judy mîngîie cîinele, a cărui limbă roz îi atîrna din gură într-o inconștiență comună labradorilor și dependenților de droguri.

— De asemenea, deținuții care mureau în lagăr erau îngropați acolo. Am găsit un dosar al unui deținut care a murit la Fort Missoula și a fost îngropat în cimitirul catolic Missoula. A murit de colită și în dosarul lui exista un certificat de deces.

Mary frunzări din nou prin dosar, apoi își dădu seama de ceva.

— Mă întreb unde e îngropat Amadeo. Habar nu am. Nu m-am mai gîndit la asta pînă acum. Dacă s-a sinucis s-ar putea să nu i se fi permis să fie îngropat într-un cimit catolic.

— Te iubesc, Penny.

— În tot acest timp m-am concentrat asupra afacerii sale. Ce s-a întîmplat cu cadavrul lui? E în Missoula sau în Philly?

— Te iubesc, da, pe tine.

Judy intrase într-o buclă continuă de *cățel drăguț, cățel isteț, cățel bun* și în curînd lui Mary avea să i se facă greață.

— Fiul lui era în armată cînd a murit așa că nu a putut aranja să-i fie trimis corpul înapoi și soția lui murise deja. Amadeo nu avea alte rude în zonă și habar n-am dacă părinții soției mai trăiau. Dar chiar și așa, oare socrii lui ar fi trimis pe cineva după el în celălalt capăt de țară pe timp de război? Cînd fiica lor murise deja? Mă îndoiesc. Probabil că era costisitor și dificil. Tu ce crezi, Jude?

Mary privi spre ea, dar Judy își lipise fruntea de a lui Penny în timp ce o alinta, cele două plutind pe un nor de afecțiune dintre o fată și cîinele ei. Mary se uită la ceas. Poate că era vremea să meargă acasă.

— Bine, voi două, ați cîștigat.

— Iuhuu!

Judy se ridică din scaun și se întinse. La fel făcu și Penny, sărind din scaun și întinzîndu-și labele din față pînă deveniră aproape paralele cu podeaua, ceea ce o făcu pe Mary să zîmbească.

— Mersi de ajutor, Jude. Nu m-aș fi descurcat fără tine.

— Bineînțeles că nu.

Judy termină cu întinsul, își coborî brațele și își scărpină stomacul plat.

— Eu am găsit hîrtia.

— Norocoaso.

— Ingrato.

— Ciudato.

— Tocilaro, spuse Judy și femeile continuară să schimbe politețuri în timp ce își adunau poșetele, hîrtiile, servietele și rucsacele, apoi porniră spre lift cu Penny în spatele lor, pășind repede și legănîndu-și coada.

Mary chemă liftul, simțindu-se entuziasmată. Documentul se afla în siguranță în servieta ei și, deși dădea naștere la mai multe întrebări decît răspunsuri, abia aștepta să îl ducă acasă.

Acasă, în ascunzătoarea ei secretă.

ŞASE

Acasă, Mary mîncă repede un bol de cereale, încălță papucii de casă, puse pe ea un jerseu supradimensionat și își legă părul într-o coadă în vîrful capului. Era aproape miezul nopții, dar se simțea ciudat de plină de energie așa cum ședea cu picioarele încrucișate pe plapuma ei albastră și pufoasă cu nou-găsitul document al FBI-ului și lucrurile personale ale lui Amadeo împrăștiate în fața ei. le obținuse de la Frank Cavuto, avocatul imobiliar, care le obținuse de la Toni, fiul lui Amadeo. Văzuse aceste lucruri de sute de ori, dar nota FBI-ului o făcea să vadă lucrurile într-o nouă lumină și privea lucrurile lui Amadeo cu alți ochi.

La stînga ei se găseau trei fotografii. Prima era a lui Amadeo, aplecat într-o barcă de pescuit, evident ocupat cu una din plase adunată în grămezi de funii pe punte. Mary mîji ochii, dar nu își putu da seama ce făcea. Repara plasa? Puntea? Orice ar fi fost, se concentra intens asupra a ceea ce făcea și nu zîmbea la aparat. Asta îi spunea că nu fusese un om vanitos, fusese puțin timid. Așa fusese și Mike. Așează fotografia pe pat.

Următoare fotografie era un portret de nuntă al lui Amadeo și al soției sale, Theresa. El era la fel țeapăn ca un soldățel de plumb cu mireasa lui și ochii întunecați ai Theresei străluceau din spatele voalului delicat. Părul îi cobora în bucle pînă la umeri și purta o rochie cu volănașe, atrăgătoare, de modă veche. Mary se trezi atrasă înapoi la Amadeo. Ochii lui, căprui întunecat dar atît de plini de viață, fuseseră veseli în ziua nunții. Din nou, îi aminti de Mike, în ziua nunții lor. I se umpluseră ochii de lacrimi la altar și colegii lui din frăție nu-l lăsaseră să uite vreodată. Mary zîmbi amintindu-și, apoi își aduse aminte de ceva ce spusese Judy în birou.

Parcă ai fi îndrăgostită de el.

Mary puse fotografia jos. Următoarea îi înfățișa pe Theresa și Amadeo, ținînd în brațe un bebeluș cu păr

des, negru și ondulat; era fiul lor, Toni. Capătul fotografiei era zdrențuit, de parcă fusese ruptă dintr-un carnet. Mary o întoarse și citi 4 IULIE, în creion, scris cu un scris cursiv de femeie. Anul în care fusese făcută fotografia nu era notat, dar dacă acel copil era Toni trebuia să fie cam prin 1920; Toni era destul de mare ca să se înroleze cînd a izbucnit cel de-al doilea război mondial. Dar în vremurile mai fericite din fotografie, erau toți gătiți ca să sărbătorească nașterea noii lor țări. Mary nu putu ignora ironia, la fel de amară ca și brocolli.

Depuse fotografiile lîngă ultimul obiect, un portofel negru, firav cu încuietoare ieftină din imitație de alamă. Era fabricat din plastic negru și în interior erau trei compartimente goale pentru fotografii, acum îngețoșate de timp. Privi în primul, care conținea o fotografie alb-negru, fața unei femei, tăiată în formă de cerc. Mary o scoase și o întoarse, simțind în mînă hîrtia subțire și moale. Scrisul de pe spate era tipărit în italiană, tăiat acolo unde veneau marginele cercului, dar numele rămăsese încă vizibil. *Francesca Saverino.* Maica Frances Xavier Cabrini, sfînta patroană a imigranților. Mary ar fi trebuit să o recunoască. Fața lui Cabrini era de obicei încadrată de un văl negru și zîmbetul dulce-melancolic îi dădea o anumită grație. Povestea ei spune că era tăcută și retrasă în copilărie. Simbolul ei era o barcă. Era normal ca Amadeo, imigrant și marinar, să o fi adoptat pe Cabrini ca sfînta sa patroană. Și dacă sinuciderea lui putea fi considerată un indiciu, și el era genul melancolic.

Mary trecu la următorul plic, care conținea o buclă de păr brunet, presată de plasticul prăfuit. Fusese tăiată neglijent și răsucită sub forma unui semn de întrebare cam de doi centimetri și jumătate lungime. Deschise plicul și prinse bucla ce-i alunecă în palmă. O simți moale, fină și aproape fără greutate. Împunse șuvițele cu arătătorul, de parcă bucla era o vietate, apoi o ținu sub lampa de birou, privind firele de păr reflectînd lumina. Al cui păr era? Al fiului lui Amadeo? Al soției sale? Mary suprapuse părul fiecărei fotografii, ca pe un

fel de perucă neobișnuită. Amuzant, dar o treabă nu prea grozavă din punct de vedere detectivistic.

Mary își trecu degetele peste bucla de păr. Lucurile lui Amadeo n-o făceau decît să-l simtă mai bine pe Amadeo. Era un om om simplu, a cărui lume era mică și totuși perfectă. Theresa, soția. Toni, fiul. Afacerea care se dezvolta. Trei bărci de pescuit. Avea familia și avea pescuitul. Dragoste și muncă. Era bogat după orice standarde, chiar și ale lui Freud. Deschise compartimentul pentru bancnote, unde ar fi trebuit să fie tinuti banii.

Înăuntru să găsea un teanc gros de hîrtii albe și ea le scoase. Erau cinci bucăți de hîrtie, iar pe fiecare se găseau desene. Reprezentau un fel de cerc, cu o mică umflătură pe o parte. Fiecare pagină reda o perspectivă diferită a cercului, desenate cu un creion nu foarte ascuțit. Nu era nimic scris pe ele, nici măcar în italiană. Desenul cu cercul se repeta de cel puțin douăzeci de ori. Era obsesiv? Nu chiar. Cînd Mary mîzgălea cu mințile aiurea de obicei desena iar și iar aceleași lucruri: numele ei, doi ochi mari, și dintr-un motiv oarecare, un papuc de balerină. Dar în cazul lui Amadeo, desenele o puseră pe gînduri. Era oare un semn timpuriu de depresie? Și de ce le ținea în portofel?

Fără un motiv anume, ridică hîrtiile în fața lămpii ca lumina să treacă prin ele. Nu se vedeau urme de filigran sau de cerneală invizibilă. Nu-i spusese nimic în plus, dar asta era problema cu lucrurile făcute fără motiv. Dar acestea erau desenele lui Amadeo, Mary era sigură de asta. Era singur lucru tangibil pe care îl văzuse, în afară de X-ul lui de pe cartea verde, pe care îl făcuse personal. Pe care ea îl atinsese.

Se trezi închizînd mîna în jurul hîrtiei și dechizînd-o din nou. Se gîndi la mama ei în bucătărie, făcînd trucuri cu aburul. Nu se putea împiedica să se simtă aproape de Amadeo, legată de el și recunoscu în sinea ei că Judy avusese dreptate. Era de parcă se îndrăgostise de Amadeo, nu pentru că îi amintea de Geoge Clooney, ci pentru că îi amintea de Mike. Nu știa dacă lui Mike i

se făcuse dreptate și nu știa dacă se putea face nici pentru Amadeo, dar încîlceala confuză din inima ei îi spunea că trebuie să încerce. Puse hîrtiile înapoi în compartimentul pentru bancnote și închise portofelul, pocnindu-i încuietoarea. Apoi adună fotografiile, le așeză frumos în servietă și stinse lumina.

Mary era singură în pat, așa cum fusese aproape în fiecare noapte de cînd murise Maki, cu excepția unei relații care nu funcționase. Se mutase în alt apartament, împlinise treizeci de ani și tot nu avea o casă a ei. Nici măcar nu mai avea o pisică și se obișnuiese să fie pe cont propriu cu Jay Leno, HBO, Discovery Channel, Lifetime sau, ca ultimă soluție, ceva de închiriat să-i țină companie nopțile. Se obișnuise atît de bine cu această stare de lucruri încît nu se mai simțea singură. Pur și simplu așa stătea treaba. Prietenii ei o trimiteau la întîlniri pe neve și ea se ducea pentru că era mai simplu decît să li se împotrivească, dar singurătatea nu era ceva înspăimîntător. Era o fată singură și i se părea suficient. Mai ales că avea televiziune prin cablu.

Camera ei era întunecată cu excepția dreptunghiului portocaliu al deșteptătorului și al unei felii de lună, atît de strălucitoare că lumina printr-o deschizătură din perdele. Încercă să nu-i dea atenție, dar nu reuși, astfel încît se dădu jos din pat și se tîrî pînă la fereastră. Trase perdelele exact în timp ce remarcă un Cadillac Escalade de culoare închisă ieșind din parcarea de vizavi și îndepărtîndu-se.

Mary clipi. Care dintre vecinii ei avea așa ceva? Nici unul, din cîte știa. Părea aceeași cu mașina pe care o văzuse cu două zile în urmă, pe Mercer Street. Ce se petrecea? Nu se putu decide dacă era sau nu paranoică.

Cei periculoși, adevărații ucigași, stau în așteptare. Și cînd apare momentul potrivit, lovesc.

Mary încercă să alunge vocea din minte, dar nu reuși. Se întoarse în pat și se băgă sub plapumă cu corpul înțepenit de un sentiment neplăcut.

Acela era frica.

ŞAPTE

Primul lucru luni dimineaţă Mary trecu pe la biroul de avocatură al lui Frank Cavuto ca să-i arate nota FBI-lui pe care ea, Judy şi sfîntul Anton o găsiseră. Sedea în faţa lui la birou, într-un scaun de piele alunecoasă, aşteptîndu-l să termine de citit. Frank se bărbierise atît de curînd că-i putea simţi mirosul mentolat de Gillette de pe obrajii moi şi era îmbrăcat într-un costum din trei piese, cu dunguliţe, pentru că avocaţii din South Philly încă se mai găteau cînd mergeau la muncă. Aici, îşi purtau cravatele cu mîndrie. O cravată însemna ca ai absolvit liceul.

— Interesant document, nu? întrebă Mary, dar Frank doar ridică un deget arătător, în timp ce ochii lui mari, căprui, alergau peste pagină. Capul îi era uşor înclinat spre spate ca să poată privi prin ochelarii de citit cu rame negre şi ea se miră de ce durează atît. Documentul nu avea decît două paragrafe.

Privi nerăbdătoare prin birou, care era umplut pînă la refuz, nepretenţios, chiar murdar, ca multe altele aparţinînd avocaţilor care lucrau singuri în South Philly. Făceau bani buni din testamente, contracte şi ocazionale procese de accidentări, dar nimeni nu şi-ar fi dat seama din felul cum arătau birourile lor. Pereţii erau acoperiţi cu lambriuri subţiri, cu un panou pentru diplome de la o universitate catolică şi de la facultatea de drept, înrămate în rame prefabricate. În zona de autopromovare se aflau certificate de la Cavalerii lui Columb, masoni, Kiwanis Club şi mulţumiri înrămate de la Clubul Băieţilor, PAL, ASPCA, ultima dînd de ştire că Frank era un sentimental. Cătelusii nu angajează avocaţi.

Lîngă acestea erau agăţate fotografii ale echipei feminine de softball pe care o sponsorizase de-a lungul anilor, pozînd în tricouri roşii pe ofilitul teren Palumbo. O Mary DiNunzio de 9 ani rînjea din al treilea rînd al uneia dintre fotografii, lîngă vechea ei prietena cea mai

bună, Marti Funnell, fața ei fiind parțial acoperită de o plantă de porumb prăfuită ce se chinuia să respire din spatele biroului lui Frank. Biroul însuși era din furnir închis la culoare, acoperit în dezordine de corespondență, dosare și bucle albe de hîrtie ieșite din casa de marcat. Nu exista nici măcar o carte de drept în tot biroul. În South Philly nu aveai nevoie de cărți dacă purtai cravată.

Frank lăsă documentul din mînă și își scoase ochelarii, împăturindu-i cu un clinchet slab.

— Și acum, ce ai de zis?

— FBI-ul îi urmărea conversațiile lui Amadeo. Surprinzător, nu?

— Așa cred și eu.

— Nota zice că Joe Giorno s-a întîlnit cu Amadeo ca să-i anunțe moartea soției sale. Îl reprezenta Joe pe Amadeo?

— Așa cred.

Mary clipi.

— Nu ai menționat asta cînd m-ai angajat. Mi-ai spus că fiul său, Toni, îl reprezenta, dar nu că Joe îl reprezenta pe Amadeo.

— Ori nu mi-am amintit, ori am crezut că nu era important. Firma mea îi reprezenta familia. Și ce dacă?

Frank ridică din umeri, ceea ce pe Mary o făcu să se gîndească că deși îl cunoștea pe Frank dintotdeaun, de fapt nu îl cunoștea prea bine.

— Ce legătură avea Joe cu firma ta?

— A fost fondatorul. A fost Giorno & Locaro, apoi a devenit Giorno & Cavuto.

Frank se lăsă pe spate în scaun, lăsînd ochelarii și nota ăe masă.

— Joe a fost cel care a ales clădirea asta, a cumpărat-o la un preț de nimic, ceea ce a fost un punct cheie. Omul era o legendă. Avea o grămadă de proprietăți aici și și-a dat seama cît de importantă avea să fie locația asta pentru birouri.

— Bineînțeles.

Mary știa. Firma de avocatură Giorno&Cavuto deținea însemnatul colț pe care îl făceau străzile Broad și Columbus, o clădire în stil victorian care marca începutul cartierului italian. Turnulețul ei de la începutul secolului arăta ca un far, mai ales pentru locuitorii din South Philly care nu văzuseră niciodată unul.

— Cît de bine îl cunoșteai pe Joe?

— Nu prea bine. Sînt bătrîn, dar nu sînt chiar așa de bătrîn.

Frank zîmbi. Avea cam 55 de ani și un surplus de păr des și negru, aspru ca părul de mistreț, care nu se lăsa deloc îmblînzit cu apă de la robinet. De cîte ori zîmbea îi apăreau riduri în colțurile gurii și o făcea la fel de des ca un consilier orășenesc, iar ochii îi erau mărginiți de cercuri întunecate.

— Joe era un tip deștept, și un avocat destul de bun. Dar era zgîrcit! Cel mai zgîrcit om din lume.

— Cum așa?

— Cînd am venit aici a trebuit să refac toată instalația de apă și cea electrică. Să revopsesc toate cele trei etaje. Să aduc un nou boiler, să instalez toalete noi, cele vechi consumau prea multă apă. Nu se mai ocupase nimeni de locul ăsta de ani de zile.

Frank gesticula, arătînd de jur împrejur prin birou și inelul de pe degetul mic îi sclipi în lumina slabă ce venea de la o fereastră murdară. Traficul se întețea pe Broad Street, făcînd zgomot și aruncînd umbre pe geam.

— Ce să-i faci? Oamenii sînt oameni.

Mary nu se putu abține să nu zîmbească. Toată lumea din South Philly spunea lucruri de genul ăsta, care treceau drept adevăruri universale. Ar fi trebuit să răspundă cu *Nu-i așa?*, dar în schimb spuse:

— Ei bine, cînd am găsit nota am început să-mi pun întrebări. De ce s-ar duce Joe tocmai în Montana ca să-i spună lui Amadeo de moartea soției? E un drum lung, mai ales pe vreme de război. Trebuie să fii costat o grămadă, pentru un tip zgîrcit.

— Joe ar fi taxat clientul, fără îndoială. Frank făcu o pauză. Nu știu de ce s-a dus, poate încerca să fie de treabă.

— Nu prea pare de treabă în nota asta.

Mary nu reușise să doarmă noaptea trecută tot gîndindu-se la notă și la Cadillacul Escalade negru.

— Adică s-a dus și i-a spus lui Amadeo: nevasta ta a murit, treci peste.

— Poate s-a dus pentru că era executorul testamentului Theresei, nu știu.

— Și era? A avut Theresa un testament?

— Nu știu.

Mary clătină din cap, confuză.

— E firma ta, Frank. Dacă ți-a fost clientă, n-ar trebui să știi asta? Dacă fondatorul i-ar fi fost executor, n-ar trebui să știi?

— Depinde. Cînd a murit?

— În 1942, imediat după ce Amadeo a fost trimis în lagăr. Tony era pe front.

— E vorba de 1942 aici, Mare?

Frank își flutură mîna.

— Dacă există un testament în nici un caz nu îl mai am. Am verificat seiful înainte, dar nu păstrăm testamente atît de vechi. Nu avem motiv.

Asta ar fi un motiv, vru Mary să spună, dar nu o făcu. Știa că arhivarea documentelor legale costa și avocații care lucrau singuri, ca Frank, nu avea resursele unei firme ca Rosato și Asociații.

— S-au dus toate, la fel ca vechile documente ale afacerii lui Brandolini. M-am alăturat firmei abia în 1985. Pentru mine 1980 înseamnă arhive. Și 1943 nici nu există.

Frank clătină din cap, cloncănind.

— Cînd Joe a plecat în 1981 a luat toate dosarele cu el. Așa au procedat el și Locaro. Au împărțit dosarele clienților cînd s-au despărțit. Asta s-a întîmplat în 1981. Probabil că Joe a luat documetele Theresei și ale lui Amadeo, dar cine știe unde sînt acum. A murit de cancer, nu?

— Nu, după cum scrie în notă, a căzut pe scări în propria casă. Bănuiesc că și-a rupt gîtul.

— E o rușine.

Frank încă mai cloncănea.

— Bietul Tony, nici cancerul ăla nu-i o distracție. De asta a murit. Știai, nu? Măcar s-a curățat repede.

Mary se gîndi la mama ei, apoi alungă gîndul.

— Ai fost la înmormîntarea lui Tony? Unde a fost îngropat?

— Bineînțeles că am fost.

Frank se uită la ceas, un Timex masiv din imitație de aur, dar Mary știa că nu era nici măcar ora 9. Îl scutură pînă își reluă locul lui pe încheietură și tuși ușor.

— E la Maica Îngerilor.

Toată lumea din cartier era îngropată acolo, cu excepția lui Mike. Fusese decizia ei.

— E și Amadeo acolo?

— Nu. Theresa e. Nu și el.

Mary făcu o însemnare mentală. Însemna că Amadeo era probabil îngropat în Montana, la fel ca ceilalți deținuți.

— Acuma că ai adus vorba, nu cred că au avut un testament. Nu prea aveau bani, atîta lucru știu și eu.

Frank chicoti.

— Amadeo obișnuia să-l plătească pe Joe cu crabi pe care îi prindea în josul lui Wildwood. Fugeau prin tot biroul, cum fac crabii. Știi tu.

— Bine, deci nu știm dacă au avut un testament și nu știm de ce s-a dus Joe în Montana. Știi ce altceva nu înțeleg?

— Ce anume, Mare?

— Nu înțeleg de ce Tony, cînd a avut nevoie de un avocat pentru testament, a venit la tine și nu la Joe. Joe era avocatul familiei, dar cînd Tony a avut nevoie de un avocat să marcheze proprietatea tatălui său a venit la tine.

— Joe ieșise la pensie pe atunci. În plus, sînt un avocat de două ori mai bun decît a fost Joe, crede-mă. Dar n-o să-l vorbesc de rău, odihnească-se în pace.

Frank își făcu cruce.

— Joe a avut cumva parteneri care să știe unde s-ar putea găsi dosarul sau testamentul?

— Nu. Joe a plecat pe cont propriu, apoi s-a pensionat. Am mai vorbit de asta, Mare. Lucrurile se schimbă.

— Așa am auzit.

Mary nu adaugă *Și e foarte nasol*. Se tot gîndea că în ultima vreme nu făcuse altceva decît să alerge după dosare care lipseau.

— Vrei să verifici încă o dată un document? Casa din Nutt Street, nu știu dacă o deținea sau o închiriase. Și nu pot da nici de urma conturilor din bancă, nici al lui Amadeo, nici al afacerii sale. Exista o bancă Girard aproape de ei, pe Nutt Street, tatăl meu și-o amintește. Era cea mai apropiată bancă de locuința lor și probabil acolo își țineau banii.

— Poftim.

— Dar Girard a fost cumpărată de Mellon și ramura aceea a fost închisă și nimeni de la Mellon nu a reușit să găsească referințe la Amadeo sau la Theresa Brandolini. Era și înainte de calculatoare. Totul se făcea cu hartie și cerneală.

— Sînt impresionat, Mare. Ți-ai făcut temele.

Mary oftă. Întotdeauna își făcea temele. Trebuia să compenseze lipsa unui punct forte.

Frank se uită din nou la ceas. Trecuseră doar două minute.

— Zici că nu ai găsit nici registrul de afaceri la Biblioteca Congresului?

— La Arhivele Naționale. Și nu, nu am găsit!

Frank îi înmînă nota FBI-ului.

— Uneori cîștigi, alteori pierzi.

Nu și eu, vru Mary să spună. *Oricum, nu în treaba asta*. Puse nota înapoi în servietă, apoi scoase portofelul negru al lui Amadeo pe care îl pusese la păstrare, într-o pungă. Deschise compartimentul pentru bancnote, lăsă să alunece afară teancul gros de desene și i-l dădu lui Frank.

— Ultima întrebare. Îți amintești desenele astea? Erau în portofel. În cutia cu lucruri pe care mi le-ai dat din partea lui Tony cînd m-ai angajat.

— Nu-mi amintesc ce era în cutie.

Frank abia își aruncă privirile pe desene înainte să le împingă înapoi împreună cu portofelul.

— Era doar cu un an în urmă. Mi-ai dat-o după ce a murit Tony.

— Mare, dă-mi pace. Nu m-am uitat în cutie.

Frank se aplecă peste birou, cocoșîndu-și umerii la cusături, unde se întîlneau dungulițele.

— Ai habar cîți oameni vin aici cu o tabacheră? Sau cu o cutie de pantofi? Sau cu o pungă șifonată de hîrtie? Ai idee ce prostii au oamenii ăștia în ele, ce păstrează zeci de ani? Crezi că m-aș uita la așa ceva?

Frank ridică vocea exasperat, dar Mary era obișnuită să fie exasperantă. Reverificările erau cele care îi scoteau pe oameni din sărite.

— Știi cumva dacă lucrurile erau dinainte ca Amadeo să ajungă în lagăr sau de după aceea?

— Nu știu. Tony mi le-a dat. A spus că sînt lucrurile tatălui său. Atît. Dă-mă în judecată!

Mary privi desenele, liniile trase cu un creion prost ascuțit, cercurile.

— Cred că Amadeo le-a desenat și cred că pentru el însemnau ceva. Tu ce părere ai?

— Sînt de părere că trebuie să mă apuc de lucru. Acum. Frank tuși. Trebuie să fac un ban.

— Numai un minut. Știi ce reprezintă desenele?

Mary arătă spre unul din cercuri.

— Nu.

— Arată de parcă ar însemna ceva, nu?

— Nu, nu arată.

— Cum poți să-ți dai seama fără ochelari?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu.

Frank își puse ochelarii și se uită peste desene. Mary îl studie cu privirea. Era cumva agitat sau ceva în legătură cu desenele alea îl făcea așa? Părea mai iritabil decît înainte să-i arate desenele.

— După cum vezi, l-a desenat de mai multe ori. Arată ca un cerc, nu?

— Nu, e o mîzgălitură. Și ce? A desenat aceeași prostie iar și iar.

Frank o privi provocator peste marginea ochelarilor.

— Asta-i tot. Gata.

— Bine, te las să lucrezi.

Mary adună desenele, le împături și le puse în portofel și portofelul în pungă.

— Își mulțumesc pentru timpul acordat.

— Nu, am vrut să spun gata cu Brandolini. E timpul să te dai bătută, Mare.

Frank se ridică, trăgîndu-și cureaua astfel încît mărunțișul îi zdrăngăni în buzunare.

— Ai încercat să obții despăgubiri pentru avere, dar nu ai reușit. Nu-i nici o rușine. Ai fost chiar și la Washington.

— Nu renunț, Frank, spuse Mary surprinsă.

— Îmi pare rău că te-am trimis după cai verzi pe pereți. Bărcile, afacerea. E timpul să închizi cazul și să-ți reduci pierderile.

— Nu-i nici o pierdere. Îmi face plăcere și o să găsesc ceva mai devreme sau mai tîrziu. Doar mă cunoști, nu renunț niciodată. Mai ții minte meciul cu Vecchia Auto? Repriza a șaptea?

Dacă Frank își amintea n-o lăsa să se vadă.

— E vina mea. N-ar fi trebuit să deschid cazul. Am vrut să-i îndeplinesc lui Tony ultima dorință. Dreptate pentru tatăl lui și restul, știi cum e, cu tot cartierul stîrnit. O să le spun că s-a terminat, să renunțe. Trebuie să se rupă de trecut, știi?

Dar de data asta Mary nu știa.

— Nu prea poți să dai vina pe ei. Și trecutul e mereu prezent.

Niciodată nu spusese ceva atît de profund. Devenea mai deșteaptă?

— Deci o să ținem o petrecere mare la *circolo* ca să le mulțumim pentru că s-au străduit.

Frank continua de parcă nu o auzise, cu o notă profesională în glas.

— Până acuma probabil că onorariul inițial s-a terminat așa că îți spun să renunți.

— Mă *concediezi*?

Mary simți că-i cade falca și Frank privi în jos spre ea. Era mai înalt decît crezuse, atfel încît se ridică și ea, cu servieta în mînă. Continua să fie mai înalt decît crezuse.

— Nu te concediez, doar îți spun să renunți.

— Nu vreau să renunț.

— *Circolo* este clientul meu și nu te mai putem plăti. Banii pe care i-a lăsat Tony pentru proces s-au terminat.

— Nu m-ai plătit. Lucrez pro-bono la cazul ăsta de mai bine de o lună.

— Și Rosato e de acord?

Frank rîse nervos și Mary simți un început suspiciune încolțindu-i în piept. *De ce ar vrea să concedieze un avocat care lucra pe gratis?* Îi intră în joc.

— Lasă asta în grija mea. O să verifici documentele alea pentru mine?

— Asta n-o să se întîmple, Mare.

Frank se așezase deja înapoi, dar Mary nu mușcă. Dacă ascundea ceva, era un actor mai prost chiar decît tatăl ei. Frank vroia să-i ia cazul și era ceva putred la mijloc. Lui Mary nu-i venea să creadă, nu cînd venea din partea lui Frank. Obișnuia să facă cinste întregii echipe de softball cu înghețată de cireșe de la un stand de pe Wolf Street, pusă în pahare de carton cu o lingură plată. Evident, asta se întîmpla atunci. Își adună falca de pe jos, își luă servieta, poșeta și o cutie albă de patiserie pe care o cumpărase pe drum, apoi reuși să zîmbească ca întotdeauna.

— Frank, verifică documentele alea pentru mine sau te pîrasc la mama!

— N-ai *îndrazni*! spuse el rîzînd sec și Mary părăsi biroul.

Cu ecoul rîsului său urmărind-o.

OPT

Mary aștepta în stația de autobuz la ieșirea din clădirea lui Frank. Erau destule autobuze care circulau pe Broad Street la acea oră și în mod normal ar fi sărit într-unul din ele și ar fi ajuns imediat la muncă. Dar în această dimineață traficul se desfășura bară la bară, cu opriri dese și observă autobuzul C la cinci străzi distanță. Așteptîndu-l, avu timp să-și facă ordine în gînduri. Frank vroia să-i ia cazul. De ce?

TIIIT! Mary tresări cînd un Yukon SUV claxonă, șoferul aproape atingînd bara din spate a unei Toyota break șifonate. Traficul încetini pînă se opri cu totul, mașinile din capătul străzii ajungîndu-le pe cele din față, ca un vierme urban, într-o nemișcare care dură cîteva minute. Semafoarele clipiră roșu și verde fără mașinile să înainteze. Mary căuta din priviri Cadillacul negru prin trafic. Nu-l văzu nicăieri. Bine.

Era o zi însorită și răcoroasă, vreme frumoasă pentru un oraș cu patru anotimpuri: toamnă, iarnă, primăvară și umezeală. Se hotărî să o ia pe jos. Servieta nu era grea astăzi și nici produsele de patiserie nu atîrnau greu. Philly era un oraș atît de mic că putea ajunge în centru în douăzeci de minute și, la felul cum se circula, chiar înaintea autobuzului. Se îndreptă spre nord, trecînd printre oameni în cămăși curate și pantaloni călcați, ducînd ziare și pahare acoperite de cafea către slujbe în saloanele cosmetice, firmele de servicii funerare și curățătoriile care se aliniau de-a lungul lui Broad Street. O chelneriță în uniformă în alb și negru trecu pe lîngă ea în drum spre Broad Street Dinner și nu existau cravate pe stradă, cu excepția papionului ei.

Mary ajunse la colț și trecu pe roșu ca și ceilalți avînd în vedere că traficul tot nu se mișca. Parcurse încă o stradă înainte să-și dea seama. Traficul se mișcă pufnind și ea aruncă o privire peste umăr. Autobuzul era la numai trei străzi distanță, apropiindu-se, făcîndu-și drum printre mașinile de pe banda lui. În liceu, Mary

putea să ajungă înaintea autobuzului, mai puțin cînd acesta trișa cum făcea acum. Apoi aruncă o a doua privire, înțelegînd într-un tîrziu. Pe banda din mijloc se afla un Cadillac Escalade negru.

Se uită cum mașina se oprește în trafic și întîrzie ca să arunce o privire șoferului. Păși încet cu inima bătîndu-i să-i sară din piept, legănînd cutia de plăcinte, încercînd să se poarte normal. Apoi traficul se mișcă și ea încetini aproape oprindu-se și după încă o stradă reuși să arunce o privire la șoferul Cadillacului — și o tușă de ruj roșu coral. Aceiași mașină, dar alt șofer. Răsuflă ușurată. Era paranoică. Poate că se înșela. Poate că nici noaptea trecută nu se întîmplase nimic.

O luă la picior și ajunse la următoarea intersecție imediat, apoi se opri la colț și se uită la semafor. Era roșu și alături se vedea plăcuța cu numele străzii, NUTT STREET, strada lui Amadeo. El și Theresa locuiseră într-o casă pe Nutt Street, șase străzi mai jos, spre est. Mary nu se mișcă cînd semaforul se făcu verde și pahare acoperite începură să traverseze. Era o puțin de mers. Autobuzul se opri cu un scrîșnet hidraulic, emanînd hidrocarburi. Ușile se deschiseră lăsînd călătorii să intre, dar Mary nu se afla printre ei.

O luă la dreapta pe Nutt Street. Nu mai ținea minte de cînd nu mai fusese la est de Broad Street, dar știa că arăta altfel. Multe din case erau adevărate cochilii, ușile din față baricadate împotriva unui uragan în versiune urbană. Folii ruginite din tablă acopereau ferestrele sparte, fațadele de cărămidă roșie erau pătate de graffiti și pavajul era plin de gunoaie. Mary simți că i se face rău. Pînă la primărie făceai 10 minute pe jos. Cum de se putuse întîmpla așa ceva? Pînă la a treia stradă, avea un sentiment îngrozitor în stomac și nu era cauzat de faptul că nu-i plăceau schimbările. Depășise cu mult acel sentiment. Era sentimentul de pierdere, pur și simplu.

Doi adolescenți se precipitau spre ea pe stradă, cu tricourile lor supradimensionate fluturînd ca niște steaguri, cu mîinile înfipte în buzunarele pantalonilor pe

care îi tîrîiau după ei, atîrnînd în stilul generației Hilfiger, și cu perechi identice de adidași, pierduți prin cracii prea largi ai pantalonilor. Puștii erau asiatici, părul lor era dat cu gel și ridicat într-o freză cu țepi, iar, cînd se apropiară, Mary putu să-i audă vorbind într-o altă limbă. Cînd se întîlniră, o priviră din cap pînă-n picioare pe avocata asta albă, cu servieta ei țeapănă și cutia ei de plăcinte. Pufniră la vederea costumului ei bleumarin și la pantofii asortați, acoperiți de praful de pe drum. Cînd trecură de ea izbucniră în rîs. Aici, ea era străinul.

Mary știa că Nutt Street fusese o stradă de italieni, dar acum devenise în mod evident una de asiatici. Trecu pe lîngă un magazin la un colț de stradă cu o firmă de un galben strălucitor, pe care era scris ceva cu caractere coreene, probabil, și la colțul opus se găsea un magazin de peruci, în vitrina căruia se vedeau peruci platinate pe capete de plastic fără trăsaturi, dinapoia unor semne scrise de mînă în coreeană. Mary se luptă cu dorul discriminator de băcăniile care existaseră cîndva la colț de stradă și apoi realiză ceva evident: asiaticii eru noii emigranți, care veniseră aici din aceleași motive ca și strămoșii ei. Din aceleași motive ca și Amadeo. Acesta era o parte invariabilă a schimbării. Și un minut mai tîrziu se trezi în fața casei cu numărul 630.

Casa lui Amadeo. Studie casa, stînd peste drum de ea. Se afla în mijlocul părții de nord, luminată de soarele dimineții. Avea un singur etaj și bovindoul era acoperit de zdrențe. La jaluzelele venețiene de la cele două ferestre de la etaj lipseau lame. Fațada de cărămidă trebuia refăcută, mortarul era sfărîmicios ca zahărul și vopseaua neagră se cojea de pe ușa în care se vedeau două yale suplimentare deasupra încuietorii obișnuite. Pe prag se găsea un preș negru, din cauciuc poros.

Intră, îi șopti o voce lui Mary.

NOUĂ

Mary stătea pe preșul de la intrare și o bătrînă asiatică o privea prin ușa neagră, jupuită, întredeschisă, clipind în soarele care-i bătea drept în față. Mîna îmbătrînită a femeii se agită înspre un capot în pătrățele nepotrivit de roșii. Mary se prezentă, apoi spuse:

— Mă întrebam dacă aș putea intra o clipă, să văd casa. Cunosc pe cineva care a locuit aici acum mult timp.

— Intră, intră, spuse femeia blînd, cu un accent pronunțat.

Părul ei ca de onix încărunțise pînă la un cenușiu metalic la tîmple și era tăiat scurt, inegal într-o frezăfăcută în casă. Ochii ei întunecați erau pe jumătate închiși și buza de sus îi era ridată adînc. Cu toate acestea, gura i se curbă într-un zîmbet deosebit de amabil cînd se înclină ușor și deschise ușa larg.

— Intră.

— Vă mulțumesc tare mult.

Mary trecu pragul, simțindu-se ca o intrusă, dar suficient cît să dea înapoi. *Casa lui Amadeo.*

— Vreau doar să arunc o privire, dacă nu vă deranjează.

— Intră, intră, repetă femeia, apoi închise ușa și o încuie cu cele două yale.

Mary privi în jur. Livingul avea cam șapte metri pe cinci, un dreptunghi dezgolit cam cît cel din casa părinților ei. Aranjametul era probabil același: living, sufragerie și bucătărie aliniate ca mărgelele pe rozariu. O scară spre etaj urca de-a lungul peretelui estic. Trebuie să fi fost scările pe care Theresa și-a găsit moartea. Mary alungă tristețea neașteptată și privi în altă parte. Livingul era curat, aranjat și mobilat simplu cu o canapea veche, două scaune tapițate cu velur și o măsuță de cafea din stejar. Din bucătărie pluteau mirosuri familiare de cafea tare și omletă, dar aici se terminau asemănările cu casa părinților ei. Tavanul livingului se lăsase la mijloc și tencuiala groasă a pereților crăpase

în zig-zag, crăpăturile coborau pe toată suprafața lor ca niște fulgere. Tapetul era de un auriu palid, înflorat, culorile lui spălacite din cauza orientării spre sud a camerei. Lui Mary îi trecură prin minte cuvintele lui Frank: *Nu s-a mai ocupat nimeni de locul ăsta de ani de zile.* Ironia sorții, așa îi era mai ușor să și-l imagineze pe vremea cînd aici locuiau Amadeo și Theresa.

Mary arătă spre sufragerie:

— Pot să intru și acolo?

— Da, da, răspunse femeia, cu voce ușoară ca o șoaptă.

— Mulțumesc.

Mary nu putu ignora furnicăturile din interior. Putea să-și imagineze perfect forma solidă, dar puternică a lui Amadeo intrînd traversînd livingul și intrînd în sufragerie. Era un alt dreptunghi dezgolit, dar nu era folosit ca sufragerie. Lîngă perete, unde părinții ei aveau masa, era un pat de o persoană, a cărui cuvertură roasă era frumos așezată pe toate cele patru laturi. O cutie de carton servea drept noptieră pentru o veioză și un deșteptător din plastic. Mary se simți aproape de femeia aceea. Bătrîna îi atinse cotul.

— Vino, vino, șopti ea, conducînd-o pe Mary, nerăbdătoare ca un agent de vînzări.

Intrară în bucătăria devastată. Urme cafenii de apă pătau pătratele de pe tavanul decolorat și din linoleum fuseseră smulse fîșii, dînd la iveală murdăria și cleiul maro, lipicios care trasa linii șerpuite. În mijlocul camerei se afla o masă din plastic și alături un singur scaun, un taburet de plastic roșu. Chiar și așa, Mary și-l putea imagina pe Amadeo așezat la o masă diferită, purtînd un tricou alb, curat, sorbind dintr-o ceșcuță de espresso și vorbind cu Theresa, aflată lîngă aragaz. Mary aproape că-i putea simți prezența.

— Vino, vino, spuse femeia, gesticulînd către ușa din spate, acoperită de bare negre de protecție.

Mary o urmă și bătrîna deschise ușa hodorogită dînd la iveală curtea din spate.

Lui Lary i se tăie respirația. Deasupra curții era suspendată o rețea de frînghii roase, legate într-un model

încrucișat complicat, alcătuind un sistem ca fațetele unui diamant.. De acest cadru de funii atîrnau rufe puse la uscat, prinse în cîrlige demodate din lemn: șosete subțiri, albe, pantaloni scurți elastici, bluze de diferite feluri, pijamale și o serie de prosoape de bumbac. Era cea mai neobișnuită sîrmă de rufe pe o văzuse Mary vreodată.

— Minunat, spuse ea.

Femeia încuviință fericită și își tîrșîi picioarele pînă la marginea curții. O manivelă ruginită pe care Mary nu o observase fusese prinsă cu șuruburi de gard și femeia învîrti mînerul.

Pe neașteptate, cămăși, chiloți și șosete negre se mișcară deasupra capetelor lor, deplasîndu-se încolo și-ncoace pe funiile vechi, pe trasee numai de ele știute, dirijate de o serie de scripeți și Mary nu se putu abține să nu aplaude. Bătrîna rise și învirti mînerul mai repede, făcînd rufele să prindă viteză, apoi să să zboare. Picăturile de apă stropeau pretutindeni și rufele fulgerau în toate direcțiile. Nu era rufărie, era magie și bătrîna rîdea încîntată. Mary la fel. Apoi îi veni ideea.

Funiile. Privi rufele filfîind în toate părțile și frînghiile șuierînd, clipind sub ploaia de stropi ce-i împroșca obrajii. Modelul nu reprezenta fațete de diamant, ci pătrate. Aducea mai mult cu o plasă, decît cu un cadru. O plasă de pescuit. Refăcută, cu legăturile reînnoite și proiectată pe scripeți pentru a fi o minunată sîrmă de rufe. Era oare posibil? După atîta timp? Părea destul de veche, judecînd după grosimea funiilor roase și după rugina ce acoperea manivela.

Brusc, Mary încetă să mai rîdă. Cîți oameni locuiseră aici după Amadeo? Nu puteau fi prea mulți. Oamenii din partea locului abia de se ridicau de pe canapele, cu atît mai puțin erau dispuși să se mute. Părinții lui Mary erau reprezentați tipici pentru South Philly: mama ei crescuse în aceeași casă, cea de pe Mercer Street, ca și ea. Și chiar dacă locatarii se schimbaseră de cîteva ori, cine ar fi dat jos o invenție ca asta? Era utilă, unică și amuzantă. Amadeo a făcut-o pentru Theresa. Mary o

știa, o simțea. Era pe punctul de a o întreba pe bătrînă, cînd un strigăt răsună dinspre ușă.

Manivela nu se mai roti, rufăria își opri mișcarea și Mary se întoarse. Un tînăr de aproximativ douăzeci și cinci de ani, cu părul vîlvoi ca proaspăt trezit din somn, stătea în prag strigînd în coreană la femeie, care se ghemuise în colț. Era subțiratic, cu pieptul gol și șort care îi atîrna jos pe șolduri, dar părea să nu-și observe propria goliciune. Își întoarse căutătura furioasă spre Mary.

— Ce treabă ai cu mama? întrebă. M-ai trezit din somn.

— Îmi pare rău, foarte rău. Foarte rău.

Mary trecuse la lista de scuze. Hei, poate că totuși avea un punct forte.

— Vroiam doar să văd casa și să întreb cîte ceva despre un fost proprietar, pe nume...

— Ah, tu ești aceea!

Tînărul ridică brațele.

— Au întrebat dacă ai fost aici! Îl cunoști pe ticălosul cu coșuri?

Mary simți că o ia cu fiori. Ticălosul cu coșuri. Șoferul Cadillacului.

— Nu, deloc. Mă numesc...

— Nu-mi pasă, trebuie să dorm, muncesc toată noaptea. Pleacă de aici!

Tînărul se întoarse spre mama sa și începu din nou să strige, dar Mary nu putu să alunge fiorii. Ce se petrecea? Și ce era cu sîrma de rufe? Rufăria încă mai picura după cursa de adineauri.

— Îmi cer scuze. Plec chiar acum, spuse din nou Mary. Vreau doar să știu dacă ai făcut tu sîrma asta de rufe.

— Nu!

— De cît timp locuiți aici?

— De șaptesprezece ani, optsprezece, nu-i treaba ta. Ascultă, am muncit toată noaptea. Trebuie să mă culc înapoi. Pleacă acum. Du-te!

— Sîrma era aici cînd v-ați mutat?

— Am spus să pleci! Vrei să chem poliția? strigă tînărul, apoi se întoarse spre mama sa.

— Așteaptă, oprește-te! îl întrrupse Mary, ridicînd mîna.

Nu putea să sufere felul cum își trata mama. Mama ei l-ar fi bătut zdravăn cu lingura de lemn.

— Calmează-te, te rog. Îmi pare rău. O să plec.

Se întoase spre ușă, apoi îi veni o idee. Se răsuci pe călcîie, se înclină în fața bătrînei și îi dădu cutia de plăcinte.

— Vă rog să primiți asta o dată cu mulțumirile mele. Sînteți foarte amabilă.

Femeia acceptă cutia și se înclină ca răspuns, cu un zîmbet tremurător.

— Ce-i în cutie? întrebă tînărul.

— *Sfogliatelle*, răspunse Mary și, pentru că tînărul nu-i tradusese limba lui, nici ea nu o traduse pe a ei. Dacă tipul cu coșuri mai vine pe aici, spune-i mamei tale să nu-i deschidă.

— De ce?

— E periculos, spuse Mary, fără să știe de ce.

ZECE

Renovările care se desfășurau în primăria orașului Philadephia nu ajunseseră în sala 154, Registratura. Podeaua era acoperită de linoleum de un bronz decolorat, cu dungi albastre, luminile din tavanul boltit atîrnau de fire răsucite și marmură roz-maronie acoperea jumătatea de jos a pereților care aveau nevoie să fie revopsiți în albastru. Mary ședea cu restul cetățenilor pe un rînd de scaune tapițate, așteptînd să fie chemată la ghișeu, unde monitoare ca niște cutii erau orientate în diferite poziții. Funcționarii îi asistau pe clienți și sunetul conversațiilor umplea sala, întrerupt ocazional de țîrîitul telefoanelor, scîrțîitul ușii masive și de un radio fixat pe o frecvență pe care se difuza muzică rap.

Mary bătu cu degetul in bilețelul roz și subțire pe care scria numărul 82, apoi aruncă o privire la afișajul care indica cine urmează. Cifrele roșii clipiră și afișară 81. Ar fi trebuit să se ducă direct la birou, dar nu se putu abține să nu facă un mic ocol după ceea ce văzuse pe Nutt Street. Vroia să știe dacă sîrma de rufe era a lui Amadeo.

— Optzeci și doi! Numărul optzeci și doi, vă rog! chemă unul din funcționari și Mary se îndreptă spre ghișeu. Funcționatul era un negru bine făcut, cu ochi căprui strălucitori și un zîmbet profesional.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Am nevoie să aflu lista deținătorilor unei case.

— Nici o problemă, să aflăm numărul lotului, spuse funcționarul întorcînd monitorul către el cu o mînă sigură.

Mary îi dădu adresa și el o introduse pe ecran și notă un număr pe o foaie.

— Cît de mult vreți să mergeți înapoi? Un an? Doi?

— Cam din 1900 pînă astăzi.

Funcționarul ridică o sprînceană.

— Cei mai mulți vor o copie a contractului actual.

Cei sănătoși mintal probabil că da.

— Fac niște cercetări.

— Lăsați permisul de conducere, spuse funcționarul și, curînd după ce Mary îl dădu la iveală, reveni cu un plic pentru microfilme, mare doar cît o fișă de bibliotecă, conținînd rolele cu clișee alb-negru, păstrate într-o apăratoare de plastic și închise la ambele capete. Îi arătă colțul îndepărtat al camerei.

— Proiectoarele sînt acolo. Stingeți lumina cînd ați terminat, vă rog.

— Mulțumesc, spuse Mary și se grăbi pe lîngă tejghea spre proiectoarele de microfilme. Erau două la număr, cutii mari, negricioase, fiecare etalînd cu mîndrie etichete supradimensionate pe care scria EYECOM 3000, chestie care probabil că sunase futuristic cu 30 de ani în urmă. Își lăsă lucrurile alături, pe un scaun gol, aprinse lumina și introduse microfilmul în cea mai jegoasă casetă de proiector văzută vreodată. Avu nevoie de trei încercări, manevrînd mînerul lipicios înainte și înapoi, ca să obțină și altceva pe lîngă lumină orbitoare pe ecran. Apoi învirti un inel micuț și cauciucat pentru a focaliza imaginea și reglă pe primul clișeu din rîndul de sus.

ACEST ACT, scria cu litere moderne și clare, *întocmit astăzi, 19 decembrie 1986.* Sări la numele vînzătorului *LEE SAM* către cumpărător, *MI-JA YUN.* Deci asta era cel mai recent contract de vînzare, iar Mi-Ja Yun trebuia să fie bătrîna coreeană. Mary citi descrierea proprietății ca să se asigure că era casa corectă. Urmă prețul de vînzare: *șaizeci de mii, două sute și treizeci de dolar.*

Mary mută caseta la dreapta ca să deplaseze imaginea de pe ecran spre stînga, sperînd să fie al doilea cel mai recent contract. Așa era și ea reglă mai bine imaginea. *Contract*, începea primul rînd, iar data încheierii era 2 noiembrie 1962. trecu repede mai departe pentru a verifica numele vînzătorului, *LI-PAK*, către cumpărătorul, *LEE SAM* și prețul era treizeci și două de mii de dolari. Gata cu doi proprietari.

Mary mișcă caseta pentru a vedea următorul contract și acesta apăru scris cu litere ceva mai demodate, mai gotice. *Contract*, începea și fusese încheiat în data de 18 aprilie 1952. Sări direct la vînzător, *JOSEPH și ANGELA LOPO*, și la cumpărător, LI-PAK. Prețul era optsprezece mii de dolari. Mary căzu pe gînduri. Doar trei proprietari diferiți, pînă acuma era bine. Se apropia de perioada cînd casa fusese a lui Amadeo și dacă nu mai erau mulți proprietari era foarte probabil ca frînghiile de rufe să fie ale lui. Nu crezuse că va fi așa de ușor. Reverificări distractive!

Următorul contract apăru pe ecran, cu titlul înflorit CONTRACT, încheiat la data de 28 noiembrie 1946. Aproape, dar nu exact. Citi repede numele vînzătorului, JAMES și MARIA GIANCARLO, către cumpărător, JOSEPH și ANGELA LOPO, prețul cerut era de douăsprezece mii de dolari. Patru proprietari. Amadeo trebuia să fie următorul. După numai patru proprietari sîrma de rufe putea fi foarte bine a lui. Și următorul clișeu avea să-i spună ce se întîmplase cu casa lui după moartea sa. O imagine albă, fantomatică, apăru pe ecran și Mary răsuci un buton ca să-o focalizeze.

BANCA IPOTECARĂ DIN PHILADEPHIA scria cu litere demodate și dedesubt, JAMES și MARIA GIANCARLO. Deci casa fusese cumpărată prin prescrierea ipotecii și data de pe hîrtii era 18 august, 1942. Mary făcu o pauză. La o lună după moartea lui Amadeo casa lui fusese vîndută astfel. Sări la preț: cinci mii șase sute douăzeci de dolari. Simți o greutate în piept și trecu la documentul următor.

CONTRACT scria cu litere pline de importanță și data era 3 iunie, 1940. Mary sări la vînzător și inima i se opri în piept. JOSEPH GIORNO. Reciti ca să se asigure. Joe Giorno, avocatul lui Amadeo? Fondatorul firmei Giorno&Locaro, care urma să devină Giorno& Cavuto, îi vînduse lui Amadeo casa? Se uită la cumpărător și iată-l: AMADEO și THERESA BRANDOLINI. Prețul casei era de nouă sute și optzeci și doi de dolari.

Mary citi din nou și clătină din cap. De ce nu-i pomenise Frank nici de asta? Știa? Trecu la următorul contract ca să vadă cum obținuse Giorno casa. Contract, începea documentul, și Mary făcu ochii mari. Data era 2 aprilie 1940, cu mai puțin de două luni înainte ca Giorno să vîndă casa lui Amadeo. Cumpărătorul era într-adevăr JOSEPH GIORNO, și vînzătorul era un anume GAETANO CELLI, un nume care nu îi spunea nimic. Dar privirea îi alunecă peste preț: două mii și douăzeci și trei de dolari.

Mary se întoarse să verifice contractul precedent. Își amintise corect. Prețul de cumpărare pentru Celli-Giorno era mai mare decît cel pentru Giorno-Brandolini, cu alte cuvinte, Joe Giorno îi vînduse într-o pierdere uriașă casa lui Amadeo. Căzu pe gînduri. De ce ar cumpăra cineva o casă cu două mii de dolari ca apoi să o vîndă la jumătate de preț două luni mai tîrziu? Mary nu înțelegea, mai ales că se presupunea că Giorno era unul dintre cei mai zgîrciți oameni din lume. Și evenimetele istorice nu afectaseră încă prețul caselor. Incidentul Pearl Harbor nu avea să se întîmple decît în 7 decembrie 1941. Cazul acesta devenea din ce în ce mai ciudat. Mary opri proiectorul și își adună lucrurile.

Trebuia să ajungă la muncă.

UNSPREZECE

O Mary tulburată ieși în viteză din lift în recepția firmei care arăta mai prietenoasă decît în noaptea cînd mobila încercase s-o ucidă. Scaune din pînză plușată se curbau în jurul unei canapele din piele crem, pe care ședeau și citeau reviste clienții care nu arătau psihotici. Marshall Throw, receptionera, stătea la biroul ei purtînd un pulover roz și o fustă arămie. Părul ei castaniu, pe care obișnuia să-l poarte într-o coadă hippy împletită, fusese tuns și coafat de cînd Rosato și Asociații se mutase în centru și devenise o firmă în care se purtau freze decente.

— Unde ai fost toată dimineața? o întrebă Marshall cu voce scăzută.

— A sunat Premenstrual Tom?

— Azi numai de patru ori.

Mary se încordă.

— Și ce ai făcut?

— Ceea ce se presupune că trebuie să fac. Am înregistrat mesajele.

— N-ar trebui să încercăm să obținem un ordin de restricție? Sau să ne cumpărăm niște bazooka?

— Calm. Judy lucrează la un ordin temporar de restrictie, cu Bennie supraveghind de la distanță.

Marshall îi înmînă poșta de dimineață și o grămăjoară de mesaje telefonice, galbene.

— Tipul de pe canapea e un reporter de la *Philly News*. Te așteaptă de la nouă.

— Pe mine?

Mary luă mesajele perplexă. Nu dăduse niciodată un interviu și acum avea altceva pe cap. Și anume bebelușul lui Marshall de care avea grijă mama ei.

— Marsh, ai observat cumva că mama a slăbit?

— Sincer, da.

Fruntea netedă a lui Marshal se încreți.

— I-am pomenit de asta săptămîna trecută. A spus că nu era nimic. De ce?

— Îți spun mai încolo.

Mary nu putu zice nimic în plus pentru că reporterul se ridicase deja de pe canapea și se îndrepta spre ea. O izbi ca fiind un tip deosebit de arătos, cu ochi întunecați și rînjet de om sigur pe sine, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni kaki care atîrnau și cu o cămașă de lucru, albastru deschis.

— Jim MacIntire, se prezentă atunci cînd ajunse lîngă ea, zîmbind și strîngîndu-i mîna. Tu trebuie să fii Mary DiNunzio. Poți să-mi acorzi o secundă? E vorba de Amadeo Brandolini.

— Amadeo? întrebă Mary surprinsă.

Nu mai știa nimeni de Amadeo, mai ales cineva care arăta atît de bine.

— Vreau să scriu un articol despre el, poate să fac lumină în cazul lui. Să atrag atenția asupra lui și a istoriei, ca să zic așa.

— Înainte să răspunzi, Mary, întrerupse Marshall, prefăcîndu-se că-și consultă agenda, i-am spus domnului MacIntire că ai o depoziție în jumătate de oră și că vei avea nevoie de timp să te pregătești.

Ha? Marshall îi oferea o ieșire pentru că nu avea nici o depoziție. Probabil că avea nevoie de permisiune pentru a da un interviu. Dar Bennie nu era acolo și ea era curioasă.

— Termin înainte de depoziție, spuse și-l conduse pe reporter în biroul ei, unde el luă loc într-unul din noile scaune bleumarin, de birou.

Mary aruncă o privire autocritică împrejur, ușurată că locul rămăsese în ordine. Telefonul și corespondența frumos stivuită la dreapta, dosare și laptop la stînga, spațiu liber la mijloc. Rafturi se aliniau de-a lungul celui mai îndepărtat perete, pline de cărți de drept șterse de praf, Legile Federale și două volume legate din Law Review aparținînd Universității Pennsylvania, cu numele ei pompos reliefat în litere aurii. Pe peretele apropiat atîrna o cergă din mai multe petice în culori pastelate, partea feminină din femeia avocat.

Mary înconjură biroul, lăsă din mînă poșeta și servieta și se așeză.

— Deci, cum ai aflat de Amadeo Brandolini? întrebă ea.

DiNunzio preia cazul. Specialitatea noastră, examinare încrucișată.

— Frizerul meu, Joe Antonelli, mi-a pomenit de el.

— Unchiul Joey!

Mary simți un fior de familiaritate. Deci reporterul era un tip cu frezã de-a unchiului Joey. Freza pentru oameni cu funcții executive, dacă nu se înșela.

— Joe e frizerul meu de trei ani. E un tip grozav.

— Sigur că e.

Numai că mestecă cu gura deschisă, dar ce să faci? Oamenii sînt oameni.

— E foarte mîndru de tine. De slujba asta și de realizările tale. Esti vedeta familiei. A cartierului! rînji MacIntire. Totuși, nu mi-a spus ca e unchiul tău.

— Tehnic vorbind, nici nu este. Am aproximativ trei sute optzeci și doi de unchi și mătuși in South Philly, nici unul adevărat. De fapt am doi unchi Joey, dar tu vorbești de unchiul Joey cel Slab, spre deosebire de unchiul Joey cel Gras, pentru că el e frizer, dacă înțelegi ce vreau să spun.

MacIntire rîse.

— Ai un minunat simt al umorului, Mary.

— Chiar am? *Adică, da, am.*

— Sigur. Îmi plac femeile cu simțul umorului. Consider că trebuie să fii cu adevărat inteligent ca să fii amuzant.

— Inteligent? *Evident.*

— De asemenea ai și niște ochi minunați, dar pariez că toată lumea îți spune asta.

Toată lumea.

— Sînt doar căprui. Cîte unul de fiecare parte.

Reporterul rîse din nou.

— Apropo, nu te deranjează dacă înregistrez convorbirea.

— Sigur că nu.

Vocea lui Mary nu era înregistrată nicăieri, cu excepția robotului telefonic, dar încercă să nu se dea de gol. Reporterul cotrobăia deja prin rucsacul său negru după un reportofon argintiu, pe care îl puse între ei, pe birou.

— Misto. Știi, am căutat date despre tine pe internet înainte să vin aici astăzi. Ți-am găsit biografia pe situl firmei. Fotografia e nedreaptă cu tine.

— Mersi.

Mary știa că o flata, dar era și cazul. Se trezi întrebîndu-se dacă era căsătorit. Nu purta verighetă și era atît de arătos. Nu că ea s-ar fi simțit atrasă.

— Okay, să începem.

MacIntire ridică privirea nerăbdător și era observă că lumina care intra pe fereastră îi scotea în evidență cafeniul întunecat de cafea espresso al ochilor.

— De ce nu începi prin a-mi povesti tot ce știi despre Amadeo Brandolini. Cum de ți-a trezit interesul? Sînt fascinat.

— Okay, începu Mary, începîndu-i să-i placă ideea de a fi fascinantă.

În plus, era plăcut să poată vorbi de Amadeo cu cineva care chiar vroia să asculte și care se întîmpla să fie și incredibil de arătos. Reporterul îi spuse că porecla lui era Mac și se trezi povestindu-i lui Mac despre nota FBI-ului din Arhivele Naționale și despre desenele cu cercuri. Punea întrebări atît de potrivite că ajunse să-i spună despre funiile de rufe și de casa primită aproape în dar și pînă la sfîrșitul conversației se decise că ochii lui erau mai mult de culoarea cafelei prăjite decît de cea a cafelei espresso. Se simțiseră atît de bine încît nu se putu abține să nu se întrebe dacă avea să o invite undeva.

— Ei, îți mulțumesc tare mult, spuse Mac, oprind reportofonul. Micuța lumină roșie se stinse și el îl puse înapoi în rucsac. Am material pentru o poveste incredibilă, mulțumită ție.

— Serios? *O să mă inviți undeva?*

— Am sunat după un fotograf să facă o poză. Ar trebui să fie în sala de așteptare chiar acum. Ești de acord, nu?

— Acum? Okay. Sigur.

Mary consideră că arăta în regulă și ochii ei erau minunați, amîndoi.

— Grozav. Știi ce urmează acum, nu?

Mac se ridică zîmbind și închise fermoarul rucsacului.

Mary roși. *O să mă inviți în oraș?*

— Nu, ce? întrebă, cu gura dintr-odată uscată.

— Există un singur pas următor logic în investigația ta.

— Investigația mea? repetă Mary și apoi își ținu gura în timp ce Mac îi zicea ceva ce nu era deloc o invitație în oraș și fu atît de neașteptat încît, pentru o clipă, amuți.

Apoi, tot ce putu spune a fost:

— Serios, chiar crezi?

— Bineînțeles. De ce nu? Nu te mai gîndi, doar fă-o. Ține-mă la curent dacă afli ceva nou.

Mac își ridică rucsacul greu pe umăr și o luă spre ușă, moment în care Mary realiză că uitase să o invite în oraș.

— Stai o clipă! lăsă Mary să-i scape. Vorbea cu inima.

— Ce-i? Cam trebuie să mă țin de program. Mai am o întîlnire.

Mary clipi, mortificată. Nici măcar nu avea de gînd să o invite. Se gîndi să-l invite ea, dar nu făcuse niciodată așa ceva și era sigură că se încadra la păcate pentru care putea primi iertare.

— Ăăă, și fotograful?

— Nu stau pentru asta. I-am spus ce vreau. Să zîmbești frumos. Ciao.

— Pa.

Mary îl lăsă să plece și îi spuse inimii să-și țină gura.

Mary și Judy ședeau una lîngă alta pe una din băncile de lemn din Rittenhouse Square. Aerul era

răcoros și dulce și cerul senin, astfel încît parcul era plin de oameni de afacerei care luat prînzul. Umpleau băncile și ședeau pe zidul de beton care înconjura parcul, bărbati mîncînd cu cravatele aruncate peste umăr și femei ținînd salate în echilibru pe poșetele din poală, o aliniere de mese în pantofi. Toți se bucurau de acea zi de primăvară, mai puțin Mary.

— Ce părere ai, Jude?

Se aplecă și coborî vocea ca să nu mai audă nimeni. De ce s-ar duce tipul cu coșuri la casa lui Amadeo? De ce m-ar concedia Frank? Și de ce i-ar vinde Giorno lui Amadeo casa în pierdere?

— Marshall mi-a spus că reporterul âla arăta foarte bine, spuse Judy între două înghițituri.

Arăta aproape normal în blugi, tricou alb și sandale. Părul îi era lins și firele aproape artificiale reflectau lumina soarelui. Mușcă dintr-un sandvis lung, foarte nepotrivit pentru o doamnă, în timp ce Mary împunse într-o amărîtă de salată de ton. Mîncatul în parc era activitatea preferată a lui Judy, dar pentru Mary era a la camping.

— Și ce părere ai despre ce am zis eu? Nu ești măcar puțin îngrijorată pentru mine? Dacă mă urmărește cineva?

— Te-a invitat în oraș?

Mary înghiți în sec.

— Nu fi ridicolă. Erau doar afaceri. Oricum, cred că-i însurat.

— Ține minte că trebuie să te întîlnești diseară cu prietenul meu, Paul. Acordă-i o șansă.

— Nu mă duc, și ce părere ai de ce ți-am spus? Cadillacul negru și tot restul. Nu ești îngrijorată?

— Nu te mai fofilezi de la întîlnirea asta încă o dată. Ai anulat deja două întîlniri cu el.

Judy îi aruncă o privire peste sandviș.

— Acuma, cît de multe i-ai spus reporterului? S-ar putea să ai nevoie să-ți faci un inventar al pagubelor.

— Practic, i-am spus tot ce știam despre Amadeo, răspunse Mary, dar deja se întreba de ce îi spusese lui Mac atît de multe.

Se simțea patetică. Se prăbuși pe bancă, privind un tînăr care trecea pe lîngă ele. Se plimba cu un cățel cu o coadă ca o pensulă, pe care o flutura încoace și încolo.

— I-ai zis despre frînghia de rufe?

— Da.

— Despre desenele cu cercuri?

— Păi, da. N-a știut ce erau.

— I le-ai *arătat*?

— M-am gîndit că ar putea avea habar ce sînt.

— Sînt doar mîzgăliturl. cum zice Cavuto.

Judy văzuse desenele și nici ea nu știa ce reprezentau.

— De frizerie nu i-ai spus, nu?

— Ăăă, ba da.

Judy gemu.

— I-ai cerut să-ți arate articolul înainte să-l publice? Așa ar fi trebuit.

— Nu prea.

Lui Mary îi pierise pofta de mîncare. Puse capacul peste cutia cu salată și o puse înapoi în geantă, ca să fie păstrată în frigiderul biroului pînă putea s-o arunce neatinsă, peste trei zile. Nu se putea hotărî să risipească mîncarea, cel puțin nu la vreme.

— Știu că s-ar putea să fi fost proastă, dar bănuiesc că am vrut doar să vorbesc despre Amadeo. N-ar fi o nenorocire dacă i s-ar acorda puțină atenție. O merită.

— O *merită*?

Judy lăsă sandvișul și se întoarse spre Mary ca să o poată privi în față.

— Mare, înțeleg că a fost un iad pentru tine de cînd a murit Mike, dar sincer, cred că o iei puțin cu pluta. De cînd a început să sune Premenstrual Tom ai luat-o razna.

— Te ocupi de ordinul de restricție, nu? întrebă Mary, dar Judy i-o tăie:

— Ai înțeles greșit de tot. Să recapitulăm. Cadillacul Escalade e o mașină foarte populară. E posibil să dispară dosare din 1942. Mulți tipi solizi au coșuri și nu știi sigur dacă tipul tău solid și cu coșuri e ăla care s-a dus la casa coreenei.

— A întrebat de mine.

— A întrebat de cineva, atîta tot. Sau poate e interesat de tine și de Brandolini. la urma urmei, un reporter s-a interesat de tine și de Brandolini și nu-i un ucigaș. Iisuse, trei unchi de ai tăi pălăvrăgesc despre tine la orice moment al zilei.

— Dar despre treaba cu contractul de vînzare?

— Poate că Giorno i-a făcut o favoare și a recuperat prin onorariu. Nu e de neconceput ca un avocat să facă așa ceva pentru un client, mai ales la acea vreme. Poate că Giorno a vrut să-l ajute. Spuneai că avea multe proprietăți în South Philly.

— Ce zici despre faptul că Frank vrea să mă concedieze?

— Poate că s-a săturat să tot audă de Brandolini! replică Judy atît de ascuțit încît un bărbat de pe banca opusă își ridică privirea din friptura de vită.

Mary simți înțepătura. Nu zise nimic vreme de un minut.

— Îmi pare rău, oftă Judy, apoi se aplecă cu fruntea încrețită de îngrijorare. Mare, de obicei sînt alături de tine, dar trebuie să-ți spun că ai cam luat-o razna. Să te duci în casă la Brandolini și felul în care ai spus că te-ai simțit în casa lui. Mergi pe stradă cu *păr uman* în servieta. Îți dă fiori!

— E o parte din dosarul cazului. Acum e în birou.

— Data viitoare ai să ții o ședință de spiritism.

Judy își încreți nasul cîrn și Mary roși în defensivă. Se gîndise la asta noaptea trecută, cînd nu putuse dormi. Judy continuă:

— Ești prea implicată în acest caz, prea implicată în trecut. Prea preocupată de moșnegi și fantome. Renunță. Bine? De aia îți bag pe gît întîlnirea asta.

Vocea lui Judy coborî pînă ajunse doar o șoaptă.

— O să ieși cu Paul, fetițo. Aveți multe în comun. O să vă placeți unul pe altul. Trebuie să mergi mai departe.

Mary clătină din cap rănită. Știa că Amadeo se legase de Mike și că deveniseră unul singur. Dar nu putea să meargă mai departe, nu încă. Nu știa cum și acum, nici nu mai vroia.

— Nu fă fața asta.

Ochii albaștri ai lui Judy se îngustară.

— Știi, chiar dacă ceea ce spui e adevărat, cu mașina și restul, e un motiv și mai bun de a renunța la caz. Pentru că ai putea fi în pericol și pentru ce? Salvezi un om nevinovat de la pușcărie? Prinzi un criminal? Asta aș înțelege. Dar asta? Te-am ajutat să găsești nota aia de la FBI pentru că am crezut că așa o să se termine totul, dar îmi pare rău că am făcut-o. Dacă stai să cîntărești, pur și simplu nu merită.

— Dar Amadeo...

— E mort! E mort și îngropat. Nimic din ceea ce ai putea să faci n-o să aducă pe nimeni înapoi.

Pielea palidă a lui Judy se înroși ușor de emoție și Mary știu despre cine vorbea.

Îmi doresc ca sentimentul ăsta să dispară, se gîndi ea, dar nu îi dădu glas.

— Și pentru că lucrezi la cazul Brandolini tot timpul și neglijezi celelalte cazuri. Ai pregătit depozițiile alea pentru Bennie? Alcor și Reitman?

— O să mă apuc de ele.

Mary privi o mamă tînără apropiindu-se cu un copil mic de mînă. Copilașul se agita pe lîngă ea într-o salopetă albastră și adidași albi, exersîndu-și mersul.

— Crezi că o să se supere?

— Glumești?

Vocea lui Judy își recăpătă familiaritatea și acum erau pe teren sigur, plîngîndu-se de șefă. Judy se simțea destul de bine ca să-și mănînce legumele și deschise o pungă sifonată de chipsuri, de care era dependentă în ultima vreme.

— N-o să-i placă nici că ai vorbit cu reporterul. Nu aveai permisiunea ei și știi ce părere are despre presă.

Mary clătină din cap.

— Jumătate din timp urlă la mine să mă împun și cealaltă jumătate urla la mine să cer voie.

— Femeile astea.

Mary privi în altă parte. Copilașul făcu un pas tremurător înainte, cu pieptul în față și brațele în aer, apoi se opri și se legănă înainte să aterizeze pe fundulet. Afișă un zîmbet cu doi dinți. Mary spuse:

— Știi ce mi-a zis reporterul ăla?

— Ce?

Judy reușise să-și bage un chips mare în gură, înclinat ca o pizza într-un cuptor toscan. Nu era drăguț.

— Mi-a spus că ar trebui să mă duc în Montana. Să văd Fort Missoula, lagărul. E încă în picioare, ca muzeu.

— *Tu?*

Obrajii lui Judy se umflară ca ai unei veverițe uriașe și ochii albaștri i se bulbucară.

— Să mergi în Montana?

— Da, eu. Bineînțeles că eu să mă duc în Montana.

Mary se îmbufnă, deși și ea avusese aceeași reacție.

— Aș putea să găsesc mormîntul lui Amadeo.

— Dar Montana! Nu e stilul tău deloc.

— De ce nu e stilul meu, Jude?

Mary chiar vroia să știe pentru că era de acord și se mira de ce.

— Nu mi te pot imagina într-un stat unde se schiază. Philadelphia e cu totul genul tău. Ai fost la facultate în Philadelphia, ai urmat dreptul în Philadelphia, ai crescut și ai trăit aici toată viața. E așa cum a zis tatăl tău, acum două seri la cină, mai ții minte?

Mary își amintea. *Țara cowboy-lor. Pluto.*

— Măcar știi unde-i Montana?

— Undeva la stînga.

Mary privi copilașul, acum ajuns aproape în fața ei, ținîndu-se de mîna mamei lui. Scotea niște pufnituri amuzante, de efort. Nu putea să aibă mai mult de un-

șprezece luni, dar vroia atît de mult să meargă. Se vedea cu ochiul liber.

— Montana este exact sub Canada de vest, Calgary, și se învecinează cu Idaho și Wyoming. Acolo se afla Parcul Național Glacier. Este un stat frumos. Munți, cîmpii, pescuit grozav de păstrăvi, cerbi, elani și antilope. Ai văzut vreodată o antilopă?

— Sigur. Arată ca un cîine cu coarne. Nu te saturi să-mi tot porți de grijă?

Judy zîmbi.

— Montana e grozavă. O să-ți placă. Am fost la pescuit lîngă Butte cu tata și am făcut excursii acolo, în Vest, cu fratele și surorile mele.

— Lăudăroaso.

— N-am spus că nu poți merge. Du-te.

— E o țară liberă.

— Evident.

— Am bani, pot să-mi iau un bilet de avion.

De fapt, Mary nu călătorise niciodată cu avionul, primul dintre cele trei secrete pe care le ținea față de lume. Al doilea era că nu știa să înoate. Tăcu, privind copilașul pășind nesigur. Trecu chiar prin fața lor, clătinîndu-se și pufnind.

Și Judy se uita la copil.

— Mare?

— Ce-i?

— Ai plătit copilul să treacă pe lîngă noi chiar acuma?

Mary izbucni în rîs și Judy rîse cu ea, moment în care redeveniră cele mai bune prietene.

— Nu-i ciudat cum se petrec lucrurile? Te gîndești la ceva și apoi acel ceva se întîmplă și pare să existe o legătură? Ca și cum ai auzi un cîntec. Ca și cum cineva ți-ar trimite un semn.

— Ai luat-o razna, Mare.

— Mi s-au întîmplat lucruri din astea în ultima vreme. Semne.

— Nu, nu ți s-au întîmplat. E primăvară, e timpu
cînd copilașii și mieii zburdă peste tot. Nu sînt semne
sînt doar coincidențe.

— Poate, spuse Mary, dar nu credea că se înșeal
sau că mieii au vreo legătură.

— Știi, dacă vrei să mergi în Montana, ar trebu
neapărat să te duci. Poate acolo ai să găsești ce cau
și o să termini cu cazul. Să-l scoți pe Brandolini di
sistem. Du-te. Poți s-o faci. Judy făcu o pauză. Uite c
dacă te hotărăști să te duci, preiau eu biroul tău ș
depozițiile pentru Bennie.

— Serios?

Mary o privi și Judy era din nou ea însăși, rînjin
strengărește.

— Deci te duci?

— Nu știu. *Avioane. Pluto. Montana mă sperie.*

— Bineînțeles, dacă preiau depozitiile alea va trebu
să faci ceva pentru mine în schimb.

— Ce? întrebă Mary, dar știa deja răspunsul.

DOISPREZECE

Mary își petrecu după-amiaza căutînd referințe la Amadeo prin dosarele deținuților, pe care ea și Judy le găsiseră, și fiind nehotărîtă în ceea ce privea călătoria în Montana. Nu se deranjă să tragă o fugă pînă acasă să facă un duș și să se schimbe pentru întîlnire, nu doar pentru în mod evident Nu Se Străduia, ci și pentru că era posibil să fie urmărită, ceea ce era o scuză excelentă.

Luă un taxi pînă la Dmitri's, un restaurant grecesc în Olde City, care îi plăcu la prima vedere. Trei rînduri de mese umpleau sala mică, nepretențioasă, și în spatele tejghelei se afla un grătar deschis, care umplea aerul de mirosul proaspăt al peștelui fript și al verdeturilor sfîrîind în ulei de măsline. Mesele erau comode, farfuriile grele și exista o lingură pentru fiecare loc la masa. Mary se simți comfortabil imediat și nu doar pentru că nimeni nu îi colora fundul. Aruncă o privire peste meniu către partenerul ei.

Se numea Paul Reston. Părul lui castaniu era ondulat și ochii lui mici priveau din spatele unor ochelari obișnuiți, cu rame de baga. Avea nasul drept și buze pline, care îl făceau atrăgător, dacă nu chiar extrem de arătos, și purta o jachetă de tweed peste o cămașă albă. Uitase ce pantaloni avea, dar era genul de tip care ar îmbrăca pantaloni de stofă. Paul părea mai cu picioarele pe pămînt decît ultimul ei partener, ceea ce însemna că ar fi trebuit să chinuie serios să-i găsească un defect. Mary știa că poate reuși, trebuia doar să-și pună mintea la contribuție.

— Te-ar deranja dacă aș face o sugestie pentru antreu? întrebă Paul, privind peste marginea de sus a meniului și Mary zîmbi în interior.

Scena îi părea familiară. Toate întîlnirile ei începeau astfel, apoi continuau și se sfîrșeau în același mod, la fel de predictibile ca un dialog la ora de franceză din liceu. *Ou est la bibliotheque?*

— Ce sugerezi? *La-bas, pres de la gare.*

— Totul e bun, mai ales peștele. Aș începe cu o salată de avocado.

— Okay, sună bine.

Mary închise meniul și îl puse pe masa micuță, lîngă o candelă pîlpîitoare. Acum, dacă Paul ar comanda o dată ca să poată să mănînce, să se ducă fiecare acasă, în patul lui, și să se trezească a doua zi dimineață ca să meargă la lucru.

— Pari grăbită.

Hoopa.

— Scuze.

— Nu trebuie să te scuzi.

— Scuze. *E punctul meu forte.*

Paul puse meniul jos.

— Judy îmi spune că ești cea mai bună prietenă a ei.

— Vinovată.

Paul zîmbi.

— Eu și Judy am crescut împreună.

— Judy încă mai are de crescut.

Paul rise. Rîsul său era masculin și profund și nici nu era un zîmbet de caritate. Era de vîrsta ei, dar părea mai matur decît ea, ceea ce nu era un lucru prea dificil. Probabil că știa și să înoate.

— E îngrijorată din cauza ta.

— Nu mi-am dat seama că sînteți prieteni atît de buni.

— Nu sîntem, e doar îngrijorată și încerca să-ți găsească scuze pentru întîlnirile anulate.

— Scuze.

Oh-oh. Din rău în mai rău. *Ou est la salle de bain?*

— A spus că a trebuit să-ți pună un pistol la tîmplă ca să ieși cu mine în seara asta, că ați făcut un fel de tîrg.

Drept. Mary mai trebuise să accepte să aibă grijă de Penny săptămîna următoare. Era un negociator deplorabil.

— Evident, nu e nimic personal. Sînt doar foarte ocupată, cu cazul ăsta.

— Mi-a mai spus și că nu ai voie să vorbești despre caz și că ar trebui să-ți iau mintea de la el și să vorbesc despre slujba mea.

Paul zîmbi.

— Crede că devii periculos de obsedată.

Mary roși.

— Am venit cu o grămadă de instrucțiuni, se pare. *Stai să pun eu mîna pe ea. Eu personal o împușc.*

— Okay. Cu ce te ocupi?

— Predau inginerie.

— Interesant.

De fapt, Mary nici măcar nu știa ce-i aia, nu prea precis. Avea o diplomă de limba engleză, ceea ce însemna că nu știa decît să găsească asemănări și deosebiri.

— Unde predai?

— Am început în septembrie la Universitatea Pennsylvania.

— Acolo am terminat și eu. Deci ești profesor universitar acolo?

— Da. Sînt domnul profesor Reston.

Paul înclină curtenitor din cap și Mary rîse.

— Cu cheia franceză în academie.

— Așa zice toată lumea.

— Scuze.

— Asta e a treia oară cînd te scuzi.

Lui Mary nu-i plăcu faptul că ținea socoteala. N-o putea lăsa să se scuze în pace? Relația era condamnată.

— Îți place să predai?

— Foarte mult. E o provocare. Puștii sînt inteligenți, capabili, energici. Îmi place.

— Grozav. E bine că-ți place slujba.

Lui Mary nu-i plăcuse a ei pînă la Amadeo. Dar nu trebuia să vorbească despre asta.

— Îți place Philly? Trebuie să spui că îți place la nebunie.

— Chiar îmi place la nebunie.

Paul zîmbi.

— E dificil să ajungi să cunoști oamenii, dar mă ocup de asta. Această cină e un început bun. Un început grozav.

Mary simți că i se înroșesc obrajii. Paul o făcea să-i vină greu să-l urască. Ce om lipsit de considerație.

— Unde locuiești?

— Nu departe de aici, în Bella Vista.

— Drăguț.

Bella Vista, pe lîngă că era denumirea imigranților pentru Fort Missoula, era și un cartier lîngă Olde City dar nu îi putu spune lui Paul despre această coincidență pentru că nu avea voie să vorbească despre muncă. Sau despre sinucidere.

— Stau în chirie, cu opțiune de cumpărare dacă am loc de muncă. O s-o cumpăr. Imobiliarele sînt mult mai ieftine aici decît în Bay Area.

— Uau, propria ta casă. E minunat.

Mary se bucură pentru el. Și ea vroia propria ei casă. Dar cînd îți cumpărai o casă, oamenii îți spuneau mereu același lucru:

— Deținerea unei case e o mare responsabilitate.

— E în regulă. Îmi place responsabilitatea.

Mary zîmbi. Și ei îi plăcea. Apoi își dădu seama că pînă atunci nu se gîndise deloc la Mike.

Paul o privi.

Mary îl privi și ea. Bău puțină apă imposibil de rece. Candela pîlpîi. Un bărbat agitat de la o masă vecină izbucni în rîs. Dintr-o dată se trezi fără subiect de conversație.

— Okay, mă dau bătut, povestește-mi despre caz, spuse Paul zîmbind.

— E doar un caz, oarecum istoric, dar felul în care se desfășoară pare puțin ciudat.

— Judy spune că te implici mult prea mult. Spune că manifești un interes neobișnuit pentru rufe și vene. rarea părului mort.

— E doar parte din dosar!

— Povestește-mi. O să încerc să nu manifest prejudecăți.

Paul își înălță capul și Mary simți un îmbold interior. Era un tip drăguț. Avea pînă și o voce plăcută, blîndă și profundă. Era un bun ascultător, mai bun decît reporterul, care nu își vroia decît povestea. Paul nu părea să vrea nimic de la ea și nici nu putea să vrea ceva. Ar fi trebuit să mai iasă împreună cam de 38.270 ori înainte ca ea să se culce cu el și nici atunci nu i-ar fi plăcut. Plăcerea îi aparținea lui Mike.

— Ei bine, nu știu de unde să încep.

Mary nu vroia să spună ceva nepotrivit. Asta devenea rapid noul ei punct forte și, cum nu i se permitea să se scuze, se simțea dezarmată. Avea nevoie de un nou punct forte.

— Povestește-mi despre păr.

— A fost găsit într-un portofel vechi, atîta tot. În portofelul clientului meu. A murit în 1942.

— Deci clientul tău e mort?

— Tehnic, averea lui e clientul meu, dar bănuiesc că mă gîndesc la el ca fiind clientul meu.

— Înțeleg, spuse Paul fără să pară că s-a gîndit. Al cui păr e? Al lui?

— Mă îndoiesc, dar nu știu sigur. Treaba cu părul nu e așa trăsnită cum pare. Mulți oameni, oameni ai tradițiilor, ca imigranții, au la ei sau păstrează păr undeva. E o treabă de familie, o veche tradiție. Nu e chiar așa ciudat.

— Ca atunci cînd păstrezi niște păr de la prima tunsoare a copilului, de exemplu?

— Da, exact.

— Mama a făcut așa ceva cu părul meu. Mi l-a arătat cînd am fost în vizită, la Crăciun. Mi-a păstrat pînă și dinții de lapte într-un plic vechi. Erau dezgustători, goi pe dinăuntru, cu marginile de sus maro.

Paul rise, și Mary rise cu el. Totuși, tot nu se simțea în largul ei. Dinți vechi și păr mort nu păreau subiecte de conversație adecvate la cină, dar încă nu i se făcuse greață. Se decise să o ia pe alt făgaș.

— Și mai erau niște desene în portofel. Judy crede că îi plăcea să deseneze sau să mîzgălească, dar eu cred că înseamnă ceva.

— De ce?

— Pentru că oamenii nu păstrează mîzgăliturile și el le-a păstrat pe astea. Le purta cu el în portofel, la un loc cu fotografia unei sfinte, cu părul și cu niște fotografii care însemnau mult pentru el. Nu avea multe lucruri și era un om simplu. Ținea desenele în compartimentul pentru bancnote, unde ar fi trebuit să fie banii. Așa că eu cred că erau importante.

— Okay, aici sînt de acord cu tine, încuviință Paul. Și eu pun tot timpul hîrtii importante în compartimentul pentru bancnote. Extracte de cont, chitanțe de bancomate, facturi.

— Și eu, spuse Mary prinzînd curaj. Și nu sînt doar mîzgăleli. Cînd le-am arătat avocatului care m-a angajat, a devenit puțin mai agitat. Nervos.

— Și ce reprezintă desenele?

— Nu știu. Un reporter pe care îl cunosc habar n-are nici el.

— Cum arată?

Paul se aplecă ușor înainte.

Era pre întuneric ca să vadă clar, dar, înapoia ochelarilor, privirea păru să i se ascută. Mary nu-i putu discerne culoarea ochilor, dar se gîndi că ar putea fi albaștri. Un albastru inteligent.

— Nu știu. Arată ca un cerc cu ceva pe el. Diferite perspective aceluiași cerc iar și iar.

— Ai desenele la tine?

— Nu.

— Numai părul?

— Nu am părul la mine! se văită Mary, dar zîmbetul siret al lui Paul îi spuse că era la capitolul Glume. Okay, îl plăcu în mod oficial.

— Le-aș putea desena din memorie, totuși.

— Chiar te rog și eu o fac comanda.

Paul scoase un pix din buzunarul interior al jachetei, i-l dădu lui Mary peste masă și-i făcu semn chel-

neriței. Ea luă pixul, desfăcu un șervețel și începu să deseneze o versiune jalnică a cercurilor lui Amadeo. Cînd chelnerița sosi, Paul comandă pentru amîndoi salată de avocado și pește la grătar.

— Așa arată unul din ele.

Mary termină desenul și-i întinse servețelul moale. Paul îl ținu ridicat de ambele colțuri, se zgîi la lumina candelei, apoi îl puse jos cu o față nefericită.

— Habar nu am ce e.

Mary luă servețelul și își studie desenul de mînă încruntată. Desenul ei arăta ca o pizza cu ardei.

— Nu l-am desenat destul de bine.

— Unde ziceai că sînt desenele?

— La mine în birou.

— Ce-ar fi să mergem să le vedem după cină?

Mary clipi.

— Pe bune?

— De ce nu?

Mary începu să-și facă speranțe.

— Am o idee și mai bună. Cît de foame îți este?

— Nu prea foame.

— Nici mie. Așa că hai să vedem desenele și *apoi* să luăm cina. Te-ar deranja?

Paul rise.

— Acum înțeleg ce vroia Judy să spună, zise, clătinînd din cap, dar Mary îi făcea deja semn chelneriței.

Făcură doar cincisprezece minute cu taxiul pînă în centru și Mary se ținu de mînerul portierei în timp ce taxiul se furișa și vira. Nu păru să-i urmărească nimeni, dar oricum șoferul Cadillacului Escalade nu ar fi putut ține pasul. Genunchiul, coapsa și brațul ei îl atinseră pe Paul de aproximativ 9.274 de ori și cînd opriră în fața clădirii de birouri putu să jure că șoferul încerca să-i căsătorească. Intrară, semnară la poartă și luară liftul.

Ușile lucitoare se deschiseră și Mary ieși din lift.

Și înlemni la vederea privelиștii îngrozitoare.

TREISPREZECE

— Dumnezeule, spuse Mary fără să înțeleagă ce vedea.

Recepția lui Rosato și Asociații fusese complet distrusă. Noile canapele din piele fuseseră sfîșiate și umplutura albă smulsă afară. Tăblia de sticlă a măsuței de cafea era spartă la mijloc și revistele fuseseră aruncate pe podea. Biroul lui Marshall era răsturnat și corespondența, creioanele, stilourile și celelalte lucruri ale ei erau împrăștiate pe covor. Sertarele biroului atîrnau deschise și conținutul lor fusese vărsat. Scaunul zăcea pe o parte și cineva zdrobise pînă și fotografia bebelușului ei. Printre resturi se afla cutia verde de metal pentru mărunțiș, deschisă și goală. Ce altceva fusese furat?

— Hai să ieșim de aici, șopti Paul. Ar putea fi încă înăutru.

O prinse pe Mary de braț și se întoarse spre lifturi, dar ea nu avea de gînd să plece.

— Nu, sună la 911. Cheamă și paza. Numărul e scris pe biroul recepției.

Mary trecu repede prin recepție, șocată. Ea și Judy îi spuseseră lui Bennie că vor avea grijă de toate. Acum se dăduse o spargere. Trebuia să știe ce altceva fusese furat. Biroul era plin de laptopuri noi, faxuri și copiatoare, chiar și televizoare color.

— Nu, așteaptă! strigă Paul, dar Mary se grăbi spre sala de conferințe, unde simți că i se face rău.

Semnul ei cu CAMERA CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL fusese smuls și numeroasele cutii de carton rupte și golite. Documentele din Arhivele Naționale zăceau peste tot pe covor, multe din ele rupte în două. Notițele ei, stilourile, actele ei juridice și pahare vechi de cafea de pe masa din sala de conferințe fuseseră măturate pe podea, iar telefonul fusese smuls din priză cu tot cu o bucată din noua tencuială. Cineva aruncase cu siguranță unul dintre scaune într-unul din posterele

mari, înrămate, din spatele mesei spărgîndu-i sticla ca într-o rețea zigzagată. Scaunul zăcea pe o parte sub o ploaie de cioburi, lîngă un televizor Sony cu diagonala de 32 de centimetri, care fusese făcut bucăți. Mary era îngrozită și zăpăcită de priveliște. Era normal să fi furat măruntisul, dar de ce pierduseră vremea ca să distrugă locul? Se părea că fuseseră furioși.

Premenstrual Tom. Se putea să fi fost el? Cum de ajunsese la etaj, în primul rînd? Își aminti scena de jos, la biroul pazei. Bobby nu fusese de serviciu în seara aceea și un nou paznic le dăduse drumul. Cînd Mary îl întrebase cum îl cheamă acesta răspunsese că încă nu-și primise ecusonul cu numele. Ce se petrecea? Ce alte daune mai erau? Alergă pe coridor spre birouri.

— Nu! Mary! Așteaptă! o chemă Paul, fugind după ea. Mary! Oprește-te!

Mary ajunse la biroul lui Judy, primul de pe coridor, marcat cu o plăcuță pe care scria JUDY CARRIER. Cu inima cît un purice, aruncă o privire înăuntru și primi o veste bună. Nimic nu era distrus. Privi în jur ușurată. Biroul, scaunele, cărțile și hîrtiile lui Judy erau toate în dezordinea obișnuită. Poate că recepția și sala de conferințe fuseseră singurele locuri vandalizate.

— Mary! strigă Paul în spatele ei, dar Mary o șterse spre următorul birou de pe coridor.

ANNE MURPHY era numele de pe plăcuță și biroul era neatins. Poate că oricine ar fi fost cei care au distrus recepția nu ajunseseră atît de departe. Chiar și laptopul lui Anne stătea neatins în mijlocul biroului ei. Speranța încolți în pieptul lui Mary. Poate că și birourile ei și al lui Bennie erau în regulă. Fugi pe coridor la biroul lui Bennie, mai mare decît al asociaților și privi înăuntru.

Uimitor! Nimic nu fusese mișcat. Biroul și rafturile lui Bennie erau toate în ordine, nimic din birou nu fusese rupt sau spart. Mary se simți entuziasmată. Okay, măcar vor avea de raportat și ceva de bine cînd aveau să o sune pe Bennie să-i spună veștile. Se prevedea o soartă bună și pentru biroul lui Mary, următorul

după al lui Bennie. Trecu în viteză pe lîngă plăcuța cu numele ei către ușă. Dar se sperie cînd privi înăuntru.

Era un coșmar. Totul fusese măturat de pe biroul ei: telefonul, actele, reportofonul, creioane și un capsator zăceau pe podea. Sertarele biroului fuseseră forțate și vărsate pe covor. Creioane, rînduri de agrafe de birou, un tub vechi de rimel, foarfece și mărunțiș zăceau peste tot. Rafturile ei cu cărți fuseseră smulse din suportul lor de metal și cărțile ei de drept și fotografii de familie acopereau covorul. Bibliorafturile ei, pe care le ținea în ordine alfabetică pe comodă fuseseră luate și golite pe podea. Documente confidențiale, probe pentru tribunal, diagrame, depoziții și corespondență zăceau într-o grămadă uriașă.

— Da, încă sînt aici, dispecer, spunea Paul în telefonul mobil, ajungînd-o din urmă pe Mary pe prag.

Dosarul lui Amadeo. Se ghemui pe covor ca o nebună și scormoni prin grămada de foi, dosare și documente de pe podea. Pusese desenele cu cercuri, portofelul și nota de la FBI în dosar și îl așezase peste celelalte cazuri active de pe comodă. Unde era dosarul? Verifică mapele goale pentru fiecare caz. Brenneman Industries. Alcor. Reiman. Căută febril prin fiecare mapă de două ori ca să se asigure. Dosarul lui Amadeo lipsea. Dispăruse.

— Alo? Alo, paza? lătră Paul în telefon, apoi închise. Nu îmi inspiră deloc încredere. Nu răspunde nimeni la biroul de pază.

Mary nu era cu totul surprinsă. Se aplecă peste resturile dosarelor și-i veni să plîngă. Chiar era posibil ca dosarul lui Amadeo să fii dispărut? N-ar fi putu recupera niciodată portofelul. Nu făcuse o copie după nota FBI-ului. Se putea ca părul să fie încă în punga lui în birou, dar cui îi trebuia niște păr? Ce alte dosare lipseau? Încercă să-și amintească celelalte cazuri active, dar era prea supărată. Și fotografiile lui Amadeo dispăruseră. Nici măcar nu le scanase. Apoi își aminti. Nu-și văzuse laptopul pe birou.

Mary privi înnebunită în jur după laptop. Nu se vedea nicăieri. Poate că era îngropat undeva. Se întoarse

și răvăși hîrtiile si dosarele de pe jos din jurul biroului. Laptpul nu se afla printre ele. Nu! Pe laptopul ăla era toată munca ei din ultimii trei ani, inclusiv o grămadă de note pe care le luase din Arhivele Naționale. Lui Mary i se făcu rău, lăsîndu-se să cadă pe podea. Gîndurile i se întoarseră la dosarul lui Amadeo. Desenele cu cercuri. Acum nu le mai putea arăta nimănui, cu atît mai puțin lui Paul. Îl privi nefericită cum își bagă mobilul înapoi în buzunarul jachetei de tweed, îi întinde o mînă și o ajută să se ridice.

— Ia-o așa, Mary, spuse el, ajutînd-o să se ridice. Măcar nu ai fost aici cînd au dat spargerea.

— Îmi doresc să fii fost, aș fi putut face ceva.

Mary se ridică cu genunchii tremurîndu-i.

— Desenele pe care am vrut să ți le arăt au dispărut acum.

— Eu sînt fericit că ești bine, spuse Paul blînd.

Apoi își ridică brațele și o îmbrățișă, lucru care o alină surprinzător de puțin.

Paul, Mary și, acum, Judy stăteau în recepția distrusă cu un polițist negru, înalt, agentul DeLawrence Rafter. Agentul Rafter era un om cu șolduri înguste și destul de musculos, cu un aer atît de profesional încît Mary se calmase doar aflîndu-se în prezența lui. Sau aproape se calmase. Polițistul scoase un notes și un pix ros din buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Acum, domnișoară DiNunzio, vreți să-mi spuneți ce s-a întîmplat aici? întrebă Rafter și Mary abia avusese răbdare, pînă cînd văzuse pixul pregătit, ca să povestească.

— Nu știu cine a făcut asta, sau de ce, dar am cîteva idei.

Gîndea cu voce tare, încercînd să pună în ordine ce se întîmplase.

— Mi se pare că sînt într-un fel ținta acestei spargeri, avînd în vedere că doar biroul meu a fost distrus și că doar dosarul cazului și laptopul meu au fost furate. Și

doar eu foloseam sala de conferințe și semnul care era pe ușă era al meu.

— Corecție.

Agentul Rafter ridică pixul.

— Și recepția a fost distrusă și s-a furat măruntișul.

— Okay, corect.

Mary își reaminti să nu sară la concluzii, dar era atît de dificil și ea era italiancă.

— Prima dată am crezul că cel care a făcut-o ar putea fi Premenstrual Tom, care tot suna la birou.

— *Cine?*

Rafter o întrerupse cu jumătate de zîmbet și Paul ridică o sprînceană în stil profesoral, sprijinindu-se de perete cu brațele încrucișate. Mary nu crezu că avea să-l mai vadă. Primele întîlniri nu erau îmbunătățite de delicte grave. Dacă vroia să-l mai întîlnească, ar fi trebuit să-i trimită o citație.

— Numele tipului e Tom Cott. E un nebun care m-a amenințat cu moartea acum două nopți.

— Te-a amenințat cu moartea? repetă Rafter neîncrezător, și Mary îl observă pe Paul făcînd ochii mari în spatele ochelarilor.

Okay, sînt albaștri. Incredibil de albaștri.

— Încercăm să obținem un ordin temporar de restricție în ceea ce-l privește, interveni Judy cu fața de obicei lipsită de griji acum afișînd semne de neliniște.

Se grăbise să ajungă la birou imediat ce primise telefonul lui Mary, purtînd o bluză veche de trening și blugi roși. O sunaseră împreună pe Bennie pe mobil și-i lăsaseră un mesaj.

— Dar, sincer, nu cred deloc că a fost Premenstrual Tom. A amenințat-o pe Mary, dar spargerea asta a fost planuită, mai ales că se pare că noul paznic a fost implicat. De asemenea, nu putem explica de ce Premenstrual Tom ar vrea dosarul Brandolini.

— Sînt de acord, nu e deloc genul lui, îi spuse Mary polițistului.

— În plus, o grămadă de bărbați premenstruali ne urăsc, adăugă Judy.

— Înțeleg.

Rafter notă ceva în carnețel și Mary murea de curiozitate să știe ce era. MUIERILE ASTEA-S NEBUNE.

— În ultima vreme, continuă Mary, am observat un Cadillac Escalade negru pe lîngă mine, oarecum urmărindu-mă. Prima dată am văzut-o pe strada părinților mei cînd am fost acolo la cină și apoi am văzut-o în fața casei mele. Nu știu dacă are legătură cu asta, dar e posibil.

— Vorbești serios?

Rafter se încruntă sub insigna strălucitoare de pe șapcă.

— Ai reușit să-l vezi pe șofer de ambele dăți?

— Prima dată am reușit. Era un tip masiv cu coșuri.

— Ce rasă, ce vîrstă, cu ce era îmbrăcat?

— Era alb, purta o cămașă neagră, cam 30 de ani, poate 35. Era mare și solid ca un jucător de fotbal american. Altceva nu-mi amintesc.

Ratner încuviință din cap.

— Și a doua oară? Era același tip?

— Nu l-am văzut, dar mașina era parcată lîngă casa mea.

— Ai văzut numărul de înmatriculare în ambele cazuri?

— Nu.

— Deci nu știi sigur că era aceeași Escalade.

— Erau amîndouă negre și am auzit că tipul cu coșuri a fost la casa celui despre care era dosarul, Amadeo Brandolini.

— Poți să o iei mai încet o clipă? întrebă Rafter, scriind în carnețel.

— Sigur. Cred că spargerea din seara asta are legătură cu un caz la care lucrez, depsre un bărbat pe nume Amadeo Brandolini. Dosarul ăsta a fost furat și nu am verifiicat, dar din cîte îmi dau seama este singurul dosar care lipsește. Astăzi a fost aici chiar și un reporter, Jim MacIntire, întrebînd despre Amadeo.

Mary îi întîlni privirea lui Judy și simți cum imaginația lor colectivă o ia razna. *Oare reporterul avea vreo*

legătură cu toate astea? Mary se hotărî să-l sune pe unchiul Joe cel Slab să afle dacă Mac spusese adevărul.

Dar agentul Rafter, care nu citea gînduri, o privi îngrijorat.

— Domnișoară DiNunzio, dacă aveți într-adevăr motive să credeți că sînteți urmărită, nu mă pot ocupa de asta aici. Trebuie să veniți la secție să dați o declarație. Există legi pentru urmăriri.

— Poate că o să vin, spuse Mary, dar mai trecuse prin așa ceva și știa că ar fi fost INUTIL.

— Acum, îmi ziceați că erau cam o sută de dolari în bancnote mici. Cît valora laptopul dumneavoastră?

— Biroul a plătit două mii de dolari pentru el acum trei ani, ceea ce înseamnă că acum valorează cam 35 de dolari. Mary reuși să zîmbească. Pentru mine avea valoare ceea ce se afla în el, munca pe care am depus-o la caz.

— Care era valoarea dosarului cazului care a fost furat? întrebă Ratner cu pixul pregătit pe carnețel.

— Pentru mine era neprețuit. Conținea un portofel și niște desene originale.

— Cîți bani erau în portofel?

— Deloc.

Agentul Ratner notă ceva.

— Ziceai ceva de niște desene. Ce reprezentau? Erau artă?

— Nu.

Gîndurile lui Mary o luară înainte. În afară de ea și Judy, singurii care văzuseră desenele sau știau măcar de existența lor erau Frank Cavuto și Mac, reporterul. Făcu o însemnare mintală.

— Era acest client, domnul Brandolini, un artist sau ceva asemănător?

— Nu.

— Atunci desenele nu aveau nici o valoare.

— Cred că nu.

Lui Mary îi venea greu să cedeze.

— Dar fotografiile?

— Nu. erau fotografii de familie.

Ratner închise carnețelul.

— În regulă, asta e cam tot. O să ne ocupăm de problema cu paznicul și o să întrebăm pe stradă dacă există martori. O să cercetăm tomberoanele din cartier și o să vă anunțăm dacă apare ceva.

— Nu pot face și eu ceva? Chiar vreau dosarul acela înapoi.

— Mulțumesc pentru ofertă, dar trebuie să-ți spun că nu sînt deosebit de optimist. Martorii ar fi văzut doar un tip mergînd pe stradă cu un dosar și un laptop sub braț în zona de afaceri. Nu e ca și cum ar fi fugit pe Walnut cu un ecran cu plasmă în brațe.

— Înțeleg, spuse Mary dezamăgită.

— Totuși, dacă aș fi în locul dumneavoastră, domnișoară DiNunzio, aș face rost de un ordin temporar de restricție și aș da o declarație despre tipul ăsta, apoi m-aș gîndi serios să plec în vacanță.

Mary fornăi.

— În vacanță? Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să mă duc în vacanță. Cazul ăsta se înfierbîntă serios.

— Ar fi bine să dispăreți o perioadă începînd de acum. Să plecați din oraș o vreme. Știu că nu e ceea ce vreți, dar îmi place să fiu practic. Dacă vă hărțuiește cineva, plecați.

Rafter puse carnețelul în buzunarul de la spate și pixul în buzunarul de la piept.

— Am terminat. Puteți pleca. Mă duc să mă întîlnesc cu partenerul meu jos.

— Grozav, mulțumesc, spuse Mary, iar Judy îi mulțumi la rîndul ei.

— Să mă anunțați dacă descoperiți că lipsește și altceva.

Rafter porni spre ușa liftului.

— Desigur, mulțumim din nou că ați venit.

— Cu plăcere.

Polițistul urcă în lift și cînd ușile se închiseră Mary îi întîlni privirea lui Paul cu un oftat final.

— Ei bine, domnule profesor, spuse ea, cred că ar fi bine să te scoatem de aici. Ai avut parte de suficiente emoții pentru o seară.

— A fost interesant, răspunse Paul zîmbind.

Își dădu jos brațele de la piept și se întoarse spre Judy.

— Mi-ai spus că era ... altfel.

Judy rise.

— Voi academicii trebuie să mai aveți și surprize din cînd în cînd.

— Adevărat.

Paul zîmbi și se întoarse spre Mary.

— Dar nu am apucat să luăm cina. O putem lăsa pe altă dată?

Mary roși, surprinsă.

— Sigur.

— Atunci e în regulă. Am un curs dimineață devreme. Mecanică cuantică.

— Aoleu. Nu poți fi somnoros la orice ar fi aia.

— Ne mai vedem, Paul.

Judy îi făcu semn lui Mary.

— Condu-l pînă la lift, copilă. Măcar atîta poți face.

— Bineînțeles, spuse Mary, dar nu se baza pe un sărut de noapte bună.

Nici măcar nu vroia unul. Nimic nu reușea să strice cheful ca o spargere. Tocmai se pregătea să-l conducă, cînd telefonul sună de sub dezastrul din recepție și Mary se răsuci pe călcîie. Judy o privi. Știau amîndouă cine sună. Lucrurile erau pe punctul de a se înrăutăți.

O clipă mai tîrziu, Paul se conducea singur spre lift și Mary era la telefon povestindu-i, printre scuze, lui Bennie ce se întîmplase cu firma ei de avocatură.

— Îmi pare rău, îmi pare rău. Recepția arată ca...

— Ai înnebunit, DiNunzio? Nu-mi pasă de recepție.

Șefa urla atît de tare că Mary trebui să țină receptorul la distanță.

— Îmi pasă de tine! Îmi pasă de Carrier! Nu-mi place cum sună toate astea!

— Știu, Bennie, îmi pare rău.

Mary îi spusese totul, mai puțin partea cu ziarul și acuma nu părea momentul potrivit. Șefa mai urlase la ea, dar niciodată ca acum. Probabil că îi păsa foarte mult.

— Nu mi-am dat seama că...

— Nu, *eu* nu mi-am dat seama că ești în *pericol*! Mașina aia te *urmărea*? Nu-mi vine să cred că Premenstrual Tom este în spatele trebii ăsteia, dar Carrier o să se ocupe de el imediat. Nu merită să pățești ceva pentru nimic! Și nici ea!

— Bennie, sincer, nu cred că sînt în pericol de-adevăratelea.

Mary își auzi cuvintele ieșindu-i din gură și nici măcar ea nu era sigură că le credea.

— Adică, dacă cineva ar fi vrut să-mi facă rău în seara asta, ar fi venit la restaurant.

— Și mîine vor veni. Sau poimîine. Le-ai zis polițiștilor că erai urmărită? Ce-au spus?

— Au spus că ar trebui să dau o declarație...

— Asta e o pierdere de vreme! Vreau să fii în siguranță și nu pot veni acolo pînă nu se termină procesul. Trebuie să te aperi singură, DiNunzio, pînă mă întorc. În primul rînd nu mai vorbi despre nimic. Nu vorbi cu nici un necunoscut. Nu mai spune nimănui despre Brandolini sau celelalte cazuri.

Aici intră și întîlnirile sau mari ziare metropolitane?

— În al doilea rînd, trebuie să pleci din oraș!

— Asta a spus și polițistul, dar am atîta de lucru.

— Nici un caz nu e mai important decît siguranța ta! Pleacă din oraș!

Și Mary își dădu seama. *Să plec din oraș? Plec din oraș!*

— Ia-ți o vacanță pînă mă întorc și mă pot ocupa de ce se petrece!

— Nu pot, Bennie.

Mary nu avea voie să pară prea nerăbdătoare sau șefa ar putea să intre la bănuieli.

— Trebuie să mă ocup de depoziția aia pentru tine în cazul Reitman mîine, ții minte?

Judy ciuli urechile cam ca Penny.

— Nu, nu poți să iei depoziția aia, spunea Bennie. De ce nu poate Judy să se ocupe?

— Cred că poate... începu Mary să spună chiar cînd Judy se prinse, încruntîndu-se adînc. Spune că e în regulă, nu-ți fă griji, poate să se ocupe de depoziție în locul meu.

— Excelent! Las-o pe ea să se ocupe. Tu ia-ți un bilet de avion. Du-te la Miami. Pleacă din oraș o săptămînă.

— Bennie, dacă tu chiar crezi că ar trebui, cred că pot pleca o vreme.

— Sună la birou cînd ajungi acolo. Imediat ce ajungi acolo, auzi?

— Nu, Bennie, așteaptă! strigă Judy înșfăcînd telefonul, dar Mary îl smunci înapoi.

— Sigur, bine, pa! spuse ea repede, apoi apăsă furca telefonului cu un arătător bine sincronizat, ajungînd nas în nas cu cea mai bună prietenă a ei.

— Nu ai făcut-o! spuse Judy.

— Ziceai și înainte că iei tu depoziția Reitman. Acum ai și permisiune. Care-i problema? întrebă Mary, dar știa deja răspunsul.

Putea să vadă frica pe fața lui Judy.

— Diferența e că acum te cred, în legătură cu Brandolini. Ceva chiar se petrece aici. Ceea ce s-a întîmplat în seara asta nu putea să facă totul mai limpede. Oricine ar fi, vor să renunți la caz.

Judy o privi nemilos, dar Mary o privi și mai nemilos.

— Atunci nu am de ales. Cineva vrea să renunț la caz și eu vreau să continui. Vreau să știu ce ascund. I-o datorez lui Amadeo.

Judy o privi pe Mary în ochi.

— O pot suna pe Bennie, știi. Pot să te dau de gol. Să-i spun totul. Atunci n-o să te lase să pleci.

— Chiar ai face așa ceva? întrebă Mary.

Cele două avocate se înfruntară peste telefon.

Și Mary înghiți în sec așteptînd răspunsul lui Judy.

PAISPREZECE

Fort Missoula era un edificiu demodat din cărămidă roșie, ușoară, acoperit cu țiglă roșie, situat într-o rezervație la marginea orașului Missoula, din statul Montana. Mary admiră remarcabilul peisaj înconjurător. Munții Sapphire se ridicau la stînga, acoperiți de arbori verzi ce păreau să irizați în lumina soarelui strălucitor. Bitteroot Range se întindea la dreapta, vîrfurile sale zimtate aproape găurind cerul proverbial de mare, care acoperea scena precum pelerina de un albastru liniștitor al Fecioarei. O briză slabă bătea prin vale, cu miros dulce și curat, și acri întregi de iarbă verde se întindeau precum covorul naturii pentru mocasinii lui Mary. *Bella Vista*, se gîndi ea, dîndu-și seama că numele nu era propaganda guvernului pînă la urmă. Era bucuroasă că avusese curaj să înfrunte zborul cu avionul, ca să nu mai pomenească de gustarea tip Northwest.

Se apropie de intrarea din față a fortului, trecînd pe lîngă un steag american fluturînd în vînt, ceea ce o făcu să se simtă ca o școlăriță într-o excursie cu clasa. Faptul că se afla acolo îi dădea fiori de entuziasm, să păsească pe unde păsise Amadeo, să vadă ce văzuse el. Îi dădea aceeași fiori ca și portofelul lui, senzația că era cu ea într-un fel. Pe drumul spre intrare trecu pe lîngă cinci case vechi din bușteni și pe lîngă un semn pe care scria: SOCIETATEA MONTANA DE VEST PENTRU CONSERVAREA ORAȘULUI FANTOMĂ.

Sînt atîtea fantome aici. Una din ele e Amadeo.

Mary grăbi pașii prin iarbă. Roua îi uda încălțămintea și manșetele pantalonilor ei kaki, pe care îi completase cu blazer bleumarin și un tricoul alb pentru această parte a investigației, desfășurată în afara orașului. Nu avusese prea mult noroc în oraș, cu o zi în urmă, lăsîndu-le mesaje lui Frank Cavuto și reporterului, Jim MacIntire, în timpul opririi ei acolo. Nici unul din ei nu o sunase înapoi.

Intră în muzeu și se trezi într-un mic antreu cu tavan jos, așteptînd să i se obișnuiească ochii cu interiorul mai întunecat. Muzeul ere mic și înăuntru nu era absolut nimeni. Exista un birou pentru casier, dar casierul lipsea, astfel încît Mary lăsă cinci dolari în coșul pentru donații. În spatele biroului se afla un magazin de suveniruri plin cu tricouri Missoula, calendare Montana și ceva numit Săpun „Bale de Elan", la care renunță în favoarea unei săli marcată Exponatele Heath, cu litere negre, imprimate. Nici aici nu era nimeni, dar fotografii alb-negru ale clădirilor lagărului se aliniau pe pereți, ilustrînd condițiile de trai în vremea cînd existau acolo deținuți. Mary merse la primul panou și salivă ca un elan.

Panoul etala un grup de fotografii cu deținuți și ea cercetă pozele de calitate inferioară și neclare, în căutarea lui Amadeo. Nu era acolo. Trecu la următorul panou, apoi la următorul și sfîrși prin a petrece o oră în expoziție, privind un documentar și studiind în zadar fiecare fotografie. Tot nu putea scăpa de acei fiori și avea nevoie de răspunsuri. Părăsi sala și porni în căutarea unei ființe umane. Din fericire, o casieră cu păr grizonat, moale, revenise la postul ei la intrarea muzeului și își ridică privirea cînd Mary se apropie.

— Ți-a plăcut turul? întrebă ea, politicos. Purta cercei mici de argint și o rochie lungă din jeans și stătea în picioare în spatele unei tejghele din sticlă acoperită de ilustrate colorate, o cană imprimată cu Fort Missoula și un teanc de puzzle-uri BITTERROOT MEMORIAL.

— Da, mulțumesc, dar am o întrebare. Fac niște cercetări legate de un deținut. A murit aici, s-a sinucis, și eram curioasă unde a fost îngropat.

— Oh, vai.

Casiera roși.

— Ca să vezi. Mi-ai pus singura întrebare la care nu știu să răspund.

— Îmi pare rău.

— Nu, mie îmi pare rău, replică bătrîna, și Mary se îndrăgosti de ea instantaneu.

Ar fi putut să se înfrunte în scuze. Ghici cine ar fi cîștigat.

— Îmi pare rău să spun asta, nu știu răspunsul. Singurul cimitir al lagărului este pentru ofițerii fortului. Dar există un bărbat care lucrează aici ca om bun la toate și el ar putea să-ți dea un răspuns sigur. Nu era grănicer, dar a lucrat ca mecanic în lagăr.

— Serios?

Mary nu-și putu ascunde surpriza. Nu vru să spună: *Și încă mai trăiește?*

— Ce vreți să spuneți cu grănicer?

— Servicul de Imigrări s-a ocupat de lagărul ăsta în timpul războiului așa că, tehnic, gărzile erau grăniceri. După cum ziceam, domnul Milton a fost un mecanic, dar s-ar putea să știe răspunsul la întrebarea ta. Hai să-l căutăm.

— Nu dăm prea des peste cineva atît de interesat de lagăr ca tine, spuse domnul Milton cu zîmbet tremurat, cum stăteau împreună în magazinul de suveniruri.

Avea pleoapele pe jumătate căzute și obrajii îi erau moi după poate optzeci de ani de zîmbete. Era înalt și neobișnuit de slab, în pantaloni largi și o cămașă roșie de flanel care mirosea plăcut a tutun de pipă cu aromă de cireșe și lui Mary îi plăcu imediat felul lui de a fi. Adevărul era că era de partea bătrînilor. Ei știau totul.

— Sînt foarte încîntată să vă cunosc, spuse Mary.

Îi simți mîna rece, cu pielea ca hîrtia, în mîna ei, dar strîngerea lui țeapănă era încă puternică și se luptă cu senzația că dă mîna cu istoria.

— Fac doar niște cercetări despre un deținut italian din Philadephia. Erau cîțiva deținuți din Philly și bărbatul se numea Amadeo Brandolini. Vă sună cunoscut?

— Nu, nu. Stai, așteaptă.

Domnul Milton făcu o pauză, ducînd un arătător prietenos la buzele uscate. După o clipă clătină din cap și Mary îl respectă pentru că se asigurase.

— Nu, nu-mi sună cunoscut. Îi cunoșteam pe cîțiva dintre deținuți, dar nu prea mulți. Mă ocupam de jeepuri și de mașinile ofițerilor, asta era slujba mea. Dar deținuții pe care îi cunoșteam erau un grup de oameni plăcuți. Cîntau, aveau o mică orchestră, cei de pe vapor.

Vasele de croazieră. Unul din ele era *Il Conte Biancamano*, Mary știa asta din ce citise.

— Jucau bocce și fotbal pe cîmpul din spate. Cîntau opere, organizau spectacole. Erau plini de viață.

Mary văzuse fotografii în expoziție și prin cărți. Lagărul păruse cîteodată o tabără de vară, cel puțin pentru italieni. În afară de Amadeo, mai ales după ce aflase de moartea soției sale.

— Acest deținut, Amadeo Brandolini, s-a sinucis.

— S-a sinucis!

Domnul Milton tresări, apoi încuviință din cap.

— Acum îmi amintesc. Nu pe el, dar îmi amintesc de asta. O sinucidere. Era o mare noutate pe aici.

— Așa cred și eu.

— Da, iar memoria mea este foarte bună.

Domnul Milton încuviință cu o ușoară urmă de mîndrie.

— A fost singura sinucidere de aici. Toată lumea știa de ea. Unul din deținuți, un italian, și-a făcut-o cu mîna lui.

— Ce știți despre treaba asta? Despre el? Aș dori să-i văd mormîntul, dacă aș putea. Cred că ar trebui să fie într-un cimitir catolic, dar s-a sinucis.

— Nu, lasă-mă să mă gîndesc. Nici asta nu e din domeniul meu. Cred că deținuții care au murit aici sînt îngropați în cimitirul orășenesc Missoula.

Nu.

Mary clipi. *Cine a spus asta?*

— Poftim? Ați spus cimitirul orășenesc?

— Da.

Atunci cine a spus nu? Probabil că ea.

— Trebuie să existe un cimitir catolic în Missoula.

— Există, răspunse domnul Milton. La ieșire, pe Turner Road. Cred că și asta e o posibilitate.

Făcu o pauză.

— Știi, îmi amintesc sinuciderea. Cum a făcut-o și unde. Era mare noutate. Mare noutate.

— Ce s-a întîmplat?

— O să-ți arăt dacă vrei.

— *Să-mi arătați?*

— Te duc acolo.

Mary simți cum i-o ia inima la galop.

— Cînd putem merge?

— Oricînd. Asta e avantajul celor pensionați, dragă.

— Cum vi se pare chiar acum?

Domnul Milton rînji.

CINCISPREZECE

Mary găsi un loc liber în parcarea aglomerată și ieși din Toyota închiriată, privind dezamăgită în jur. Drumul cu mașina din lagăr pînă aici pe Reserve Street durase doar zece minute, dar munții și pădurile fuseseră înlocuite de Staples și McDonald's. Mașini și camioane treceau încolo și încoace și vînzători îngreunați de sacoșe din plastic împingeau șiruri de copii spre microbuze. Mary nu reușea să vadă legătura dintre acest mall aglomerat și sinuciderea lui Amadeo.

— Asta e locul, spuse domnul Milton, ieșind din mașină.

În acel moment o pală de vînt biciui parcarea, ciufulindu-i părul rar, grizonat. Se ridică, sprijinindu-se de capotă.

— Ce bate vîntul azi, nu?

— Da, spuse Mary, dar numai pentru că lăsa cu adevărat impresia că așteaptă aprobarea ei.

— Acesta este vechiul Mullan Road. A fost construit de căpitanul John Mullan în 1859 și 1860. Mergea de la Fort Benton pînă la Walla Walla. Tot terenul ăsta, din jur, a fost cîndva cultivat cu sfeclă de zahăr.

Domnul Milton mătură orizontul cu un gest al mîinii, mînecile cămășii fluturîndu-i precum niște vele ecosez.

— Sfeclă de zahăr cît vedeai cu ochii, și chiar și mai departe.

— Toate astea erau cîmpuri de sfeclă de zahăr?

Mary privi în jur, sceptică. Toate cele patru colțuri ale intersecției dintre Mullan și Soseaua 93 erau marcate de cîte o afacere: o benzinărie Conoco, un SuperWalMart, un alt mall și un magazin de băuturi. La orizont se zărea un roșu-gri Costco

— Pînă unde? Pînă la Costco?

— Mai departe. Douăzeci de mile de cîmpuri de sfeclă de zahăr, tocmai pînă la Frenchtown.

— Am văzut fotografiile, dar totul este atît de diferit acum.

— Ai imaginație?

— Da.

— Folosește-o.

Au. Mary privi magazinele și traficul și în final reuși să-și imagineze scena așa cum fusese. Acri după acri de culturi întinse, rînd după rînd de frunze întunecate. Amadeo pășise pe aici. Scosese sfeclă din acest pămînt și nu conta că acum locul era pavat. În acel moment, pentru Mary, era realitate.

— Deci aici lucrau? În cîmpurile de sfeclă?

— Da. Războiul lăsase companiile de zahăr fără mînă de muncă așa că îi foloseau pe italieni la munca cîmpului.

Domnul Milton micșoră ochii în lumina strălucitoare, dar nu își lăsă lentilele verzi de soare peste bifocali.

— Munceau în cîmpul de sfeclă de zahăr și în oraș. Și în păduri, tăiau copaci. Le plăcea munca. Japonezilor le era mai greu. Multora nu le plăcea cînd veneau să lucreze în oraș. Nu prea puteai să dai vina pe noi. Erau vremuri nebune.

— Desigur.

Mary nu judeca.

— Oamenii o iau razna în vreme de război. Se sperie. E omenește.

— Corect.

Domnul Milton o privi peste mașină, zîmbind blînd.

— Nu mulți înțeleg asta.

— Hei, numai la sfeclă nu mă pricep.

Domnul Milton pocni din degetele butucănoase.

— Ai observat? Glumești mereu. Asta pentru că ești italiancă. Așa erau toți italienii. De aia îi iubea toată lumea. Se distrau mereu.

Și stereotipurile sînt bune la ceva.

— Deci ăsta era un cîmp de sfeclă. Spuneți-mi...

— Tot spui cîmp de sfeclă. Era un cîmp de *sfeclă de zahăr*.

— Accept corectura.

Mary pica la testul Montana.

— Sfeclă de *zahăr*.

— Ai văzut vreodată o sfeclă de zahăr?

— Numai dacă mergea cu autobuzul.

Domnul Milton zîmbi și redeveniră prieteni.

— Arată ca un morcov mare și gras, numai că e albă.

— Are gust bun?

— Nu poți mînca sfecla de zahăr, orășeanco.

— De ce nu? Mănînc sfeclă. Vine în conserve, de la Harvard. Sînt genii. Sfecle geniale.

Domnul Milton nu zîmbi.

— Acuma te prostești. Din sfecla de zahăr se face zahăr. Sînt plantate primăvara devreme și recoltate din septembrie pînă în octombrie, în funcție de îngheț.

— Și cum se face zahărul? întrebă Mary, începîndu-i să-i pese cu adevărat.

— Le taie, le scot și le pun în presă ca să scoată sucul din ele. Le storci și ai terminat.

— Le macină destul de fin ca să facă zahăr?

— Nu, zahărul nu se face din pulpă, se face din suc.

Clar.

— S-o lăsăm. Muncitorii făceau toată treaba cu sfecla de zahăr la vremea aceea. Le curățau de frunze și le scoteau din pămînt, le puneau în saci de pînză pînă au rămas fără pînză, în timpul războiului. Atunci au trecut la hîrtie. Italienii erau cei care veneau aici și făceau toată treaba.

Domnul Milton privi prin parcare și Mary își dădu seama că și el își folosea imaginația. Bătrînii se pricepeau mai bine la asta și aproape că putea vedea rîndurile de un verde strălucitor reflectate în ochii lui.

— Un grănicer îi aducea aici dimineața într-un doi jumate și-i ducea-napoi noaptea.

— Ce-i un doi jumate?

— Un camion. Un camion de două tone și jumătate. Acela era Sam. Sam era de obicei șoferul. Avea piciorul greu. Camionul lui era tot timpul în atelier. Sam Livingstone, a murit acum cinci ani. Inima.

Altă fantomă.

— În partea aia erau copaci, foarte departe. Acolo.

Domnul Milton arătă dincolo de Costco.

— Un grup de copaci era acolo, pentru umbră. Italienii mîncau acolo la prînz. Exista un copac acolo, mai mare decît restul, un stejar. Tipul ăla de care întrebi. cum îl chema?

— Brandolini.

— Acolo s-a spînzurat.

Nu. Mary nu știuse că Amadeo murise așa.

— S-a spînzurat chiar acolo într-o zi, cînd era în cîmp, la muncă.

Mary privi dincolo de Costco, apărîndu-și ochii. De soare. De imaginația ei.

— Se spune că sotia sa a murit cînd el era în lagăr.

S-a spînzurat. Mary își imagină un stejar uriaș, cu ramuri ca niște brate care se întindeau spre cerul senin, sfișiind pelerina aceea albastră, dînd la iveală însuși raiul.

— Mary, ești gata să mergem?

— Dar cum s-a spînzurat dacă ceilalți erau în preajmă?

— Nu erau în acea zi. Era o echipă mică, doar el și un prieten de-al lui. Prietenul a adormit în pauaza de prînz și cînd s-a trezit domnul Brandolini se spînzurase.

— Cine era prietenul acela?

— Nu știu.

Mary nu pricepea.

— Stați o clipă, Amadeo s-a urcat în copac și s-a spînzurat și grănicerul nu l-a împiedicat? Doar nu adormise și el, nu?

— Ce grănicer? Nu era nici un grănicer.

— Nu-i păzea nimeni?

— Ca în filme, adică, stînd lîngă ei cu o armă? Ca în filmul acela al lui Paul Newman?

Domnul Milton chicoti.

— Nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr. Nu era nevoie ca italienii să fie păziți cînd munceau. Unde aveau să se ducă? De jur-mprejur nu erau decît cîmpuri de sfeclă de zahăr și ei locuiau aici.

— Dar totuși, cum se putea să nu fie păziți? Erau străini inamici, prizonieri de război. Dacă erau suficient de periculoși ca să fie arestați și închiși după garduri de sîrmă ghimpată, nu erau destul de periculoși ca să fie păziți?

Mary auzi o notă de resentiment în propria voce, așa că poate ca îi judeca pînă la urmă.

— Nu noi hotărîsem să-i arestăm sau să-i îngrădim. Niciodată nu i-am tratat așa în Missoula.

Domnul Milton ridică din umeri osoși.

— Italienii lucrau liberi în timpul zilei. Erau tratați cu încredere, ca prieteni. Cei care lucrau în oraș se întorceau noaptea în lagăr de parcă veneau de la slujbă. La naiba, unii își dădeau întîlnire cu fetele din oraș. Și după cei din cîmpul de sfeclă mergeam la sfîrșitul zilei. Sam se ducea. A murit acum cinci ani. De cancer.

De inimă. Mary nu-l corectă. Se gîndea la Amadeo.

— Okay, ești gata să mergem?

Domnul Milton bătu în capota Toyotei și, deși îl simțea că se plictisește, Mary nu putea pleca încă.

— Nu înțeleg de ce Amadeo ar veni pînă aici ca să se sinucidă. De ce nu a făcut-o în lagăr?

— Bănuiesc că l-ar fi împiedicat cineva. Prea multă lume în jur. Deținuții dormeau cîte o sută în cameră. Nu exista deloc intimitate.

— Mă întreb cum a făcut-o, adică logistic.

— Ușor. S-a urcat în copac cu funia, și-a legat-o de gît, a legat-o de copac și a sărit de pe o cracă. I-ar fi rupt gîtul destul de bine. Okay, acuma putem merge?

Nu.

Mary clipi. Vocea aceea. Chiar o auzea sau era vocea ei? poate că era vîntul. Părul ei flutura în rafale în jurul feței și urechilor. Privi în gol dincolo de Costco.

— De unde a făcut rost de funie.

— Întotdeauna era niște funie prin camion. Pentru legat sapele la un loc, de exemplu.

— Și cînd au descoperit fapta?

— Numai cînd Sam a venit după ei.

Domnul Milton clătină din cap.

— Nu existau celulare pe atunci.

— Și Amadeo a zăcut acolo, mort, toată după-amiaza?

Mary se cutremură, încercînd să-și imagineze scena. Cerul perfect senin, întinderea de plante verzi, un om spînzurat de copac. Și, lîngă el, încă unul.

— Cine era celălalt?

— Nu știu.

— Dar era un deținut italian?

— Da.

— Un prieten?

— Da.

Nu. Vocea aceea. Mary nu știa dacă e sau nu vîntul. Poate că era o încetineală cauzată de avion. Trebuise să călătorească întreaga zi de ieri, cu două decolări și aterizări. Și nu dormise bine noaptea trecută pentru că riul Clark Fork curgea chiar prin fața camerei ei de hotel, scotînd sunete enervante. De fapt, nu auzise nici măcar o sirenă de poliție toată noapte și se gîndea să facă o plîngere.

— Ești în regulă, dragă?

Ochii domnului Milton se îngustară.

— Sigur.

— Nu ești rudă cu domnul Brandolini, nu?

— Nu, doar avocatul averii sale.

Mary își reveni.

— Cine ar putea ști cine era celălalt deținut?

Domnul Milton scutură din cap.

— Cred că nu mai trăiește nimeni care să știe asta. Bert, el e unul dintre deținuți, ar putea ști, dar e plecat, vizitează Italia. Poate directorul fortului ar ști. Are arhivele alea, sus.

— Arhive?

Mary ciuli urechile. Ar fi trebuit să-și dea seama de atîta lucru. Muzeele aveau arhive. Chiar și muzeul Mario Lanza.

— Trebuie să-l întrebi pe director. El le păstrează. Ai văzut destule? întrebă din nou domnul Milton și lui Mary i se făcu milă de el.

— Da. Pot să vă fac cinste cu un burger ca să vă mulțumesc?

— Sigur că da, dacă dai și un milkshake cu vanilie.

— Se face, domnule!

Domnul Milton se strecură în mașină, dar Mary mai aștentă o clipă, privind spre locul unde fusese copacul spînzurătoare, lăsîndu-și părul să fluture în vînt. O voce îi șoptea că trebuie să afle mai multe despre cum se sinucisese Amadeo și nu știa dacă vocea era a ei sau a lui.

Dar avea de gînd să afle.

ŞAISPREZECE

Cuvintele SFÎNTA MARIA erau dăltuite în stîlpii de piatră care flancau intrarea cimitirului, dar Mary abia observă concidența. Învățase cu mult timp în urmă că prenumele ei era cel mai răspîndit brand al bisericii catolice. Intră direct pe o alee acoperită de pietriș negru și moale, care trecea prin mijlocul cimitirului și era străjuită de ambele părți de copaci înalți și umbroși,atît de bătrîni că ramurile lor grele formau o arcadă înfrunzită. Iarba de pe morminte fusese tunsă de curînd și răspîndea un miros proaspăt și verde. Iar cîteva sprinklere demodate și coclite împrăștiau în soare arce picurătoare de apă, saturînd aerul cu o umiditate neobișnuită.

Mary conduse încet în susul drumului și ridică geamul Toyotei ca să nu fie udată pînă la piele. Privi cimitirul, care avea un aer umil, nefiind mai mare decît un cvartal. Pietre de mormînt maronii, de bun gust, împestrițau gazonul umed, ceea ce îi spuse lui Mary că acesta nu era un cimitir catolic italian. Lipsea recuzita de arhangheli cu o deschidere a aripilor de doi metri, mausolee reci din piatră sau pietre de mormînt cu fîntîni arteziene. Nu era o întîmplare că Hadrian fusese italian.

Se uită în jur după un birou al cimitirului, dar nu văzu nimic și nu se vedea nici un suflet, cel puțin nici unul viu. Administrația trebuia să fie undeva de-a lungul drumului astfel încît continuă să conducă. Cauciucurile subțiri ale Toyotei vibrau în timp ce mașina rula și cînd trecu de sprinkler își coborî fereastra, uitîndu-se la pietrele de mormînt în cautarea celui care îi aparținea lui Amadeo. Văzu pietre de mormînt pentru SKAHAN, MURRAY, MERRICK și o piatră de granit dureros de mică față de celelalte, pe care scria ELIZABETH, COPILAȘUL NOSTRU.

Mary simți un junghi familiar, deși evident că nu îl cunoscuse pe acel copil. Îi era milă de părinții lui. Suferința unea oamenii, îi aducea laolaltă în același club

nefericit dar întru totul uman. Subit, jalea pentru Mike o orbi precum o lovitură fizică, sufocînd-o. Toyota rulă pînă se opri neintenționat și Mary stătu încremenită. Încercînd să respire. Privind picăturile de apă de la un alt sprinkler acoperindu-i parbrizul. Fusese atît de concentrată pe căutarea mormîntului lui Amadeo că nu realizase că urma să viziteze morminte. Sprinklerul începu să se întoarcă spre ea ca un nor de ploaie personal.

Adună-te, fato. Ai un scop.

Scrîșni din dinți, apăsă pe accelerație și conduse înainte, pornind ștergătoarele. Privi pietrele de mormînt cu atenție, dar nici una nu era a lui Amadeo. Nu știa de ce simțea că este aici. După legile bisericești, nu avea cum să fie, și cu toate acestea... Lumina soarelui filtrată prin frunziș arunca umbre schimbătoare pe granit, iar ea conduse în jurul cimitirului căutînd administrația. Dar după un circuit complet și rînd după rînd de pietre de mormînt, tot ce găsi fu o dubă albă, răblăgită, lîngă ieșire. Se îndreptă direct spre ea, parcă Toyota și ieși din mașină. Un bătrîn îngrijitor negru, în pantaloni largi, încărca o mașină de tuns iarba în spatele dubei și zîmbi prietenos cînd Mary se apropie.

— Nu vă supărați, zise ea. Încerc să aflu dacă cineva e îngropat aici, un detinut italian din Fort Missoula, dar nu găsesc un adminstrația. Există un birou pe aici?

— Peste drum, răspunse îngrijitorul întinzînd un deget lung pe care Mary îl urmări cu privirea.

În afara cimitirului, chiar în fața porții principale se afla o casă din șindrilă albă, pe care nu o observase cînd intrase. Tocmai era pe punctul de a-i mulțumi bărbatului cînd acesta spuse:

— Dar nu trebuie să întrebi la birou. Știu unde sînt îngropați. Lucrez aici de 23 de ani.

— Știți dacă cineva numit Amadeo Brandolini e aici?

În loc de răspuns, bărbatul făcu un gest.

Mary stătea singură, cu mîinile împreunate în față, la mormintele celor patru deținuți. Erau marcate de plăci memoriale, nu de pietre de mormînt ca restul,

diferiți de ceilalți pînă și în moarte. Plăcile, culcate pe pămînt, erau acoperite de resturile firelor de iarbă și erau așezate într-un rînd mic și solemn. Erau identice, cu o gravură în relief a unor mîini rugîndu-se, la stînga numelui. Giuseppe Marchese, născut în Catania, Italia, 1913 — 1942. Aurelio Mariani, născut în Genova, Italia, 1914 — 1942. Giuseppe Marazzo, născut în Torre Del Greco, Italia, 1896 — 1943. Și:

AMADEO BRANDOLINI
NĂSCUT ÎN ASCOLI — PICENO, ITALIA
1903-1942

Mary stătea la picioarele mormîntului său, îndurerată. Îndurerată pentru pierderea lui Amadeo, pentru pierderea lui Mike. Acum erau indiscutabil legate. Poate că greșise venind aici. Poate că avea să înrăutățească lucrurile. Simți că se sufocă și își muscă buza. Mormîntul lui Amadeo făcea ca moartea lui să devină reală. Murise în vest, departe de familie, departe de orașul din care își făcuse cămin, departe pînă și de mare. Părea atît de straniu. Și, deși cimitirul era cu adevărat încîntător, Mary nu putu să scuture neliniștea care o cuprinse cum stătea acolo. O senzație că locul lui Amadeo nu era deloc acolo. Și nu avea nimic de a face cu lipsa numelor italiene sau a statuilor stridente.

Păși printre morminte pînă la placa sa memorială, îngenunchie și își trecu degetele peste literele în relief: BRANDOLINI. Ciudat. Erau calde la atingere. Dar erau în umba copacilor, nu?

Mary privi în sus. Un copac înalt și bogat adăpostea locul, scăldîndu-l în umbră răcoroasă. Deci, de ce erau literele calde? Le atinse din nou ca să se asigure. Calde. Poate acest tip de placă reținea căldura zilei? Pentru a-și testa teoria se întoarse și atinse placa mormîntului vecin, cel al lui Giuseppe Marchese. Literele erau reci la atingere. Mary își trecu degetele înainte și înapoi peste nume. Reci, cu siguranță reci, în aceeași umbră. Apoi atinse din nou numele lui Amadeo. Cald.

Viu.

Mary se îndepărtă, ridicîndu-se. Apoi auzi o voce în spatele ei, ca o șoaptă.

— Da? spuse Mary, întorcîndu-se, crezînd că s-a întors îngrijitorul.dar nu era nimeni. Nu era nimic în spatele ei, cu excepția unei pietre de mormînt din granit negru, lustruit și dincolo de ea, un alt monument, sub același copac masiv.

Ha? Ce se petrecea? Ascultă din nou, înălțîndu-și capul, dar singurul sunet era șuieratul ritmic al sprinklerelor. Asta trebuie să fi fost. Un șuierat sună ca o soaptă, nu-i așa? Mary ascultă din nou, cu mai multă atenție, inima începîndu-i să-i bată cu putere.

Nu, auzi, cu blîndețea unei brize din Bitterroots, pronunția fiind clar italiană.

Nu.

Așteptă, încercînd să se hotărască dacă era nebună, i se trăgea de la zborul cu avionul sau era doar Premenstrual Mary. Sau dacă pur și simplu auzise o voce. Pentru că cel de-al treilea secret al ei era unul despre care glumea, dar nu îl recunoscuse cu adevărat pînă acum: *cred în fantome.* Îi era imposibil să nu creadă, nu-i așa, fiind o bună catolică. În copilărie se rugase Sfîntului Duh, studiase miracolele și viețile sfinților și înghițise pe nemestecate povesea stigmatelor. Deci nu îi era complet de neconceput că o fantomă îi vorbea acum, nu? Fantoma lui Amadeo.

Nu, spuse el din nou și Mary așteptă tremurînd. Ascultînd. Privind umbrele alergînd peste literele de pe placa sa memorială. AMADEO, fiul lui Dumnezeu.

Și apoi dispăru.

Lăsînd-o pe Mary acolo. Nu îi era frică. Nu îi veni să fugă sau să țipe.

Nu vroia decît să afle adevărul.

ŞAPTESPREZECE

Mary se întoarse la hanul Doubletree şi se opri la tejgheaua maronie de la recepţie, unde funcţionara cu părul legat în coadă vorbea la telefon. La stînga se afla un raft de metal cu cataloage vechi, împăturite şi broşuri cu Bitterroot Valley, dar Mary nu vroia să admire privelişti. O aşteptă pe funcţionară, care închise şi privi peste umăr în aşteptare, coada ei fluturînd în elasticul alb cu care era prinsă. Mary întrebă

— Aţi primit cumva un fax pentru mine? Camera 217.

— Sînteţi de la universitate?

— De la universitate? Nu, sînt pe cont propriu. *Dacă nu punem la socoteală fantoma.*

— Revin imediat.

Funcţionara dispăru în spatele unei uşi şi reveni în cîteva clipe cu un plic de carton pe care i-l înmînă peste tejghea.

— Poftim.

— Certificatul meu de deces! spuse Mary entuziasmată şi nu se obosi să explice cînd funcţionara se dădu înapoi.

Făcuse o cerere pentru certificatul de deces al lui Amadeo la arhive, de dimineaţă, în drum spre fort. Îi mulţumi funcţionarei şi o luă în sus pe scări, dar nu avu răbdare pînă în cameră. Deschise plicul şi lăsă conţinutul să alunece afară, apoi porni pe hol.

Pe fax scria, în susul paginii, CERTIFICAT DE DECES şi era împărţit în două. Prima jumătate era frumos scrisă de mînă: Numele decedatului: Amadeo Brandolini. Alias: nu are. Vîrsta: 38 de ani. Data naşterii: 30 august 1903. Data morţii: 17 iulie 1942. Starea civilă: văduv. Ocupaţie: necunoscută. Stagiu militar: nu se aplică. Adresă: lagărul de detenţie Fort Missoula. Rasa: caucazian. Naţionalitate: italian.

Partea de jos era o secţiune completată cu un scris de mînă aproape imposibil de citit, evident al legistului

al cărui nume exact nu spera îl descifreze. Cauza morţii: asfixiere accidentală. Ora morţii: 7:18 p.m. Locul decesului: Spitalul Orăşenesc Missoula.

Mary citi iar şi iar, dar nu pricepea. Ce era asfixierea accidentală. Şi locul şi ora morţii nu se potriveau cu ceea ce-i spusese domnul Milton. Se presupunea că Amadeo se spînzurase în cîmp la ora prînzului şi că fusese mort toată după-amiaza. Dar conform certificatului de deces lucrurile stătuseră altfel.

Mary băgă certificatul înapoi în plic, alergă pe scări şi pe hol pînă în camera ei şi se căţără pe pat ca să ceară numărul de acasă al domnului Milton de informaţii. Cînd îi auzi vocea blîndă în receptor, spuse:

— Domnule Milton, sînt Mary, îmi cer scuze că vă deranjez.

— Nu-i nici un deraj, dragă. Chiar mi-a făcut plăcere să prînzim împreună.

— Şi mie. V-am sunat pentru că am primit o copie după certificatul de deces al lui Amadeo şi spune aici că a murit prin asfixiere accidentală, ceea ce mie mi se pare imposibil. Şi mai spune că am murit pe la 7 seara. Toate acestea vă spun ceva?

Mary făcu o pauză şi la capătul celălalt se lăsă liniştea.

— Domnule Milton?

— Da.

— Nu înţeleg.

— Păi, ţi-am spus doar o parte din adevăr.

Mary tresări, surprinsă.

— Okay, ce s-a întîmplat?

— Nu ţi-am spus pentru că nu am vrut să te supăr şi nici nu conta. În mare, ţi-am spus ce s-a întîmplat.

— Vă rog să-mi spuneţi totul. Ştiţi cum se zice, adevărul şi numai adevărul.

— Despre asfixierea accidentală nu ştiu sigur. Presupun că scrie accidental ca să nu-l pună pe clientul tău într-o lumină proastă. Ştii, sinuciderea şi restul. Era destul de jenant pentru el.

Ca să nu mai vorbim de lagăr. Sau poate că FBI-ul a vrut să mușamalizeze treaba. Oricum, probabil că de asta era Amadeo îngropat în cimitirul catolic. Nu era trecut la sinucigași.

— Dar ce e cu diferența de timp? Ați spus că a murit pe la amiază.

Domnul Milton făcu o pauză.

— Păi, ăăă, acest Brandolini, clientul tău, n-a murit pe loc. Din cîte îmi amintesc era inconștient cînd a venit Sam după ei, dar nu a murit decît mai tîrziu, la spital.

Se potrivea cu certificatul de deces.

— De ce? Vă mai amintiți?

— Oh, îmi amintesc. Știi, memoria mea este foarte bună.

Mary își amintea că-i mai spusese asta, chiar dacă el nu.

— Deci, ce s-a întîmplat?

Domnul Milton mai făcu o pauză.

— Chiar trebuie să știi? E destul de tulburător, cu toate detaliile alea sîngeroase.

— Spuneți-mi.

— Păi, funia cu care s-a spînzurat n-a ținut.

— Cum adică n-a ținut?

— S-a rupt. N-a fost destul de tare ca să-l susțină.

Mary își înghiți dezgustul.

— Dar nu avea decît 80 de kilograme, își aminti ea din fișa de înregistrare ca străin a lui Amadeo. Ce fel de funie era? Doar un șiret?

— Nu, era o funie destul de solidă, nu asta era problema. Problema era că a legat două funii. Nici una din ele nu era suficient de lungă. Trebuie să fii fost fumiile cu care legau uneltele, după cum ziceam. Funia s-a rupt unde o înnodase.

Nu. Mary auzi pe cineva șoptind. *Okay, în mod oficial, nu există sprinklere și nu bate vîntul în camera mea de hotel.*

— Mary, ești în regulă?

— Sigur, sînt bine.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus, dar înțelegi de ce nu am vrut să pomenesc despre asta. Și nu te gîndi prea mult la asta. Clientul tău nu a suferit.

Ba a suferit.

— Vă mai amintiți și altceva?

— Nu, dragă. Asta e tot. Îmi pare rău pentru clientul tău.

— Vă mulțumesc foarte mult, spuse Mary și închise.

Stătu pe marginea patului o clipă. Camera de hotel fusese pusă în ordine și menajera trăsese draperiile de ambele părți ale ușilor glisante de sticlă. În fața ferestrei sale, soarele sclipea pe vălurele rîului Clark Fork, care își vedea de susurul și curgerea sa. Un băiețel în tricou în dungi și salopetă cauciucată pescuia în rîu, stînd în apă pînă la genunchi, iar tatăl său stătea înapoia lui, ținîndu-l de o bretea. Tatăl purta o vestă verde și pe spate îi atîrna un minciog. Mary îi privi pe îndelete. Nu fusese niciodată la pescuit, dar acum avea impresia că pescuia. Arunca un fir în ape necunoscute așteptînd să vadă ce urma să muște. În mod clar, Amadeo i se alăturase ca ghid. Slavă Domnului că unul din ei știa să pescuiască.

Mary încercă să-și imagineze ziua morții lui Amadeo. Funia care îl lega de copac rupîndu-se. Amadeo căzînd. Groaza prietenului cînd se trezise, neputînd să cheme pe nimeni în ajutor. Nu că cineva i-ar fi ajutat. Mary lucrase la destule cazuri de crimă ca să știe cîte ceva despre strangulare. Probabil că sfoara i-a rupt carotida și alte vase de sînge din gît și Amadeo sîngerase intern ore întregi pînă murise. Probabil că știuse că e pe moarte. Îl făcuse asta fericit? Îl împăca faptul că în curînd va fi din nou alături de Theresa? Mary se cutremură la acest gînd. Nici măcar în suferința ei pentru pierderea lui Mike nu se gîndise la sinucidere. Părinții ei ar fi omorît-o.

O parte din ea își dorea ca domnul Milton să nu-i fi spus adevărul, pentru că o durea să se gîndească la suferința lui Amadeo. Încercă să alunge gîndul, dar nu reuși. Oftă, simțind dintr-o dată nevoia să se întindă.

Își scoase blazerul, îl împături în două și îl puse pe celălalt pat, lîngă ușile glisante din sticlă. Afară, tatăl era aplecat peste băiat, evident instruindu-l, în timp ce acesta lega ceva la capătul firului. O momeală, presupuse ea, sau un fel de muscă. Noapte trecută, fuseseră alții la pescuit, în același loc, la nici 40 de metri de han. Mary știa că pescuitul cu muște era foarte popular în Montana dintr-un film cu Brad Pitt, pe care îl văzuse la televizor. *Broad Street Runs Through It.*

Își aruncă mocasinii din picioare, se urcă înapoi în pat și se așeză, aplecîndu-se și trăgînd un ciorap de damă lung pînă la genunchi, apoi pe celălalt. Nimeni altcineva de la Rosato nu se încurca cu asemenea ciorapi, dar Mary crescuse privindu-le pe *mamarellas* în autobuz purtîndu-i cu rochii și căpătase un atașament secret pentru urîțenia lor maronie. Tocmai era pe punctul de a-i arunca pe podea și de a se întinde, dar îi privi din nou. Erau un model ieftin și se încrețiseră pînă ce aproape dispăruseră, lipsiți de forma pe care le-o dădeau gambele ei. De fapt, arătau ca două bucăți de sfoară.

Chiar atunci Mary auzi un țipăt de încîntare de afară și își ridică privirile. Undița băiatului se îndoise mai să se rupă și el trăgea ceva la mal, împotrivindu-se încordării firului și apei curgătoare. Tatăl său îl ținea cu o mînă sigură. În clipa următoare un pește scînteind colorat și umed țîșni din rîu, corpul său lung arcuindu-se înainte de a cădea pe o parte înapoi în rîu cu un pleoscăit.

Mary privi, transfigurată. Peștele era un animal sălbatic și puternic, luptînd pentru viața lui, lucru pe care nu îl poți vedea în oraș. Băiatul blocă mulineta, tatăl său îl ținu bine și păstrăvul sări din nou din rîu, zbătîndu-se mai slab acum. Se întîmplă din nou, băiatul și peștele încleștați într-o luptă mortală, pe care băiatul o cîștigă în cele din urmă, trăgînd peștele destul de aproape pentru ca tatăl său să-l scoată din apă cu minciogul. Băiatul sări de fericire și tatăl îl îmbrățișă. Apoi se aplecară împreună deasupra peștelui și tatăl băgă mîna în plasă. Puțin mai tîrziu, peste înotă liber.

Mary zîmbi la vederea acestui final fericit. Habar nu avusese că un pește putea fi atît de puternic. Erau atît de liniștiți în cutia de conserve. Orice ar fi fost momeala băiatului, funcționase și firul trebuise să fie puternic. Se gîndi la asta. Pescarii știau să lege lucrurile între ele. Se pricepeau la noduri. Chiar și o fată de oraș ca Mary auzise de nodurile marinărești.

Spontan, se duse în ciorapi pînă la laptopul împrumutat pe care îl instalase pe masă și apăsă enter ca să-l pornească. Accesă pagina de Google, tastă „nod pescăresc" și ecranul vesel în alb și albastru îi afișă rezultatele căutării. Trecu peste primele cîteva linkuri, care păreau irelevante, apoi, pe la mijlocul paginii, găsi ceea ce căuta: **Înoadă-te. Noduri animate pentru cercetași.** Deschise linkul și ecranul își schimbă afișajul cînd calculatorul găsi situl unor cercetași din East Sussex, Marea Britanie. Chiar sub titlu se găsea o listă de noduri, în albastru strălucitor: **buclă de prindere, nod pentru vîrtej, nod pe ac, nod marinăresc.**

Bingo! Mary se opri și apăsă acolo. Titlul noii pagini era **Nodul Marinăresc**, iar alături se găsea definiția.

> **Nodul marinăresc se folosește pentru a lega două funii de aceeași grosime. Este un nod foarte folositor și foarte cunoscut, folosit de pescari pentru a lega firul de pescuit și este foarte eficient în cazul gutei și al sforilor împletite.**

Instantaneu, la începutul paginii, două funii animate, una roșie și una albastră începură să se lege într-un nod foarte solid. Privi funiile legîndu-se și dezlegîndu-se de cîteva ori, suficient de încet ca să priceapă pînă și o avocată din Philadelphia. Căută pe pe pagină și găsi indicațiile dedesubt. **Legați un nod spiralat la capătul primei frînghii** — și Mary trebui să deschidă alt link pentru a afla cum se face un nod spiralat — **apoi legați un nod spiralat în capătul celei de-a doua frînghii, în jurul primei. Atenție: no-**

durile se leagă de așa manieră încît se strîng unu pe altul cînd trageți capetele.

Mary reverifică instrucțiunile, luă ciorapii de p birou și urmă instrucțiunile pentru a-i lega într-un n marinăresc. Apoi trase vîrfurile întărite ale fiecăr ciorap. Presto! Își legase ciorapii. Trase cu putere. Nim nu i-ar mai fi putut desface. Ar fi avut o problemă, dac ar fi trebuit să-i poarte, dar învățase un lucru. Nici sfoară legată de un pescar nu putea în veci să se desfac

Ce-i spusese domnul Milton la telefon? *Problema fost că a făcut funia din două bucăți... Funia s-a rup unde o legase.*

Mary simți un entuziasm aproape electric. Nod funiei nu ținuse. Amadeo, pescar de profesie, trebu să știe cum se leagă un nod marinăresc. Deci nu pute exista decît o concluzie logică și nu avea nevoie de fantomă care să i-o confirme. Nu Amadeo legase nodu acela. Altcineva o făcuse și nu mai era decît o persoan cu el în cîmp în acea zi.

Mary întinse mîna după telefon.

OPTSPREZECE

— E aproape ora închiderii, spuse casiera de la muzeul Fort Missoula.

Era aceeași femeie în rochia din jeans care o ajutase mai devreme în aceeași zi și acum, fără îndoia, regreta. Mary avea acum o nouă misiune. Să-l găsească pe bărbatul misterios.

— Știu și îmi pare rău. *Rău, rău, atît de rău.*

Erau la etajul muzeului și, pe drum, Mary îi sunase pe Frank Cavuto și pe Jim MacIntire din nou și le lăsase mai multe mesaje. Nici unchiul Joe cel Slab nu era și i se făcu un dor de casă pentru care știa că este prea bătrînă. Se gîndise să sune acasă și s-o întrebe pe mama ei de era atît de afurisit de slabă, dar nu o făcu pentru că atunci ar fi trebuit să se dea de gol că este pe Pluto.

— Am de terminat niște hîrtii, dar apoi va trebui să ma duc acasă.

Casiera se grăbi pe hol la etajul muzeului, pe lîngă birourile administrative și se opri în fața unei uși pe care scria: STOP! Acum pătrundeți într-o zonă administrativă!

— Poți termina într-o oră, Mary?

— Dacă nu, revin mîine, dacă nu vă deranjează.

— Sigur că nu. Directorul a spus să te ajutăm cît de mult putem.

Casiera dădu din cap.

— S-ar putea ca ceea ce cauți să fie aici. Dacă nu, universitatea are o arhivă mare în Biblioteca Mansfield, după cum știi.

— Da, mulțumesc.

Mary citise atîta lucru și era un fan al bibliotecilor de multă vreme. N-ar fi învățat niciodată să iubească cărțile dacă n-ar fi existat biblioteca din Philadephia. Crescuse într-o casă în care singura carte în afară de biblie era ghidul TV.

— Arhiva noastră este mai specializată, după cum ai să vezi. Se ocupă doar de evenimentele și deținuții de la Fort Missoula, din timpul detenției.

Casiera deschise ușa cu o legătură zornăitoare de chei și aprinse lumina în camera mică, lipsită de ferestre, care era plină de istorie dintr-un perete în celălalt.

— Uau, spuse Mary și fu sinceră.

— Minunat, nu-i așa?

Casiera se duse la capătul unuia dintre fișete, scoase un snop de hîrtii din ultimul și i-l întinse lui Mary.

— Asta ar putea să-ți fie de ajutor. E un index întocmit de un voluntar pe nume Dale.

— Mulțumesc.

Mary deschise la o pagină pe la mijloc, unde scria: P 2001.048.224 — Fotografii, Deținuți, Italieni — tabără pădure. Lîngă fiecare număr se găsea o descriere a deținuților implicați în tot felul de activități: „muncă în pădure", „baie în tabără", „alimentînd cuptorul", „lucrînd la spălătorie", „îngrijind pui de găină", „hrănind pisici" și „întîlnire cu preotul". Indexul avea să-i economisească o grămadă de timp lui Mary.

— Vă mulțumesc tare mult și Dumnezeu să-i binecuvinteze pe toți cei numiți Dale.

— De acord.

Casiera se îndreptă spre ușă cu o scurtă fluturare din mînă.

— Mult noroc, spuse ea și Mary se puse pe lucru.

O oră mai tîrziu ușa se redeschise și casiera stătea în prag, purtînd o jachetă ușoară și geanta de mînă, dar fu întîmpunată de o Mary entuziasmată.

— Uitați ce am găsit! Spuse ea, lăsînd la o parte ultimul fișet.

În mînă avea două fotografii.

— Ia să vedem. Am un minut liber.

— Grozav.

Mary puse fotografiile pe cea mai apropiată cutie și casiera se aplecă asupra lor alături de ea. Erau două fotografii de grup, crăpate, făcute la două date diferite.

Una era în cîmpul de sfeclă într-o zi însorită, cu opt deținuți italieni pozînd ca la absolvire, patru în față și patru în spate. Amadeo se afla capătul din dreapta, în rîndul din față, putînd fi recunoscut după poza din fotografia din fișa de înregistrare ca străin. Mary îl arătă încîntată.

— Acesta este bărbatul pe care îl căutam.

— Domnul Brandolini.

Casiera rînji.

— Bravo ție! Presupun că fotografiile nu au fost expuse jos din cauza zgîrieturilor.

— Așa cred și eu.

Mary îi prezentă următoarea fotografie cu mîndrie, de parcă ar fi fost un atu. Era o altă fotografie de grup, dar erau doar cinci deținuți, inclusiv Amadeo, stînd într-un cerc aproximativ, sprijinindu-se de sape în cîmpul de sfeclă.

— Uitați-vă la ambele poze. Observați ceva asemător, chiar dacă au fost făcute în locuri și la date diferite?

— Da, arătă casiera. Omul tău, Brandolini, apare mereu în marginea din dreapta, în rîndul din față. Era scund.

— Adevărat, dar numai pe jumătate.

Mary își mișcă degetul peste capul lui Amadeo și apoi încă unul în sus, în rîndul din spate, unde se afla un bărbat înalt cu șapcă:

— De asemenea, în ambele fotografii, bărbatul cu șapcă stă în spatele lui.

— E înalt.

Au!

— Okay, dar de asemenea își ține mîinile pe umerii lui Amadeo în ambele fotografii.

— Interesant.

Casiera privi într-acolo intrigată, din spatele ochelarilor ei.

— Și?

— Sugerează că erau prieteni, nu-i așa?

— Da.

— Mă întrebam dacă acesta este prietenul cu care era Amadeo în cîmp în ziua în care a murit. Știți cumva cum aș putea afla cine este celălalt bărbat? Există înregistrări din lagăr aici? Vreo listă cu deținuți?

— Nu există alte înregistrări în afară de astea.

Casiera arătă spre cutii, dar Mary le verificase pe toate și totuși reușise să termine înainte de menopauză.

— Poate domnul Milton ar ști?

— Probabil ca nu. Lucra ca mecanic.

Mary își aminti. Avea să se asigure mai tîrziu.

— Mai trăiește cineva? Unul dintre deținuți?

— Nu. Cîțiva deținuți se stabiliseră aici, dar au murit de atunci.

Casiera scutură din cap, adîncită în gînduri.

— Unul din deținuți, Bert, toată lumea îl știe, dar acum nu e în țară.

Mary își aminti că domnul Milton pomenise de asta.

— Dar dintre deținuții japonezi sau germani?

— Nu se amestecau între ei, din cîte am înțeles.

Mary citise atîta lucru.

— Dar dintre cei care lucrau aici? Nu se poate ca domnul Milton să fie singurul rămas în viață. Poate există o listă a angajaților pe care o pot folosi ca să-i găsesc?

— Stai așa.

Casiera își înălță capul, părul ei oțeliu strălucind în lumina de sus.

— Exista cineva în lagăr, un adjutant, care locuiește în Butte. Lucra aproape de deținuți, din cîte am înțeles. Poate că el va ști.

— Cum se numește?

— Aaron Nyquist.

— Butte e departe.

— La o aruncătură de băț, spuse casiera și Mary traduse. În limba localnicilor asta însemna vreo două ore.

Dar seara era tînără.

NOUĂSPREZECE

Cerul Montanei trecu de la albastrul cobalt la un întunecat și intens purpuriu pînă cînd întunericul se lăsă precum o perdea de fetru într-o cameră obscură a unui fotograf. Mary conduse timp de două ore fără incidente în beznă totală, lăsînd toate culorile în urmă. O noapte fără lună ascundea orizontul și pînă și vîrfurile Bitterroots se pierduseră în întuneric. Singura lumină de pe autostrada pustie erau două conuri tremurătoare de lumină de la faruri, nu prea strălucitoare din cauza sistemului electric al mașinii închiriate. Mary aprinse faza lungă. Se gîndi că văzuse o o turmă de mufloni alergînd pe lîngă autostradă, dar puteau la fel de bine fi un grup de îngeri ai iadului cu niște coifuri ciudate. Călcă accelerația.

Familia Nyquist locuia într-o micuță casă de țară din șindrilă albă, cu frontoane foarte ascuțite, o casă victoriană tipică în acele părți, după cum remarcase Mary. Trase în fața casei și opri motorul, privind afară. În timpul cît condusese adrenalina îi dăduse energie, dar acum efectul ei scădea la vederea casei întunecate. Toate ferestrele de la perter erau negre și singura lumină strălucea printre draperiile unei ferestre de la etaj. Un semn DE VÎNZARE pe gazon îi spunea că ajunsese exact la timp, dar lumina de la etaj îi o anunța ca trecuse ora de culcare a domnului Nyquist. Rămase în mașină, luîndu-se la trîntă cu conștiința. Chiar avea să trezească întreaga familie numai ca să obțină răspunsurile pe care le dorea?

Du-te, fato. Dacă îi vorbea Amadeo, înseamnă că era irascibil de la drumul în mașină. Și vorbea engleză mai bine decît își imagina lumea.

Mary ieși din mașină în întuneric, dar felinarul atîrnat la al doilea etaj dădea aproape destulă lumină ca să poată vedea aleea de la intrare. Porni pe alee cu ochii pe fereastră, iar scrîșnetul de sub tălpi îi spunea că păsea pe pietriș, un detaliu ciudat de suburban. Casa

era tăcută și încetini pașii. Poate că ar putea reveni dimineață. Era pe punctul de a se întoarce cînd o văzu. O lumină în spatele casei, strălucind pe aleea cu pietriș. Porni spre lumină și văzu conturul unui mic hambar în spatele casei, la dreapta. Avea un acoperiș cu trei vîrfuri, ca partea de deasupra a unei stele, abia vizibil pe fondul cerului nopții. Ușile lui erau deschise și lumina se revărsa dinăutru. Nu existau nici un fel de animale: hambarul fusese transformat în garaj și sub un panou strălucitor de lumini fluorescente se găsea o veche camionetă.

Mary o luă către ea și privi mai de aproape. Caroseria mașinii avea marginile din lemn vopsit și pe spatele ei verde scria HARVESTER cu vopsea galbenă. lucitoare. O mașinărie mare și albastră se afla alături. arătînd ca un compresor sau ceva la fel de străin, iar pereții micului garaj erau acoperiți de plcaj Peg-Board alb, de care atîrnau scule așezare în ordine. Mary ajunse la intrare și rămase acolo o clipă nevăzînd pe nimeni pe lîngă camionetă.

— Alo? Domnul Nyquist? strigă ea, dar nu primi nici un răspuns.

Intră în garaj, care mirosea a vaselină, dar era mai curat decît apartamentul ei. Mesele de lucru din placaj lipite de pereți de ambele părți ale garajului păreau șterse și pînă și cîrpele atîrnate de mînerele dulăpioarelor făcute de mînă de dedubtul lor erau albe și pufoase.

— Domnule Nyquist? spuse, mai tare.

— Ce-i? răspunse o voce de sub camionetă și Mary aruncă o privire în față. O pereche de blugi șifonați ieșeau de sub șasiu, terminîndu-se cu o pereche de adidași. Adidașii se traseră singuri afară pe călciiele lor groase de cauciuc și jumătatea de jos a unui bărbat în blugi zăcea pe spate pe un mic cadru rulant. Fața nu se arătase, dar o voce de dedesubt întrebă:

— Bunico?

E nepotul lui Nyquist. Ar avea vîrsta potrivită.

— Nu, sînt Mary DiNinunzio, răspunse ea, aplecîndu-se.

— Cine?

Bărbatul rulă afară de sub mașină și de jos în sus apărură un tricou gri prea decolorat ca să se mai poată citi inscripția, o față chipeșă chiar plină de vaselină cum era, ochi căprui și perplecși, terminînd cu o șapcă de baseball pe care scria AGRO. Tînărul se ridică cu ușurință în capul oaselor, se propulsa de pe cadru și se ridică în picioare, ștergîndu-și mîna pe blugi înainte să i-o întindă.

— Eu sînt Will Nyquist. Cum spuneai că te cheamă?

Mary se prezentă din nou.

— Mă bucur să te cunosc și îmi cer scuze că te deranjez atît de tîrziu. Îl caut pe Aaron Nyquist. Mi s-a spus că locuiește aici.

— E bunicul meu.

— Grozav! Speram să nu fie prea tîrziu ca să pot vorbi cu el.

— Îmi pare rău, a murit acum șase luni, răspunse tînărul, aparent fără emoție și speranțele lui Mary se prăbușiră.

Ajunsese prea tîrziu.

— Condoleanțe.

— Mulțumesc, dar a fost o binecuvîntare pentru el. Și pentru bunica. A fost bolnav multă vreme. De ce vroiai să vorbești cu el?

— Aveam niște întrebări legate de Fort Missoula. A lucrat acolo ca ofițer în timpul războiului, nu-i așa?

— *Al doilea* război mondial?

Will îi aruncă lui Mary o familiară privire care spunea *istorie antică*.

— Nu știu. A lucrat pentru guvern, cred, în timpul războiului. Nu prea îi făcea plăcere să vorbească de asta.

Will aruncă o privire spre casă.

— Bunica ar trebui să știe. Hai să intrăm și ai s-o întrebi. Citește sus pînă tîrziu. Zice că e mai comod să citești în pat.

Mary simți o înțepătură de vinovăție.

— Dar nu e necesar să o deranjez atît de tîrziu. Bunicul tău e cel care ar fi știut, de fapt.

— I-ar face plăcere să aibă puțină companie. E așa de deprimată de cînd a murit tatăl ei.

Will își scoase șapca dînd la iveală un păr castaniu ciufulit și foarte turtit. Își lovi șapca de pantaloni și din ea zbură praf.

— Intrăm să faci cunoștință cu ea. Ar fi o mare bucurie pe noaptea asta pentru ea. Și are și o plăcintă grozavă, proaspătă, făcută chiar în seara asta.

— Plăcintă? întrebă Mary, ascunzîndu-și interesul.

Mary abia se prezentase cînd fu invitată să ia loc pe pernuța unui scaun la o masă de bucătărie din lemn noduros de pin. Doamna Nyquist avea cam 1.60 înălțime, era încă în formă și purta un trening cenușiu și bifocali cu rame severe din plastic. Părul ei de un blond palid fusese aranjat într-o frezură scurtă, practică. Încărunțise la tîmple și riduri adînci îi crestau marginile gurii și ochilor albaștri. Probabil că avea în jur de 80 de ani și felul ei de a fi era cald, prietenos și fragil după suferința recentă. Mary vroia să o ia în brațe și să o mîngîie, dar din fericire doamna Nyquist habar n-avea de acest atac secret de iubire.

— N-ai mîncat niciodată plăcintă cu afine? întrebă domna Nyquist nevenindu-i să creadă.

Așeză dinaintea lui Mary o felie mare de plăcintă cu crusta aurie stropită cu zahăr. Din margini se scurgea umplutura groasă, purpurie, năpădind farfuri ca lava. Asta dacă lava ar fi conținut fructoză.

— Nu, nici măcar nu am văzut afine vreodată. Ce e o afină? Credeam că e o carte de Mark Twain*.

Doamna Nyquist zîmbi, ceea ce o făcu pe Mary fericită. Îi plăcea să se plimbe prin Montana făcînd niște bătrîni fericiți. Era o ambasadoare rătăcitoare a dependenței mutuale.

Doamna Nyquist spuse:

* Joc de cuvinte: huckleberry înseamnă afină, dar este și parte din numele unui roman de Mark Twain, Aventurile lui Huckleberry Finn. (N. trad.)

— Afinele, mai ales afinele sălbatice, au gust asemănător cu agrișele.

— Nici agrișe nu am mîncat. Am mîncat gnocchi și asta e tot ce crește în Philadelphia.

— De acolo ești? Mă întrebam din cauza accentului și pentru că vorbești așa repede.

Accent?

— Da.

Mary încercă să vorbească mai rar. *Da-a.*

— Ai dori niște ceai la plăcintă, dragă?

— Numai dacă aveți făcut deja.

— Am. Nu prea se bea cafea în casa asta. Soțul meu n-o poate — n-o putea — tolera. Din cauza stomacului.

— Ceaiul e grozav, mulțumesc. Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu, mulțumesc. Îmi face bine să mă mișc prin casă. E exercițiu fizic pentru mine.

— Mulțumesc atunci.

Mary nu-și mai amintea cînd băuse ceai ultima dată, dar nu avea de gînd să o deranjeze și mai mult pe doamna Nyquist. Bătrîna așeză un ceainic alb pe un ochi al aragazului. Ar fi putut fi chiar mama lui Mary, doar că vorbea perfect engleza și avea o fire deloc agresivă.

— Dumnezeule, în ultima vreme stau degeaba mereu, mai puțin cînd fac curățenie.

Doamna Nyquist se zorea prin bucătăria în stil timpuriu american cu pernuțe roșii și albe legate de scaunele de lemn. Blatul și instrumentele de bucătărie erau de un alb fără pată și aerul mirosea vag a bețișoare parfumate cu aromă de portocale. Într-o parte, pe o masă, lîngă niște fotografii vechi, se găsea un grup de figurine maronii, despre care Mary crezu că ar putea fi copilași, dar nu era sigură. În South Philly, figurinele admise erau un Sf. Christopher de pus pe bordul mașinii sau un Donovan McNabb* cu gît flexibil.

Doamna Nyquist dădea din cap.

— Am făcut curat pînă și în garaj ca să am ceva de făcut. Aaron era atît de slăbit din cauza atacului

*Jucător celebru de fotbal american. (N. edit.)

cerebral în ultimii ani încît îngrijirea lui îmi ocupa tot timpul. Acum nu mai am nimic de făcut.

Își flutură mîna prin aer de parcă ar fi gonit un bondar.

— Te rog, gustă plăcinta.

— Uau, e grozavă! spuse Mary, luînd cît încăpea în furculiță.

Avea gust de plăcintă cu coacăze negre, doar că era mai dulce. Mai luă o îmbucătură nu realizase cît îi era de foame.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră să mă hrăniți atît de tîrziu.

— Îmi face plăcere.

Doamna Nyquist înclină grațios capul.

— Will are dreptate cînd e vorba de un lucru, chiar îmi face plăcere să am companie. Își face griji pentru mine, crede că mă întristez. Chiar încearcă să-mi aranjeze o întîlnire cu un bărbat la biserică!

— Și dumneavoastră?

Mary rîse și doamna Nyquist rîse și ea.

— Care e treaba cu întîlnirile oarbe? Prefer să le văd la televizor.

— Și eu.

Doamna Nyquist reveni la masă și puse o cană aburindă în fața lui Mary, cu un pliculeț triunghiular aromat, de ceai înăuntru.

— Cum îți bei ceaiul?

— Cum ar trebui să-l beau?

— Bea-l simplu.

— Atunci așa îl beau, spuse Mary făcînd-o din nou pe doamna Nyquist să zîmbească în timp ce reveni la aragaz ca să-și toarne o cană de ceai, apoi se întoarse la masă și se așeză.

Un ceas de mînă supradimensionat îi alunecă de pe încheietură, fără îndoială al soțului ei, și încă mai purta verigheta. *Și eu sînt văduvă*, se gîndi Mary, dar, dintr-un motiv necunoscut nu putu s-o spună. Se mulțumi cu

— Bănuiesc că vă e dor de soțul dumneavoastră.

— În fiecare clipă, oftă doamna Nyquist. Știi, se spune că totul se întîmplă cu un scop, dar nu sînt așa sigură că mai cred în asta.

Din spatele ochelarilor ei, bătrîna o privea pe Mary drept în ochi și Mary își dădu seama surprinsă că avea să fie o conversație adevărată, nu doar un schimb de politeturi. Era dificil să aburești o bătrînă, ceea ce era doar unul din lucrurile care îi plăceau la ele.

— Sincer, niciodată nu am crezut că totul se întîmplă cu un scop. Continui să nu cred. E doar ceva ce ne spunem unul altuia ca să ne ajute să depășim momentul, oricare ar fi acela. Să trecem peste partea mai dificilă.

— Poate. Obișnuiam să cred că Dumnezeu are un plan pentru fiecare. Cu cît îmbătrînesc cu atît mai puțin cred și în asta. Tu ce părere ai?

— Cred în Dumnezeu, dar cred că habar n-are să facă planuri.

Doamna Nyquist zîmbi peste ceaiul aburind.

— Deci, măcar există un plan?

— Numai dacă îl faci singur.

— Și atunci ce rămîne dacă nu există nici un plan?

Doamna Nyquist lăsă cana din mînă.

— În ce crede generația ta?

Mary zîmbi.

— Nu întrebați fata potrivită. Nu pot vorbi în numele generației mele. Jumătate din timp nici nu sînt sigură din ce generație fac parte.

— Atunci, în ce crezi tu Mary?

Doamna Nyquist rămase în expectativă și dintr-o dată Mary știu răspunsul. Tocmai îl conștientizase, stînd jos în casa de țară întunecată, cu o străină foarte amabilă, în mijlocul Montanei.

— Cred în dreptate. Și în iubire. Și *nu* cred în a depăși momentul, pentru că e prea mult pentru o ființă umană.

Mary își adună gîndurile.

— Oricum, e greșit să vrei să depășești momentul. N-ar trebui să te aștepți să reușești asta, cel mai bun lucru la care ar trebui să speri este să mergi mai

departe. Să continui să trăiești. Trecutul devine o parte din tine, doar că îl împachetezi în aluat de gnocchi și mergi mai departe.

Mary fu surprinsă să-și audă vocea stingîndu-se așa încît mai luă o furculiță de plăcintă și doamna Nyquist păru să înregistreze vorbele ei, încă ascultînd, pînă cînd buzele ei fără ruj se curbară într-un zîmbet.

— Știi, ai putea avea dreptate, Mary.

— E posibil. Mă înșel atît de des că șansele sînt de partea mea.

Doamna Nyquist rise.

— Nu, așa ceva nu cred. Ești o tinără foarte cumpătată.

— E de la afine. Au superputeri.

Doamna Nyquist rise și sorbi ceai din cana în care încă se mai afla pliculețul și Mary făcu la fel pentru că simțea că acum deveniseră prietene.

— Dar ai venit să vorbești cu soțul meu și eu am tot turuit. Despre ce vroiai să vorbești cu el?

— Am înțeles din ce mi-a spus domnul Milton că soțul dumneavoastră a lucrat la Fort Missoula în timpul războiului.

— Da, răspunse doamna Nyquist și vocea ei reflectă brusc tonurile tăioase ale unei soții de militar. Nu putuse să meargă pe front din cauza inimii, care îi făcea atîtea necazuri. Întotdeauna simțise că ar fi putut lupta se simțea foarte în formă și sănătos, și era oarecum mîndru. De fapt, doctorul a spus că un om mai puțin în formă decît el n-ar fi putut supraviețui primului atac. Al doilea l-a ucis.

— Îmi pare rău.

Mary o mai spusese și înainte, dar acum era sui generis*. Scuza supremă.

— Fac niște cercetări și încerc să identific un deținut pe care l-am găsit în niște fotografii vechi.

— Poate că te pot ajuta eu. Am lucrat în lagăr o vreme, ca secretară.

* Unic, în latină în original (n.trad.)

— Serios? întrebă Mary susrprinsă. Casiera de la muzeu nu a pomenit de asta.

— Mă îndoiesc că cei de la muzeu știu. Vezi tu, nu a fost ceva oficial. Duceau atît de mult lipsă de mînă de lucru în timpul războiului că Aaron i-a convins să mă angajeze. Fără plată.

— Ați fi avut nevoie de un avocat.

Doamna Nyquist rise.

— Păi, dacă nu vă deranjează să aruncați o privire la fotografii, le-am aduc cu mine.

Mary căuta prin geantă și scoase două fotografii.

Dar abia le puse pe mușamaua roșie și albă, cînd doamna Nyquist tresări.

DOUĂZECI

— Dumnezeule! spuse doamna Nyquist.

— Ce este? Îi recunoașteți?

— Îmi trezește amintiri. Îmi pare rău, dar sînt atît de surprinsă să văd fotografiile astea!

Doamna Nyquist duse o mînă înbătrînită la piept.

— Îl recunosc pe bărbatul acela.

Da!

— Pe care din ei? E bine oricare din ei. Unul din ei se numește Amadeo, iar pe celălalt nu-l cunosc, pe cel cu șapcă.

Mary îl indică pe bărbatul misterios și unghia doamnei Nyquist o întîlni pe a ei.

— Îl cunosc, pe bărbatul cu șapcă. Îl recunosc. Toată lumea de la birou îl știa. Purta mereu șapca aceea, exact așa.

— Glumiți!

Mary se aplecă înainte pe pernuța alunecoasă.

— Știți și cum se numea? Cred că trebuie să fi fost un prieten al celuilalt bărbat, cel scund, Amadeo Brandolini. Îl recunoașteți pe cel mai scund, din față?

— Să văd.

Doamna Nyquist ridică fotografia și o privi prin bifocali.

— Nu, nu-l cunosc.

— Sînteți sigură? Amadeo era un pescar din Philly.

Mary încerca să-i trezească amintirile doamnei Nyquist.

— S-a sinucis. El și bărbatul cu șapcă lucrau în cîmpul de sfeclă împreună.

— Ah, stai, am auzit de asta.

Doamna Nyquist puse fotografia înapoi pe mușama.

— Nu-l cunosc, dar am auzit de asta. Că unul dintre deținuți s-a sinucis, la ceva timp după ce soția lui a murit.

Doamna Nyquist bătu cu degetul în fotografie.

— Dar cu siguranță îl recunosc pe bărbatul cu șapcă, l-am *cunoscut*. Cu toatele îl cunosteam, fetele de la birou adică. Era unul dintre cei mai tineri deținuți, foarte vorbăreț. Un *lup*, așa obișnuiam să-i numim pe cei ca el.

— Serios?

— Măi, măi, măi, spuse doamna Nyquist, scuturînd din cap și privind fotografiile.

Părea că aproape uitase de prezența lui Mary.

— Vorbea foarte bine engleza. Obișnuiam să-l folosim ca translator la birou. Nu era un italian *italian*, ca ceilalți.

Se potrivea cu ce știa Mary. Cei mai mulți deținuți de la Fort Missoula vorbeau numai italiană și fișele de inventar pe care le găsise în Arhivele Naționale arătau că că aproape toți aveau un dicționar englez, aparent ca să-i ajute să învețe limba. Dar nu pricepea un lucru.

— De ce ar sta un deținut în birou? Adică, erau prizonieri în lagăr, nu?

— Depinde. Japonezii, cînd au sosit, erau mereu sub pază ușoară și soțul meu trimitea des grăniceri să-i supravegheze. Și pe nemți îi țineam sub observație. Trebuie să recunosc că nu sînt mîndră de asta. Aceste grupuri erau tratate diferit și nu prea interacționau cu restul.

Doamna Nyquist încuviință din cap.

— Dar italienii erau mult mai liberi și am ajuns să ne cunoaștem între noi. Ne ajutau la birou sau făceau comisioane. Erau doar o gașcă de marinari tineri, cei mai multi de pe vase de croazieră, și erau cu toții atît de veseli și fără griji.

Mary zîmbi. Nu fusese niciodată veselă și fără griji. Era singurul italian de acest fel din lume.

— Erau de mare ajutor în lagăr, în oraș și în pădure sau în cîmpul de sfeclă de zahăr, iar lagărul era astfel organizat că barăcile erau aproape de birourile administrative și de locuințele ofițerilor. Mereu ne ciocneam de ei. eu și soțul meu locuiam într-o casă din lagăr, ca toți ofițerii. Era o casă albă, foarte drăguță.

Mary își aminti de fotografiile alb-negru, luate di aer, ale lagărului și îi veni o idee.

— Dacă italienii nu erau păziți cum se face că gărzi le supravegheau vizitele?

— Nu o făceau.

— Ba da.

— O făceau? Mă surprinde.

— Așa cred. Cel puțin uneori. Am găsit o notă car arată că o gardă i-a supravegheat una din întîlnirile lu Amadeo cu avocatul său și chiar a trimis o copie a note FBI-ului.

Doamna Nyquist clipi în spatele bifocalilor, ap scutură capul.

— Habar nu am de ce s-a întîmplat asta, dar nu ar de unde știi totul. Și am fost acolo doar o vreme.

Mary făcu o notiță mentală.

— Okay, să revenim la bărbatul cu șapcă. Povesti-ți-mi despre el.

— Din cîte îmi amintesc, fusese la școală acolo d unde era. Știa să citească și să scrie. Făcuse un an sa doi într-un liceu american.

— De unde era?

— Nu-mi amintesc, m-ai luat pe nepregătite. Lasă-mi un moment.

Doamna Nyquist își cobora mîna în care continu să țină fotografia și închise ochii strîns.

— Poate că soțul domneavoastră are niște fotografi sau niște hîrtii pe aici care să vă ajute să vă aduce aminte?

— Nu, nu, nu.

Doamna Nyquist scutură din cap, ținînd în con tinuare ochii închiși.

— Aaron nu era un om sentimental. Nu a păstra nimic din acele zile.

— Nici măcar niște poze?

— Nu, nimic.

Doamna Nyquist își freca fruntea ridată, de par încerca să cojească răspunsul de pe creier.

— Războiul nu a fost o perioadă fericită pentru Aaron. Se simtea îngrozitor că fusese lăsat în urmă cu noi, femeile, în timp ce ceilalți luptau. Nu vroia să-și amintească de acele zile. Nici măcar nu vorbea vreodată de asta.

Mary își aminti ce-i spusese Will în garaj. Tăcu și o lăsă pe doamna Nyquist să gîndească în pace.

— Să vedem. Adevărul e că celelalte fete din birou îl plăceau, dar eu nu. Îmi făcea impresia că e prea alunecos. Știi tu, ochi seducători și zîmbet șmecheresc. Nu-mi place genul ăla. Era de vîrsta mea, ceva mai mult de 20 de ani, dar se purta mult mai matur și avea multe obiceiuri de oraș.

Dintr-o dată doamna Nyquist pocni din degete.

— Oh, era de pe coasta de est. Din Philadephia, ca și tine.

— Era din *Philly*? întrebă Mary uimită.

Nimeni nu era vreodată din Philly, cu excepția ei. Și presupusese că deși Amadeo și bărbatul cu șapcă fuseseră prieteni, se cunoscuseră în lagăr. Dar dacă nu era așa? Dacă se cunoșteau dinainte, din oraș? Simți că inima își iuțește bătăile, dar s-ar fi putut să fie din cauza lavei cu fructoză.

— Acum îmi amintesc, numele lui era Saracone. Giovanni. Giovanni Saracone. Fetele de la birou îi spuneau Gio.

— Giovanni Saracone! Gio!

Mary sări din scaun, înconjură masa și o îmbrățișă pe doamna Nyquist, lucru pe care dorise să-l facă de la începutul serii.

— Se numea Giovanni Saracone?

— Da!

Doamna Nyquist se desprinse din îmbrățișare zîmbind.

— De ce ești așa fericită? Îl cunosti?

— Nu, nu-l cunosc.

— Oh.

— Îl cunosc pe celălalt, pe Amadeo.

Mary se adună în timp ce se întorcea la locul ei.

— De fapt, nici pe el nu îl *cunosc*. Încerc să aflu mai multe despre el. Mă întreb dacă Saracone s-a întors la Philadelphia după ce a fost eliberat. Știți cumva?

— Nu.

— Mai știți și altceva despre Saracone?

Doamna Nyquist se gîndi un moment.

— Nu, doar asta. Numele său și că era un lup.

Mary căzu pe gînduri o clipă, sorbind ochii ei albaștri și zîmbetul ei dulce. Trebuie să fi fost fermecătoare în tinerețe.

— Un lup, da? S-a dat la dumneavoastră?

— *Să se dea la mine?*

Ochii doamnei Nyquist aruncară flăcări din spatele bifocalilor.

— Așa se zice acum la a face avansuri? Nu, nu mi-a făcut avansuri, mie nu. Eram măritată și știam să trag cu pușca.

Mary rîse.

— Stai puțin, dă-mi voie să-ți arăt ceva.

Doamna Nyquist se ridică brusc, merse pînă la cealaltă masă, luă o fotografie cu rame de lemn și i-o înmînă lui Mary. Era o fotografie alb-negru a unei femei atrăgătoare în pantaloni din piele franjurați și o pălărie de cowboy, călărind un cal nărăvaș. În ciuda arcuirii spinării capului ce sfida moartea, călăreața se ținea în șa rînjind larg și Mary o privi uluită pe doamna Nyquist.

— Dumneavoastră sînteți?

— Bineînțeles. Am participat la rodeo, la aruncarea cu lasoul, la adunatul vitelor, le-am făcut pe toate.

— Ați fost o cowgirl?

Mary îi înapoie fotografia.

— Unde ați învățat?

— De la mama. Am fost o fată de crescător de vite, ca și mama. ea a devenit crescătoare de vite după ce a murit tata. Se ocupa singură de fermă, a cunoscut-o pînă și pe Calamity Jane. Jane a fost o adevărată cowgirl din Montana, născută Martha Jane Cannary.

— Calamity Jane!

Mary știa despre ea doar ce aflase dintr-un film cu Doris Day pe care îl văzuse la televiozor. Dacă n-ar fi existat televiziunea n-ar fi știut nimic despre Montana.

— Ce curajoasă erați ca să vă urcați pe așa un cal! Nu vă era frică?

— Sigur că-mi era! Nu e amuzant dacă nu îți este.

Mary rise. Noțiunea îi era la fel de străină ca și, ei bine. Montana.

— Aș vrea să fiu și eu așa.

— Poți fi. Oricine poate.

Doamna Nyquist luă fotografia de la Mary și o puse la locul ei pe masă, apoi își reluă locul.

— Trebuie numai încaleci și să stai acolo. De ce să nu poți?

— Nu știu. Pur și simplu nu îmi pot imagina așa ceva.

— N-ai călărit niciodată un cal?

— Glumiți? Abia reușesc să conduc mașina. Nu sînt curajoasă.

Doamna Nyquist strînse din buze.

— Nici eu nu sînt curajoasă, dar sînt hotărîtă și calul o simte. Și oamenii la fel. Poți fi hotărîtă, Mary?

— Cred că da. E la fel cu încăpățînarea și femeile din familia DiNunzio se pricep la încăpățînare.

— Ei bine, ești sinceră.

Doamna Nyquist încuviință din cap.

— Dacă nu poți fi curajoasă fii hotărîtă. Și rezultatul va fi același.

Mary clipi.

— Așa e?

— Încearcă.

Hotarîtă.

— O să încerc.

Mary privi în jos, la fotografiile din lagăr de care uitase.

— Păi, da, unde rămăsesem? Okay, cunoașteți pe altcineva din birou care ar putea știi mai multe despre Giovanni Saracone?

— Nu, îmi pare rău.

Doamna Nyquist tăcu, buzele ei reluîndu-și linia tristă pe care o avuseseră mai devreme.

— S-au dus cu toatele acum. Ultima a fost Millie Berglund, a lucrat cu mine în birou. A murit chiar înaintea fiului meu și a soției lui.

Mary simți apăsarea cuvintelor ei.

— Fiul dumneavoastră și soția lui?

— Da, au murit într-un accident de mașină, anul trecut. Din cauza unui șofer beat pe șoseaua I 93. Atunci a venit Will să locuiască aici. Era singurul lor copil. Economisește ca să se întoarcă la universitate, dar nu aveau asigurare și numai cheltuielile de înmormîntare...

Vocea doamnei Nyquist se stinse.

Mary nu-și dăduse seama. Bătrîna suferise atît de mult doar într-un singur an. Dar mersese mai departe. Hotărîtă. Doamna Nyquist ședea stoică în treningul ei și Mary se ridică, înconjură masa și o îmbrățișă din nou. De data asta nu mai spuse că îi părea rău. De această dată nu putuse pronunța cuvintele. După o clipă doamna Nyquist o bătu ușurel pe braț și Mary îi dădu drumul.

— Sînteți în regulă?

— Sînt bine, dragă.

Doamna Nyquist se întinse după șervețel ca să-și șteargă ochii.

— De ce vrei să-l găsești pe acest Saracone, Mary?

— E o treaba juridică.

Doamna Nyquist se încruntă.

— Ești avocat?

— Greu de crezut, nu?

— Dar ești atît de amabilă!

— Eu sînt avocata aia amabilă.

Doamna Nyquist zîmbi cu ochii slipind.

— Ce treabă juridică?

— Reprezint averea celuilalt bărbat, Amadeo Brandolini. Și cred că Saracone are legătură cu moartea clientului meu.

Doamna Nyquist deschise gura surprinsă.

— Dar nu spuneai că a fost o sinucidere?

— Nu sînt sigură. Cred că e posibil să fi fost o crimă

Ochii palizi ai doamnei Nyquist se măriră.

— Dumnezeule, ce groaznic!

— Nu-i așa? Dar nu înțeleg încă totul. Sînt prea multe piese în acest puzzle.

— Crezi că a fost *crimă*. Poliția ce zice?

— N-am întrebat. Încă.

Mary se ridică, regretînd că deschisese subiectul.

— Ei, vă mulțumesc foarte mult pentru ajutor. Probabil că am stat mai mult decît ar fi fost politicos.

— Nu, deloc.

Doamna Nyquist păru dintr-o dată foarte dezamăgită pentru o cowgirl.

— Poți să mai stai și să mai mănînci o felie de plăcintă dacă vrei. Sînt o pasăre de noapte. Citesc cam o oră și după aia mă uit la televizor.

Asta e și rutina mea. Mary se gîndi o clipă. I-ar plăcea la nebunie să se întoarcă la hotel, dar doamna Nyquist părea atît de singură.

— La ce te uiți, partenere? Leno sau Letterman?

— La Jay Leno.

— Răspuns corect!

Mary zîmbi.

— Acum întrebarea grea. Conan sau Craiggers?

— Conan!

— Da!

Doamna Nyquist rînji.

— Mă duc să mai aduc plăcintă!

Mai tîrziu Mary porni la drum înviorată de cafeină, Conan și prima descoperire legată de caz. Cînd aproape ajunsese în Missoula mobilul ei începu să sune. Își înșfăcă geanta, cotrobăi prin ea după telefon, îl deschise, totul al vitează maximă.

— Salut, spuse ea și vocea de la celălalt capăt se dovedi a fi a lui Judy.

— Mare, trebuie să vii acasă. Acum.

— Sigur că trebuie. Ascultă, nu cred că Amadeo s-a sinucis. Cred că a fost omorît și ucigașul e din Philly!

— Atunci avem de rezolvat *două* crime.

— Ce? întrebă Mary șocată.

DOUĂZECI ȘI UNU

— Frank Cavuto e mort? întrebă Mary îndurerată.

Se prăbuși într-un scaun moale, în partea opusă biroului lui Judy. Era aproape șapte seara și birourile firmei Rosato și Asociații erau tăcute și nemișcate. Servieta, poșeta și valiza lui Mary se aflau lîngă scaun, acolo unde le aruncase, ude de la ploaia de afară. Drumul spre casă durase opt ore, inclusiv o escală, și Mary tot nu reușise să asimileze noutățile.

— Frank e mort? Nu pot să cred. Ce s-a întîmplat? Ai și alte detalii?

— A fost ucis în biroul lui în timpul unei spargeri, pe la zece noaptea. A fost luat prin surprindere în timp ce lucra peste program. A fost împușcat de două ori și jefuit.

Judy își mușcă buza de jos, neobișnuit de gravă.

— Îmi pare rău. Știu că-l plăceai.

— Îl plăceam.

Mary își înghiți nodul din gît. Își aduse aminte de un Frank mai tînăr făcîndu-i cu mîna pe teren. Acum se dusese. Încă o fantomă, aceasta atît de aproape de casă.

— Nu știu de ce vroia să mă concedieze, dar tot îl plăceam. Îmi pare rău că a murit.

— Părinții tăi sînt în regulă?

Buclele blonde ale lui Judy fuseseră pieptănate de pe față și probabil că fusese la tribunal astăzi pentru că purta o rochie albastră, din in, și pantofi din piele veritabilă, chiar dacă erau pantofii oficiali ai firmei, luați din garderoba biroului.

— Glumești? Sînt panicați. Întreg *circolo* e panicat. Am sunat acasă la Frank, dar nu a răspuns nimeni.

Tîmplele lui Mary începură să se zbată, dar nu se mai deranjă să se întrebe dacă i se trăgea de la călătoria cu avionul, de la încurcătura de pe drum sau de la ciorovăiala de la bagaje.

— Nu cred că s-a întîmplat în timpul unei spargeri. Nu-mi pasă cum au făcut-o să arate. Pe mine nu mă păcălesc.

— Tu ce crezi?

— Frank nu lucra niciodată peste program. Nu era un avocat ca noi, care scriem rapoarte și recitim documente noaptea. Era un tip de avocat șmecher. Noaptea se ducea la meciuri de softball. La bingo. La petreceri cu cocktailuri ale Societății Justiniene. La recepții ale Fiilor Italiei.

— Ești sigură?

— Foarte sigură. Așa că poate că se întîlnea cu cineva la birou. Și nu-mi iese din minte tipul din Cadillac.

Mary aruncă o privire darurilor pe care le adusese din aeroportul Missoula, zăcînd uitate pe biroul lui Judy. Un ac de păr din aramă în formă de elan, ursuleți gumați cu aromă de afine, papuci de casă pufoși, în formă de labe de urs și săpun „Baie de Elan". Mary își cumpărase chiar și o pălărie de cowboy. Înainte Montana păruse atît de departe. Acum nu mai părea. O urmărise pînă acasă.

— Cred că toate se leagă de Amadeo, cumva.

— Eram sigură că ai să spui asta.

— hai să fim serioase.

Mary ridică o mînă. Se simțea altfel și nu știa de ce. Nu știa dacă era Montana sau Amadeo, dar ceva i se strecurase sub piele și rămăsese acolo.

— Investighez cazul lui Amadeo și tipul cu Cadillacul Escalade începe să mă urmărească. Apare și un reporter. Am verificat pe internet și există un reporter cu acel nume la Philly News, dar unchiul Joey nu-și amintește să-l fi tuns.

— E ciudat. Și nici nu a apărut vreun articol în ziar referitor la asta. Nu știi ce a făcut reporterul acela cu informațiile sau cui i le-a dat.

— Corect. Deci, unde rămăsesem? Frank încearcă să mă concedieze, apoi cineva îmi sparge biroul și fură dosarul lui Amadeo, iar eu mă duc în Montana, unde aflu că e posibil ca Amadeo să fi fost ucis de un bărbat

pe nume Giovanni Saracone. Apoi Frank în persoa
e ucis. Iisuse, bietul Frank.

— Am dat o căutare după Saracone pe internet. N
apare nimeni cu numele ăsta sau cu variații rezonabi
în Philly sau în suburbii.

Telefonul lui Judy sună și ea lăsă mesageria vocal
să răspundă.

— N-ar trebui să răspunzi?

— E o conferință telefonică în Alcor, care se dov
dește a fi mama tuturor cazurilor de securitate. Las
să dea de unul din ceilalți trei sute de avocați la dator
după aia pot să mă caute și pe mine.

— Scuze.

— Las-o baltă.

— Și eu am căutat date online despre Saracone pîn
mi s-au terminat bateriile de la laptop și de la mobil

Mary tăcu o clipă privind ploaia lovind fereastra
Nori nimbus întunecau cerul și, de la această înălțime
putea vedea fulgerele strălucind în spatele norilor de
furtună. Era mai bine decît să le vadă din avion.

— Nu e mare știință aici, Jude. Chiar și eu le pot
pune cap la cap.

— Adică ce vrei să spui?

Ăăă. Lasă-mă o clipă.

— Păi, în principiu, că trebuie să existe ceva în legă
tură cu Amadeo, un motiv pentru care a fost ucis, care
se află în spatele întregii afaceri.

Mary se autoconvingea în timp ce vorbea, dar tot se
simțea ca la pescuit.

— Deci de ce a fost ucis Cavuto?

În sfîrșit, telefonul lui Judy încetă să mai sune.

— Nu știu. Poate ca să fie redus la tăcere. ca să se
păstreze secretă o informație pe care o avea. Frank mi
s-a părut îngrijorat în dimineața aia, din ce în ce mai
nervos, în timp ce eu făceam săpături, poate apropiin
du-mă de adevăr. Mă flatez singură?

— Cineva trebuie să o facă.

Mary rîse. ceea ce îi dădu o stare temporară de bine

— L-am cunoscut pe Frank și oricare ar fi fost rolul
lui în această încurcătură, n-avea cum să fie unul
important. În sufletul lui nu era cu adevărat un om rău,
era doar un tip a cărui firmă de avocatură era cumva
implicată. Poate de aici vînzarea casei la preț de nimic.

— Nu asta e grija mea principală.

Fața lui Judy se întunecă, asortîndu-se cu norii.

— Îmi fac griji pentru tine.

Și eu.

— Eu îmi fac griji pentru slujbă. Nu sînt concediată
încă?

— Ai prins o pauză. Bennie nu a întrebat unde ai
fost în vacanța și eu nu m-am oferit să-i spun. A trans-
mis condoleanțe pentru Cavuto, dar nu poate veni în-
coace pînă nu se termină procesul. Sîntem libere, libere
în sfîrșit.

Judy se încruntă.

— Dar tot îmi fac griji pentru tine. Cred că ar trebui
să anunțăm poliția.

Telefonul ei începu să sune și ea îl ignoră din nou.

— Să le spunem povestea.

— Mă ocup eu. Am sunat la Omucideri pe drum
încoace și am lăsat un meaj pentru Reggie și partenerul
lui, detectivul Kovich. Îți mai aduci aminte de ei?

Detectivii Reginald Brinkeley și Stan Kovich se
împrieteniseră cu Mary în timpul unui caz vechi de
crimă și Reggie încă se mai oprea pe la mama lui Mary
pentru sandvișuri cu piftele, ridicînd la unul numărul
de negri de pe Mercer Street.

— Știu că ne-ar ajuta, dar detectivul care mi-a răs-
puns la telefon mi-a spus că lucrează la alte cazuri.

— Cine se ocupă de Çavuto?

— N-a vrut să-mi spună. Am lăsat un mesaj. I-am
spus detectivului de la birou despre Cadillacul Escalade
ca să o poată da în urmărire.

— Ceea ce de nu va face.

— Nu încă.

— Și ai de gînd sa aștepți să te sune înapoi?

— Tu ce crezi?

Mary zîmbi.

— Nu ne lasă nici o altă alternativă, nu-i așa?

Judy rînji ca răspuns, dar lui Mary îi pieri zîmbetul.

— Nouă?

— Bineînțeles. Întotdeauna e vorba de noi.

— Nu și de data asta.

Mary se ridică și își adună poșeta și geanta. Avea să lase geanta în birou. N-ar fi făcut decît s-o încurce acolo unde se ducea.

— Ai o conferință telefonică, ar trebui să răspunzi.

— O să spun că m-am îmbolnavit.

— Nu, mă duc pe cont propriu.

— Dar e periculos.

— Nu chiar. Vreau doar să arunc o privire scurtă.

— Singură? Tu?

Ochii lui Judy aruncară flăcări.

— Tu te sperii singură. Ții minte cazul Della Porta? Te-au luat fiorii la locul crimei. Nici măcar nu ai vrut să ieși din mașină.

Mary zîmbi. Era adevărat. Dar se întîmplase înainte de Montana. Acum era *hotărîtă*.

— Mă descurc singură. Dacă ai fi împușcată nu mi-aș putea-o ierta niciodată.

— Dacă ai fi împușcată din cauza unui caz de-al meu nu mi-ar păsa nici cît negru sub unghie.

— Ha! Recunoaște că mă iubești.

Mary rîse, aruncîndu-și geanta grea mai sus, pe umăr.

— Pe curînd.

— Nu, așteaptă! strigă Judy, dar telefonul începu din nou să sune și Mary o ștersese în fugă.

Ploaia răpăia pe umerii acoperiți de balzerul bleumarin al lui Mary și ea se apropie cît putu de mult de clădirea lui Frank Cavuto. Bandă galbenă marca locul crimei, încrucișată peste ușă, îmbibîndu-se de apă astfel încît tot ce se mai putea citi era TRECEREA INTERZ. O îmbolnăvea sufletește. Văzuse mult prea multă bandă galbenă în scurta ei carieră; acum apărea peste tot la

televizor și era accesoriu la petreceri. Pentru Mary, crima nu avea să fie niciodată nici pe de parte amuzantă. În ceea ce o privea, considera că pe toate benzile galbene ale poliției ar fi trebuit să scrie CEVA DE NEDESCRIS S-A PETRECUT AICI.

Scările de la intrare erau acoperite de garoafe îmbibate de apă, împachetate în plastic încrețit, și alături margarete împrăștiate și trandafiri ofiliți, cu tulpinile închise în paie verzi din plastic. Pe ușă erau lipite felicitări cu bandă adezivă, dar acum erau pline de apă, iar una din ele atîrna deschisă expunînd toate substantivele subliniate cu marker care acum se scurgea: *simpatie, suferință și tristețe*. Un mic steag al Italiei fusese înfipt în deschizătura pentru corespondență și se clătina ușor în ploaie. Frank contase atît de mult pentru această comunitate. Fusese iubit.

Frank, ce ai făcut de ți-a adus moartea?

Se ridică pe vîrfuri și furișă o privire prin mica fereastră a ușii. Înauntru era întuneric și nu reuși să vadă nimic. apoi auzi un sunet în spatele ei și se întoarse speriată. Văzu un vagabond cu șapcă și tricou pătat. Ploaia șiroia pe umerii săi slăbănogi, deja uzi leoarcă, dar nu părea să observe.

— Tipul ăla a fost împușcat, spuse bărbatul. L-au împușcat, asta au făcut.

— Știu.

— Cartierul se duce naibii, spuse el reluîndu-și mersul tîrșiit și tensiunea lui Mary reveni la normal.

Aruncă în jur priviri neliniștite. Luase autobuzul ca să ajungă aici, asigurîndu-se că nu era urmărită, și nu văzuse Cadillacul. Privi în jur din nou, ca să se asigure, dar nu o văzu nicăieri. Nu că astfel s-ar fi simțit în siguranță. Avea să se simtă în siguranță numai după ce ucigașul lui Frank avea să fie după gratii si ea va fi aflat adevărul.

Mary privi din nou în jur, o ultimă dată, și nu văzu nimic ne la locul lui, astfel încât părăsi scările de la intrase și înconjură clădirea către colțul unde se afla biroul lui Frank. Fereastra mare si murdară era acope-

rită de o draperie trasă. *Fir-ar!* Mary cotrobăi prin poşetă şi scoase un breloc în formă de pălărie buretoasă de cowboy, unul din cadourile pe care şi le făcuse în aeroportul Montana. De unul din capete atîrna o lanternă-stilou pe care o flutură prin fereastră, reuşind să descopere doar că draperia era căptuşită cu bumbac ieftin.

Tunetul se rostogoli pe cerul nopţii şi ploaia îi udă costumul şi părul. Nu ajungea nicăieri, îi era frig şi era udă pînă la piele. Privi în jur clipind ca să-şi scoată apa din ochi. Pe Broad Street era puţin trafic. Un autobuz aproape gol goni pe stradă, învolburînd apa de canal cu jantele sale imense, cu onduleuri, şi împroşcînd cu nisip ud. Autobuzul trecu în viteză pe lîngă chioşcul gol din faţa biroului lui Frank. Trotuarele erau cu totul pustii, datorită furtunii, şi era clar că pînă şi nebunul cu şapcă îşi căutase un adăpost.

Mary aruncă o ultimă privire împrejur ca să se asigure că drumul e liber. Cînd fu, făcu următoarea mişcare.

DOUĂZECI ȘI DOI

Mary se îndepărtă de fereastră și se împletici pe lîngă fața dinspre Broad Street a clădirii lui Frank, apoi, la colț, făcu la dreapta. În mod obișnuit, străzile laterale erau rezidențiale, cu excepția colțurilor unde se găseau băcănii / saloane de frumusețe / frizerii / florării și rînduri de case bineîntreținute se formau un zid neîntrerupt de cărămidă de-a lungul străzii, treptele lor de la intrare, din marmură cenușie, fiind doar pete în ploaia torențială. Era un cartier drăguț și sigur, mai puțin cînd avocatele ieșeau după pradă.

Mary se furișă pe stradă în întuneric, ghidată de o bănuială care se dovedi corectă. La dreapta, pitit în spatele clădirii, se găsea visul oricărui locuitor din South Philly — o parcare. Parcarea lui Frank era un teren pavat care era de forma și mărimea unei case, pe care fără îndoială o cumpărase, o dărîmase și nivelase locul pentru scopurile lui personale. Și, dacă nu se înșela, trebuia să existe o ușă din spate spre biroul lui. Păși pe asfaltul parcării și îngheță.

Un senzor de mișcare! Lumina strălucitoare inundă mica parcare, iluminînd brusc ușa din spate, o fereastră alăturată și o avocată paralizată. Mary sări înapoi, afară din lumină, apoi se lipi de zidul clădirii, în întuneric, simțind cărămida aspră și umedă sub palme. Se mișcă într-o parte în timp ce lumina rămase aprinsă și putea număra secundele după numărul respirațiilor ei sacadate.

Ploaia continua să cadă și pentru un scurt moment se întrebă dacă era pe cale să comită un păcat mortal sau unul pentru care putea primi iertare, dar se răzgîndi. SĂ NU FURI nu includea SĂ NU DAI O SPARGERE și, la urma urmei, cineva dăduse o spargere în biroul ei, așa că întoarcerea serviciului nu putea fi decît cinstită. Cel puțin ducea mai departe cauza dreptății, ceea ce trebuia să conteze pentru Dumnezeu.

Clic! Lumina de siguranță se stinse o clipă mai tîrziu și ea mai așteptă un moment, udîndu-se cu totul în ploaie. Apoi se grăbi înapoi în parcare, la fereastră, și cînd tunetul zgudui cerurile, din fericire asurzind și vecinii, băgă pumnul în poșetă și trecu ansamblul prin geamul de striclă, care se sparse cu ușurință. Apoi se cățără înăuntru.

Căzu de pe pervaz în întuneric și aterizâ pe fund în ceea ce părea a fi un hol pentru că se sprijinea cu capul de un perete și cu un papuc de peretele opus, aflat la doar un metru distanță. Nu îndrăzni să aprindă lumina, dar pipăi după geantă pe podea lîngă ea, scoase lanterna-stilou din Montana și o aprinse. Un spot luminos, abia de mărimea unei monezi, rătăci inutil pe pereți și Mary se ridică. Coiburi de sticlă căzură cu clinchete pe podea. Își înșfăcă geanta și se scuturâ, auzind mai multe chinchete și îndreptă lanterna în lungul coridorului, apoi se grăbi pe hol prin întuneric. Biroul lui Frank trebuia să fie undeva la dreapta, cel mai aproape de colț, astfel încît coti.

Drept într-un perete.

Își frecă nasul și își reaminti să nu-și mai lase picioarele s-o ia înaintea ochilor, apoi flutură lanterna în jur pînă găsi o ușă deschisă și intră, ațintind lanterna în toate părțile. Se afla la recepție, deci trebuia să fie în partea din față a clădirii. *Fir-ar!* O luă din nou la dreapta în căutarea biroului lui Frank și, după ce se împiedică doar de două ori, îl găsi. În parte datorită mirosului.

Mary strîmbă din nas. Cunoștea acel miros de la alte locuri în care se comisese o crimă. Era miros de sînge în descompunere. Vechea Mary ar fi fugit urlînd sau ar fi început să plîngă, dar noua Mary disprețuia asemenea manifestări jalnice, dictate de estrogen, așa încît strînse din dinți și pași peste prag în ceea ce știa că trebuie să fie biroul lui Frank.

Flutură lanterna în jur, privind-o mișcîndu-se ca un spot laser peste certificate, diplome în drept și, în cele din urmă, peste propria ei fotografie, poza de grup a

fostei echipe de softball. Simți împunsătura dorului de vremurile trecute, apoi de Frank. Murise, cineva îl ucisese, și acum ea vroia să știe cine. Făcu un pas către birou și mirosul sîngelui său se intensifică, devenit parte a încăperii pentru totdeauna. Deveni vag conștientă că evita să se uite spre biroul lui Frank pentru că fusese impușcat acolo.

Jalnic, jalnic, jalnic. Maturizează-te, cowgirl. Uită-te!

Spotul luminos trecu peste o pată neregulată de singe maroniu, pe birou, acolo unde hîrtiile nu fuseseră mișcate, și Mary simți că i se întoarce stomacul pe dos. Sau poate că era stomacul altcuiva, din moment ce acum era mai aprigă. Înconjură biroul cu mirosul acela primar inundîndu-i nările. Tresări cînd lanterna dădu la vedere pe nepregătite sînge împroșcat pe perete, acoperind fotografiile care atîrnau acolo.

Spotul de lumină căzu pe biroul lui Frank. Fusese scotocit, fiecare sertar fusese smuls, golit și aruncat pe podea. Facturi, chitanțe, creioane și stilouri erau împrăștiate peste tot, exact ca în biroul lui Mary. Se lăsă pe coapse și aținti lanterna pe primul sertar din mijloc. Lanterna desenă un cerc luminos în sertar și Mary văzu că încuietoarea fusese smulsă, scoasă cu totul din lemn de nuc, reducîndu-l la așchii.

Mary se aplecă și mai mult și întoarse o bucată ascuțită de lemn cu lanterna, ca un copil care examinează o bucată de lemn adusă de valuri pe plajă. Ucigașul luase toate hîrtiile, dacă existase vreuna, pe care Frank le păstrase în birou. Polițiștii crezuseră că erau în căutarea banilor, dar ea nu se lăsa păcălită. Ce ar fi putut păstra Frank acolo? Aruncă o ultimă privire resturilor împrăștiate în spatele biroului, dar nu văzu nimic semnificativ. În tot acest timp se întreba unde altundeva ar fi ținut Frank hîrtiile legate de Saracone, dacă ar fi avut așa ceva. Apoi își dădu seama.

Într-un seif! Mary se ridică și începu să se uite în spatele diplomelor și fotografiilor. Nici un seif. Își aminti că Frank pomenise de un seif pentru testamente. Oare vorbise de un seif la propriu? Căută prin rafturile cu

cărți, și prin sertarele unei comode lipite de perete. Nici un fel de seif. Apoi își dădu seama că procedase greșit. Trebuia doar să se uite prin birou ca să vadă ce anume distrusese ucigașul. Dacă el găsise un seif atunci avea să-l găsească și ea. Făcu încet un tur complet al biroului, încercînd să nu inspire mirosul îngrozitor sau să vadă prea multe lucruri supărătoare, ceea ce era oarecum dificil la locul unei crime. Nici un fel de seif. Prima încercare.

Ieși din birou, trecu pe lîngă cel al secretarei, apoi se răzgîndi. Frank trebuia să aibă o arhivă pentru dosare, nu-i așa? Toți avocații avea una și el chiar menționase una în timpul întîlnirii lor. Se grăbi pe lîngă recepție, către holul care ducea în parcare, dar chiar înainte să intre în hol văzu o ușă deschisă. Își flutură lanterna și intră, simțind un miros, ciudat, ca de trandafiri. Mișcă lanterna împrejur.

Văzu un scaun de toaletă, cu colacul ridicat, iar în spate o cutie de dezodorizant roz. A doua încercare. Ieși din nou și flutură lanterna pe hol. Iat-o, o altă ușă, pe jumătate deschisă. Intră și se trezi într-o încăpere mică și înghesuită, aerul îmbîcsit de acolo mirosind a cafea veche. Descrise un cerc cu lanterna în jurul ei. Pe o masă de lemn se găseau un filtru de cafea și obișnuitele cești, pliculețe de zahăr, linguriță de plastic și lapte praf. Mary analiză încăperea, răsucindu-se iute pe călcîie și observă că nu existau ferestre. Bine. Se întoarse la ușă, o închise și găsi un întrerupător pe care îl apăsă. Lumini fluorescente se aprinseră deasupra capului, umplînd încăperea cu o lumină puternică și atunci îl văzu.

Un cadru înfundat în perete, aproape de podea fusese complet distrus. Tencuiala albă și cenușie fusese tăiată, plasa metalică deformată și întăriturile de lemn din perete păreau tăiate cu un ferăstrău nu foarte ascuțit. Mary îngenuchie dinaintea cadrului examinîndu-l. Chiar și un idiot și-ar fi putut da seama ca un seif fusese smuls de acolo ca un dinte cariat. Era seiful pentru testamente de care vorbise Frank? Cum îl căraseră afară? Cu un cărucior? Mary se gîndi că asta ar avea mai mult

sens decît încercarea de a-l forța aici, iar furtul lui n-ar face decît să întărească teoria polițiștilor, ce a unui jaf.

Fir-ar! Se ridică încet privind la fișele de lîngă gaura din perete. Grupuri și iar gurpuri de fișete bej, standard, în stive cu patru sertare. Le luă la rînd, deschizînd fiecare sertar și închizîndu-le la loc. Sertarele conțineau doar dosare de cazuri cu coperți de carton ordonate după numele reclamantului și le parcurse pe primele cîteva. Nu exista nimic cît de cît suspicios în legătură cu aceste dosare și Mary se gîndi la altceva.

Privi cu atenție etichetele scrise de mînă de pe fiecare sertar, începînd cu *Ab-Ar*. Aruncă o privire scurtă în sertarul *B* după *Brandolini*, dar nu exista așa un dosar pentru Amadeo și Theresa. Era și mai puțin posibil să existe un dosar Saracone. Mary căută sertarul *Ss* apoi trase de al treilea sertar din al patrulea rînd: *Sa-Su*. Înăuntru erau mai multe dosare și frunzări prin ele pînă ajunse unde ar fi trebuit să se afle cel al lui Saracone. Nu exista un asemenea dosar de carton.

Pe moment se opri, nedumerită. Ori nu existase un dosar pentru Saracone, ori îl luase ucigașul, nelăsînd vreun indiciu că sertarele fuseseră atinse. Inteligent. Dacă ar fi lăsat vreun semn polițiștii ar fi putut bănui că fusese mai mult decît un simplu jaf. Mary încercă să se gîndească ce să facă în continuare. Nici un seif, nimic, nici urmă de ceva care să-l lege pe Frank de Saracone.

Își simți umeri căzînd. Poate căutarea aceasta a lui Saracone era un drum înfundat. Poate că afinele nu aveau superputeri. Oftă din rărunchi și își coborî capul, lăsîndu-l pe brațele sprijinite de sertarul deschis și privirea îi căzu pe două sertare de jos, după *Zz*. FACTURI scria pe etichetă, ultima dată fiind din acest an. Bineînțeles! De ce nu se gîndise la asta? Fiecare avocat păstra o copie a facturilor într-un dosar separat, pe lîngă copiile din dosarele cazurilor, pentru taxe și contabilitate.

Mary închise sertarul, se lăsă pe vine pe covor și trase sertarul cu facturile din ultimul an. Pe primul dosar scria IANUARIE și celelalte erau ordonate cro-

nologic după lunile anului. Frunzări prin Ianuarie, citind facturi trimise unor locuitori din South Philly și unor mici întreprinderi, cele mai multe în valoare de cîteva mii de dolari. Nimic. Mary se uită și peste Februarie, care era mai mult sau mai puțin asemănător, apoi continuă cu Martie și Aprilie. Pe la Iulie începuse să-și piardă speranța, dar ajunse la mijlocul dosarului și încremeni.

Se afla acolo. Chiar în mijlocul teancului. O factură, iar numele clientului, chiar la început, era Giovanni Saracone. Mary citi factura care spunea doar: Plată onorariu bianual. Suma — 250.000 de dolari.

Ce? Un onorariu de două sute cincizeci de mii de dolari? Mary aproape izbucni în rîs. Era nebunie! Nu numai că era mult disproporționată față de celelalte facturi ale lui Frank, dar nici măcar vechea ei firmă, Grun & Chase, nu avea mai mult decît cîțiva clienți care plăteau onorarii de o asemenea magnitudine. Un caz care necesita asemenea plăți ar apărea în ziare! De ce fel de caz se ocupa Frank pentru Saracone ca să justifice aceste tarife? Și încă de două pe an?

Mary trecu la anul anterior și frunzări prin facturi. Din nou, la jumătatea teancului, pe data de 15, se găsea copia unei facturi trimise lui Giovanni Saracone. Suma era de 250.000 de dolari. Din nou, spre deosebire de celelalte facturi, nu exista nici măcar o descriere sumară a serviciilor prestate. Ce fel de client ar fi acceptat așa ceva pentru o factură de onorariu? Nici unul. Mary abia putea sta locului.

Ce să vezi? Cinci sute de mii de dolari pe an de la Saracone? Pentru ce? De cît timp? Și aveau toate astea vreo legătură cu Amadeo? Trebuiau să aibă. Aici se găsea legătura dintre Saracone și Frank. Atîta doar că Mary nu știa ce înseamnă. Trecu la un sertar cu facturi și mai vechi și nu-i luă decît cinci minute să găsească facturile pe iunie și decembrie, din nou totalizînd 500.000 de dolari. Verifică anul anterior, apoi încă doi ani înainte de asta, întorcîndu-se în timp cinci ani în total. În fiecare se găseau aceleași copii după facturi,

ajungînd la două milioane și jumătate de dolari în cinci ani. *Două milioane și jumătate de dolari.* Puteai cumpăra o groază de jersee pentru echipa de softball cu banii ăia. De cît timp dura asta și de ce?

Dacă existase un dosar al lui Saracone acesta fusese luat, dar Mary nu credea că existase un asemenea dosar. Niciodată. Sincronizarea nu avea nici un sens. Cele mai multe litigii minore nu durau atîta vreme. Și ucigașii nu se gîndiseră să se uite în doasrele cu facturi pentru că nu știuseră de ele — măcar de data asta băieții răi nu erau avocați. Mintea lui Mary o luă la goană. Acestea trebuie să fi fost un mod în care Saracone îl plătea pe Frank, deghizat în facturi legale. Știuse Frank ceva — poate legat de moartea lui Amadeo — de care Saracone nu vroia să se afle? Dacă era așa, de ce nu-l omorîse cu multă vreme în urmă? Și cine trimitea facturi pentru un șantaj?

Mîinile lui Mary tremurau pe dosar. Nu vroia să riște ca aceste probe să dispară cînd băieții cei răi aveau să-și dea seama că uitaseră de ele. Pierduse destule documente în acest caz, cînd îi fuseseră furate desenele. Scoase factura pentru Saracone din dosar și făcu la fel cu toate facturile din toate dosare din ultimii cinci ani. Le stivui, le împături și le bagă în poșetă. Apoi puse dosarele la locul lor, închise sertarele și stinse lumina în timp ce părăsea încăperea. Fetele bune economiseau energia electrică și evitau să fie descoperite.

Se grăbi pe hol, se ieși pe ferestra spartă și o luă repede pe stradă prin ploaie. Încălcase măcar o poruncă SĂ NU FURI FACTURI LEGALE, dar era prea uimită ca să-și judece faptele sau măcar ca să aibă remușcări. Își strînse poșeta la piept, apărînd-o de ploaie. Pentru că înăuntru se găseau notele de plată cu o adresă foarte valoroasă.

Așa că știa exact unde să se ducă în continuare.

DOUĂZECI ȘI TREI

Furtuna nu dădea semne că s-ar potoli și ploaia răpăia pe capota vechiului BMW al lui Mary și bătea geamuri, încețoșind și ceea ce respirația ei nu aburise încă. Se dusese acasă după mașină și nu-i dăduse nici măcar o dată prin cap să dea înapoi sau măcar să ia o pauză de cafea, atît de entuziasmată era. Condusese cu pedala la podea peste hectare de dealuri întunecate, prin umbra cîmpurilor de porumb și pe drumuri vîntoase de țară către un loc numit Birchrunville, apoi căută casa. Nu a fost greu de găsit într-un loc atît de exclusivist ca acesta. Orășelul se putea lăuda cu o intersecție, o poștă micuță și un restaurant elegant numit Birchrunville Cafe și părea o așezare prosperă într-un mod plin de gust. Mary n-ar fi bănuit nicodată că un italian din Philly ar nimeri vreodată într-un loc atît de select. Dar totuși, nu știa destule despre Giovanni Saracone.

Casa lui se afla la capătul unei străzi lungi și înguste, iar ea pacă mașina pe partea opusă a drumului față de o poartă de cedru aparent indestructibilă. Transpira și știa că din cauza umidității. Lui Mary nu-i venea să creadă că se afla cu adevărat aici, la locuința lui Saracone. Cel care fusese cu Amadeo cînd acesta murise. Mai trăia Saracone? Facturile indicau că încă era în viață și doamna Nyquist spusese că era unui dintre cei mai tineri deținuți din lagăr. Ce se întîmplase în realitate în ziua morții lui Amadeo? Chiar fusese ucis de Saracone? O parte din Mary deja era convinsă de asta, dar era acea parte din ea care sărea la concluzii. Își impuse să se liniștească, apoi șterse geamul aburit cu dosul palmei privi afară.

Felinare coloniale din sticlă în vîrful unor stîlpi de piatră erau singura sursă de lumină de la poarta de cedru înaltă de doi metri care bloca intrarea. Probabil că era o poartă electrică pentru că lîngă aleea pietruită se găsea o mică tastatură, pe un picior arcuit. Mary încercă să distingă ceva dincolo de poartă, dar u reuși

din cauza ploii și a copacilor deși. Coborî geamul mașinii clipind în ploaie, cînd, pe neașteptate, poarta începu să se deschidă.

Mary se ghemui în scaunul șoferului exact cînd un sedan negru ieși pe poartă și o luă la stînga pe stradă. Îi urmări luminile roșii cu priviri nervoase și cînd îi ieși din raza vizuală se ridică înapoi în scaun. Porțile de cedru se închideau. Nu avea decît o clipă ca să ia o decizie. Vroia să vadă ce era înăuntru. Deschise portiera, își înșfăcă poșeta și o zbughi prin ploaie. Poarta se închidea, îngustîndu-i intrarea la un metru, apoi mai puțin. Mary țîșni prin deschidere și poarta se închise cu zgomot în spatele ei. Alergă la adăpostul unui stejar uriaș și stufos și aruncă o privire în jur.

O alee sinuoasă, pietruită, alunecoasă din cauza ploii, cu felinare joase de fiecare parte, se șerpuia către un conac imens din piatră, înalt de patru etaje și construit în întregime din piatră, nuanțele ei pămîntii naturale lucind din cauza ploii, scăldat în lumini strălucitoare ațintite asupra lui. Cum de ajunsese Saracone să-și permită o asemenea locuință? Cu ce se ocupa? Cum de ajunsese atît de departe? Și conacul era doar o parte a proprietății. Dincolo de casă, de-a lungul aleii se găsea o casă mare, din piatră și lîngă ea, un hambar transformat în cel mai impozant garaj pentru patru mașini, din istorie. În față erau parcate două Mercedesuri sedan negre, modelul preferat al diplomaților din est. Mary privi dincolo de mașini la o casă de țară, de asemenea din piatră și la gardul din cedru care părea că înconjoară o piscină.

Privirea îi reveni la conacul din piatră și la masiva sa ușă din mahon solid cu un geam ornamentat. Giovanni Saracone locuia dincolo de această ușă. Dacă era încă în viață trebuia să aibă ceva mai mult de optzeci de ani și era în mod evident putred de bogat. Supraviețuise unui război mondial și, poate, ucisese un om cu mîinile goale, singur, într-un cîmp de sfeclă din Montana.

Dacă nu poți fi curajoasă, fi hotărîtă și rezultatul va fi același.

Părăsi umbra stejarului și merse spre intrare drept pe mijlocul aleii, afișînd mult mai mult curaj decît avea în realitate. Ajunse la prima din lespezile de piatră, prea impunătoare pentru a fi numite scări. Coloane albe și înalte de ambele părți ale ușii se ridicau pînă la înălțimea a două etaje susținînd o verandă albă care proteja intrarea de furtună. Mary își adună curajul, apăsă soneria și încercă să-și reamintească ca este o cowgirl.

Ușa fu deschisă de o negresă tînără într-o uniformă impecabilă de asistentă medicală, pe care era brodat sloganul Îngrijire la Domiciliu, Noua ne Pasă. Deasupra cuvintelor se afla un ecuson auriu cu numele KEISHA. Keisha avea în jur de douăzeci de ani, iar părul tuns scurt și buzele ușor rujate formau o încruntătură nedumerită.

— V-a deschis cineva poarta? întrebă ea.

— Nu, eram pe punctul de a suna cînd a ieșit o mașină așa că am intrat.

— N-ar fi trebuit să faceți asta.

Keisha aruncă o privire dezaprobatoare blazerului ud și pantalonilor kaki ai lui Mary.

— Vindeți ceva?

— Nu, sînt o prietenă a domnului Saracone și sînt aici ca să vorbesc cu el.

— O prietenă? repetă Keisha nesigură, clipind în ploaia împroșcată sub verandă.

— Poate dacă aș putea intra o clipă nu ne-am uda amîndouă.

— Dacă sînteți prietenă cu domnul Saracone atunci știți că este foarte bolnav.

Keisha micșorase ochii ca să se apere de ploaie sau poate din cauza suspiciunilor.

— Nu primește vizitatori în afara familiei și cu siguranță nu primește pe nimeni în seara asta.

— Ca să fiu sinceră, nu sînt prietena *lui* de fapt.

Mary se trase la adăpost, scoțînd o carte de vizită din poșetă și înmînîndu-i-o asistentei.

— Sînt avocat și reprezint un bărbat care este un foarte vechi prieten al domnului Saracone. Un bărbat

pe nume Amadeo Brandolini. trebuie neapărat să vorbesc cu domnul Saracone despre el.

— Nu știu.

Asistenta se îndepărtă de ușă, dar Mary bagă mîna înăuntru, mînată de impuls.

— Jur că domnul Saracone va fi furios dacă mă alungi. Poate chiar o să te concedieze.

Mary o spusese la întîmplare, dar asistenta nu închise ușa.

— Vorbiți serios? Am nevoie de slujba asta.

— Foarte serios.

— *Care* ziceați că e numele clientului dumneavoastră?

Mary îl repetă.

— Vă rog, doar arătați-i cartea mea de vizită domnului Saracone și spuneți-i că sînt aici. Sînt sigură că va dori să mă vadă.

— Păi, așteptați aici o clipă, spuse Keisha, vocea ei înmuindu-se.

Privi în sus la furtună.

— Îmi pare rău că trebuie să așteptați afară pe așa o vreme, dar nu vă pot lăsa înăuntru pînă nu vorbesc cu domnul Saracone.

— E în regulă, mulțumesc.

Mary așteptă în vreme ce ușa se închise și fu încuiată. Nu numai că Saracone trăia, dar avea să-l întîlnească în orice clipă. Nici nu apucă se gîndească al asta că toată hotărîrea ei se evaporă, înlocuită de binecunoscuta frică.

Totuși reuși să nu fugă înapoi la mașină și se forță să rămînă pînă cînd ușa se deschise din nou.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Cinci minute mai tîrziu ușa fu deschisă nu de asistentă, ci de o femeie frumoasă cam de vîrsta lui Mary. Avea păr negru strălucitor care îi atingea umerii într-o tunsoare șic, ochi migdalați întunecați, fără riduri, și un corp de invidiat. Părea prea tînără ca să fie soția lui Saracone, ceea ce trebuia să însemne că era.

— Bună, sînt Melania Saracone, soția lui Giovanni.

Strînse din buzele subțiri și îi întinse o mînă cu manichiură impecabilă într-un mod sigur pe sine, chiar dacă nu foarte prietenos.

— Vă rog, intrați.

Mary își simți mîna strînsă puțin mai tare decît era necesar în timp ce doamna Saracone o trase înăuntru și închise ușa în spatele ei.

Okay, sînt intimidată. Fusese o idee prostească să vină aici fără să anunțe pe nimeni, ajungînd singură și vulnerabilă în această casă. Hotărîrea ei dispăruse, evident realizînd că avea să fie ucisă. Putea doar să spere că ar putea anunța 911.

— Ați dori ceva de băut? Cola dietetică sau apă? întrebă doamna Saracone, conducînd-o peste un covor oriental gros printr-un hol de intrare slab luminat, cu un rînd de scări pretențioase care se curbau într-un arc costisitor. Părul ei flutura ca în reclamele la șampon și își ținea capul înclinat țeapăn într-o parte parcă așteptînd un răspuns.

— Nu, mulțumesc.

Mary o urmă într-un living imens, cu pereții acoperiți de cărți pînă la tavanul boltit, încununat de un luminator dramatic arcuit. Canapele plușate și scaune asortate, cu brațe, erau grupate în trei locuri — lîngă un șemineu din piatră, la stînga și la dreapta — dar mobila părea mai potrivită pentru un decor scenic decît pentru un living. Doamna Saracone luă loc într-un scaun de catifea bleumarin lîngă o masă de mahon și

îi făcu semn lui Mary spre un scaun identic, în partea opusă.

— Mulțumesc, spuse Mary scufundîndu-se în perna scaunului. Aveți o casă încîntătoare, doamnă Saracone.

— Poți să-mi spui Melania. Deci avocata unui bărbat pe nume Amadeo Brandolini.

Melania puse un picior lung peste celălalt și își aranjă pantalonii largi de culoarea cărbunelui care se terminau cu papuci de casă ascuțiți, din catifea neagră. Purta o cămașă albă, călcată, cu săgeți, care îi sublinia linia sînilor mari și talia nu i se lăsa peste curea cînd ședea. Nu era greu să-ți dai seama că mergea la sală, și Mary încercă să nu-și imagineze cîți avocați ar fi putut face abdomene.

— Da, de fapt îi reprezint averea.

— Deci clientul tău a murit?

— Da, cu multă vreme în urmă. S-a sinucis în 1942.

Mary nu vroia să dea toate cărțile pe față, cel puțin pînă cînd hotărîrea ei nu avea să termine de vorbit la telefon și să se întoarcă la ea. Toate erau iertate.

— Am înțeles că soțul dumneavoastră era cu el cînd a murit.

— Ciudat, nu a pomenit niciodată despre asta.

Melania își înclină din nou capul, cu un gest normal sau afectat și Mary se întrebă cît știa în realitate. Se îndoia că Giovanni i-ar fi povestit trofeului său despre moartea lui Amadeo, mai ales dacă fusese implicat și nimic din purtarea Melaniei nu sugera neliniște. Părea interesată, fie și numai din politețe.

— Spuneți că clientul dumneavoastră s-a sinucis.

— Da. El și Giovanni erau buni prieteni și au ajuns în lagăr în Montana împreună. În timpul războiului.

Adică cel de-al doilea război mondial.

— Habar nu am avut de asta. Sînteți sigură?

— Da, foarte sigură.

Mary căută prin poșetă, evitînd cu grijă facturile lui Saracone, și scoase o copie scanată a fotografiilor pe care le găsise în lagăr. Făcuse trei copii ale fotografiilor și le lăsase la birou, ascunzînd originalele în bucătărie;

de data asta nu vroia să riște. Îi arătă foaia de hîrtie Melaniei cu ambele poze pe aceeași pagină.

— Nu e Giovanni cel cu sapcă?

— Ua!

Ochii conturați cu liner lichid ai Melaniei se înflăcărară.

— Doamne, ce bine arată! Trebuie să fi avut cam douăzeci de ani!

Citește și plîngi.

— Da, era tînăr pe atunci. Cel scund de lîngă el e clientul meu, Amadeo Brandolini. Giovanni nu a pomenit niciodată de el? Erau buni prieteni.

— Nu, deloc.

Melania îi înapoie fotografia lui Mary, care o puse înapoi în poșetă.

— Cum s-a sinucis clientul tău?

— S-a spînzurat.

— Bleah.

Melania strîmbă din nas ca o majoretă de la universitate și Mary încetă să mai simtă lipsa hotărîrii. Dacă băieții răi aveau de gînd s-o omoare ar fi făcut-o deja. Probabil credeau că anunțase pe cineva că venea aici, făcînd clasica greșeală de a o supraestima.

— Melania, știu că e tîrziu, dar crezi că ar fi posibil să vorbesc cu soțul tău?

— Nu, scuze, dar nu poți. E foarte bolnav.

Mary se întrebă dacă mințea, dar părea sinceră și asistenta spusese același lucru.

— Îmi pare rău. De ce suferă?

— Cancer. Cancer pancreatic.

— Ce groaznic, spuse Mary cu un geamăt interior. Se gîndise din reflex la mama sa.

— Aș putea reveni în altă zi? Poate mîine? Promit că nu o să dureze mult și...

— Ca să fiu sinceră, e în fază terminală. Nu sînt sigură cît mai are de trăit.

Melania clipi pentru a alunga lacrimi care abia de erau o amenințare pentru rimelul rezistent la apă.

— Doctorul nu se poate pronunța așa că ne așteptăm să se întîmple în orice clipă.

— Îmi pare rău, spuse Mary cu regret, nu cu durere.

Bătuse atîta drum, de la Arhivele Naționale pînă în Montana și înapoi, urmărindu-l pe Saracone pînă în propria casă. Dacă era în viață nu era prea tîrziu.

— Deci nu există nici o șansă să pot vorbi cu el nici măcar un minut?

— Nu, nu prea cred.

Melania înghiți un nod de suferință prematură, dar Mary nu se lăsă păcălită. Ori de cîte ori o studentă se mărita cu un bogătaș de optzeci de ani nu era doar pregătită sufletește pentru moartea lui, conta pe ea. Melania adăugă:

— Te-am invitat înăuntru doar pentru că Keisha a spus că ești foarte amabilă. Acuma sînt doar membri familiei în casă.

— Familia, bineînțeles. Ai copii?

Mary schimbă strategia pe moment, adunînd informații.

— Giovanni are, din căsătoria precedentă. Un fiu, Justin. Ar trebui să ajungă în orice clipă.

Melania aruncă o privire la ceasul de la mînă, un Rolex de aur.

— Probabil că întîrzie din cauza vremii.

Mary ar fi putut să-l întîlnească dacă trăgea de timp.

— Ah, da, cred că l-am întîlnit o dată. În oraș.

— E posibil. A absolvit dreptul, dar acum nu mai profesează.

Melania zîmbi interesată.

— Unde l-ai întîlnit?

— Dacă nu mă înșeală memoria, în barou, dădu Mary un răspuns vag. Atît de mulți avocați renunță la profesie în zilele astea. Și eu mă gîndesc tot timpul să-mi dau demisia. De ce a renunțat?

— N-a renunțat de tot, lucrează pentru afacere.

— Ce afacere?

— A lui Giovanni. Știi, investițiile lui.

Cum făcuse Saracone toată averea asta?

— Ce fel de investiții?

Zîmbetul Melaniei se șterse.

— De ce întrebi?

— Făceam conversație doar, ca să te distrag de la chin. Funcționează?

— Nu.

Melania rise și Mary se aplecă înainte.

— Uite, știu că sună ciudat și îngrozitor, dar aș putea vorbi cu Giovanni, te rog? Jur, stau doar trei minute și gata. Aș putea să-i arăt fotografia lui...

— Nu, cu siguranță nu.

Melania se dădu înapoi.

— Soțul meu este pe patul de moarte.

— Acum e treaz? A primit mesajul meu despre Amadeo?

— Da, Keisha i l-a transmis.

— Ești sigură?

Melania se zbîrli.

— Eram acolo. Ce-i în neregulă cu tine? De ce întrebi?

— Contează foarte mult pentru averea clientului meu. Clientul meu avea o legătură deosebită cu soțul tău. Ce a răspuns cînd i-a spus Keisha?

— Stai așa o clipă!

Pielea palidă a Melaniei se înroși de furie.

— Asta nu te privește!

— Știu că pare grosolan, dar mă privește.

Mary se chinui să găsească o explicație.

— Ar însemna foarte mult pentru șeful meu dacă i-aș putea transmite cuvintele soțului tău. Ai putea să-mi zici, ca de la femeie la femeie, ca să nu fiu concediată? Am nevoie de slujba asta.

Era replica Keishei, dar funcționase pentru Mary și se părea că avea să funcționeze și cu Melania.

— Nu a spus decît „Amadeo". Okay?

Amadeo.

— Nu a mai spus nimic altceva?

— Nu. Și-a pus capul înapoi pe pernă și a adormit.

— Ești sigură că asta e tot ce a zis? Ceva fără sens pentru tine ar putea însemna mult pentru șeful meu.

— Nu, nimic altceva. Spune lucruri fără sens tot timpul din cauza morfinei și a celorlalte medicamente.

— Lucruri fără sens? Ce vrei să spui? Ce lucruri?

— Omul e pe moarte! E pe moarte și o știe! Ce-ar fi să dai dovadă de puțină decență?

Melania se ridică brusc și își aranja pantalonii de lînă peste coapsele lucrate.

— Am încercat să fiu amabilă, dar am terminat-o cu asta. Mă duc sus și tu pleci chiar acum. Te conduc la ușă.

Mary nu putea pleca, nu-i așa? Bătuse atîta drum și dacă mai aștepta o zi Saracone ar putea muri. Se ridică, punîndu-și poșeta în umăr. Nu putea să renunțe pur și simplu și să se ducă acasă, dar nu știa ce altceva să facă.

— Dar ai tupeu, știai? întrebă Melania peste umăr, dar Mary se gîndea.

Să risc? Nu. Da. Nu.

— Îmi pare rău, spuse Mary.

O urmă pe Melania la ușă, dar hotărîrea ei reveni la țanc. În timp ce Melania deschidea ușa Mary făcu stînga împrejur și țîșni spre scările mochetate care duceau la etaj. Nu se opri să întrebe, să se mire sau măcar să se asigure.

Pur și simplu *fugi*.

DOUĂZECI ȘI CINCI

— Ce! Nu! Hei! Să nu îndrăznești! strigă Melania din ușă, dar de data asta Mary nu-și mai ceru scuze.

Du-te! Alergă în sus pe scări cît de repede putea. Putea ajunge acolo. Putea să-l vadă pe Saracone. Nu ajunsese prea tîrziu dacă mai era încă în viață. Ajuse în coridorul de sus cu Melania pe urme. Unde era dormitorul lui Saracone?

— Oprește-te! strigă Melania. Nu!

Mary privi repede în stînga și în dreapta, gîfîind tare. Două camere la fiecare capăt al holului mochetat. Care era a lui Saracone? O ușă se deschise, cu o lumină în spatele ei. *La stînga! Du-te!* Se năpusti spre dormitorul luminat, cu Melania chiar în spatele ei, energizată de imaginea lui Amadeo, a copacului de care se spînzurase și a ștreangului, care avantajau o fugă pe scări în orice zi.

— Nu! Chico, ajutor! Chico, repede! țipă Melania, sunetul reverberînd în urechea lui Mary.

Du-te, du-te, du-te! Mary alergă pe coridor. Acolo! Abia reuși să se oprească în dreptul ușii dormitorului și înșfăcă clanța. Intră repede în dormitor, trînti ușa în spatele ei cu un trosnet și răsuci un zăvor de alamă de deasupra clanței ca să se încuie înăuntru. Mulțumescu-ți, Doamne!

Aproape instantaneu Melania începu să bată de cealaltă parte a ușii, care se scutura de forța fiecărei lovituri.

— Ieși de acolo! Chico! CHICO!

Mary nu vroia să întîlnească pe nimeni numit Chico. Se răsuci pe călcîie și ajunse față în față cu însuși Giovanni Saracone.

Bătrînul stătea drept în capul oaselor în patul său uriaș și luxos, clătinînd din capul său chel, în formă de ou. Ochii săi întunecați, scufundați în orbitele ofilite se măriseră alarmați și buzele sale arse formau un cerc larg, panicat. Un tub de oxigen transparent și verzui

îi serpuia de sub nas pînă la rezervor portabil, lîngă pat, și era legat la tuburi intravenoase și la un monitor mic care îi supraveghea semnele vitale.

Imaginea o luă pe Mary prin surprindere sau poate că era doar șocul a ceea ce tocmai făcuse, intrînd așa în dormitorul lui. Dar ceea ce văzu în Giovanni Saracone era frică pură, înghețată. Saracone se *temea* de ea, era îngrozit de ea, și în acel moment, ochi în ochi, știu exact de ce. Pentru că el îl omorîse pe Amadeo. I se spusese că era acolo și știa de ce venise. Probabil că se temea cumplit de această zi și acum venise în sfîrșit, pe patul său de moarte. Această conștientizare o umplu pe Mary de o forță teribilă.

— L-ai ucis pe Amadeo Brandolini! îi strigă lui Saracone, acoperind bătăile din ușă.

— Oprește-te! țipa Melania de partea cealaltă a ușii. Chico, aici! Sparge-o!

În clipa următoare o bubuitură cumplită veni dinspre ușa care aproape sări din balamale.

— Te rog, te rog! scîrțîi vocea lui Saracone și capul lui tremură.

Ridică chinuit mîinile, slăbind tuburile intravenoase.

— Te rog, nu mă răni! Te rog! Dumnezeule!

— Dumnezeu n-o să te ajute!

Mary era scuturată de o furie de care nu știuse că e capabilă.

— Dumnezeu nu-i ajută pe *ucigași*! L-ai sugrumat pe Amadeo cu *mîinile goale*! I-ai legat o funie de gît și ai încercat să faci să pară o sinucidere! Ai scăpat nepedepsit pentru *omor*!

Dintr-o dată din ușă începură să sară așchii. Țipetelor Melaniei se adăugară cele ale unui bărbat.

— Deschide, cățea! Deschide!

— Nu. Te rog. Nu!

Capul lui Saracone continua să tremure și Mary îi văzu ochii umezindu-se, dar lacrimile nu-i înmuiară inima. Nu îi negase afirmațiile. Îi era frică doar pentru persoana lui. O făcuse. Îi omorîse pe Amadeo și acum plîngea pentru sine. Doar ea era de partea lui Amadeo,

călătorind în timp și spațiu pentru a-i înfrunta ucigașul, în pragul morții. Poate că Saracone nu va fi niciodată chemat la tribunal ca să plătească pentru ceea ce făcuse, dar, după tot acest timp, avea să-i dea ei socoteala.

— L-ai ucis! L-ai asasinat și vreau să știu de ce.

Mary păși spre pat și Saracone nu se dădu înapoi din fața ei, ci se înclină spre ea, părînd tranportat. Își ridică brațele parcă pentru a o îmbrățișa și Mary se întrebă în trecere dacă era atît de drogat încît o credea un înger al răzbunării. Într-un fel chiar era.

— De ce ți-ai ucis prietenul, pe Amadeo? Un om care avea încredere în tine? Un om nevinovat? De ce?

Apoi Mary se auzi vorbind în italiană, limbă pe care nu o mai vorbise de ani de zile.

— *Perche, Gio? Dicami! Dicami perche!*

— Domnișoară DiNunzio, vă rog, nu-i faceți rău, spuse o voce de femeie, aproape pierdută în vacarmul încercării de spargere a ușii. Era Keisha, care se ridicase dintr-un scaun din spatele camerei. Mary n-o observase în frenezia ei, dar expresia asistentei rămase calmă.

— Vă rog. Nu-i faceți rău.

Ușa dormitorului era pe cale să cedeze sub lovituri.

— Nu! Oprește-te! Ieși de acolo! țipă Melania.

Saracone plîngea de-a binelea acum, lacrimile i se prelingeau pe obrajii căzuți și Mary știu că nu îi va face rău. Nu era de datoria ei. Ușa dormitorului aproape sărise din balamale și ea nu simțea nimic altceva decît milă pentru omul îngrozit. Nici măcar nu era furioasă, doar în compătimea. Se aplecă peste pat și-i șopti în intaliană:

— *Dica al vostro Dio perche. Dica al Dio.*

Spune-i Dumnezeului tău de ce, Giovanni. Spune-i lui Dumnezeu.

Lui Mary i se înmuiară genunchii și în clipa următoare ușa dormitorului se deschise și un bărbat imens trecu prin ea ca un taur. Fu urmat de un alt bărbat, scund, dar musculos și de Melania, care se grăbi spre pat ca să vadă dacă Saracone era bine.

În clipa următoare Mary fu lovită cu forța unui tren de marfă, fu înșfăcată de umeri și aruncată în perete. Partea din spate a capului păru să-i explodeze de durere. Gîtul i se smunci în spate, apoi în față. Se petrecu atît de repede că abia reuși să-și vadă atacatorul. Piele plină de cicatrici. Șoferul Cadillacului. Veni spre ea, o ridică și era pe punctul de a o lovi din nou cînd crezu că-l aude pe celălat strigînd, cel care trebuia să fie fiul lui Saracone.

— Nu, Chico! Oprește-te! strigă fiul, în mod evident un ordin.

Slavă Domnului. Mary se simți ușurată și se prăbuși în brațele puternice ale șoferului. Reuși să deschidă ochii suficient cît să-l vadă pe fiu dinaintea ei cu fața contorsionată de mînie.

— Vezi-ți de treaba ta! strigă fiul, scuipîndu-i în față, și ultimul lucru pe care îl văzu Mary, ca prin ceață, fu îngrozitorul lui pumn strîns.

Și rînjetul de pe fața lui Justin Saracone.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Mary își recăpătă cunoștința prăbușită în scaunul șoferului, în propria mașină. Cheile și poșeta i se odihneau în poală. Ceasul mașinii arăta ora 3:18. Ploaia răpăia pe capotă și sunetul îi făcu să-i pulseze capul. Gîndurile îi erau tulburi. Închise ochii o clipă și așteptă să i se limpezească mintea, dar asta nu se întîmplă. Simțea înțepături în obrazul drept și îl atinse cu grijă. *Au!* Cobori oglinda și chiar și în lumina slabă aproape țipă surprinsă. Obrazul drept îi era acoperit de sînge și ochiul drept îi era roșu și umflat.

Întoarse capul și durerea îi fulgeră prin gît. Poarta lui Saracone era închisă, de parcă nu fusese niciodată înăutru. Creierul ei se lupta să funcționeze. Deci Saracone îl omorîse pe Amadeo. Dar acum că îl văzuse pe Saracone nu înțelegea. Bătrînul avea cancer în fază terminală. Chiar putea fi serios îngrijorat că va fi dat în judecată în acest punct? Și ce era cu uciderea lui Frank? Fuseseră Saracone, soția sau fiul său implicați? Și pentru ce erau facturile acelea?

Facturile. Mary căută prin poșetă. Portofelul, mobilul și agenda erau înăuntru, dar facturile și fotografiile scanate dispăruseră. Îi luaseră facturile și erau originalele. Nu existau copii de care Mary să fi știut. Acum că acestea lipseau, nu mai exista nici o dovadă fizică a legăturii lui Frank cu Saracone. Ce avea să se facă acum?

Nu avea timp să o rezolve aici. Vroia să plece înainte ca Chico și Justin să se întoarcă după ea. Bagă cheia în contact, porni mașina și porni spre Philadephia.

Trebuia să fie un loc mai sigur decît Burchrunville.

Dimineața zile următoare fu senină și strălucitoare, iar detectivul Daniel Gomez se dovedi a fi prea tînăr pentru gradul de detectiv, avînd în jur de treizeci și ceva de ani. Avea un zîmbet cald și prietenos și arăta solid și puternic în pantaloni călcați cenușii și o cămașă albă

cu croială europeană. Păruse foarte profesional la telefon, dar ochii i se îmblînziră pînă la o încruntare compătimitoare cînd o întîlni pe Mary și dădu cu privirea de vînătaia de un roșu furios de pe obrazul ei umflat.

— Mi-ați spus că e rău, dar asta e o frumusețe.

Detectivul Gomez o studie ca un doctor de familie.

— Cine ziceați că v-a lovit?

— O locomotivă pe nume Chico, apoi șeful lui, Justin Saracone.

— Și vreți să-i acuzați de atac?

— Nu, vreau să-i acuz de omor.

Mary luă loc, aruncînd o scurtă privire în jur. Nu petrecuse atîta timp la secție ca șefa ei și simțea nevoia să se orienteze. Camera de interviu era mică și lipsită de ferestre, vopsită într-un verde decolorat și roasă de urme de călcîie pînă pe la jumătatea pereților, pînă la o oglindă falsă măricică. Singura mobilă din cameră era o masă demodată și hodorogită și un scaun de metal, nepotrivit cu masa, pe care se aflau un carnețel și un teanc de formulare necompletate. Mary își drese vocea.

— A început ca un proces, un caz document. Istorie antică. Să încep cu începutul?

— Te rog, ascult, răspunse Gomez, trăgîndu-și scaunul de metal. și Mary începu să-i spună despre Amadeo, în timp ce el lua notițe pe un carnețel sprijinit de picioarele lui încrucișate. Continuă cu Montana și cum își dăduse seama că sinuciderea lui Amadeo era în realitate asasinat, dar încetini cînd ajunse la partea cu intrarea ei în biroul lui Frank. *Ups.* Detectivul Gomez îi aruncă o privire ascuțită cu pixul pe carnețel.

— Ziceți că ați intrat forțat în biroul lui Cavuto noaptea trecută? Biroul de pe South Broad?

Mary înghiți în sec.

— Ei bine, da.

Detectivul Gomez se încruntă, o mică bifurcație apărînd pe fruntea lui de altfel netedă.

— Biroul acela este locul unei crime, domnișoară DiNunzio.

— Vă rog, spuneți-mi Mary.

— Mary, e locul în care s-a produs o crimă. Locul meu al crimei.

Detectivul lăsă pixul jos și se lăsă pe spate în scaun, iar Mary înțelese că acum avea să urmeze prima ceartă.

— Nu am compromis nici un fel de dovezi și nu îl consider un loc al crimei având în vedere că îl cunoșteam atît de bine pe Frank.

— Încerci să-mi spui că dacă pentru tine nu e locul crimei atunci nu e un loc al crimei?

Sprîncenele negre ale detectivului se înălțară, așa că Mary schimbă subiectul.

— În nici un caz nu a fost ucis în timpul unui jaf, domnule detectiv. Frank Cavuto nu era genul care să lucreze la birou noaptea tîrziu. Cred că aranjase să se întîlnească cu băieții trăi, Chico și Saracone Junior, sau poate cu soția, la birou. Și mai e și reporterul, nu putem uita de el. I-am arătat desenele cu cercuri și i-am povestit despre Frank.

Gomez mai notă ceva.

— Se poate ca Frank să le fi dat drumul, de asta nu există semne de intrare forțată, iar ei l-au omorît ca să-l reducă la tăcere.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu ceea ce știa depre moartea lui Amadeo și Saracone.

Din nou bifurcația aceea.

— Dovezile indică un jaf care a mers prost. Seiful a fost luat și secretara zice că erau aproape zece mii de dolari în el. Tot biroul a fost distrus, toți banii și toate lucrurile de valoare au fost furate. Calculatoare, case de marcat, un televizor portabil, chiar și cerceii de aur pe care secretara îi ținea într-un sertar.

— Au luat toate lucrurile astea după ce l-au omorît ca să pară un jaf. Și în dosare am găsit...

— Te-ai uitat în dosare?

— ... o serie de facturi de la Frank pentru Saracone, care deține o gorilă care m-a lovit în față. Facturile însumau cinci sute de mii de dolari pe an pe o perioadă de cinci ani. Asta înseamnă peste două milioane de

dolari în plăți aparent pentru nici un caz în derulare, ceea ce încă nu pot explica, dar măcar am obținut adresa lui Saracone de pe facturi ceea ce m-a condus la...

— Unde ai găsit facturile? În arhiva pentru dosare?

— Da.

Mary observă că detectivul Gomez se împotmolea în detalii.

— Aveam facturile cu mine azi-noapte cînd m-am dus la Saracone, dar mi le-au luat după ce m-au bătut.

— Mary.

Detectivul Gomez își încrucișă brațele, iritat.

— Îmi zici că ai luat dovezi de la locul faptei într-un caz nerezolvat? Nu pot să cred că ai luat dovezi de la locul faptei și apoi te-ai plimbat cu ele.

Uh.

— Da.

Îmi pare rău. Mary simți că roșește, stînjenită.

— Și că acum, mulțumită ție, aceste dovezi au dispărut?

— Dar pot depune depoziție că le-am văzut, pentru că le-am văzut. Și putem solicita dosarele la tribunal și poate să găsim copii ale lor.

Gomez se oprise din ascultat. Trecuseră de bifurcație acum.

— Asta înseamnă obstrucționarea justiției. Modificarea probelor. Distrugerea lanțului de custodie.

— Tot ați putea să-i aduceți pe Saracone și pe Chico la secție, să-i întrebați despre facturi și să investigați legătura lor cu Frank. Saracone are un fel de investiții și poate că Frank se ocupa de asta.

— Vrei să ridic un bătrîn de pe patul de moarte despre care tu crezi că e vinovat de o crimă de acum șaizeci de ani?

Detectivul Gomez o privi de parcă era nebună. Își pierdea repede credibilitatea cîștigată de obrazul distrus.

— A cărui singură legătură cu uciderea lui Cavuto ai plimbat-o în *poșetă* și ai *pierdut-o*?

— Mi-au luat-o, nu am pierdut-o, spuse Mary, dar sună jalnic pînă și pentru ea. Nu găsiți că e ciudat că familia Saracone nu a chemat poliția din Birchrunville? Că eu sînt cea care a venit la dumneavoastră?

— Nu, nu găsesc.

Detectivul Gomez clătina din cap.

— Nu toată lumea ar chema poliția pentru un avovat băgăreț și cine știe cîți polițiști au în orășelul ăla. Nu se poate să fie prea mulți.

— De ce să nu mergem acasă la Saracone să investigăm? Jur, dacă îl confrunt, e posibil ca bătrînul să mărturisească ca l-a omorît pe Amadeo.

Mary se gîndise la asta toată noaptea. Oricît de patetic fusese Saracone, rămînea un ucigaș și trebuia adus în fața justiției. Pentru Amadeo.

— Era *atît* de aproape de a-mi spune noaptea trecută. *Vrea* să mărturisească. Știe că e pe moarte și devine religios. Văd asta, e o chestie de-a italienilor.

— Nu, nu , nu. Nu te pot duce la Saracone. Nu pot să mă implic în asta, și nici tu. Trebuie să vorbesc cu sergentul.

Gomez scutură din cap.

— Obținere de dovezi prin furt! Ca avocat ar trebui să știi mai bine.

— Okay, atunci nu mă duceți acolo, schimbă Mary tactica. Duceți-vă singur. Vorbiți cu ei. Nu le spuneți că am fost aici și v-am povestit ce s-a întîmplat noaptea trecută. Spuneți-le că ați primit o informație anonimă.

Detectivul Gomez se gîndi o clipă.

— Au fost și alți martori ai conversației pe care ai avut-o cu Saracone?

— Sigur. O asistentă medicală se afla chiar acolo. Asistenta lui Saracone.

Mary își aminti ecusonul auriu.

— Keisha, de la HomeCare. Vă spun, Saracone sau măcar acest Chico, l-a omorît pe Frank Cavuto. O să depun depoziție că am văzut facturile de la Frank pentru Saracone. Acestea există și pariez că există și

copii de siguranță. Dacă o întrebăm pe secretara lui Frank și ...

— Liniște, am auzit destul.

Detectivul Gomez se ridică și își trase pantalonii de cureaua îngustă, din piele neagră.

— Trebuie să pun capăt acestui interviu, domnișoara... Mary.

— De ce? Abia începusem.

— Pentru binele tău. Chiar trebuie să vorbesc cu sergentul. Ce încurcătură.

Detectivul Gomez continua să-și scuture capul îngrijit, solid ca un bloc de zgură.

— Stăm aici, îmi spui că ai informații despre cazul Cavuto și pînă la urmă ajungi să marturisești furt, obstrucționarea justitiției și modificare de probe.

— N-am modificat probele, le-am pierdut. *Ups*. Adică, cineva mi le-a furat.

— După ce le-ai furat *tu*!

Detectivul Gomez își puse mîinile în șold și o privi pe Mary nefericit.

— Trebuie să-ți găsești un avocat.

— Mă acuzați? O să am cazier?

Era aproape de necrezut pentru Mary, șefă de promoție la liceul Sf. Maria Goretti. Nici măcar nu înjura. Cu voce tare.

— Dacă trebuie, presupun. Sînt nou și nu am experiență cu asemenea lucruri. Dovezi îndesate într-o *poșetă*.

Detectivul Gomez sforăi.

— Am auzit că biroul tău de avocatură e în felul ăsta. Partenerul meu m-a avertizat în legătură cu firma Rosato, dar nu l-am ascultat. Prost, prost, prost. Acum, nu cred că trebuie să te *arestez*...

— Să mă arestați?

Mary sări în picioare și ameți instantaneu. fie pentru că se ridicase prea repede, fie pentru că se terminase cu cariera ei.

— Nu cred că e necesar, încă. Dar să nu îndrăznești să-ți bați joc de mine.

Detectivul o ațintì cu un deget gros.

— Îți dau drumul pe propria ta răspundere. Să nu părăsești jurisdicția, mă auzi?

— N-o părăsesc, promit. Ador jurisdicția asta. E jurisdicția mea preferată.

— Atunci asta e exact pe dos pentru că te-ai incriminat singură deja, dar o să joc după reguli și o să-ți citesc drepturile. Ai dreptul să nu spui nimic, ai dreptul...

Detectivul Gomez îi recită drepturile stînd drept în fața lui Mary, într-o ceremonie ad-hoc, care îi amintea în mod ciudat de jurămîntul depus la intrarea în barou. Își drese vocea cînd termină.

— Ai întrebări?

— Da. Cînd o să vă ocupați de Saracone?

— Cît de curînd posibil.

— Nu puteți pierde nici o clipă, domnule detectiv. Saracone e pe moarte și trebuie să ajungeți acolo imediat. Dacă nu Saracone este în spatele morții lui Frank, va ști cine e. Și va ști de ce. O să mă sunați imediat ce ați vorbit cu el?

— Da.

Detectivul Gomez merse la ușa cenușie a sălii de interviu, o deschise și îi făcu semn lui Mary să plece. Ea nu plecă.

— Aveți numărul meu de la birou, da?

— Da.

— V-am dat numărul de mobil?

— Cînd am vorbit la telefon.

— Să încercați și acolo. Și vă rog să aranjați întîlnirea în dimineața asta.

— Mă ocup imediat, dragă.

Detectivul Gomez îi mai făcu o dată semn să plece, dar lui Mary îi veni altă idee.

— Stați așa! De ce nu m-am gîndit mai devreme la asta? Ce-ar fi să rămîn aici în timp ce dumneavoastră sunați...

— Nu.

— Sau aș putea aștepta în sala de așteptare, ca să vă ofer niște intimitate?

— Nu. În nici un caz nu. Acum, dacă nu te superi...

Detectivul Gomez îi făcu din nou semn spre ușă și dincolo de ea se afla sala de așteptare, care spre deosebire de cea apărea în filme, era mereu liniștită și nemișcată în timpul zilei. Doi detectivi ridicară privirile de la birouri, evident trăgînd cu urechea. O femeie la costum trecu pe lîngă ei și Gomez o privi lung.

— O să mă ocup imediat ce mă întorc la birou, pricepi? Cu cît pleci mai repede, cu atît sun mai repede.

— În regulă, plec.

Mary porni spre ușă. Detectivul Gomez își lăsă o mînă grea pe umărul ei și, pe neașteptate, o împunse cu degetul în obrazul umflat.

— Te-a durut?

— Bineînțeles!

— Bine. Gloanțele dor mult mai tare și simți durerea numai dacă rămîi în viață.

Mary știa măcar atîta lucru, dar nu avea de gînd să depene amintiri cu el.

— Lasă treaba de poliție polițiștilor deocamdată. Ține-te la distanță de familia Saracone. Termină cu investigațiile, spargerile sau alte treburi dubioase. Data viitoare te închid! Mă auzi?

— Da, domnule detectiv.

Mary se grăbi spre ieșire, simțindu-se de parcă evitase un glonte. De fapt, începea să se simtă de-a dreptul invulnerabilă la gloanțe.

Ceea ce pînă și ea știa că nu era un semn bun.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

— Dumnezeule din ceruri! Ce-ai pățit? întrebă Marshall.

Își ridică privirea de pe birou și crezu că nu vede bine cînd dădu cu ochii de obrazul învinețit al lui Mary, apoi se ridică și examină rana cu precizia laser a unei proaspete mămici.

— Mary, ce s-a *întîmplat*? Trebuie să se uite un specialist la aia!

— Sînt bine.

Mary vru să-i explice, dar observă că recepția era plină de clienți tolăniți pe mobila închiriată. Unul din ei era reporterul, Mac, care deja se îndrepta spre Mary. ochii lui nu mai aveau culoarea cafelei espresso, ci se apropiau mai mult de maroul rahatului. Mary spuse cu jumătate de voce:

— Am o depoziție, da?

— Mințile mari gîndesc la fel, murmură Marshall ca răspuns și Mac li se alătură, fața sa chipeșă transformată într-o mască de îngrijorare.

— Mary, ce-ai pățit la obraz? Arată de parcă ai fi primit un pumn urît!

Marshall interveni:

— Mary, ți-l amintești pe domnul MacIntire. I-am spus că ai o depoziție în dimineața asta, dar a insistat să vorbească cu tine.

— Am o depoziție, repetă Mary subliniind faptul. Îmi pare rău, nu pot vorbi acum. Dar am vorbit cu unchiul Joey și a spus că nu cunoaște nici un reporter pe nume Mac de la *Philly News*.

— Îmi spune Jim și nu i-am spus niciodată că sînt de la *Philly News*. Mă îndoiesc că știe cu ce mă ocup.

Mary înregistră informația. Unchiul Joey nu era cel mai isteț dintre isteți. Totuși continua să nu aibă încredere în tip.

— Și te-am sunat de două ori. Ai primit mesajele?

— Nu, deci ce-ai pățit la față? Te-a lovit cineva?

Mac se aplecă și o privi cu atenție.

— E foarte proaspătă, de parcă abia ai încasat-o.

— Nu e, nu am încasat-o.

Mary se rugă pentru o minciună bună.

— S-a întîmplat cînd eram în vest.

— Te-a lovit cineva în Montana?

— Nu, un cal. *Ups.* Un cal m-a lovit.

— Te-a lovit un cal *în față*?

Ochii lui Mac sclipiră.

— Am avut o prietenă care a fost lovită în față de un cal și i-a fracturat pometul. A avut nevoie de o grămadă de chirurgie reparatorie doar ca să poată vorbi din nou.

— Nu, nu asta s-a întîmplat. *Te rog, Doamne, ajută-mă. O minciună bună, te rog.* Calul nu m-a lovit în față, m-a lovit în *picior*. Am căzut și m-am lovit la față.

— Acum pricep, spuse Marshall sărind în ajutor și Mary afișă un zîmbet fals care o înțepă.

— Îmi pare rău, Mac, dar trebuie să mă pregătesc pentru depoziție.

— Dar stabilisem să ne întîlnim din nou ca să pot scrie continuarea la povestea lui Brandolini, îți amintești?

— Nici prima parte nu ai făcut-o și eu trebuie să plec.

Mary începu să se îndepărteze, dar Mac o urmă.

— Așteptam să am ambele părți ca să i le arăt editorului. Și ar trebui să vorbim avînd în vedere că Frank Cavuto a fost ucis. Ce păcat, nu-i așa? Vă cunoșteați de multă vreme, nu? Am auzit că jucai softball în echipa lui. Umblă vorba că loveai bine cu dreapta.

Mary grăbi pasul.

— De unde știi asta?

— L-am sunat pe Frank după întîlnirea noastră. Te plăcea foarte mult. A spus că ești un avocat grozav și că faci tot ce poți pentru Brandolini.

Hmm.

— Declar că e îngrozitor și trist că Frank Cavuto a fost omorît. Acum trebuie să plec.

Mary se răsuci pe călcîie și o luă la dreapta pe hol.

— Ascultă, nu mă poți urmări pînă în birou. Trebuie să mă pregătesc pentru o depoziție.

— Pot să aștept pînă termini cu asta. Trebuie să mă pun la curent și ai putea să-mi zici ce ai mai aflat despre Brandolini la Fort Missoula. La urma urmei, eu ți-am sugerat să te duci acolo.

Mary scrîșni din dinți.

— Mai am o depoziție după-masă. Am un program plin azi și oricum nu am aflat nimic în Montana.

— Asta e o declarație oficială? Pentru că directorul de la Fort Missoula a spus altceva. El și personalul său au fost foarte impresionați de tine. Spunea că ai dat de urma unui bătrîn mecanic, un anume domn Milton, din lagăr.

Mac se încruntă.

— A spus că ai găsit niște fotografii vechi și chiar l-ai identificat pe prietenul lui care era cu el cînd s-a sinucis.

Reporterul a aflat totul. Urăsc Primul Amendament.

— Apoi m-a pus în legătură cu o văduvă cu care ai vorbit, care mi-a spus că numele prietenului era Giovanni Saracone. Am vorbit cu ea ieri și chiar părea să te placă. Părea convinsă că ai să te duci drept la Saracone.

Mori, javră!

— Neah, trebuie să mă întorc la muncă. Te rog, trebuie să plec.

— Să mă suni cît de repede poți! strigă Mac în timp ce Mary se îndepărta grăbită.

Se refugie în biroul lui Judy și se închise acolo. Cînd se răsuci lăsă să-i scape un chițăit de surpriză. Judy ședea dinapoia biroului ei dezordonat și, sprijinită de comoda din lemn din partea opusă, se afla Bennie Rosato în persoană, cu părul blond ridicat într-un coc complicat și cu brațele încrucișate peste costumul kaki de marcă.

Ajutor!

— Bennie, te-ai întors! încercă Mary să pară încîntată, dar obrazul rănit și adevăratele ei sentimente îi zădărniciră efortul. Ai cîștigat, șefa?

— DiNunzio?

Ochii șefei se măriră la vederea vînătăii și falca lui Judy căzu.

— Mare, ești în regulă? întrebă asociata ei, ridicîndu-se alarmată din scaun. Ce s-a întîmplat?

Mary își trecu repede în revistă opțiunile și realiză că nu are nici una. Una din femei îi era șefă, cealaltă cea mai bună prietenă. Rămăsese fără minciuni, chiar și fără cele proaste. *M-au prins.* Deci nu era antiglonț pînă la urmă. Lăsă geanta să cadă, puse jos mesajele și corespondența și se cufundă în scaunul din fața biroului lui Judy pentru a doua depoziție pe ziua de azi. Cînd Mary termină de povestit tot ce se întîmplase și Judy și Bennie arătau foarte serioase, buzele lor formînd două linii aproape identice astfel că cele două guri alăturate formau o linie punctată. În momente din astea Rosato și Asociații se metamorfoza în Urlătoarele: Bennie avea să urle ca-n codru și Judy avea să urle ca un ecou al ei.

— DiNunzio! începu Bennie cu mîinile în șoldurile puternice. Cum ai putut să te bagi în atîtea belele? La ce te gîndeai? Gîndeai măcar?

— Gîndeam. Trebuia să-l investighez pe Amadeo și cînd am aflat că...

— Să nu-mi răspunzi mie! M-ai mințit! Te-ai învîrtit prin Montana, ai dat o spargere la locul unei crime, ai furat dovezi, ai pierdut dovezi! Cum ai putut să te porți atît de iresponsabil?

— Îmi pare rău. Îmi pare rău, îmi pare foarte rău.

Mary reveni instantaneu la vechiul ei punct forte. Era un punct forte folositor în atît de multe situații și n-ar fi trebuit să-l abandoneze. În plus, erau atîția oameni care nu știau să-și ceară scuze și nu erau în stare să pronunțe un singur „scuze" chiar și cînd greșeau întru totul.

— Puteai să mori! Pricepi asta? În loc să te abandoneze în mașină ieri noapte puteau să te arunce într-un mormînt puțin adînc! Azi puteai fi moartă!

— Puteai să mori! urlă Judy în ecou.

— Știu și îmi pare rău, spuse Mary sinceră.

Chiar se simțea prost. Ar fi putut muri și o mințise pe Bennie, ceea ce era și mai rău. Telefonul de pe biroul lui Judy începu să sune, dar îl ignorară cu toatele, și Bennie începu să se plimbe prin birou ca un tigru în cușcă.

— Habar nu am ce să fac în legătură cu asta! Sînt prea furioasă din cauza ta că să pot gîndi limpede. Am venit în week-endul ăsta gîndindu-mă să fiu cu tine la înmormîntare și uite ce se petrece aici!

Telefonul lui Judy începu să bîzîie, ceea ce însemna ca Marshall îi atrăgea atenția lui Judy să răspundă.

— Răspunde la telefon, Carrier! urlă Bennie fără să se oprească din mers, apoi se concentră din nou pe Mary. DiNunzio, de data asta ai mers prea departe! S-a terminat, pricepi? Gata! S-a terminat cu Brandolini! Gata cu Saracone! S-a terminat! Mă auzi? GATA!

— Da, Bennie, spuse Mary și Judy întoarse capul ca să vorbească la telefon, acoperindu-și urechea liberă cu mîna.

— Începînd din acest moment, diNunzio, te vei întoarce la muncă, asta dacă nu mă hotărăsc să te concediez! Vei scrie rapoarte, vei trimite facturi și vei merge la întîlniri oarbe! Și cel mai important, o să începi să fi tu însăți din nou!

Bennie se opri din bătut camera cît să se uite în jos la Mary, roșie ca sfecla. Dar Mary încercă să nu se gîndească la sfeclă în acest moment. Sau la Fort Missoula. Sau la noduri.

— Îmi cer scuze, Bennie? spuse Judy răsucind telefonul în mînă. La telefon...

— Spune-i orice ar fi să sune altă dată!

— Nu.

Judy privi spre Mary.

— E pentru tine, Mare. Marshall a redirecționat apelul aici.

— Cine e? întrebară Mary și Bennie la unison.

— Detectivul Gomez, de la Omucideri.

Dumnezeule. Mary sări din scaun, dar Bennie ajunse prima la telefon.

— Dă-mi-l! strigă ea, apoi își drese vocea înainte de a vorbi în receptor. Domnule detectiv Gomez, Bennie Rosato la telefon. Nu ne-am cunoscut, dar mă aștept să se întîmple în curînd.

Lui Mary i se muiară genunchii. Ce avea Bennie de gînd? Vorbise Gomez cu Saracone? Era chiar acum pe drum spre Birchrunville?

— Domnule detectiv, continuă Bennie, vreau să înțelegeți că o reprezint pe Mary DiNunzio în cazul în care va fi acuzată de furt sau de orice alte infracțiuni. Am discutat cu ea și poziția noastră e că a acționat în mod adecvat în toate situațiile și că asemenea acuzații ar fi fără sens!

Mary nu-și putea crede urechile. Acum două clipe Bennie urlase la ea și acum urla *pentru* ea.

— Înainte să treceți la acțiuni oficiale, domnule detectiv Gomez, vreau ca dumneavoastră și întreg departamentul să știți că mă voi împotrivi acestor acuzații cu toate resursele pe care mi le poate pune la dispoziție firma mea. Asemenea acuzații ar putea distruge cariera uneia dintre cele mai bune avocate din oraș!

Ce? Eu? Mary înghiți un nod la auzul laudei. Se simțea bine și prost în același tmp.

— Nu vă voi permite dumneavoastră sau procuraturii să murdăriți bunul nume al acestei avocate. Ca să ajungeți la ea, va trebui să treceți prin mine, m-am făcut înțeleasă? Următoarea persoană pe care o voi suna va fi sergentul și sînt sigură că eu și el putem rezolva situația înainte să se ajungă mai departe. Vă mulțumesc foarte mult.

Bennie păru să își regăsească suflul și roșeața îi dispăreа de pe față.

— Vă voi permite să vorbiți cu domnișoara DiNunzio cu condiția ca eu să fiu de față. Pot să vă pun pe speaker? Mulțumesc.

Bennie puse apelul în așteptare și întoarse repede spre Mary.

— E în regulă dacă mă ocup eu de tine? Acum are cine să te reprezinte, eu.

— Da, mulțumesc, răspunse Mary copleșită și Bennie îi făcu cu ochiul, apoi apăsă un buton al telefonului.

— Domnule detectiv Gomez, spuse Bennie. Asociatele mele, Judy Carrier și Mary DiNunzio, sînt aici. Despre ce vreți să vorbiți?

— Mary, mă auzi?

Era vocea detectivului și nu suna a bine.

— Da, domnule detectiv Gomez. Vă ascult.

— Văd că ți-ai găsit un avocat bun.

— Să știți că da. L-ați sunat pe Saracone?

— Am niște vești proaste, începu Gomez.

DOUĂZECI ȘI OPT

Mary își petrecu după-masa în biroul ei, în spatele ușii închise, plîngîndu-și de milă. Se hotărîse cu mult timp în urmă că fiecare avea dreptul să-i plîngă de milă și că reputația proastă a acestui sentiment era cu totul nemeritată. Deci ignoră telefonul cînd acesta sună, nu se deranja să-și sune clienții de care nu dăduse de prima dată și nu depuse nici un fel de muncă productivă la nici unul din cazurile ei active, cu atît mai puțin la cel al lui Amadeo. Încercase, în trecere, să caute informații online despre Justin Saracone, Melania sau Chico Cadillac, dar renunțase atunci cînd nu ajunsese nicăieri.

Își lăsă cafeaua să se răcească și rămase trîntită în scaun, proptindu-și obrazul sănătos într-un pumn. Lumina soarelui se revărsa prin fereastră, dar nu-i permise s-o înveselească. Dimpotrivă, își impuse să se concentreze pe felul neplăcut în care se reflecta pe dosarele deținuților, împrăștiate pe biroul ei, dintre care nu mai conta nici unul acum. Aflase că Giovanni Saracone îl omorîse pe Amadeo, iar ucigașul murise în dimineața aceea.

Lui Mary îi venea să plîngă, dar ochii îi rămaseră uscați. Inima și pieptul îi erau ciudat de goale. Nu ajunsese la Saracone la timp. De ce nu se dusese în Montana chiar cînd primise cazul? De ce era așa de lașă? Montana nu era înspăimîntătoare, era doar un alt stat. Oamenii de acolo nu erau extratereștri, erau oameni normali. Avioanele nu erau chiar așa de uimitoare, erau doar trei miliarde de tone de folii de metal, nituri, reviste vechi și săpunuri mici care reușeau nu doar să plutească în aer, ci să și zboare.

Okay, poate că avioanele erau uimitoare.

Mary oftă. De la un punct, chiar și ea trebuia să admită că Amadeo trebuia lăsat să se odihnească în pace. Trebuia să se despartă de el. Să nu se mai gîndească la el ca la un soi de fantomă, George Clooney sau chiar Mike. Descoperise nedescrisul, dar și Amadeo

și Saracone nu mai erau printre ei: ucigașul și victima, cel bun și cel rău. Aveau să facă pace fiecare cu Dumnezeul lui: unul acceptat, celălalt respins. Va trebui să se mulțumească cu acest fel de dreptate.

Și, după ceea ce le spusese Gomez, acum nu mai exista nici o șansă de a dovedi că ucigașul lui Frank avea vreo legătură cu Saracone. Lui Gomez îi plăcea pista lui în cazul uciderii lui Frank și polițiștii erau pe cale să aresteze un bărbat care mai dăduse o spargere la un birou ceva mai departe pe Broad Street, furînd un seif și de acolo gomez nu se dusese la Saracone și cazul Cavuto era în mod oficial rezolvat. Saracone era mort. Amadeo se dusese.

Se terminase, totul.

Era istorie.

Biserica parohială era plină ochi de vecini, călugărițe, preoți de la Arhidiocezã, polițiști, prieteni de bowling și ultima echipă de softball pe care Frank o sponsorizase, fete și băieți agitîndu-se pe lîngă un grup de mici întreprinzători. Mary își aminti de facturile pe care le văzuse în dosare: curățătoriile de haine, de covoare, de jaluzele, mecanici, cizmari, reparatori de acoperișuri, instalatori, electricieni, tîmplari. Toți plîngeau moartea lui Frank Cavuto. Și știa că la kilometri distanță, departe de magazinele de caroserii auto și de birourile de schimb, într-un conac elegant într-un oraș încîntător numit Birchrunville, alți oameni se adunau să plîngă moartea lui Giovanni Saracone — foarte tînăra lui soție, fiul său, tipul din Cadillacul Escalade și, fără îndoială, un grup de oameni de afaceri în costume de comandă și cravate de mătase care se ocupau de acțiuni, obligațiuni și investiții misterioase.

Mary ședea cu Bennie și Judy în spatele soției și fiilor îndurerați ai lui Frank, într-una din stranele din lemn lustruit aflată în partea din față a bisericii. Părinții lui Mary, care strîngeau în mîini șervețele umede, și restul *circolo*-ului umpleau strana ei și încă trei în spatele acesteia. Biserica era întunecată pentru că soarele

nu era suficient de puternic pentru a trece prin vitraliile înfățișînd Răstignirea în nuanțe vii de roșu ca vinul și albastru de cer de noapte. Flori refrigerate și cele mai bune parfumuri ale celor prezenți îndulceau aerul.

Mary își ridică privirile către altar, unde preotul în robă albă ținea ostia deasupra capului, recitînd rugăciunea cunoscută. Răspunse o dată cu restul congregației, așa cum făcuse întreaga viață, dar gîndurile continuau că-i alunece spre muncă. Avea zece cazuri active îngrămădite pe birou și clienți care își fluturau pumnii spre ea. Avea de îndosariat rapoarte și de scris pledoarii. Avea de luat și de apărat declarații, de ajuns la înțelegeri sau la proces, munca de zi cu zi a unui avocat. O parte din ea îi simțea lipsa, ceea ce o surprinse pînă și pe ea. Amadeo o învățase asta, îi adusese asta. Niciodată nu fusese mulțumită de cariera aleasă pînă la acest caz. Îi trimise o rugăciune tăcută de mulțumiri.

Își plecă capul la auzul suspinelor și al nasurilor trase, al cadenței rugăciunilor și cîntărilor, și apoi un sunet care nu era binevenit. Intruziunea unui mobil, setat pe soneria clasică. *Riiiing. Riiinnng.* Sună suprinzător de aproape de Mary și îi aruncă o privire lui Benie, care rămase impasibilă. *Riiiinnngg.* Toată lumea începu să se uite în jur, garda anti-telefoane mobile în alertă. Mama ei auzi mobilul, răsucind părul pufos roz-cenușiu, dar tatăl nu observă nimic, avînd în vedere că nu purta niciodată proteza auditivă în biserică. *Riiinnng.* Apoi Mary realiză că sunetul venea din propria ei poșetă.

Deschise geanta, înșfăcă mobilul, îl deschise și apăsă un buton, închizîndu-l instantaneu. Mama ei se încruntă. Tatăl ei zîmbi. Bennie îi aruncă o căutătură rece apoi privi în altă parte. Mary simți roșeața înfierbîntîndu-i obrazul dureros. Nu recunoscuse numărul apelantului, dar telefonul venise dintr-o zonă locală din Philly. Probabil era unul din clienții pe care îi evitase. Își dori ca numărul ei de telefon să nu fi fost pe afurisita ei de carte de vizită.

Oamenii se ridicau ca să primească împărtășania și cu o mulțime atît de mare avea să dureze cel puțin

douăzeci de minute, astfel încît Mary se ridică pe pilot automat, o ajută pe mama ei cu pantofii ortopedici și familia DiNunzio se scuză ieșind din strană ca să se alăture cozii, cu mîinile împreunate și capetele plecate. Încercă din nou să se concentreze pe muncă, dar nu se putea gîndi decît la Amadeo, Saracone și Frank. Și emoția cea mai puternică pe care o simțea era amărăciune. Amărăciune că se duseseră cu toții. O ciudată amărăciune pentru toți trei. Regret pentru pierderea lor. Inima îi era grea în timp ce păși spre altar, auzind oamenii trăgîndu-și nasul, ocazional o tuse de fumător și tăcănitul regulat al pantofilor ei pe pardoseala dură de marmură. Și cînd ajunse la altar și fu rîndul ei să îngenunghieze, împărtășania avu gust amar și ochii îi erau înlăcrimați. Mary jelea. Totul.

După slujba funerară, mulțimea se înghesui afară, pe treptele de granit ale bisericii, acoperind trotuarul și scurgîndu-se după curbă pe aglomerata stradă 16. Șoferii nu-și puteau permite să fie nepăsători față de acea mulțime și făcură loc traficului pedestru. Bărbații vorbeau în grupuri, pe soseaua în curbă, aprinzînd și fumînd țigări, suflînd conuri de fum cenușiu spre norii cenușii, unde era dus de vînt și dispărea. Femeile turuiau în grupuri mici, îmbrățișîndu-se, sărutîndu-se și ștergîndu-și lacrimile cu grijă să nu-și întindă rimelul. *Circolo* forma singur un grup mare, agitîndu-se în jurul lui Mary, mulțumindu-i, sărutînd-o și chiar pișcînd-o. Cu dragoste.

— Mary, ești o avocată atît de bună! Ești atît de bună cu noi! Ai muncit atît de mult! spuneau cu toții și mama lui Mary încuviința, tatăl ei radia și Mary acceptă felicitările simțindu-se ca o adevărată impostoare.

Nu recuperase nici măcar un bănuț din averea lui Amadeo și nici nu-i răzbunase moartea. Nici măcar nu spusese vreunuia dintre ei că fusese ucis, deși adevărul era că păreau să fi uitat cu totul despre Amadeo. Era de parcă Frank Cavuto fusese mentorul lui Mary și acum că murise, ea urma să-i ia locul ca avocat preferat al *circolo*-ului. O femeie importantă din comunitate,

Bernadette Giboni, o prinse de mînă cu ochi strălucitori și spuse:

— Bietul Frank, te iubea atît de mult! avea gînduri mari pentru tine! Ne-a spus că dacă cineva poate face dreptate, aceea e Mary DiNunzio!

— Mary! Mary! ce păcat că Frank s-a dus! strigă Joe Grassi, din spate. Ar fi fost atît de mîndru de tine dacă ar fi văzut ce ai realizat. Mi-a spus săptămîna trecută că ai făcut toată munca asta fără plată!

— Nu, așteptați cu toții!

Mary ridică o mînă. Era prea de ajuns.

— Șefa mea a plătit, Bennie Rosato. Acordați-i ei meritele!

Arătă spre marginea înghesuielii, unde Bennie fusese capturată de de un membru al *circolo* care vroia să-și transforme în franciză lanțul de saloane de manichiură.

— Tată, du-l pe Joe acolo să-i mulțumească lui Bennie!

Tatăl ei și grupul *circolo* schimbară direcția la fel de brusc ca un banc de pești, lăsîndu-le pe Mary și pe mama sa față în față cu Jim MacIntire, reporterul. Evident, fusese la înmormîntare, pentru că trîntise o cravată peste cămașa de lucru. Lui Mary îi plăcuse cîndva acest stil vestimentar.

— Dumnezeule, dar cîți fani ai, Mare! spuse Mac. *Circolo*, așa i se spune, vor cu toții să-i iei locul lui Frank, acum că s-a dus.

— Nu așa funcționează, spuse Mary dînd înapoi. *Nici măcar nu e îngropat încă, ticălosule.*

— Aceasta trebuie să fie mama ta! bubui Mac și Mary găsi un mod de a-i întoarce perseverența în favoarea ei.

— Mamă, fă cunoștință cu Jim MacIntire. E reporter așa că nu-i răspunde la nici o întrebare.

— Aha!

Mama sa pufni, nedisimulînd antipatia instantanee, care nu făcu decît să-i confirme lui Mary îndoielile. Mama sa avea un instinct pur și simplu canin cînd era

vorba de oameni. Adulmeca o singură dată și te plăcea sau te respingea. Ciobănești germani îi cereau ei sfatul.

— Trebuie să fiți atît de mîndră de fiica dumneavoastră! bubui Mac din nou, sunînd a părinte mîndru chiar mai mult decît propria ei mamă, care o strînse de braț în felul acela familiar, se răsuci pe călcîiele din cauciuc gros și se pierdu în mulțime.

Mary încercă să nu rîdă.

— Dificil anturaj, spuse Mac. Ascultă, vreau să vorbesc cu tine despre Brandolini. Cred că ai auzit că Giovanni Saracone a murit ieri. Dacă ai de gînd să mă întrebi de unde știu, avem o secțiune de necrologuri în ziar și am văzut anunțul.

Mary se abținu să-i arate degetul mijlociu. Era prea aproape de biserică.

— Hai să vorbim, Mare. Cum am făcut prima dată, la tine în birou.

Tonul lui Mac se îmblînzi, și ea se gîndi că asta trebuie să fie Vocea lui de Dragoste. Cea care o făcea să se uite după o verighetă pe degetul lui. *M-ai păcălit o dată, m-ai păcălit de două ori.* Mac veni cu un pas mai aproape.

— Te-am compătimit cînd am aflat. Abia ce-l găsiseși pe cel care îl cunoscuse pe Brandolini și acesta a murit. Ai apucat să-l întîlnești pe Saracone?

— Dar *tu*?

Mac clipi.

— Ce vrei să spui?

— Exact ceea ce am spus. Aveai aceleași imformații ca și mine, mi-ai copiat investigația. Vrei să spui că nu te-ai dus la Saracone? Că nu l-ai căutat ca pe directorul muzeului?

— N-am spus că nu am făcut-o.

— N-ai spus nici că ai făcut-o.

lui Mary i se părea amuzant să întoarcă roata.

— Cînd te-ai dus? Cu cine te-ai întîlnit?

— Am fost ieri după-masă și m-am întîlnit cu Melania. Giovanni era prea bolnav ca să mă primească.

— Atunci nu din necrolog ai aflat că a murit. Mincinosule. Știai că e pe patul de moarte cu mult înainte ca orice necrolog să apară în ziar.

— Nu știam cu siguranță.

— Prostii. Nu cred că unchiul Joey ți-a spus ceva despre mine si Amadeo. Cred că ți-a spus cineva din casa Saracone.

Mary nici măcar nu era sigură că avea dreptate în legătură cu faptele ceea ce făcea acuzarea lui și mai amuzantă.

— Cred că ești în slujba lui Saracone și te folosești de faptul că ești reporter ca să afli ce știu.

— Ce?

Gura lui Mac se căscă larg, dar Mary nu avea de gînd să dezvolte subiectul. Era o tactică lovește-și-fugi. Vroia să-l scuture puțin.

— Acum că a murit, pentru cine lucrezi, Mac? Pentru fiul său, pentru soția sa, pentru Chico? Sau pentru altcineva? Cînd o să vrei să vorbești, o să vreau și eu să vorbesc, pricepi?

Mary se uită pe după el și tatăl ei își flutura sălbatic mîinile, făcîndu-i semn să se apropie. Oricum, terminase.

— Scuză-mă, trebuie să plec.

Dispăru de lîngă Mac înainte ca acesta să apuce să reacționeze.

Stai o clipă. Mary aproape uitase. Apelul care întrerupsese slujba de înmormîntare. Ar trebui să verifice mesajul, dacă nu vroia să fie concediată. Căută prin poșetă, scoase mobilul și îl deschise ca să verifice mesajele.

Pe ecran era un mesaj text care îi opri inima în piept:

sună-mă, e important. keisha.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Mary sună mesageria vocală ca să vadă dacă nu exista vreun mesaj.

— MARY, MARY! AICI ERAI!

Tatăl ei se apropie strigînd pentru că nu se putea auzi fără proteza auditivă. Își petrecu un braț cărnos în jurul unui bărbat zîmbitor, cu păr întunecat, cam de vîrsta lui Mary, îmbrăcat cu o cămașă albă, blugi și fără verighetă.

— MARE! VREAU SĂ FAC CUNOȘTINȚĂ CU UN TIP TARE DE TREABĂ! ACESTA E PETE CIROCCI! PETE DEȚINE CAMIONUL DE FRUCTE DE UNDE LUĂM LĂPTUCILE! LĂPTUCILE ALEA BUNE, NU ALEA JALNICE!

— Grozav. Te rog, așteaptă puțin, tată.

— MARE, ȘTII LĂPTUCILE ALEA CARE ÎI PLAC ATÎT DE MULT MAMEI TALE? CARE NU AU NICIODATĂ FRUNZE MARO PE DINAFARĂ? SE DUCE SPECIAL LA PETE PENTRU ELE, NU AU AȘA CEVA ÎN SUPERMARKET.

Tatăl ei se întoarse ca să strige la Pete, care era la doar trei centimetri distantă.

— SOȚIA MEA URĂȘTE FRUNZELE MARO! TREBUIE SĂ ARUNCI JUMĂTATE LA GUNOI! CINZECI DE CENȚI ARUNCAȚI! DECI CINE-I PROSTUL, SUPERMARKETUL SAU EU?

— Tată, te rog, lasă-mă un moment, spuse Mary blînd.

Nu vroia să arate lipsă de respect față de el în public, chiar dacă nu ar fi auzit-o nimeni.

— MARE, PETE DEȚINE TREI CAMIONE! AFACERILE ÎI MERG GROZAV! ÎȘI IA TOATE PRODUSELE PE PLAN LOCAL, DIN JERSEY! A ÎNCEPUT DE LA ZERO! ÎNTÎI SE OCUPA NUMAI CU FRUCTE ȘI LEGUME APOI A FĂCUT UN TÎRG CU NIȘTE MĂTURI! SI GHICI CE? MĂTURILE S-AU VÎNDUT!

Mary se chinuia cu răspunsul poștei vocale, care veni înnebunitor de încet și de mecanic. „Aveți trei mesaje noi", crezu că a auzit dar la fel de bine putea fi: „bla bla bla bla noi". Apăsă tasta 1 oricum, ca să le asculte. Nu conta cîte mesaje avea, conta numai de ce sunase Keisha.

— ASA CĂ A SCHIMBAT NUMELE FIRMEI ÎN „PRODUSELE LUI PETE PLUS"! NU-I AȘA CĂ-I GROZAV? NU BÎZÎIE NIMIC LA ASTA, NU? ARE UN SIMȚ AL UMORULUI GROZAV!

Tatăl ei se întoarse către Pete.

— ȘI MARY ARE UN SIMȚ GROZAV AL UMORULUI! ȘI NU ARE MEREU CHESTIA AIA PE OBRAZ! A CĂPĂTAT-O CÎND A CĂZUT LA MUNCĂ!

Mrrrr! Mary nu reușea să-și audă mesajele din cauza strigătelor tatălui ei și era pe cale să i-o spună cînd Bennie își făcu apariția lîngă ea cu Jeff Eisen, unul dintre clienții pe care Mary evitase să-i contacteze. Ce căuta Jeff aici? și el și Bennie erau încruntați.

— Scuză-mă, DiNunzio, spuse Bennie, cu ochii albaștri reci ca gheața.

Jeff Eisen înțepeni lîngă ea.

— Ai putea să închizi și să preiei apelul acela mai tirziu.

— MARE! CINE S-AR FI GÎNDIT CĂ MĂTURILE OR SĂ SE VÎNDĂ LA FEL DE BINE CA LĂPTUCILE? ÎȚI SPUN EU CINE: PETE CIROCCI!

— Bla saje noi, spuse căsuța de poștă vocală și, prinsă între tatăl ei, Produsele Plus ale lui Pete, Bennie și Jeff Eisen, Mary se predă într-un sfîrșit și închise telefonul. Zîmbi și-i întinse mîna lui Eisen.

— Nu mă așteptam să vă văd aici. Ce mai faceți?

— Nu prea bine.

Eisen își țiguie buzele nefericit, cu spatele rigid în costumul lui scump, cravată la modă, în dungi și cămașă cu guler pliat.

— E mare păcat că Frank a fost ucis așa. Ne cunoșteam de la Camera de Comerț. Frank e cel care mi-a

recomandat să te angajez cînd m-a dat partenerul meu în judecată. Anul, trecut, îți amintești?

— Bineînțeles.

Mary uitase pe moment. Fusese luată pe nepregătite, fiind preocupată de apelul telefonic. Nu se pricepuse niciodată să facă mai multe lucruri în același timp, iar tatăl ei și Pete așteptau să li se facă cunoștință, așa încît făcu prezentările. Urmă o agitație de mîini strîngînd alte mîini, dar era un grup schizofrenic: jumătate o iubeau pe Mary și jumătate o priveau furioși.

— Speram să te văd aici, Mary, continuă Eisen. Poate putem vorbi despre procesul meu. Ne ține trezi nopțile, pe mine și pe soția mea. asistenta mea te-a sunat toată săptămîna trecută, dar nu ai sunat înapoi. Trebuie să dau o declarație luni.

Îmi pare rău, îmi pare rău.

— Îmi pare rău, am fost plecată din oraș.

Și am uitat. Oh, Cristoase.

— N-ai sunat să întrebi dacă nu ai mesaje? M-aș fi așteptat să întrebi de mesaje. Am mai dat o declarație, dar am vorbit de ea o singură dată.

— CE?

Tatăl ei îi aruncă o privire furioasă și fruntea i se încreți amenințător pînă sus, ca vălurelele de pe suprafața unui iaz.

— CE-AI SPUS, AMICE? MUNCEȘTE CÎT MULT POATE! S-A SI LOVIT LA FATĂ LA MUNCĂ, PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU! ASA APRECIEZI TU DEVOȚIUNEA EI?

— N-am vrut să spun nimic cu asta, domnișoară DiNunzio.

Eisen se dădu înapoi surprins.

— BA SIGUR CĂ AI VRUT SĂ SPUI CEVA! A SPUS CĂ A FOST OCUPATĂ. AMICE! CE, ESTI *SURD*!?

Oh, nu!

— E în regulă, tată.

Mary îi atinse brațul tatălui ei, dar nu se putu abține să nu se simtă mișcată. Ar fi apărat-o chiar și cînd nu

avea deloc dreptate. Mai ales cînd nu avea deloc dreptate.

— NU MERITI AȘA CEVA, MARE! MUNCEȘTI PREA MULT PENTRU INGRAȚII ĂȘTIA!

Bennie se întoarse spre Mary, calmă doar în aparență.

— DiNunzio, aș vrea să mergem cu Jeff să luăm prînzul *chiar acum* și să discutăm declarația lui. Atunci nu va mai trebui să vă jucați de-a v-ați ascunselea la telefon și poți drege niște oale sparte. Lui Jeff i-ar face mare plăcere. Nu-i așa, Jeff?

— Sînt disponibil, încuviință Eisen. Nu există moment mai potrivit ca acum. Mi-am adus omagiile aici și doar membrii familiei merg la masa de după.

— Okay, sigur. Minunată idee.

Mary își sărută tatăl ușor pe obraz, îi arătă lui Pete un deget mare aprobator, apoi o găsi pe mama sa și își luă la revedere, prezentînd-o lui Jeff Eisen. Mama sa îl adulmecă o dată și-l uri. Vita era în formă azi. Dar în timp ce treceau de curbă și făceau semn unui taxi, Mary nu se putea gîndi decît la acel telefon. De unde aflase Keisha numărul ei de mobil? Apoi își aminti. Îi dăduse asistentei cartea ei de vizită la ușa lui Saracone.

Mary avea de gînd să afle de ce a sunat cît de repede putea obține puțină intimitate. Restaurantul trebuia să aibă o toaletă.

— Cum să *nu* aveți toaletă? întrebă Mary fără să-i vină să creadă și recepționerul se adăposti după un pupitru sculptat, mai potrivit pentru facultatea de drept de Harvard.

— Îmi pare rău, am avut o... defecțiune și e închisă pînă cînd va fi funcțională din nou.

— Și asta cînd va fi?

— Cînd sosește instalatorul. E pe drum.

Treci la planul B.

— Aș putea folosi toaleta bărbaților, nu mă deranjează. Unde e?

Mary își întinse gîtul și recepționerul pufni dispreţuitor.

— Îmi pare rău, mademoiselle. Nu există decît acea unică toaletă.

Bennie se aplecă.

— DiNunzio, termină cu asta, îi șopti. Cîți ani ai? Trei?

Perfect adevărat.

— La telefon era asistenta lui Saracone, îi șopti înapoi. Trebuie să aud mesajul.

— Să nu *îndrăznești.* Acest client e pe cale să ne concedieze. *Concentrează-te,* copile!

— Doamnelor, putem merge la alt restaurant, se oferi Eisen, fiind un gentleman și Mary avînd în mod clar Probleme Feminine.

— Nu, restaurantul ăsta e perfect, se împotrivi Bennie ferm. Este locul tău preferat și ea o să fie în regulă. Nu-i așa că ai să fi în regulă, DiNunzio?

— O să fiu în regulă, răspunse Mary ca un ecou și recepționerul înșfăcă trei meniuri cu coperți imposibil de groase din leagănul lor provincial și îi conduse pe ea, pe Bennie și pe Eisen la o masă rotundă, într-un colț.

Mica sală de mese era scăldată într-o lumină blîndă, o casă colonială din înalta societate modificată, plină de oameni bine îmbrăcați care luau prînzul conversînd cu voce joasă, politicoasă. Draperii din lînă de Burgundia erau trase peste ferestre, mesele acoperite de fețe de masă pînă în podea și scaunele erau ascunse în huse elegante, toate din același material, ceea ce însemna că mobila era mai bine îmbrăcată decît Mary. trebuia să găsească un mod de afla de ce sunase Keisha. Își lăsă mobilul deschis și luară loc și deschiseră meniurile mai moi decît o plapumă.

— Îmi place ficatul de aici, spuse Eisen și Bennie încuviință.

— Sînt de acord cu tine, Jeff. De fapt, de ce nu comanzi tu pentru și pentru noi? N-am mai fost aici niciodată.

— Minunat.

Eisen își netezi cravata lucioasă și chelnerita sosi în clipa următoare nu cu una, ci cu două sticle de apă

minerală franțuzească, cîte una în fiecare mînă, întrebînd dacă voiau acidulată sau nu. Mary spera că răspunsul era nu. Cine *voia* gaze? Apoi Eisen comandă ca aperitiv foie gras, platoul de miel cu orez sălbatic și o sticlă de Chateau Nu-știu-cum roșu.

— Deci, Jeff, începu Bennie, sorbind puțină apă. De ce nu trecem direct la afaceri ca să ne zici ce vă ține trezi nopțile pe tine și pe soția ta? Știu că a da o declarație poate fi stresant pentru oricine și...

Dintr-o dată fu întreruptă de sunetul unui mobil.

Riiiinnngg! Riiiinnnngg! Ca în experimentul lui Pavlov, întregul restaurant reacționa băgînd instantaneu mîinile în buzunarele costumelor, în poșete sau în tocuri de la centură, dar de data asta Mary își recunoscu mobilul.

Trebuie să fie Keisha!

— Îmi cer scuze, îmi pare foarte rău, trebuie să răspund, spuse ea și înainte ca Bennie să o poată opri se întinse după posetă, însfăcă telefonu și răspunse. Da?

— MARE! TOT CU INGRATUL ĂLA ESTI? DĂ-MI-L LA TELEFON! MAMA TA VREA SĂ VORBEASCĂ CU EL!

Era tatăl ei strigînd atît de tare ca îl auzise cealaltă parte de țară, ca să nu mai vorbim de Jeff Eisen. *Ups!*

— Tată, trebuie să închid. Te sun mai tîrziu. Vă iubesc pe amîndoi.

Mary închise chiar în momentul în care chelnerița se materializă lîngă ea și se aplecă.

— Mademoiselle, nu e permis accesul cu telefoane mobile în sala de mese.

Dar cu gaze e voie?

— Îmi cer scuze, spuse Mary și cînd își ridică privirea Bennie și Eisen se holbau la ea. Scuze, adăugă ea ca un semn de punctuație, dar avea impresia că o să plesnească dacă nu asculta mesajul ăla.

— Deci, Jeff, începu din nou Bennie, forțîndu-se să zîmbească. De ce nu trecem în revistă faptele din acest caz? E o idee bună să le recapitulezi și noi o să preluăm treaba de aici și o să-ți spunem care sînt întrebările

probabile pe care cealaltă parte o să ți le pună în timpul depoziției.

— Sigur. După cum știi, eu și Marc eram împreună în afacere. Parteneri. Dețineam magazinele de mobilă, în trei locații, pe parcursul ultimilor... ăăă... opt sau nouă ani și dintr-o dată la sfîrșitul anului trecut am început să ne certăm. Să nu mai fim de acord. Orice devenea o problemă.

Eisen își ridică mîinile, cu un inel masiv din aur pe una din ele.

— Prima dată e inventarul. Voia să facă prea multe din astea și a dezvoltat *obsesia* asta pentru fotolii...

Mary sorbi puțină apă și încercă să fie atentă la discuție, dar nu reuși.

— ... cel mai mult îi plac fotoliile Broughley, sînt din piele de vițel, tot felul modele de piele de vițel și recunosc că au un design drăguț și sînt fotolii pentru oameni mișto. Dar în jumătate de an, Marc a umplut toate spațiile de expunere din cele trei locații cu mobilă Broughley și apoi am aflat că noul reprezentant Broughley pe nume Ricky e de fapt o reprezentantă pe nume Rikki...

Mary nu putea sta locului. Dacă ar putea prelua mesajul ăla ar putea să-l asculte pe Eisen cu capul limpede și totul ar fi în regulă. Avea nevoie de un amărît de moment de intimitate cu mobilul ei. Apoi îi veni o idee.

— ... și apoi partenerul meu, care are o soție și trei copii la școli particulare, unul din ei hiperactiv și cu probleme de atenție și care nu poate mînca produse din grîu, partenerul meu care nu și-a luat nici o vacanță în zece ani de zile, petrece mai mult timp la Tortola decît Mick Jagger și eu am destulă mobilă Broughley ca să...

— Mă iertați o secundă, spuse Mary ridicîndu-se agitată. Știu că e nepoliticos, dar nu mă pot concentra pe povestea dumneavoastră așa cum mi-aș dori pentru că am nevoie de o țigară.

— *Fumezi?* întrebă Bennie și ochii ei neîncrezători îi spuneau: *DiNunzio, știi foarte bine că nu fumezi. N-ai*

fumat nici o zi în viața ta. Nici măcar la ce capăt să aprinzi țigara.

— Fumez. Chiar fumez. Fac tot felul de lucruri rele. *Chiar am zburat cu avionul. De fapt, fumez în avion. În timp ce înot.* Știai că fumez, nu?

— Nu, credeam că te-ai lăsat, replică Bennie și ochii ei străluceau malefic în lumina blîndă. Mi-ai spus că te-ai lăsat.

Doamne, ce se pricepe. De aia ea e șefa. Minte mai bine.

— Am mințit puțin și acum mor după o țigară. Trebuie să ies să fumez. Revin imediat, doar ce trag un fum și revin.

Eisen interveni:

— Știam eu că ești agitată. Mi-am dat seama imediat.

Dar în acest moment nici una din femei nu-l asculta. Era un conflict în care clientul era neimportant. Lupta se dădea între șefă și asociată.

— Vin imediat, jur.

Mary se ridică din scaunul din colț și se întinse după poșetă, dar Bennie o prinse de bretea.

— Nu, stai jos.

Bennie se ținu bine de bretea.

— Nu te las să pleci. Cum o să te lași de fumat dacă recidivezi?

— Toată lumea recidivează uneori.

Mary trase de poșetă, dar Bennie era prea puternică și se ținu bine. Toate orele alea cretine de tras la sala.

— Nu toată lumea recidivează dacă au o inimă ca a ta. Știi ce ți-a spus cardiologul. Ai putea să...

— Cardiologul? îi scăpă lui Mary, dar își veni repede în fire. S-a răzgîndit. A spus că e în regulă să fumez pînă mă dezvăț.

Dar în vreme ce femeile se înfruntau, Eisen se ridicase de la masă. Dintr-o dată Bennie tăcu și Mary îl privi alarmată. *Oh, nu.* Urma să le concedieze. Îi ajunsese. Întinsese prea mult coarda cu el. Dar în clipa următoare Eisen zîmbi și își aruncă un braț prietenesc în jurul lui Mary.

— Sînt de partea ta, Mare, spuse și cu urmă nouă de căldură în vocea sa. Și eu m-am lăsat așa că știu prin ce treci. Hai să mergem afară să ne facem de cap amîndoi și o să-ți povestesc partea murdară a afaceriij Broughley. Ha!

Nu!

— Desigur, spuse Mary trăgîndu-și poșeta eliberată la înfringere.

Îl lăsă pe Eisen să o conducă spre ieșire și, cînd privi peste umăr, șefa ei se tăvălea de rîs.

Imediat ce rămase singură în taxi, Mary ascultă în sfîrșit mesajul vocal:

— Te-am sunat la muncă și ți-am lăsat un mesaj, dar e sîmbătă și nu cred că ești acolo, spuse vocea Keishei sunînd ușor panicată. Trebuie să ne vedem, dar nu vreau să spun nimic mai mult la telefon. Suna-mă cît de repede poți.

Lăsase un număr de telefon și Mary îl apelă imediat. Cînd se opri din sunat, răspunse un robot telefonic:

— Sînt Keisha Grace. Vă rog, lăsați mesajul după semnal.

Mary lăsă un meaj spunîndu-i s-o sune oricînd, zi sau noapte.

Închise telefonul stînd pe bancheta din spate a taxiului în timp ce acesta o ducea în viteză prin oraș către casă. Stomacul ei se zbătea, dar nu din cauza țigării, prima și ultima din viața ei.

Mary nu putea să se despartă încă de Amadeo.

TREIZECI

AVOCATĂ ÎMPLICATĂ ÎN CRIMĂ MISTERIOASĂ urla un titlu dintr-un ziar gros de duminică și Mary se albi cînd își văzu propria fotografie tipărită dedesubt, cea pentru care pozase în biroul ei. Articolul era semnat de Jim MacIntire și parcurse în viteză primele două paragrafe:

Avocata Mary DiNunzio este o luptătoare. S-a luptat să ajungă printre cei mai buni din cunoscuta firmă de avocatură, Rosato și Asociații și se luptă să afle ce s-a întîmplat cu un bărbat mort de peste șaizeci de ani. A urmat pista pînă în Montana și înapoi, și deși coopera perfect cu ziarul nostru, acum nu are nici un comentariu de făcut pe marginea acestei povești — și neagă că a găsit o legătură între această moarte și un anume Giovanni Saracone, acum decedat.

Cu toate acestea, o sursă bine plasată ne asigură că DiNunzio crede că Saracone însuși ar putea fi responsabil de moartea lui Brandolini, care a fost doar în aparență sinucidere. Și aceeași sursă afirmă că Saracone este responsabil pentru misterioasa rană pe care DiNunzio o afișează prin oraș. Doar că, odată cu moartea de ieri a domnului Saracone, care suferea de cancer, sfîrșitul poveștii nu mai poate fi spus.

— A aflat totul, spuse Judy, trîntindu-se în scaunul din fața biroului lui Mary.

Veniseră amîndouă la birou, într-o nouă zi ploioasă ca să mai depună niște muncă, dar articolul le clătina serios planurile. Judy adusese ziarul, luîndu-l o dată cu cafeaua.

— Dumnezeule.

Mary parcurse rapid și restul textului, care detalia interviul ei cu MacIntire și toate informațiile pe care le aflase sunînd pe toată lumea din Montana, profitînd de munca ei. Articolul continua punînd aceleași

întrebări pe care și le punea și ea despre uciderea lui Frank, deși Mary nu-i spusese nici un cuvînt despre asta. Compătimea familia lui Frank și se simțea trădată. Și nu se putu abține să nu se întrebe cine putea fi sursa aceea bine plasată.

— Crezi că sursa aia e cineva de la casa Saracone sau cineva de la poliție?

— Crezi că detectivul Gomez ar fi vorbit cu un reporter?

— Mă îndoiesc, nu el. Mi-a părut un tip decent.

Mary își aminti conversația ei cu detectivul, sfîrșitul căreia se desfășurase la ușa deschisă a sălii de interogatorii. Își aminti de detectivii care trăgeau cu urechea și de femeia în fustă.

— Dar cei din secție ne-ai auzit cu siguranță. Poate că unul din ei a vorbit.

— Norocul tău că Bennie s-a dus înapoi la New York. Probabil că a văzut ziarul, dar nici măcar ea nu poate întoarce un tren de mare viteză.

— N-aș paria.

Mary mătură ziarul din fața ochilor. Se gîndea la Keisha. Îi spusese deja lui Judy că asistenta o sunase.

— Am sunat-o din nou pe Keisha în dimineața asta, dar nu mi-a răspuns. Asta ar putea fi explicația.

— Cum așa?

Judy scoase capacul de pe paharul de cafea, eliberînd abur cu aromă de alune de pădure și sorbi.

— Acoperirea noastră s-a dus. Toată treaba nu mai e micul nostru secret.

Mary gîndea cu voce tare, încercînd să priceapă.

— Dacă Keisha a vrut să vorbească cu mine înainte, acum probabil că e precaută în ceea ce mă privește. E posibil să nu mai aibă deloc încredere în mine.

— Corect. Sau poate nu vrea atîta atenție din partea presei.

Judy arăta proaspătă într-un tricou alb, simplu, pantaloni scurți din jeans și saboți roșii. Își legase părul la spate într-o coadă scurtă și groasă, țeapănă ca o

pensiuă blondă. Lumina indirectă a soarelui îi scotea în evidență albastrul viu al ochilor.

— Ce ai de gînd să faci?

— O să fumez o țigară.

Judy rîse.

— Ia micul dejun, fă-ți treaba și pregătește-te pentru depoziție.

— Dar treaba asta mă întoarce pe dos! Oamenii or să citească aritcolul sau or să audă de el. Fiul lui Saracone o să-l vadă, la fel soția lui și Chico Cadillac.

Se gîndi la momentul în care apăruse articolul, apoi își dădu seama de ceva.

— De asta l-a publicat Mac acum. A dat norocul peste el cînd a murit Saracone pentru că nici el, nici ziarul nu pot fi dați în judecată pentru defăimare. Nu poți calomnia un mort, nu-i asta legea în Pennsylvania?

— Da. Bravo ție.

Judy sorbi din cafea.

— Cînd celelalte ziare or să afle de poveste, vor începe să sune telefoanele. Sîntem doar noi două la birou și probabil nu ar trebui să răspundem. Așa îi putem evita și pe Premenstrual Tom și pe Premenstrual Bennie.

— Încă mai sună?

Mary aproape uitase de el.

— Nu-ți fă griji. Le înregistrăm pe toate și audierea pentru ordinul de restricție e programată cît de repede posibil. Așa că nu răspunde la telefon.

— Dacă Keisha sună aici și nu pe mobil?

— De ce ar face-o și oricum, nu prea lași impresia că îi lași pe Brandolini în urmă.

Ochii lui Judy se întunecară.

— Abia a început să ți se vindece obrazul, Mare. Vrei să repeți experiența într-una din zilele următoare?

— Renunț după ce vorbesc cu Keisha.

Mary se întinse după telefon.

— Ar fi bine să-mi sun părinții în legătură cu articolul. Îl sun și pe Eisen ca să nu sperie cînd citește ziarul. Apoi ne pregătim pentru depoziție, așa că pînă

o să afle Bennie de povestea asta o să mă iubească din nou.

— Nu te baza pe asta, spuse Judy, privind-o peste birou. Ai de gînd să mănînci cornul ăla?

— Nu, tu ai de gînd să-l mănînci.

Pînă la jumătatea după-amiezei, Mary terminase cu pregătirile pentru depoziția lui Eisen și dăduse toate telefoanele. Keisha tot nu sunase. Mary nu răspunsese la telefon, dar își verificase mesajele: o grămadă de reporteri, tatăl ei, clienți de toate felurile care își iertaseră avocata celebră și un deținut care voia o întîlnire cu picioarele ei. Cînd nu mai avu răbdare s-o aștepte pe Keisha, deveni activă. Ridică receptorul, formă numărul de la informații și aștepță pînă cînd numărul fu găsit și i se făcu legătura.

— HomeCare, nouă ne pasă, răspunse o voce plăcută feminină. Leslie Eadeh la telefon.

— Da, Leslie, poate mă poți ajuta.

Mary vorbea cu o voce tabagică, inspirată de seara trecută.

— Am o problemă. O caut pe una din asistentele dumneavoastră, Keisha Grace.

— E duminică, dragă. Biroul e închis.

— Știu, dar asistenta asta trebuia să fie la mine acasă astăzi și nu poate să ajungă. A sunat și mi-a spus că i s-a stricat mașina.

— Cum vă numiți?

Privirea lui Mary se mută pe hîrtiile împrăștiate pe birou, formulare de comandă de la E & S Furnishings. Numele de sus era Rikki Summers, reprezentanta firmei Broughley, care lansase pe piață o mie de fotolii.

— Broughley. Rikki Broughley.

— Ca fotoliile?

Uh.

— Exact. Dar nu există nici o legătură între noi.

— Păcat. Ador pielea de vițel.

— Toată lumea o adoră.

— Vă rog să așteptați o clipă, doamnă Broughley, spuse femeia și Mary auzi țăcănitul tastaturii prin

telefon. Nu avem nici o înregistrare care să arate că Keisha trebuia să vină la dumneavoastră azi, doamnă Broughley. Nu a mai lucrat de vineri.

De la moartea lui Saracone.

— Trebuie să fie o greșeală în registru.

— Mă îndoiesc, doamnă Broughley.

— Toată lumea face greșeli. Keisha a fost la mine acasă ieri, sîmbătă.

— A fost? întrebă Leslie cu o voce care sună de parcă ar fi cunoscut-o. Sînteți sigură că era ea? Uneori partenerii noștrii fac confuzii.

— Sînt sigură. Este o negresă drăguță, tînără, are cam 1.70 înălțime, ca și mine, niște ochi foarte mari și un zîmbet dulce. Pe ecusonul ei scrie Keisha, îmi amintesc că l-am văzut.

— Ea e. Hmmm.

Leslie părea derutată.

— Mi-a lăsat numărul ei de telefon.

Mary îi dictă numărul.

— Am sunat, dar nu răspunde nimeni. Vedeți, m-a sunat și mi-a spus că i s-a stricat mașina și a întrebat dacă nu ar putea să meargă fiul meu după ea.

— I s-a stricat masina? Credeam că e nouă.

Ups.

— Știu, e o rușine. Oricum, fiul meu a plecat acum o oră, dar a pierdut adresa și eu nu mi-o amintesc. Așa că acum am nevoie de adresa ei.

— Doamnă Broughley, această informație nu poate fi divulgată. Aș putea să o sun eu pentru dumneavoastră.

— N-o să dați de ea. Am sunat-o acasă și nu a răspuns nimeni. Nici la mobil nu răspunde.

— Keisha v-a dat numărul ei de mobil?

— Cum să nu?

Mary îi citi numărul.

— Ne înțelegem foarte bine. Vorbesc numai de bine despre ea, de aceea l-am trimis pe fiul meu după ea. Nu-mi place să știu că Keisha stă în ploaie. Nu ne-ar

face niciodată așa ceva nouă, pacienților, nici măcar pentru o clipă.

— Aici aveți dreptate și vremea asta e atît de urîtă. Uneori cred că n-o să mai iasă niciodată soarele.

Mary cunoștea sentimentul.

— Și este atît de frig pentru perioada asta a anului. Chiar și ploaia e atît de rece. Dacă aș avea adresa ei... Cred că fiul meu e doar la o stradă distanță.

— Ei, bănuiesc că e in regulă, dar doar de data asta. Spuneți-i Keishei că o salut.

— Așa o să fac.

Mary notă adresa, îi mulțumi și închise. Își înșfăcă poșeta și se grăbi spre biroul lui Judy ca să-și facă ieșirea, făcîndu-și inventarul personal. Purta blugi, tenișii și vechea ei bluză de trening de la universitate și avea părul desfăcut sub o haină de ploaie și o pălărie de ploaie. Erau haine bune pentru un animal împăiat, nu pentru un detectiv amator, dar nu avea de ales. O ultimă barieră de trecut și putea să plece. Își băgă capul în biroul lui Judy.

— Eu sînt, mă duc, spuse ea.

— Deja e vremea aia?

Judy aruncă o privire la ceasul de mînă, despre care Mary știa că e un cerc neregulat de fețe zîmbitoare de bebeluși.

— Recunoaște că nu poți spune cît e ceasul cu chestia aia.

— Ba pot. E un nas de bebeluș și jumătate.

Cinci secunde mai tîrziu, Judy continua să-și scruteze ceasul.

Mary lăsă să-i scape un căscat prefăcut.

— Auzi, sînt terminată. N-am putut dormi noaptea trecută. Mă duc acasă să mă odihnesc, să fiu în formă pentru mîine.

Judy pufni batjocoritor.

— Nu mă aburi, te rog. Îmi ascunzi ceva.

— Ba nu.

— Ce e? Hai, scuipă tot.

Judy se aplecă peste biroul ei dezordonat.

— Ți-aș spune. Dă-mi pace.

— A sunat Keisha?

— Nu.

Judy ingustă ochii. Albastrul alert înlocuise rozul injectat.

— Ai sunat-o tu?

— Nu.

— Pe bune?

— Da.

Judy păru să se calmeze.

— Okay, te cred. Du-te acasă și odihnește-te. Ești cea mai bună.

Au!

— Și tu, spuse Mary.

Măcar asta era adevărat.

Apoi se furișă repede spre ieșire.

TREIZECI ȘI UNU

Mary coborîse din autobuz în West Philly, într-un cartier rezidențial complet independent. În acel moment, se părea că Mary era singura față albă de pe stradă și pălăria ei de ploaie se anunța ca fiind Unul Dintre Acele Lucruri Cretine Pe Care Doar Un Alb Le-Ar Purta. Ploaia se liniștise, doar o burniță mai persista, așa că își scoase pălăria, o rulă și o puse în buzunar. Apoi o luă la stînga pe Gingko Street. Cerul era permanent înnorat și se întuneca prematur, dar locuitorii erau încă afară bucurîndu-se de ultima noapte a sfîrșitului de săptămînă. Un cuplu tînăr trecu pe lîngă ea, ținînd o umbrelă deasupra unui bebeluș care se agita într-un port bebe. Copiii se jucau în stradă. Copaci gingko mărgineau ambele părți ale străzii și Mary îi privi, admirînd sistemul lor primitiv de ramuri, dar nu și fructele urît mirositoare pe care le semănaseră pe tot trotuarul. Gingko erau la fel de tipici pentru Philadephia ca și supa de pește tropical și duhneau mai rău chiar decît pantofii ei.

Merse pe stradă, trecînd de 5207 și 5209, case cu trei etaje, în stil Victorian, zugrăvite de Cape May și inhală mirosul delicios al unui grătar din curtea din spate, pe care îl prefera oricînd unui foie gras. Dar acum nu-i stătea mintea la mîncare. Se gîndea la Keisha Grace. La capătul străzii se găsea un bloc de apartamente, mai nou și Mary își ridică privirile spre primul etaj. Una din acele ferestre era a asistentei medicale.

Merse la intrarea clădirii, vopsită într-un verde de pădure, și era pe punctul de a bate cînd observă că era ușor întredeschisă. Deschise ușa și intră în holul în care era afișat un mesaj scris de mînă: VĂ RUGĂM, ÎNCHIDEȚI UȘA DUPĂ DUMNEAVOASTRĂ! Parcurse numele de pe cutiile poștale din otel inoxidabil pînă găsi 2F, Grace/Whitman. *În regulă!* Apăsă pe butonul negru și pereții erau atît de subțiri că putu auzi un bîzîit puternic deasupra. Un bărbat răspunse aproape imediat.

— Da?

Prin interfonul ieftin vocea suna de parcă venea de sub apă.

— Sînt Mary DiNunzio și o caut pe Keisha Grace.

— Nu-i aici.

— Aș putea urca? M-a sunat și aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră dacă se poate.

Pauză.

— Okay. Urcă.

O sonerie sună și Mary traversă holul pentru a deschide o ușă masivă care dădea într-un hol acoperit cu mochetă roșie și se termina într-un rînd de scări inguste. Holul mirosea vag a gingko și Glade și ea urcă pe scări pînă la primul etaj, unde se găsea un hol lung cu mai multe uși, nici una marcată. O luă la dreapta pe ghicite. 2D, 2E, 2F. Ușa era vopsită bleumarin și imediat ce Mary bătu toate grijile ei cu privire la mersul de una singură în apartamentul unui străin dispărură.

Bărbatul din ușă era un negru înalt, dar slăbuț, în șort sport din nylon și un tricou roșu, cu ochelari cu rame rotunde. Ochii lui întunecați erau strălucitori și inteligenți, avea părul tuns scurt și dinții de sus îi acopereau puțin pe cei de jos. Îi întinse o mînă cu degete lungi.

— Bill Whitman, spuse el, strîngîndu-i mîna lui Mary. Tu ești cea din ziar, nu? Avocata.

Mary se intimidă.

— Da, eu sînt.

— Știam eu că am auzit numele acela de undeva.

Îi zîmbi și vîrfurile dinților din față ieșiră la vedere.

— Drăguță poză.

— Mersi.

Mary intră în apartament, care era mare și avea tavanul înalt. Era curat pentru un apartament de burlac și era mobilat simplu, cu o canapea neagră pe care o văzuse într-un catalof IKEA, o măsuță de cafea din lemn de tec și un covor din lînă în culori de pămînt. Picturi abstracte atîrnau pe pereții din cărămidă expusă și efectul de ansablu o făcu puțin invidioasă.

— E un apartament cu adevărat drăguț. Al meu e atît de mic.

— Unde locuiești?

— În Center City.

— Sînt mai spațioase aici.

Bill îi făcu un semn spre canapea în felul în care o fac băieții cînd sînt gazde, legănîndu-și nu prea hotărît brațul din umăr.

— Vrei niște apă sau ceva?

— Nu, mulțumesc.

Mary privi spre stînga, unde, pe masa din sufragerie, se găseau trei calculatoare cu monitoare supradimensionate, două unități cu plăcile de bază expuse și două carcase de laptop. Chiar și ea putea deduce:

— Ești pasionat de computere.

— Da. Mă ocup de consultanță și de reparații de aici. e noua mea afacere, am început acum doi ani. Dacă știi pe cineva care are nevoie de ajutor cu calculatorul, sună-mă.

Bill luă loc pe marginea măsuței de cafea cu picioarele sprijinite de podea.

— Deci, trebuie să fi aici pentru că Keisha lucra pentru Saracone.

E isteț.

— Da. Am cunoscut-o pe Keisha la Saracone în noaptea dinaintea morții sale.

Mary mai tăie din restul poveștii, acum că învățase să-și țină gura ocazional.

— Mi-a lăsat un mesaj telefonic ieri, rugîndu-mă s-o sun înapoi. Am făcut-o, dar nu am dat de ea.

— Pare genul Keishei. Vine și pleacă.

— Cînd se întoarce?

— Nu știu.

— Unde e?

— Nu știu nici asta.

Ha?

— Nu locuiește aici?

— Ba da.

— Și nu îți spune unde se duce cînd iese?

— Înainte așa făcea, de fiecare dată. Dar lucrurile s-au mai schimbat.

Bill privi în jos, examinîndu-și adidașii.

— În ultima vreme, lucrurile s-au cam răcit între mine și ea. A cunoscut pe altcineva. Ba iese cu el, ba nu iese cu el, încercînd să se hotărască între mine și el. Uneori se duce cu el în week-end și apoi se întoarce. Sper că week-end-ul ăsta se va întoarce.

Ești un sfînt?

— Trebuie să fie dificil.

Bill ridică din umeri.

— O iubesc.

Ești un sfînt. Avem vreun sfînt negru pînă acuma?

— De cît timp sînteți împreună?

— De un an. Ne-am cunoscut la școală. Am absolvit la Temple, informatică. Ea făcea cursuri de asistente medicale, dar a renunțat și și-a luat o slujbă ca asistentă. A început la Bayada, apoi s-a dus la HomeCare. Nu-i place să stea pre mult într-un loc. N-are stare. Slujba e potrivită pentru ea, eu nu.

Bill rise blînd.

— Spune că sînt singurul tocilar negru din lume.

Mary tresări.

— Cine-i celălat, dacă îmi permiți să te întreb.

— Nu știu, dar are bani. I-a cumpărat o mașină nouă.

— O mașină nouă! *S-a terminat, tipule.* Nu-l poți lăsa să-i ia o mașină!

— Și ce să fac?

Bill desfăcu brațele cu palmele mari în sus.

— Luptă pentru fată! Spune-i că o iubești! Află cine e tipul, bagă-ți nasul prin sertarele ei, urmărește-o, spioneaz-o, caută-i prin lucruri.

Era atît de evident pentru Mary de cînd se întorsese din Montana. Poate că și Bill ar fi trebuit să se ducă în Montana.

— Sînt multe lucruri pe care le-ai putea face dacă ai vrea.

— Nu e stilul meu.

Mary se hotărî să schimbe subiectul.

— Cît timp a lucrat Keisha pentru Saracone, știi cumva?

— Două luni, dar nu continuu. Nu-l plăcea. Îi dădea ordine.

Mary își aminti de felul în care îl apărase în acea noapte.

— Dar se purta bine cu el, nu?

— Nu știu. Era o asistentă bună. Își făcea datoria, sînt sigur de asta.

— Vorbea vreodată de Saracone?

— Nu prea mult.

— L-a menționat vreodată pe un anume Chico? E tipul care m-a lovit.

— Nu.

— Chico conduce un Cadillac Escalade negru. Ai văzut vreodată un Escalade negru parcat în față?

— În cartierul ăsta?

Bill zîmbi și vîrfurile dinților ieșiră la vedere.

— Am trei vecini cu Escalade negre. Toată lumea își dorește o mașină ca asta, chiar și eu.

Okay, las-o baltă.

— Știa cumva de ce afaceri se ocupă Saracone sau fiul său?

Bil se gîndi o clipă.

— Nu-mi amintesc să-mi fi spus.

— Cred că erau un fel de investiții. Îți sună cunoscut?

— Acuma aud prima dată.

Bill ridică din umeri și Mary schimbă subiectul.

— Cînd ai văzut-o ultima dată?

— Miercuri dimineață, cînd a plecat la lucru. A fost aici toată săptămîna trecută. Apoi nu a venit acasă joi noapte, și în nici o altă noapte de atunci.

Mary simți o urmă de îngrijorare.

— Și nu ești îngrijorat?

— Nu, se întîmplă tot timpul. E cu el.

— Ai încercat să o suni pe mobil? Eu am încercat și nu răspunde. Cred că i-am lăsat o sută de mesaje pînă acum.

— Nu răspunde niciodată cînd e cu el.

Mary nu accepta „nu" ca răspuns.

— Ar putea fi cu familia ei sau e posibil ca ei să știe cu siguranță unde se află?

— Neah. Nu o are decît pe maică-sa și ea locuiește în Birmingham. Nu prea vorbesc.

— Nu are prietene care să știe unde e?

— Nu prea are prieteni și eu *știu* unde e fata.

Bill scutură din cap cu un zîmbet trist.

— Nu-mi *place* unde e; știu sigur, ca naiba, unde e. E cu el și nu știu unde locuiește.

— Crezi că se duce la înmormîntarea lui Saracone?

Mary văzuse anunțul în ziar. Înmormîntarea era mîine, dar era o ceremonie privată.

— Nu știu.

— Deci nu ai nici o idee cînd ai s-o vezi din nou.

— Nici una.

Mary se încordă.

— Presupui prea multe, Bill. Ar fi putut să i se întîmple ceva rău. E posibil, chiar dacă se întîlnește cu altcineva. E o fată atrăgătoare și a dispărut.

— Nu a *dispărut*.

Bill rise trist.

— E cu *el*.

— Dar nu știi sigur! *Eu* îmi fac griji pentru ea și nici măcar nu o cunosc.

Mary nu se putu împiedica să nu intre în panică. Unii oameni nu erau niciodată emotivi și ea se trezi emotivă.

— Bill, pînă acuma nu ți-am spus, dar cînd am fost la Saracone acum două nopți, l-am acuzat că l-a ucis pe unul din clienții mei și uite ce mi-au făcut la obraz.

Arătă spre semnul ei de bună purtare și ochii lui Bill scînteiară, dar numai pentru scurt timp.

— Keisha a fost acolo tot timpul. A auzit ce am spus, m-a văzut cînd am fost lovită. Dispariția ei poate avea legătură cu asta și nu cu faptul că se vede cu altcineva. Ai citit articolul din ziar așa că știi că Saracone e un ucigaș.

— Saracone e mort.

Uh, corect. Dar totuși.

— Dar poate se petrece și altceva. Întreabă-te de ce m-ar suna. Mi s-a părut îngrijorată la telefon. Am salvat mesajul, vrei să-l auzi?

Bill încuviință din cap așa că Mary își deschise poșeta, scoase mobilul și îi dădu să asculte mesajul, apoi îl salvă din nou. Ochii lui tresăriră foarte puțin în spatele ochelarilor la auzul vocii Keishei. Mary îl privi și își îmblînzi vocea.

— Nu ți se pare îngrijorată?

— Puțin.

— Cred că ar trebui să sunăm la poliție.

— Să sun la poliție? În nici un caz! Nu am de gînd.

Bill îi reteză avîntul.

— Nu vreau să mă implic în asta. M-aș face de rîs.

— Ai spus că o iubești. De ce să riști? Crezi că nu poți pierde o persoană iubită?

Mary își auzi cuvintele scăpîndu-i, apoi își dădu seama de ce.

— Lasă-mă să mă gîndesc.

Bill își mușcă buza moale de jos, dar Mary nu mai putu suporta. Caută prin poșetă, scoase mobilul și formă numărul.

— Cu detectivul Gomez, vă rog. Sînt o prietenă și e ceva personal.

— Gomez, spuse el cînd răspunse.

— Domnule detectiv, sînt Mary DiNunzio. Asistenta de care v-am vorbit a dispărut. Keisha Grace, cea care a fost martoră la discuția mea cu Saracone. M-a sunat pe...

— DiNunzio, ai spus că e ceva personal.

— Este. Pentru mine. Mă doare fața. Și nici nu e o noțiune foarte strictă.

— Nu mă amuză. Nu după scamatoria aia.

— Ce scamatorie?

— Cu ziarul, cu reporterul ăla. Numele meu a fost tipărit și al tău la fel. I-ai dat povestea în timp ce ancheta la acest caz nu este terminată.

Mary căscă gura.

— Ba nu. am vorbit cu el săptămîna trecută și a continuat pe cont propriu.

— Sigur că da. Avea detalii pe care numai tu i le puteai da. A vorbit cu *unchiul* tău pentru numele lui Dumnezeu! Crezi că ești tare șmecheră să dai o spargere la locul crimei, să furi dovezi. Nu respecți procedura și nu-mi place asta.

— Ba respect procedura. Nu i-am spus nimic, jur.

— Încearcă să trăiești în Mexic, iubire. ca fratele meu. Polițiștii de acolo nu se încurcă să investigheze, doar te bat pînă mărturisești.

Tonul lui Gomez avea o notă nefericită de finalitate.

— Eu lucrez la acest caz, pe rupte și nu am nevoie ca tu sau alt avocat, inclusiv domnișoara Rosato, să vorbească cu reporteri și ne pună într-o lumină proastă pe mine, pe sergent și restul departamentului.

— Așteaptă, ascultă-mă. Am crezut că *tu* ai dat informațiile.

— Prostii!

— Ascultă, lasă deoparte neînțelegerile noastre o clipă. Sun din cauza acestei asistente. Keisha Grace.

Mary încercă să-și moduleze vocea.

— A dispărut. N-a venit acasă de miercuri. M-a văzut certîndu-mă cu Saracone. M-a auzit acuzîndu-l. Ieri m-a sunat pe mobil. încercînd să dea de mine. e o coincidență prea mare să dispară tocmai acum.

— Spune-i familiei să înainteze un raport. Asta e omucidere, nu dădăceală.

— Familia ei nu locuiește aici.

— Atunci de unde știi că a dispărut?

— Prietenul ei mi-a spus, e aici cu mine.

— Atunci dă-mi-l pe el la telefon. Nu mai am ce vorbi cu tine.

Mary îi dădu telefonul lui Bill, nu înainte de a acoperi microfonul cu mîna.

— Acoperă-mă, te rog.

Bill încuviință și duse telefonul la ureche.

— Corect, miercuri dimineață. Lucra pentru familia Saracone de două luni.

Mary începu să dea din cap încurajator.

— Nu-i chiar așa de neobișnuit din partea ei. Adică, mai dispare din cînd în cînd.

Mary încetă cu încurajările.

— Săptămîna trecută, două zile. Săptămîna dinainte, o zi, și acum trei săptămîni la fel.

Mary îl călcă pe piciorul mare în adidași.

— Nu, nu mi-a spus niciodată ceva de genul ăsta. Nu vorbea prea mult de Saracone sau de ceilalți pacienți ai ei.

Mary îi dădu lui Bill un brînci și acesta aproape căzu.

— Nimic, răspunse el. Nu, nu cred că se simțea amenințată sau ceva asemănător.

Nu! Mary înșfăcă telefonul.

— Domnule detectiv Gomez, spuse în receptor, dar singurul răspuns fu un *clic* foarte nervos cînd acesta închise.

Era întuneric și ploua cu găleata cînd Mary părăsi clădirea, așa că scoase Pălăria De Albi din buzunar și o puse înapoi pe cap. Se grăbi pe stradă prin ploaie, peste fructele de gingko și prin bălțile murdare din crăpăturile trotuarului. Ploaia răpăia pe mașinile parcate, pe trotuare și pe pălăria ei atît de tare că părea un muget uniform, acoperind orice alt sunet.

Mary începu să alerge ușor, ținînd capul jos ca să se apere de rafelele de stropi. Partea din față a pantalonilor i se udă leoarcă și tenișii îi erau plini de apă cînd coti pe o stradă laterală.

Și atunci deveni conștientă de un sedan întunecat, făcînd la stînga pe strada laterală, la cîteva lungimi în spatele ei.

TREIZECI ȘI DOI

În spatele ei se afla un Lincoln TownCar, negru. Mary n-ar fi observat-o dacă n-ar fi fost un detaliu. Ștergătoarele nu erau pornite în ciuda ploii torențiale. Acceleră. Folosindu-se de borul absurd al pălăriei ca să arunce o privire furișă în spate. O urmărea mașina? Era paranoică? Totuși, turna cu găleata. Cine ar conduce fără ștergătoare? Era un model de ultimă oră, ștergătoarele trebuiau să fie funcționale.

Apoi își dădu seama. Cineva ar conduce fără ștergătoare pe furtună doar dacă ar vrea să-și ascundă fața. Și Chico ar putea să știe adresa Keishei. Sau poate că o urmărise pînă acolo și nu-l văzuse pe geamul autobuzului. Era el?

Mary începu să alerge ușor, dar nu se temea. Nu chiar. Nu ea. Cea care se temea era vechea Mary. Acum era Cowgirl Mary. Fugi pînă la colțul unde se afla stația de autobuz, dar trebuia să vadă dacă mașina o urmărea. O luă la dreapta pe Chestnut și continuă să alerge. Trecu pe lîngă o curățătorie închisă, dar rămase cu ochii pe partea stîngă a străzii.

Mașina intră pe Chestnut, făcînd o curbă la dreapta la distanță. Ștergătoarele tot nu erau pornite. Nu putea vedea deloc șoferul. Putea fi Chico. Ar fi putut să scape de Cadillacul Escalade. Se întrebă în trecere dacă avea un pistol și țîșni înainte panicată. Păstră viteza, gîfiind de oboseală și încordare. Mai erau doar cîteva mașini pe stradă, o Jetta verde și un Saturn roșu. Alergă pînă la capătul cvartalului și cînd ajunse la colț făcu la dreapta, păstrînd viteza. Borul pălăriei flutura la fiecare pas și îi dușa fața cu apă rece. Își ținu respirația pînă ajunse la jumătatea străzii.

Strada laterală era mai întunecată decît Chestnut și dintr-o dată simți că intră în panică. Poate că nu era o idee chiar așa de grozavă. În clipa următoare mașina intră pe strada laterală. Farurile strălucitoare trecură pe faza lungă. Lumina scălda strada îngustă, iluminînd

mașini parcate, tomberoane la curbă și trotuarul. Nu se putea să fie un șofer normal. Dacă un șofer normal vroia să vadă mai bine pe așa o vreme, pornea ștergătoarele. Doar dacă vroia să nu fie văzut. Trebuia să fie Chico.

Oh, nu. Nu era nimeni pe trotuar. Nu exista trafic pe strada laterală. Dacă ar fi vrut s-o împuște aici era locul potrivit. Nu existau magazine în care să se adăpostească sau martori care să vadă ce se petrece. Cu excepția...

Mary bagă mîna în buzunar după mobil și încercă să-l deschidă din fugă, dar un duș neașteptat de apă rece de ploaie curgînd de pe mînecă o făcu să-l scape. Abia îl auzi căzînd pe trotuar în ploaie torențială și nu putea să-l vadă pe întuneric. Abandonă telefonul și continuă să fugă. Simțea că plămînii sînt pe cale să-i plesnească. Coapsele o dureau în blugii uzi. Fugi pînă cînd nu mai putu să mai facă un pas. Se săturase de alergat. Trebuia să termine cu asta. Acum.

Se întoarse brusc și alergă drept spre mașină. Mașina continua să se apropie. O interceptă din trei pași mari, înșfăcă portiera din dreapta și o deschise. Era pe punctul de a începe să strige cînd altcineva i-o luă înainte.

— Ajutor, poliția!

Mary strigă și ea înainte să-și dea seama ce se petrece. Șoferul nu era Chico Cadillac Escalade, ci o femeie foarte bătrînă cu păr ondulat, grizonat și ochelari la fel de groși ca ai mamei ei.

— Nu mă răni, te rog! Te rog, te rog, Doamne!

Bătrîna înșfăcă poșeta de pe scaun și i-o aruncă lui Mary îngrozită.

— Te rog, ia-o! Doar nu mă răni!

— Îmi pare rău. Îmi pare așa de rău.

Mary își ridică borul pălăriei, turnîndu-și apă pe umeri și pe tapiseria din piele neagră a mașinii. Pieptul i se ridica și îi cobora, abia putea respira.

— Îmi pare foarte foarte rău. Ștergătoarele nu vă sînt pornite, știați asta?

— Ștergătoarele nu sînt pornite?

Bătrîna privi parbrizul scăldat de ploaie, apoi privirea îi reveni la Mary.

— Dumnezeule! Credeam că sînt! Nu-i de mirare că nu vedeam nimic! Vă rog, nu mă amendați!

— Okay, nu vă amendez dacă îmi faceți o promisiune.

— Vă fac! Ce promisiune?

— Promiteți-mi că data viitoare cînd conduceți pe ploaie o să vă asigurați că ștergătoarele vă sînt pornite.

— Promit, doamnă polițist!

Mary o salută cu mîna la borul pălăriei ude.

— Bună fată! spuse și plecă să-și caute telefonul.

Avea să fie o noapte lungă și chiar și așa, știa că nici nu se putea compara cu ziua următoare.

TREIZECI ȘI TREI

Luni dimineața soarele se chinuia să usuce umiditatea Philadephiei, o treabă pe care nici măcar o planetă de foc n-ar fi putut s-o ducă la bun sfîrșit. Lui Mary, care se întorsese la lucru, puțin îi păsă de vreme. Nu era la birou, ci în fața conacului Saracone în bucolicul Birchrunville. În ziar scria că înmormîntarea era în acea dimineață, deci Mary știa că familia Saracone și nici Chico 4x4, nu vor fi acasă. Hoții citeau anunțurile funerare ca să afle cînd nu va fi nimeni acasă, așa că avocații de ce n-ar fi făcut-o?

Mary studie scena. Strada era și mai splendidă la lumina zilei, cu lumina soarelui filtrată prin frunzișul des al stejarilor supradimensionați, de pe frunzele lor picurînd resturi de apă de ploaie pe asfaltul cenușiu. Liniștea de drum de țară era tulburată doar de o serie de camioane făcîndu-și drum pe poarta lui Saracone. În scurtul timp în care Mary stătuse acolo văzuse trecînd două dube albe de catering, trei pline de flori, în culori pastelate și un camion mare închiriat, a cărui remorcă deschisă dădea la vedere stive de scaune din lemn alb, elegant. Mary își dăduse seama de atîta lucru măcar. Chiar și italienii care nu erau buni catolici avea invitați acasă după o înmormîntare.

Deschise portiera, ieși din mașină și porni hotărîtă spre casă. Dacă familia Saracone ascundea ceva chiar și după moartea lui bătrînului, ea vroia să afle ce era acel ceva și nu-i venea în minte al loc mai bun de unde să înceapă decît casa lui. Porțile electrice erau ținute larg deschise, soluția logică avînd în vedere că se făceau atîtea livrări încît nu-și puteau permite să îi facă pe toți să sune și nici nu își făceau griji în privința securității cu atîția oameni în casă. Merse pe stradă, cu pantofii țăcănind pe asfalt, ceea ce îi amintea că rolul ei în această dimineață era limitat de costumul bleumarin pe care îl purta. Era îmbrăcată pentru lucru, nu în cămașa albă și pantalonii negri ai celor de la firmele

de catering și nici în blugi sau tricou ca florarii. Arăta ca un avocat. *Hopa.*

Mary alungă gîndul în timp ce pășea autoritar prin porțile deschise, pe aleea pietruită, către intrarea conacului. Un grădinar tînăr care acoperea în grabă un strat de liliac cu un strat protector aproape de intrare, își ridică privirea cînd trecu pe lîngă el, dar atitudinea ei spunea *locul meu e aici, servitorule* și el se uită în altă parte. Ar fi putu să meargă. Ajunse pe prag și sună la ușă, mintea lucrîndu-i la viteză maximă.

O femeie mai în vîrstă purtînd un costum demodat, alb cu negru, de cameristă, cu un coc turtit și foarte țeapăn și cu un zîmbet politicos, dar nedumerit, răspunse la ușă.

— Bună ziua, cine ești? întrebă ea cu accent hispanic.

În spatele ei trecu în grabă o fată tînără cu un buchet enorm de crini și în direcția opusă alerga cineva cu un bol de cristal cu rulouri cu ou. Flori, catering. Scaune albe elegante. Semăna cu una din acele nunți de pe Discovery Channel.

Evrika!

— Încîntată de cunoștință.

Mary scutură mîna cameristei.

— Eu sînt organizatoarea înmormîntării.

— Organizatoarea înmormîntării?

Camerista se încruntă.

— Ce e organizatoarea de înmormîntare? N-am auzit niciodată.

— Știți, ca o organizatoare de nunți, eu organizez înmormîntări. Mă ocup de flori, mîncare, albituri!

Mary păși în hol, împingînd ușa deoparte și făcînd un gest măreț către agitația dinăutru.

— Toate astea se întîmplă datorită mie. Organizarea unei înmormîntări nu e treabă de amatori! Am plănuit-o cu Melania.

— Melania? Ea nu spus.

— Ba da, nu-ți amintești? Sînt aici ca să mă asigur că toate sînt în regulă pentru prînzul comemorativ! Giovanni ar fi așa de mîndru!

Mary pocni din degete către un alt florar, care trecea pe acolo cu un nuchet imens de gladiole roz.

— Oprește-te acolo! Astea merg în livingul din spatele tău!

Făcu referire la planul casei ca să îmbunătățească credibilitatea nesigură a unei slujbe de care nu auzise nimeni pentru că nu exista.

— Și pune-le chiar lîngă smineu, pe pragul de piatră. Sau pe masa aia de mahon, așa cum vrea Melania!

— Oh, scuze, spuse tînărul, apoi se întoarse, dar camerista se ținea după Mary ca un cîine de vînătoare.

Nu avea să fie chiar așa de ușor.

— Care ziceai că e numele tău?

— Rikki Broughley.

Păi, mai funcționase și înainte.

— Nu a pomenit Melania de mine? Nu?

Mary nu așteptă răspunsul.

— Am lucrat împreună, presupun că a ținut-o secret. Unii consideră că e obscen să faci pregătiri pentru moartea cuiva iubit, dar trebuie să fim realiști, nu? Bietul Giovanni, cît l-a iubit. Trebuie să-și fi plîns ochii aceia frumoși și albaștri ai ei. Am fost cu ea în noaptea dinaintea morții lui, știi. Era o epavă, chiar și bluza aia albă, grozavă! ? Și tot a găsit timp să exerseze.

Camerista asculta cu capul ridicat.

— Și Justin, și el trebuie să fie tare supărat. Toate investițiile alea de care trebuie să se ocupe singur de acum. Cumpără, vinde! Vinde, cumpără!

Mary începea să rămînă fără informații din interior.

— Cum rezistă Justin?

— El bine.

— Și Chico? El o să fie puternic pentru toți. E ca o stîncă, nu-i așa?

— Și el bine.

În sfîrșit camerista păru să se relaxeze puțin.

— Mie nu place Chico, șopti camerista, apropiindu-se. El rău.

Mie îmi spui.

— Ei, dragă, toți au și părți bune! spuse Mary cu nonșalanță. Cheia unei bune organizări de înmormîntare era să spui totul cu nonșalanță. Începea să se priceapă.

— Nu Chico. Nici un punct bun.

Camerista scuturâ din cap.

— El doar râu.

— Okay, păi, trebuie să plec! Trebuie să pun totul la locul lui înainte să se întoarcă!

Mary înșfăcă mîneca unui ajutor de la firma de catering care cără o tavă cu o movilă de cruditâți cu sos de mărar, apoi luă un morcov mare din bol și mușcă cu zgomot din el.

— Perfect! anunță ea și fugări ajutorul în sufragerie înainte de a se întoarce către cameristă. Asigură-te că nu se apucă de cafea acuma în bucătărie, te rog. Nu vreau să o ardă! Și vino la mine dacă îți fac probleme!

— Okay, sigur, spuse camerista pornind spre bucătărie.

Mary intră grăbită în living, unde floriștii puneau aranjamente de flori de bun gust pe mese care păruseră atît de goale înainte. Făcu doar corecturile care erau evidente oricui avea o diplomă în drept. Mută o vază de cale spre dreapta și privirea îi căzu pe o ușă închisă, undeva spre dreapta. Dacă dormitoarele erau sus, atunci ce era acolo? O cameră pentru citit sau un birou? Asta ar fi putut fi de ajutor. Se apropie de ușă și, după ce ultimul florist puse jos ultimele gladiole și părăsi livingul, deschise ușa, se strecură înăuntru și o închise în spatele ei.

Mary se găsea într-o cameră mare de lectură, în care se aliniau rafturi din lemn ușor de pin pentru reviste, raft după raft de reviste de modă: *Cosmo, People, W, Vogue, Vanity Fair*, chiar și o serie de reviste britanice, ca *Hello!* și *Tattler*. O sofa cu imprimeuri florale și două scaune moi într-un colț, se grupau în jurul unui aranjament, absolut deloc potrivit cu o înmormîntare, de margarete albe. Un rînd de fotografii în rame de argint decorau un birou mare, înăbir, din surogat de pin antic.

Era în mod clar un birou de femeie care nu lucra. Melania. Nu-i era de ajutor. Dar sugera că trebuia să existe și un birou de bărbat, al lui Giovanni.

Mary crăpă ușa, aruncă o privire afară ca să se asigure că drumul e liber și se strecură înapoi în cameră. Chiar atunci, intrară alți oameni cu vaze imense de trandafiri roșii și ea ridică o mînă.

— Stați! Duceți acest aranjament înapoi în sufragerie! începu ea, apoi își veni în fire. Nu, stați! Veniți cu mine!

Un moment nu făcu nici o mișcare, căutînd o altă ușă prin living. De partea cealaltă. *Acolo!*

— Pe aici!

Mary cu porni cu pași mari spre ușa cealaltă și o deschise, conducîndu-l pe florist înăutru, în timp ce aruncă o privire rapidă în jur. Pereți albastru închis, canapea și scaune din piele bleumarin și un miros slab de trabucuri agățat de draperii bleumarin, dungate. Era un birou, aparent al lui Saracone. Într-o bibliotecă de mahon se găseau cîteva cărți, fotografii variate și o combină multimedia, neagră, cu televizor, iar în partea opusă se găsea un birou asortat, din mahon. Murea să ajungă la birou. De ce îl plătea atît de mult Saracone pe Frank? Trebuiau să fie pe undeva niște dosare sau vreo altă explicație.

Mary arătă către birou.

— Vă rog, puneți trandafirii lîngă telefon ca să îmblînziți efectul, nu?

— Cum vrei, spuse floristul, evident neimpresionat de vrăjitoriile ei horticulturale.

Tropăi în bocanci dezlegați pînă la birou, puse jos vaza și ieși din cameră lăsînd-o pe Mary înăuntru. Închise ușa și o încuie ca să fie sigură. Se grăbi peste covorul gros, aproape împiedicîndu-se de o gaură a pistei de golf de interior, apoi merse în spatele biroului, și deschise primul sertar.

Era plin de stilouri, aproape toate negre și scumpe și lîngă obstacolul pe care îl formau se afla măruntiș murdar și agrafe de birou. Nu dovedeau nimic. Mary

deschise primul sertar din dreapta și îl găsi plin de hîrtii, prin care frunzări. Facturi pentru cărți de credit rătăcite, de acum doi ani, chitanțe de la gaz, o felicitare aniversară de la Melania și benzi pentru case de marcat. Evident, Saracone nu folosise biroul de mult timp, și Mary se gîndi că era de așteptat, dar de ce ar fi păstrat toate prostiile astea? Îi dădea impresia unui om de afaceri care duce o servietă goală doar ca să facă impresie.

Deschise facturile pentru cărțile de credit și se uită peste plăți. Morton's Steakhouse, Ruth Chris, Palm: un șir de restaurante carnivore. Cum plătise Saracone pentru aceste mese, casa aceasta și nevasta? Deschise sertarul următor. Cam aceleași lucruri plus niște fotografii, un Justin tînăr în fața unui pom de Crăciun, apoi într-o uniformă de cercetaș și apoi în roba de absolvent. Trecu la sertarele din partea cealaltă și acestea se arătară mai promițătoare. Declarații de venit, dintr-un cont doar pe numele său. Ochii lui Mary se căscară larg la vederea primului raport — o uimitoare cifră de 19.347.943 dolari. *Iisuse!*

Trecu la următoarea pagină, pe care era scrisă suma de 18.384.494. Celelalte pagini erau din ultimii trei ani, aranjate într-un teanc îngrijit, în ordine cronologică, cu trei găuri perforate în partea stîngă. Douăzeci și ceva de milioane, zece milioane, optsprezece milioane. Sumele fluctuau o dată cu piața, dar se menținеau mereu în zona douăzeci-douăzeci și cinci de milioane a celor extrem de bogați. *Uau!* De unde avea Saracone toți banii ăia? Depunerile nu menționau sursa, doar sumele și o privire rapidă sugera că se întîmplau de două ori pe an. Mary trecu la sertarul următor.

Cam aceleași lucruri. Cel puțin cinci extrase de cont și în spate teancuri de cecuri anulate, ca niște cărămizi. Înșfăcă primul carnet de cecuri și-l deschise. Plățile erau pentru benzină, compania de telefonie mobilă, reviste, ziare. Sumele erau mai mari decît în cazul ei, dar altfel putea fi foarte bine propriul ei carnet de cecuri. Nici un cec pentru Giorno & Cavuto. Era și un carnet de cecuri

de afaceri? Nu erau decît puține depuneri și din nou nici o sursă, doar sume modeste. Hmm. Continuă să răscolească.

În spatele registrelor găsi un șir de conturi de fonduri mutuale cu cifre de-a dreptul suprinzătoare. În jur de 30 de milioane de dolari, cu depuneri de două ori pe an, dar nici un indiciu cu privire la sursa acestor bani. Chiar atunci Mary auzi un zgomot dincolo de ușă și îngheță. Nimeni nu încercă clanța. Trebuia să se grăbească. Închise sertarul și-l deschise pe următorul. Mai multe conturi de fonduri mutuale de la un șir de case de fond mutual: Merril Lynch, Smith Barney și alte instituții. Dar datele de pe aceste hîrtii erau mai vechi — 1982, 1983, 1984 — deci banii fuseseră făcuți cu mult timp în urmă. Oare cît valora Saracone acum? Reverifică partea de sus a paginii: adresa de pe pagină nu era adresa de acasă ca în cazul conturilor mai noi, ci era o adresă din centru pe numele titularului contului, Saracone Investments, Inc.

Mary se gîndi o clipă, recitind adresa biroului. De ce nu putuse găsi această adresă cînd o căutase mai devreme pe Internet? Poate că numărul de telefon nu era listat. Dar ce fel de companie de investiții nu-și listează numărul de telefon? Nu era vreme de căutat răspunsuri acum. Înșfăcă foaia, o împături și o bagă în poșetă. Rapoartele unui om incredibil de bogat fără nici o sursă evidentă de venit. Care era treaba? Droguri? Spălare de bani? Mafia? Și care era legătura cu Amadeo, dacă exista una?

Închise sertarul și era pe punctul de a pleca cînd privirea îi căzu pe fotografiile de pe birou. Toate reprezentau un Giovanni Saracone afișînd zîmbetul de care pomenise doamna Nyquist, stînd mîndru și bronzat pe punte, purtînd băști albe de marinar. Vasele erau din ce în ce mai mari pe măsură ce Saracone îmbătrînea. Pe capătul celui mai mare dintre vase — Mary nu știa dacă se numea provă sau pupă — scria *Bella Melania*. Existau poze cu Saracone și Melania pe vas, cu Saracone, Justin și chiar cu un Chico ars de soare ținînd

undițe în mîini. Mary privi peste birou și pe peretele opus era atîrnat un pește uriaș cu un cioc ascuțit. Sau bot, cum s-o fi chemînd. Un pește-spadă, un ton... Era un pește.

Și Saracone pescuia? De ce nu se gîndise la asta mai devreme? Aflase de la doamna Nyquist că Saracone era din Philly. Dacă el și Amadeo fuseseră amîndoi pescari? Nu era imposibil, și de fapt, fotografiile sugerau că era foarte probabil. Dar atunci de ce nu știuse Saracone să lege un nod marinăresc? Mary nu avea timp să se gîndească acum la asta.

Se grăbi spre sertar chiar cînd auzi un alt zgomot dinspre ușă, din living. În curînd familia Saracone și toți oaspeții lor aveau să se întoarcă și ea trebuia să plece? Oare chiar trebuia? Mary se opri cu mîna pe clanța ușii. Oaspeții de la prînz vor trebui să fie oamenii care îl cunoscuseră cel mai bine pe Saracone, poate chiar prieteni cu care mergea la pescuit sau alți oameni cu care navigase. Poate că îl știau chiar și pe Amadeo. Putea să riște să fie recunoscută? De partea cealaltă a ușii se vorbea. Nu mai putea rămîne. O deschise. Dincolo, așteptînd-o, erau trei floriști, doi tipi de la firma de catering și un tip solid cu un teanc de fețe de masă din in alb.

Ups!

— Da?

Tipul solid vorbi primul:

— Șeful ne-a spus că tu ești organizatoarea înmormîntării și că pe tine trebuie să te întrebăm unde să așezăm mesele.

Tînărul de la firma de catering de lîngă el adăugă:

— Și am rămas fără ulei. Știi cumva unde este cea mai apropiată piață?

— Sînt destui crini în sufragerie? întrebă un alt ajutor de florist, cărînd un al nu-știu-cîtelea vas plin.

Mary așteptă o clipă, apoi începu să direcționeze activitatea, răspunzîndu-le la întrebări conform rolului și improvizînd cînd ajunse la partea cu uleiul. Dar în tot acest timp, se gîndea dacă ar trebui să rămînă. Putea

să riste? Apoi găsi rezolvarea problemei, răspunsul venind într-o clipă. Urmări mirosurile de paște și cacciatore de pui până în bucătărie unde furnizorii de alimente alergau în toate părțile și camerista se chinuia să păstreze locul curat, ștergînd mesele de granit negru și de culoarea bronzului pînă cînd străluceau.

Mary merse drept spre ea, își petrec un braț pe după umerii ei și spuse *sotto voce*:

— Avem o problemă.

— Ce?

Camerista își ridică privirea, punînd deoparte mica ei cîrpă de șters.

— Mi-am uitat lista de invitați.

— Lista de invitați?

Camerista părea din nou confuză și Mary păstră un ton nonșalant, nonșalant, nonșalant.

— Melania mi-a dat o listă de oaspeți, bineînțeles, ca să fie sigură că numai cei mai buni prieteni ai lui Giovanni vor putea intra.

— Giovanni nu ai prieteni. El mai rău ca Chico. *Okay.*

— Melania era de altă părere și după acest articol din ziar, sînt sigură că l-ai văzut, oameni care n-ar trebui ar putea încerca să intre. Poate chiar reporteri.

Mary se aplecă mai aproape în timp ce un bucătar în jachetă albă săgetă pe lîngă ele cu un munte de cocktailuri de creveți pe gheață zdrobită.

— Trebuie să-ți spun eu cît de exclusivistă e familia Saracone? N-aș vrea să fiu răspunzătoare pentru intrarea unui reporter, tu ai vrea?

— Nu, nu.

Fruntea scurtă a cameristei se încreți sub pălărioara albă.

— Deci ce facem?

— Fă-mi rost de o copie a listei de invitați și o să o verific pe măsură ce sosesc oaspeții.

— Nu am list'. Nu mi-a dat!

— Okay, atunci hai să facem o listă nouă.

Mary înșfăcă un carnețel roz de-al Melaniei de pe masă și îl puse în fața cameristei.

— Scrie toți prietenii lui Giovanni, mai ales cei de la pescuit și cei de pe vas. Dar nu-i uita nici pe cei cu care făcea afaceri. Toți prietenii lui. Oricine crezi că va fi aici ca să-i aducă un omagiu.

— Okay, okay, bun.

Camerista deschise un sertar și căută un creion și Mary o privi cum scrie primele cîteva nume.

— Aștia sînt de la pescuit?

— Da, da, aștia. Și mai mulți, știu.

Iuuhuu!

— Ah, și încă ceva, adăugă Mary în timp ce camerista scria. Să fie ăsta micul nostru secret. Nu vreau să afle cineva că am pierdut lista. Chico trebuia să se asigure că o am și nu i-ar plăcea să afle că am pierdut-o.

— Okay, okay.

— De fapt, nu spune nimănui că am fost aici măcar. I-am spus lui Chico că urma să rezolv toate astea prin telefon. Nu vrem să se supere Chico pe noi, nu?

— Nu, nu, nu, spuse camerista, scuturînd din cap în timp ce scria.

Mary înălță o rugă tăcută sfîntului patron al Cadillacurilor Escalade.

TREIZECI ȘI PATRU

Mary privi linia strălucitoare a orizontului orașului ei natal din sala de conferințe a firmei de avocatură Shane & Baker. În acea după amiază revenise la slujba ei de zi cu zi, părăsind casa Saracone înainte ca familia sau oaspeții, inclusiv Chico, să sosească. Lista rozelor prietenilor lui Saracone îi ardea în poșetă, dar nu putea face nimic în această privință încă, deși nu rezistase tentației de a-i lăsa încă un mesaj Keishei. Asistenta nu o sunase, așa că Mary habar nu avea dacă fusese sau nu la înmormîntare. Camerista lui Saracone nu o inclusese pe lista de oaspeți. Mary alungă această problemă din minte și se concentră pe apărarea depoziției lui Jeff Eisen.

Acuzarea în cazul *Schimmel vs. Eisen*, Marc Shimmel era reprezentată de Joe Baker însuși, care ședea de partea cealaltă a mesei lucioase de conferințe. Era un avocat în vîrstă de aproximativ patruzeci de ani într-un costum cenușiu, elegant, cu cravată de un galben strălucitor și mustață maronie cu capatele ceruite arcuite ca ghidonul de bicicletă. Lui Mary îi plăceau mustățile, dar ceara era pentru mese și era Ceva Extrem de în Neregulă cu orice bărbat care afișa un aspect de secol optsprezece în mileniul doi. Îi plăcea mai mult stenograful cu picioarele pe pămînt, un bărbat compact, pe nume Jim care purta o cravată înflorată de bumbac și avea o expresie onestă. Acesta își luase locul, cum era de așteptat, în capul mesei, cu mașina de stenografiat într-o parte.

Mary se cuibărise umăr la umăr căptușit cu Jeff Eisen, care purta o cămașă albă cu gulerul descheiat și un costum din lînă de culoarea bronzului care duhnea a fum de țigară. Fuma din nou mulțumită lui Mary și pufăise două Winston în fața clădirii înainte de depoziție. Se simțise vinovată cînd refuzase să i se alăture, spunîndu-i că revenise la plasturele antinicotină, dar această recădere în păcat o făcea să se simtă

ca Maria Magdalena pe medicamente antinicotină. Eisen se calmase în cele din urmă și fusese o zi de întrebări-și-răspunsuri — pînă acum, cînd acuzantul, Marc Schimmel, deschise pe neanunțate ușa și intră în sala de conferințe.

Capul aranjat cu spumă al lui Eisen se roti către Mary.

— Mi-ai spus că nu va fi aici. Nu are voie aici!

Mary îl atinse pe Eisen ca să-l facă să tacă și se adresă lui Baker.

— Joe, parcă ziceai că clientul tău nu va lua parte la depoziția domnului Eisen astăzi.

Baker ridică palmele, nedumerit.

— Nu știam că...

— Pînă la urmă m-am hotărît să vin, îl întrerupse Schimmel, înconjurînd masa lustruită de conferințe și luînd loc lîngă avocatul lui. Era un bărbat solid, de înălțime medie, cu păr scurt, castaniu. Clipea prea des din cauza lentilelor de contact cu nuanțe albastre și era puternic bronzat de la călătoriile de plăcere în Caraibe. Îl fixă pe Eisen peste masă, ochii lui de un albastru artificial constrastînd cu pielea bronzată.

— Am dreptul să fiu aici. Eu sînt partea care acuză.

— E depoziția *mea*, spuse Eisen.

— E *procesul* meu, replică Shimmel, și Mary se ridică pe jumătate.

— Ajunge, domnule Schimmel, spuse ea, din poziția pe jumătate ghemuită pe care avocații o învățau devreme.

Era ghemuirea aproape-m-am-cărat-de-aici folosită pentru ieșiri insultătoare, bătăi cu pumnii și situații în care se termina cafeaua. Singurul motiv pentru care coapsele lui Mary erau cît de cît lucrate era această manevră, pentru executarea căreia era necesară o diplomă în drept.

— Sînteți una din părți, deci aveți dreptul de a vă afla aici, dar nu aveți dreptul de a abuza de clientul meu. Dacă se mai întîmplă voi pune capăt acestei întîlniri.

— Mdeah, pupă-mă în fund, Marc, adăugă Eisen.

— Ia stai o clipă! strigă Baker, luînd poziția aproape-m-am-cărat-de-aici.

— Clientul tău a început, spuse Mary și dură cinci minute să-i trimită pe fiecare în colțurile lor imaginare și să calmeze lucrurile.

Baker continuă cu întrebările:

— Acum, domnule Eisen, începînd cu ianuarie anul acesta, cîte fotolii a comandat acuzarea, domnul Schimmel, pentru E & S Furnishings?

— Nu-mi amintesc, răspunse Eisen, fierbînd la foc mic.

Stenograful dactilografie în tăcere pe tastele negre ale mașinii și Mary îi mulțumi lui Dumnezeu că transcrierile nu înregistrau și bolborositul testosteronului.

— Puteți consulta proba 62 pentru a vă reînnoi răspunsul, zise Baker.

Imediat, Mary frunzări prin teancul din fața ei și-i arătă lui Eisen proba 62, care era un formular de comandă. Baker își drese vocea.

— Acum, cîte fotolii a comandat reclamantul în ianuarie?

— Depinde de ce fel de fotolii vorbiți.

Eisen împinse formularul de-o parte ca pe resturile reci ale unei mese.

— Întrebarea nu este destul de clar formulată.

Bun băiat. Mary își instruise clientul să nu răspundă la întrebări generale, dar nu-și făcea iluzii că Eisen îi urma indicațiile. Vroia doar să facă probleme și îi plăcea asta la un client.

— Ce fel de fotolii vindeți la E & S Furnishings? întrebă Baker.

— Vindem Broughley Lady Executive, Power Glide, Merrie Olde Englan, Long-Leg, Massage-Me, Big Boy și, cele mai bune din serie, Comfort Regent Recliner, le turui Eisen fără să se uite pe foaie.

— Deci, ce-ar fi să-mi spuneți cîte bucăți din fiecare au fost comandate în ianuarie anul trecut? Din nou, puteți consulta proba.

— Nu am nevoie de probă, cunosc inventarul.

Eisen își încrucișă brațele.

— În ianuarie, anul trecut, Marc a comandat trei Lady Executive, Power Glide, Merrie Olde England, Long-Leg, Big Boy și Comfort Regent. Și a comandat optsprezece Massage-Me pentru că prietenei lui îi plăcea să i-o tragă pe el.

— Jeff, te rog, spuse Mary, dar clientul ei era prea furios ca s-o audă.

— Du-te naibii! strigă Schimmel ca răspuns, înroșindu-se sub bronzul său. Am comandat optsprezece pentru că *zburau* din magazin la Crăciun. Dizolvă tensiunea, reduc durerea și revitalizează întregul corp! Nu cunoști linia de produse! N-ai cunoscut-o niciodată!

— Marc, te rog! spuse Baker, dar și clientul lui era prea furios ca să-l audă.

— Pe cine ai impresia că păcălești, Schim?

Eisen se aplecase peste masă, cu Mary agățată de brațul lui ca un pui de maimuță.

— Vorbești cu mine, fostul tău partener, fostul tău *coleg de cameră!* Îți amintești primul an de facultate? Speakman e naspa, îți amintești? O să mă minți în față?

— Fotoliile Massage-Me au sistemul Lovin' Touch!

Shimmel se aplecase la rîndul lui și acum foștii parteneri urlau nas în nas. Și, în capul mesei, reporterul tribunalului bătea în taste, înregistrînd totul, cu excepția nasurilor. Schimmel se lansase într-o frenezie a fotoliilor.

— Lovin' Touch este o adevărată inovație în ceea ce privește confortul fotoliilor! Precizia se reglează prin telecomandă! Oferă un masaj adevărat, profesional în propria casă!

— Scutește-mă! mugi Eisen. Ai făcut compania noastră să plătească pentru *vibratorul* iubitei tale!

— Jeff, te rog, încetează! strigă Mary și chiar atunci scandalul fu întrerupt de soneria unui mobil.

Tăcerea căzu ca o bombă și înghețară cu toții la locurile lor, apoi mîinile bărbaților zburară instantaneu către tocurile de la centură. Dar Mary îl recunoscuse.

Era *telefonul* ei. Se aplecă sub masă după poșetă în timp ce cearta se relua.

— Și atunci cum se face că s-au vîndut, Jeff? țipă Schimmel. Pînă la ultimul Massage-Me! Toate! Dovada e în profit!

— Asta a fost în ianuarie! Dar în februarie? S-au vîndut zece! Și în martie? Șapte!

Mary își găsi telefonul și-l deschise. Strigătele zburau pe deasupra capului.

— Nu-i vina mea că economia s-a dus naibii!

— Domnilor, vă rog!

Era Baker.

— Încetați chiar acum! Asta nu folosește nimănui!

— În aprilie, Marc, am avut o amărîtă de vînzare! Un amărît de fotoliu!

Dumnezeule! sub masă, Mary primise un mesaj. Pe ecran scria:

vino la 5. intersecția dintre 18 și Walnut. keisha.

— Ți-am spus, e vorba de economie, prostule! Toată lumea a avut de suferit în aprilie. Era război! Nu citești ziarele?

— Atunci de ce ai mai comandat fotoliile Massage Me? Nu se duceau nicăieri., nu le puteam da pe gratis! Dar tu ai comandat de două ori, de trei ori mai multe decît în mod normal! Nu mă minți, Marc, te cunosc! Le-ai comandat pentru ca iubita ta să poată să-și dubleze cota și să cîștige excursia aia în Tortola!

— De unde îți iei informațiile? Urăște Tortola!

Sub masă, Mary trebui să recitească mesajul ca să fie sigură că îl vede cu adevărat. Keisha vroia să se întîlnească cu ea. De ce? trebuia să fie în legătură cu familia Saracone. Căută un mic plic electronic pe ecran, dar nu exista niciunul. Nu avea mesaje vocale. Oricum nu le-ar fi putut asculta cu toate strigătele alea.

— Ar trebui să-ți fie rușine! Soția și copiii tăi nici măcar n-au *văzut* Tortola! Dacă au noroc îi trimiteai în

Ventnor! Nici măcar nu petreceai timp cu ei, ca Jake! Nici măcar sfîrșiturile de săptămînă!

— N-ai decît să petreci *tu* un sfîrșit de săptămînă cu soacră-mea! Îți doresc asta măcar o dată! Să vedem ce părere o să ai *tu*, domnul Căsnicie Perfectă! Și ce a fost cu secretara aia, de la înmatriculare?

— Domnilor! Marc, te rog! Stai jos! Vreau ca asta să fie înregistrat. Mary? Unde-i Mary?

Aici, jos. Mary nu era încă pregătită să iasă. Încă nu se luaseră la bătaie și avea nevoie de un minut singură ca să se gîndească. Se ghemui sub masă cu telefonul. Keisha vroia să se întîlnească cu ea la ora cinci? Cum avea să ajungă la timp? Se uită la ceas. 4:35. Depoziția avea să țină măcar pînă la șase, chiar mai mult, în ritmul ăsta. Și colac peste pupăză, intersecția dintre 18 și Walnut era la zece cvartale distanță.

— Niciodată n-am spus că am o căsnicie perfectă! Și Courtney n-a însemnat nimic pentru mine! Cel puțin nu mi-am părăsit nevasta și copiii pentru ea! Spre deosebire de tine, eu am ceva *autocontrol*!

— Oh, te rog! Pur și simplu nu ai avut curaj să pleci! Ai fost nefericit ani de zile, dar e mai ușor să rămîi! E simplu! Doar te acomodezi! Habar nu ai ce e dragostea adevărată!

— Nu-mi da mie lecții despre dragoste, Marc! Dragostea înseamnă să rămîi alături de cineva în orice situație! La bine și la rău! Tu ai lăsat-o pe Linda cînd lucrurile au devenit dificile! La fel cum m-ai lăsat și pe mine!

— Mary? Mary! spuse Baker și în clipa următoare fața lui mustăcioasă apăru sub masă, unde ea era în patru labe cu mobilul.

Ochii lui se îngustară de furie profesională.

— Mary! Închide telefonul și vorbește cu clientul tău! Și-a pierdut controlul!

— Sștt! spuse Mary, făcîndu-i semn să tacă cu un arătător la buze și ambii avocați tăcură o clipă.

— Nu eu te-am abandonat, Jeff! Tu m-ai abandonat pe mine! Tu ești cel care vrea să pună capăt parteneriatului! Tu mi-ai trimis mie scrisoarea de separare!

— Numai pentru că nu erai niciodată în preajmă! Nu dădeai deloc dovadă de interes! Eu te căram! Tu erai mereu ocupat cu ea și cu excursiile ei în Tortola! Ce, nu poate muierea aia să stea acasă o dată?

— E Tortuga!

— Tot aia. Oricum, credeam că e Tobago. Ai spus Tobago.

— Oh, da.

O pauză. Nivelul decibelilor scăzu deasupra mesei.

— Ai dreptate. Chiar e Tobago.

Un rîs stînjenit veni dinspre colțul reclamantului, urmat de unul din colțul pîrîtului.

— Dacă nu e Jersey, m-am pierdut.

— Și eu.

Rîseră amîndoi, din nou.

Vaaaaai! Mary ieși de sub masă, strecură mobilul înapoi în poșetă și își îndreptă spatele în partea ei, în același timp cu Baker, care își îndrepta spatele în partea lui.

— Joe, spuse ea, te gîndești la ce mă gîndesc și eu?

— Da, răspunse acesta și mustața lui tresări într-un fel care sugera un zîmbet. Neoficial, îi spuse stenografului, care își ridică mîinile de pe taste.

Mary își lăsă ușor mîna pe umărul lui Eisen.

— Jeff, cred că această căsnicie poate fi salvată. De ce să nu punem capăt acestei întîlniri, iar eu și Joe să ne retragem o vreme? Cred că tu și Marc ar trebui să luați cina împreună să vedeți dacă nu puteți să lămuriți afacerea asta. Du-te la restaurantul acela franțuzesc unde m-ai dus pe mine. Fumează pînă nu mai poți.

— Poate, spuse Eisen nesigur și în partea cealaltă de masă Joe încuviință către clientul lui.

— Sînt de acord. E o idee bună. Voi doi puteți rezolva asta și fără noi. Dacă nu, putem continua oricînd această întîlnire. Tu ești reclamantul, tu hotărăști.

Schimmel se încruntă atît de adînc că fisurile care apărură pe fruntea lui bronzată erau precum crăpăturile din lutul uscat. Nu era sigur, dar era era. Trebuia să ajungă la intersecția dintre 18 și Walnut. Zece cvartale în zece minute. Keisha putea avea necazuri.

— Marc, spuse ea, vorbind peste masă, tu ești cel care a venit la depoziție cînd de fapt nu intenționai. Cred că ai făcut-o pentru că erai supărat. Așa că ieșiți în oraș și urlați unul la altul. Să treceți peste faza asta. Chiar și un avocat știe că pacea e mai bună ca războiul atîta timp cît nu devine un obicei.

Marc se uită la Eisen. Joe se uită la Mary. Mary se uită la ceas. 4:49. Trebuia să plece. Zece cvartale în zece minute la oră de vîrf.

În clipa următoare Schimmel zîmbi și spuse:

— Deci. Te-ai *apucat* iar de fumat, Jeff?

Mary își înșfăcă probele și fugi.

TREIZECI ȘI CINCI

Mary dădu buzna în aerul umed de afară cu poșeta smuncindu-i-se din umăr. Servieta îi trăgea brațul în jos: o pregătise pentru o depoziție, nu pentru un sprint. Se lansă în mulțimea de oră de vîrf, oameni de afaceri, funcționari și stundenți îndreptîndu-se către trenuri, autobuze și metrouri. Mersese cu mulțimea cînd coborîse cu liftul, acum înota împotriva curentului. Și tot nu știa să înoate.

— Scuzați-mă! Scuzați-mă, vă rog! spuse ea, despicînd mulțimea cu umărul marea de cravate lărgite, serviete, laptopuri, rucsace, cămăși umede, rochii de mătase transpirate și o Samsonite pe roți de care se împiedică.

Se uită la ceas din fugă. 5:10.

— Scuzați-mă, vă rog! spuse ea, grăbindu-se către Chestnut Street.

Ajunse la intersecția dintre 15 și Chestnut chiar cînd semaforul se făcu roșu și călcă pe carosabil oricum. Un autobuz se îndreptă direct sprea ea și ea sări înapoi pe trotuar, aproape măturată la pămînt de un poster cu J.Lo sub duș. 5:16. Întîrziase 15 minute. *O va* aștepta Keisha? Putea s-o aștepte? Semaforul rămase roșu atîta timp că părea că o făcea intenționat. Atît de multe autobuze vîjîiau pe stradă că Mary nu se putea strecura printre ele. Aștepta la colț, transpirînd în jacheta ei bleumarin, inhalînd gaze de eșapament, fum de țigară și urme de parfum Shalimar. Era nevoie de o întreagă zi de lucru ca să omori parfumul acela. *Du-te!* O luă din loc la următoarea breșă în trafic, sprintînd pe carosabil în ciuda semaforului și lovindu-se de un zid de oameni de partea cealaltă.

— Scuzați-mă! Îmi dați voie? spunea în continuu, croindu-și drum prin mulțime.

5:23. Grăbește-te!

Mary își făcu drum îmbrîncindu-se pînă la curbă și țîșni înainte, continuînd să înainteze împotriva

curentului, lovindu-și servieta de un taxi care mergea în direcția opusă pe o stradă 15 mereu aglomerată. O ridică la repezeală, traversă în fugă Sansom, apoi se îndreptă spre mulțimile de pe Walnut. Încă un cvartal în direcția aia și apoi cîteva spre centru. Puteai parcurge întregul district de afaceri din Philly în jumătate de oră. Mary încerca să zboare prin el. Mulțimea era zgomotoasă, vorbind și rîzînd, mulți pălăvrăgind la telefoanele mobile în timp ce se grăbeau pe lîngă ea. Aerul era saturat de zgomot, zăpușeală și fum și undeva Mary își auzi telefonul sunînd. Se întinse după poșetă, își înșfăcă mobilul și îl deschise.

ajută-mă! keisha.

Mary simți că-i sare inima din piept. Keisha era în pericol. Du-te, du-te, du-te! Se avîntă prin mulțime, împingînd oamenii din calea ei cu umerii. Gîndurile îi accelerau pașii. De ce nu sunase Keisha la poliție? Lui Mary nu-i venea în minte nici un motiv, dar nu avea de gînd să riște. Goni spre colțul cu Walnut Street, deschise telefonul și formă numărul de la urgențe. Dispecerul răspunse și Mary strigă:

— Ajutor, vă rog! o femeie e atacată la intersecția dintre 18 și Walnut!

— 18 și Walnut?

Vocea femeii rămase calmă și uniformă.

— Atacatorul are un pistol?

— Nu știu! Nu sînt martor ocular!

Mary gîfîia, abia reușind să respire.

— Tocmai mi-a dat mesaj pe mobil! E posibil să nu poată vorbi!

— De unde știți că e atacată?

— Mi-a spus în mesaj că are nevoie de ajutor. Trimiteți o mașină de poliție! Chiar acum mă îndrept într-acolo!

— Sînteți în mașină?

— Nu, alerg. Vă rog!

— 18 și Walnut, acolo e piața Rittenhouse. De unde știți unde se află? întreba dispecera, dar întrebarea se pierdu cînd Mary se lovi de un om de afaceri.

— Ai grijă! strigă acesta. Închide și mergi normal!

— Trebuia să mă întîlnesc cu ea acolo, la colț, la ora cinci! Cred că cineva a ajuns acolo înaintea mea pentru că am întîrziat! Întrebați-l pe detectivul Gomez de la Omucideri! El știe toată povestea!

Mary se folosea de numele lui numai ca să cîștige niște credibilitate. Știa că cele două departamente nu puteau fi mai separate decît erau, dar era vreme pentru trimiteri.

— Okay, rămîi la telefon. Poți rămîne la telefon?

— Sigur, rămîn. Mulțumesc! Vă rog, grăbiți-vă! Trimiteți o mașină!

Mary sprintă pe lîngă Burberry's, înconjură un tomberon care dădea pe dinafară în fața la McDonald's și sări peste un ambalaj zdrobit de Big Mac, împrăștiind un trio de porumbei. Era la doar două cvartale distanță. *Du-te, du-te, du-te!*

— Trimiteți o mașină?

— Încerc să localizez una în apropierea pieței. De obicei există una. E oră de vîrf. Unde sînteți acum?

— Sînt *acolo*!

Mary se goni pe Walnut și în cele din urmă intră pe 18 cu mobilul în mînă. Se opri cînd ajunse în intersecție, care era o îmbulzeală de oameni de afaceri. Autobuze, mașini și taxiuri blocau strada. Keisha nu se vedea nicăieri. Era cea mai aglomerată perioadă a zilei în cea mai aglomerată parte a orașului. Probabil de asta voise Keisha ca întîlnirea să fie aici. Aici se simțea în siguranță, cu atîția oameni în jur. Mary privi sălbatic în toate părțile, gîfîind.

— Sînt în piață, dar nu o văd!

— O mașină e pe drum. Am găsit una trei cvartale spre sud.

— Vă rog, grăbiți-vă! Grăbiți-vă! Doamne, unde e?

Mary vedea pe toată lumea, mai puțin pe Keisha. Secretare, oameni de afaceri, studenți, mămici, copii, chiar și pudeli se înghesuiau în piață.

— Nu o văd!

— Rămîneți calmă și continuați să o căutați.

— Okay, okay, spuse Mary cu voce nesigură din cauza panicii și a efortului.

Keisha nu se afla în acest colț, dacă se aflase acolo vreodată. O luă din loc cînd semaforul se făcu verde, alergînd în jurul pieței, depășind un alergător adevărat în șort de atletism. O căută pe Keisha prin mulțime, dar nu o văzu. Oricine ar fi vrut să-i facă rău Keishei trebuia să o îndepărteze de toți acești martori. Să-i înfigă un pistol în coaste și să o amenințe ca să nu țipe. Unde ar fi dus-o? La o mașină? În nici un caz. Nu avea unde parca în apropierea pieței. Și dacă parca ilegal, o mașină de poliție ar fi fost pe urmele lui mai repede decît dacă ar fi omorît pe cineva. Așa că cel mai probabil o ducea pe Keisha undeva departe de mulțime, la o mașină care îi aștepta. Chiar acum.

Mary mări pasul, respirația devenindu-i o serie de izbucniri neregulate. Brațul o durea de la cărătul servietei și al poșetei. Se uită frenetic în jur după Keisha. Trecătorii se uitau la ea de parcă își ieșise din minți. În clipa următoare auzi în depărtare sirena mașinii de poliție. Cavaleria!

— E sirena mașinii de poliție? întrebă în telefon.

— Așa ar trebui. Mașina e pe Spruce, se îndreaptă spre tine. Prietena ta ți-a mai dat vreun mesaj?

— Nu.

Mary alergă și mai repede.

— Sînteți sigură că e pe bune? Vin personal după tine dacă nu e.

— Jur!

Mary o luă la stînga pe partea de vest a pieței, gîndind din nou. La vest și la sud erau zone rezidențiale, cu trafic mai puțin aglomerat decît districtul de afaceri. Și aveau locuri de parcare, visul oricărui infractor.

Gîndul îi dădu un al doilea avînt lui Mary și viră la colț la viteză maximă. În jurul pieței se aliniau restaurante ostentative, cea mai aglomerată ramură a Free Library, cabinete de terapeuți și birouri de chirurgi plasticieni și o galerie elegantă de artă.

Gîndește! Și răspunsul răsări în mintea lui Mary. În ce loc din oraș nu mergea nimeni niciodată? *Într-o biserică!* Biserica Sfintei Treimi se afla chiar în piață! Se răsuci pe călcîie și o luă înapoi. Sirena poliției suna mai aproape acum. Ajutoarele erau pe drum! Traversă strada ca un fulger, printre taxiuri și sprintă către biserică, un edificiu enorm din gresie cu un turn ca de castel, în colțul de nord-vest al pieței. Goni către porțile ei roșii.

— Keisha! Keisha! strigă Mary în timp ce urca în fugă treptele bisericii și smunci de mînerele din fier.

Era încuiată! Biserica era închisă! Sirenele de poliție urlau mai aproape. Erau aproape aici. Mary privi frenetic în jur. Hotelul Rittenhouse se găsea lîngă biserică și mașinile treceau în ambele direcții prin intrarea lui circulară. Apoi observă o alee îngustă din beton ascunsă între hotel și biserică. Intrarea era acoperită de o poartă din fier, vopsită în maro, dar era deschisă.

— Keisha! țipă Mary.

Fugi spre alee și se prinse de porțile de fier ca să-și reducă inerția, pătîndu-și mîna de vopsea ruginie. Un lacăt și un lanț atîrnau inutile pe lîngă poartă, care fusese lăsată deschisă. Un camion alb era parcat în aleea îngustă și lîngă el era întuneric, acolo unde hotelul bloca cu totul soarele. La jumătatea aleii se afla un vitraliu al sfîntului Paul cu palmele deschise implorator. Mary privi dedesubtul lui, în umbra dintre camion și zid.

— Nu! strigă ea.

Keisha, într-un tricou întunecat și blugi, se prăbușise în poziție șezîndă. Dincolo de ea se vedea silueta unui bărbat alergînd spre capătul aleii și spre ușa laterală a bisericii. Bărbatul era mare și solid. Chico.

— STAI! țipă Mary, dar Chico fugi pe ușă.

Vroia să fugă după el, dar trebuia să vadă de Keisha. Aruncă servieta și poșeta și zbură spre femeia prăbușită, aruncîndu-se pe beton. Keisha zăcea sprijinită de zidul de piatră, cu capul căzut în piept ca al unei păpuși stricate și picioarele îndoite lîngă niște cutii de vopsea. Avea ochii închiși și buzele abia i se mișcau, dar părea că încerca să vorbească. Apoi Mary o privi din nou, îngrozită. Tricoul Keishei nu era întunecat, era plin de sînge. Gîtul îi era scăldat în sînge care bolborosea ca o viitură oribilă de sub bărbie. Tocmai îi fusese tăiată beregata.

— AJUTOR! țipă Mary cît o țineau plămînii.

Se lupta cu panica îndeajuns cît să poată ridica mobilul și să înceapă să vorbească.

TREIZECI ȘI ȘASE

Un televizor urcat într-un colț difuza emisiunea *Access Hollywood* și luminile fluorescente străluceau puternic deasupra capului, ascunse de panouri încastrate în tavanul din plăci albe. Numere vechi din *Cosmo*, *Time* și *Car & Driver* zăceau într-o evantai lucios pe o măsuță joasă de lemn și în colț se găsea un dulap din melamină pe care se afla un filtru de cafea. Un ibric cu miner potocaliu ardea pe plită, umplînd sala cu mirosul cafelei decofeinizate vechi. Mica sală de așteptare, rezervată pentru familiile pacienților din sala de operații fusese vopsită într-un albastru presupus liniștitor și decorată cu peisaje aeriene în culori ușor de trecut cu vederea. Scaunele albastre, tapițate erau goale, cu excepția celui al lui Mary care se afla oarecum în stare de șoc.

Rugăciune.

Cămașa albă de mătase și costumul bleumarin ale lui Mary erau pătate de sînge uscat, care se întărea pe lîna ușoară. Reușise să spele aproape tot de pe mîini, dar liniile subțiri și întunecare îi evidențiau rețeaua de încrețituri din palme. Avea de gînd să se mai spele o dată, dar Keisha fusese dusă în sala de operații cu jumătate de oră în urmă și Mary nu vroia să fie în baie cînd ceilalți, în special Bill, aveau să ajungă acolo.

Sfîntă Maria, Maică a Domnului, roagă-te pentru noi, păcătoșii, acum și în ceasul morții. Amin.

Cuvintele loviră în plin. Mary se rugă să nu fie acesta ceasul morții Keishei. Nu putea fi. Nu din cauza lui Saracone sau a lui Amadeo sau chiar a lui Frank. sau dintr-un alt motiv logic sau tangibil. Pur și simplu nu putea fi. Muriseră prea mulți oameni și trebuia să se termine. Keisha trebuia să trăiască. Mary își exprimă voia în singurul fel pe care îl știa. Începu rozariul de la capăt.

Bill sosi jumătate de oră mai tîrziu și se prăbuși într-un scaun în timp ce Mary îi povesti o versiune mai puțin nebunească a felului în care o găsese pe Keisha. Se afunda din ce în ce mai mult în propriile haine, ridicîndu-și gulerul jachetei de jeans ca pentru a se

apăra de un vînt de iarnă. Judy, cu fața o mască bine curățată de orice expresie de îngrijorare, sosi imediat după aceea și nu-și putu dezlipi privirea șocată de sîngele care se usca pe costumul lui Mary.

— Ești bine, copilă? o întrebă în șoaptă.

— Sînt în regulă. Keisha e încă în sala de operații. A pierdut mult sînge.

Pentru binele lui Bill, Mary nu adăugă detaliile despre carotida tăiată. Evident, Chico știuse ce să facă.

— Doctorii spun că se vor pronunța mai tîrziu.

— Doctorii de aici sînt foarte buni, îi spuse Judy lui Bill și acesta încuviință din cap.

Cînd sosiră detectivul Gomez și partenerul său, Bill ascultă într-o doară, din nou în timp ce Mary le povestea ce se întîmplase. Partenerul lui Gomez, Matt Wahlberg, un detectiv cu un păr blond-cenușiu, în vîrstă de aproximativ patruzeci și cinci de ani, era pe atît de înalt pe cît era Gomez de solid. Ochii lui albaștrii păreau scufundați într-o față sfîșiată pe care Mary o înțelese cînd îi văzu ceasul de participant la triatlon. Irațional aranjat, purta o jachetă ușoară de un maro gălbui și pantaloni kaki și se sprijinea de spătarul scaunului, picior peste picior și cu brațele încrucișate, în timp ce Mary se aplecă spre Gomez.

— Vă spun că era Chico, zise Mary, terminînd de povestit. A lăsat-o mai mult moartă decît vie pe alee. Trebuie să fi fugit prin biserică.

— I-ai văzut fața?

Gomez o privi drept în ochi și ei i se uscă gura.

— Dacă aș spune că da, l-ați aresta?

Mary era foarte tentată să mintă.

— L-am interoga.

— Nu-l interogați oricum? Adică, cîți oameni trebuie să omoare? L-a omorît pe Frank și acum a încercat s-o omoare pe Keisha!

— Cu alte cuvinte, nu i-ai văzut fața.

Chiar și detectivul Gomez părea că regretă. Se încruntase adînc și sprîncenele lui groase se curbaseră a nemulțumire.

— Nu, nu chiar. Dar l-am văzut. Spatele, umerii, *conturul*. Știu că el era. Măcar duceți-vă și interogați-l.

Whalberg fornăi.

— Un contur nu e o probă.

— Pe cine păcălești? interveni Judy. Cum se numește un profil rasial?

Mary vroia să revină la subiect.

— Nimeni din piața Rittenhouse nu a văzut-o pe Keisha cu Chico? Trebuie să fi fost o sută de martori. E posibil să fi mers cu el de la intersecția dintre 18 și Walnut până la biserică.

— Avem oameni în uniforme care mătură zona chiar acum. Dacă găsesc pe cineva care să-l poată identifica pe Chico o să-l cărăm pe sus în custodie.

— Domnule detectiv Gomez, știu că a fost el. E logic să fi fost el. Chico e un bărbat violent, mușchii lui Saracone și se afla acolo în noaptea în care i-am acuzat șeful de uciderea lui Amadeo.

Mary simți un junghi adînc de vinovăție. Dacă n-ar fi dat buzna în dormitorul lui Saracone în noaptea aceea, Keisha nu ar fi pe masa de operație acum.

— Dau o declarație sub jurămînt, fac orice e nevoie. Fac o plîngere oficială. M-a atacat. Vă rog, vă rog, vă rog, măcar ieșiți și interogați-l pe Chico.

Gomez se încruntă.

— Știi unde locuiește?

— Nu știu, dar bănuiesc că pe proprietatea lui Saracone.

— Dar Saracone abia a murit. Cînd ar trebui să fie înmormîntarea?

— Astăzi, în dimineața asta.

Mary nu adăugă că bîntuia ca organizatoare de înmormîntări. Gomez era deja destul de încruntat.

— Nu mă duc acolo în seara asta. Abia azi l-au îngropat.

Lîngă Gomez, Wahlberg dădea din cap aprobator.

— Și oricum, teoria ta că a fost Chico sau că ar avea legătură cu Saracone nu are sens. Ce motiv ar avea să o atace pe Keisha? Saracone a murit, deci care ar putea fi motivul?

— Sincer, nu sînt sigură.

Mary își storcea mintea.

— L-am acuzat pe Saracone de uciderea lui Amadeo și poate că Saracone i-a mărturisit Keishei. Sau a spus ceva despre asta. Ceva ce familia Saracone nu vrea să iasă la iveală.

— Și ce dacă Saracone a mărturisit că l-a omorît pe Brandolini? Amîndoi sînt morți. Ce ar putea ascunde?

— Nu știu, dar au o grămadă de bani și habar n-am cum i-au obținut. Poate ilegal. Droguri, spălare de bani, ce-o fi.

Mary se gîndi la investițiile din sertarele din biroul lui Saracone, dar nu-i putea spune asta lui Gomez.

— Poate ceva acțiuni și obligațiuni ale unor corporații. Ar putea fi orice. Și dacă Saracone vroia să cheme poliția și să mărturisească? Dacă soția sa sau fiul l-au omorit ca să-l împiedice s-o facă?

— Să-l *omoare*? De ce să-l omoare? Era deja pe patul de moarte.

Gomez se încruntă.

— De ce le-ar păsa? Și ce dacă ar fi fost cercetat pentru crimă?

Judy, care ascultase conversația, se uită la Gomez.

— Saracone nu a fost autopsiat și a fost îngropat azi. L-am putea exhuma...

— În nici un caz, nu pot ordona așa deca decît dacă avem dovezi tangibile de omucidere. Treaba asta o ia razna.

Gomez își mută greutatea în scaunul din plastic tare.

— Uite ce e, avem destule întrebări ca să luăm în considerare interogarea lui Chico. Dar nu în seara asta.

Wahlberg își privi dezaprobator partenerul.

— Dan. Cavuto e rezolvat. Dacă ne aruncăm cu capul înainte, ne mișcăm prea repede am putea pierde probe...

— Atunci considerați că asta nu are legătură cu Frank, îl întrerupse Mary. Cineva a încercat s-o ucidă pe Keisha și trebuie să-l prindeți pe atacator.

Nu pomeni că nu intra în competența Omuciderilor decît dacă Keisha murea.

— Puteți măcar să-l interogați. Ce vă costă?

Gomez îi aruncă o privire partenerului său.

— Putem verifica, nu, Wally? Fără legătură cu Cavuto? Ești de acord cu asta?

Mary presimți că ar trebui să-și țină gura, dar nu reuși.

— Verificați alibiul lui Chico. Pariez că nu are unul și dacă vreți să mă uit prin niște caziere, o să mă uit. Probabil că are cazier, meseria de criminal nu-i tocmai curată. Ați găsit cuțitul în alee sau în biserică?

— Nu. Tipii de la locul crimei încă îl caută.

— Deci nu l-a aruncat.

Mary știa de la Bennie și de pe Discovery Channel că asta era important.

— M-a văzut venind și nu i-a dat drumul. A riscat să fie prins cu el asupra lui, deci asta înseamnă că nu a vrut să-i găsiți amprentele. Cineva fără cazier l-ar fi aruncat.

Mary era impresionată de propria ei putere de deducție, dar Gomez îi tăie avîntul.

— Renunță cît ești pe val. Wally și cu mine o să mergem acasă la Saracone să verificăm.

— Dacă nu în seara asta atunci cînd?

— Cît de curînd posibil. O să urmăm procedura standard.

— Mulțumesc, mulțumesc!

Mary sări impusiv din scaun drept în brațele lui. Gomez era solid și mirosea minunat a sandvișuri cu friptură de vită.

Pe neașteptate, Bill, care rămăsese tăcut de-o parte, se ridică țeapăn pe picioarele lui lungi.

— Voi toți presupuneți că Keisha n-o să supraviețuiască operației. Eu cred că va supraviețui și ar fi drăguț să credeți și voi.

Mary simți un junghi și știa că și ceilalți, poate cu excepția lui Wahlberg, îl simțiseră.

— Nu presupunem așa ceva. Doar vorbim. Încercăm să rezolvăm asta.

Expresia lui Bill spuse *Păi, încetați*. Își mută privirea întunecată în altă parte.

Mai tîrziu, detectivii plecară, și Mary și Judy încercară să-l distragă pe Bill punîndu-i întrebări despre calculatoare la care el le răspundea absent. Toți trei se aflau în mijlocul unui curs despre Microsoft XP cînd chirurgul intră în sala de așteptare în papucii moi de hîrtie.

Și își scoase masca pentru a le da veștile.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Cînd ajunse acasă, Mary își lăsă servieta și geanta să cadă lîngă ușa de la intrare, ignoră facturile și restul corespondenței și urcă aproape mecanic scările, își aruncă pantofii, se dezbrăcă de costumul însîngerat, intră în cabina de duș și reglă temperatura. Apa fierbinte curse peste trupul ei și ea închise ochii și stătu sub jet lăsîndu-l să-i ude pielea și să-i relaxeze mușchii.

Mulțumescu-ți, Doamne!

Simți lacrimi de ușurare adunîndu-se sub pleoape. Keisha supraviețuise operației și se afla acum la terapie intensivă, dar nu își recăpătase cunoștința. Pierderea sîngelui o lăsase în comă și chirurgul nu era sigur cînd sau dacă se va reface. Nu puteau determina cît de tare îi afectase lipsa de oxigen creierul. Un Bill sumbru rămăsese la spital, spunînd că va dormi în sala de așteptare, dar ceruse ca Mary și Judy să plece și acestea plecară, oarecum împotriva voinței lor.

Mary își făcea griji că Keisha nu era în siguranță în spital. Că atunci cînd Chico avea să fie că nu o omorîse se va întoarce să-și termine treaba. Dar Bill promisese că va rămîne lîngă ea și Mary știa că așa va face. O iubea. Și spusese că o va suna pe mama Keishei așa că aceasta avea să sosească astăzi cu avionul. Avea să fie în siguranță cu atîția oameni în jur. Acum tot ce avea de făcut era să trăiască.

Un val de extenuare trecu peste Mary odată cu apa fierbinte. Își șamponă părul, simțind spuma moale alunecîndu-i pe umeri, dar era prea obosită ca să-și mai epileze picioarele. Măcar avea o scuză bună. Ieși din cabina de duș, se șterse cu prosopul și se strecură în bluza ei prea mare, apoi se băgă în pat. Nu putea înceta să se gîndească la Keisha și își dori să-și fi amintit de ea înainte să dea buzna în dormitorul lui Saracone în acea seară. Rămase întinsă în întuneric fără să poată adormi și nici nu-i trecu prin minte să întindă mîna după telecomandă.

Mary făcu la dreapta, apoi la stînga și ajunse de unde plecase, învîrtindu-se în cerc pentru a treia oară. Într-o zi luminoasă de joi, după o noapte în care dormise prost, pornise la drum în căutarea biroului lui Saracone din suburbii, chiar la ieșirea de pe autostrada Schuylkill.

PARCUL INDUSTRIAN LEIGHT VALLEY anunța panoul cu litere galbene și roșii, dar o dată ce intrai în parc totul arăta la fel. Grupuri de clădiri din cărămidă cu trei etaje erau organizate ca fagure corporațional și în jurul clădirilor se curba un rond de gazon des, mărginit de straturi de lalele plantate în dungi galbene și roșii, în mod evident culorile echipei locale. Un geniu malefic plantase panourile roșu cu galben cu numele diferitelor companii printre lalele, distrugînd pentru totdeauna orice șansă a unei fete din South Philly de a găsi Saracone Investments. Dar dacă Mary se prezentase neinvitată la o înmormîntare, un parc industrial trebuia să fie floare la ureche.

Strînse volanul în mîini și luă o altă curbă. În parcare nu erau decît cîteva mașini la această oră și nu văzu pe nimeni căruia să-i ceară indicații. O luă la stînga, găsi un alt strat de lalele și se uită după panou. Dearborn Computers. Mary începea să-și piardă simțul umorului. Atentatul la viața Keishei crescuze miza și se luptase toată noaptea să alunge imaginile cumplite ale unei femei căzută, sîngerînd lîngă zidul aleii. Sunase la spital din mașină și asistenta de la terapie intensivă îi spusese că Keisha nu se trezise și că Bill dormea în sala de așteptare. Conduse pînă la următorul grup de clădiri și următorul strat de lalele. Household Plastics. Inc.

Un Cadillac alb trecu pe lîngă ea și Mary îl urmă pînă la următorul compartiment al stupului, unde ambele mașini parcară, una lîngă alta. Bărbatul, în haine neprotocolare, ieși din mașină ducînd o servietă de culoarea bronzului, cu hands-free în ureche. Mary se încruntă. Treaba cu căștile începuse cu walkman-ul Sony și ei nu-i plăcea deloc. Îi făcu semn, ridicînd vocea ca să se facă auzită.

— Scuzați-mă, știți cumva unde se află Saracone Investments?

— N-am idee, răspunse bărbatul fără să încetinească pasul sau să mai adauge ceva și Mary mîrîi încetișor și ieși cu spatele din parcare.

Conduse în jurul stratului de lalele și după numai trei curbe greșite întrebă încă cinci persoane unde se afla Saracone Investments. Nici unul din ei nu avea habar. Devenea ciudat. După ce mai greși o curbă găsi un grădinar în salopetă galbenă, pe care scria Leigh Valley cu roșu și ea sări din mașină si îl acostă.

— La capăt, spuse el, indicîndu-i locul, și ea reveni la mașină și conduse într-acolo.

Apoi înțelese de ce nu îl văzuse mai devreme. Ultima clădire maronie avea un mic strat de lalele în fața celui mai mic panou dintre toate, pe care era un șir de nume de companii scrise cu litere mici: Rate Foods, Inc, The Steingard Foundation, Francanucci Insurance, Ltd., Juditha Corporation, Simmons Partners și Saracone Investments. Parcarea era goală desi celelalte se umpleau. De ce? Avea să vadă singură, găsise biroul lui Saracone. Mary simți o umbră de teamă, dar o alungă.

Ieși din mașină, cu jacheta lipidu-i-se dintr-o dată de spate. Purta costumul ei favorit, bej, fără trăsături deosebite, își legase părul la spate și purta ochelarii ca Justin să nu o recunoască din fotografia din ziar. Era un număr exagerat de măsuri de precauție, pentru că se îndoia că s-ar fi întors la muncă atît de curînd după moartea tatălui său, dar poate că îl putea vrăji pe receptioner ca să intre în biroul lui. Păși pe alee elegantă din dale de piatră, pe lîngă lalelele malefice, și ajunse la o ușă maronie, sperînd să nu fie încuiată. Trase de clanță și ușa se deschise într-un hol cu un panou de cutii poștale. Fiecare era etichetată: Rate Foods, Inc, The Steingard Foundation, Francanucci Insurance, Ltd., Juditha Corporation, Simmons Partners și Saracone Investments.

Nu! Căsuțe poștale? Bătuse atîta drum pînă aici ca să găsească niște cutii poștale? Se duse la cutia pentru Saracone Investments, care era din oțel inoxidabil la fel ca restul, si o găsi încuiată, cu o mică ferestruică în

partea de sus. Nu se vedea nici un plic prin fereastruță, deci probabil că era goală, scutind-o pe Mary de decizia de a o forța și salvînd sufletul ei nemuritor. Dar nu putea fi oprită acum. O fundătură!

Lovi frustrată cutia poștală. Nu-i venea să creadă că o cutie poștală goală era tot Saracone Investments. Unde lucra Justin, și Giovanni înaintea lui? Lucrau măcar? Mai văzuse așa ceva doar o singură dată. La Grunt & Chaser, vechia ei firmă de avocatură, cunoscuse un client al cărui tată făcuse bani la bursa de valori în anii '50. Copii și nepoții își petreceau viața investind și reinvestind banii aceia, dar nu avuseseră niciodată slujbe în adevăratul sens al cuvîntului. Era la fel cu familia Saracone și cu Justin? De unde cîștigaseră toți banii aceia? Nu putea să se dea pur și simplu bătută și să se întoarcă la birou. Uitase cum e să fi avocat. Și tocmai cînd începuse să-i placă.

Zece minute mai tîrziu Mary localizase cu succes biroul de management al parcului industrial și se găsea în fața biroului de la recepție cu o cutie de carton pe care o găsise în portbagaj. O puse pe birou lîngă o plăcuță pe care era scris numele TONI BRUNETTI și așteptă ca receptionera să termine de vorbit la telefon. Nu părea că are să se întîmple curînd. Toni, o tînără cu păr negru, făcut țepi și un piercing cu imitație de diamant în nara stîngă, îi arătase lui Mary semnul de un minut acum cinci minute.

— Și apoi aflu azi dimineață, cînd primesc e-mail-ul lui, că se vedea cu ea *și* cu prietene ei și cu *toate* puicuțele de pe chat. Cu *toate*. Chiar și cu *fata-de-mămăligar*.

Mary aruncă privirea, dar nu era nimic de văzut în jur. Un simplu birou cu pereți albi, mobilat cu o sofa și scaune de tweed, măsuță laminată, albicioasă, de cafea pe care se afla o vază cu mult detestatele lalele.

— Cum a *putut* face așa ceva? *Fata-de-mămăligar*? Cine *știe* ce poți lua de la o *fată-de-mămăligar*?

Toni smulse un șervețel dintr-o cutie colorată de pe biroul ei și își tamponă nasul cu el. Mary se întrebă care era treaba cu ținta din nas? Ajuta la durerea de inimă frîntă?

— *Știam* eu că se ține de prostii. Începuse să meargă la sală și și-a corectat ochii cu laser și și-a albit dinții. De cînd îi păsa lui de ochi și de dinți? Pînă în februarie nu-i păsa decît de baschet!

Mary încercă să nu tragă cu urechea, dar nu se putu abține. Vocea femeii avea inflexiunile inconfundabile de South Philly — *o*-uri adorabil distorsionate și *a*-uri delicios de nazale, iar cu un nume ca Brunetti era în mod clar o *paesana*. Și, fără să vrea, Toni îi dădu lui Mary o idee mult mai bună decît cea pe care o avea deja.

— O, da, și-a cumpărat un aparat pentru lucrat abdomenul, îți vine să crezi? Pentru lucrat abdomenul? Cum am putut fi așa proastă?

Toni scrîșni din dinți fără să-și întindă conturul de buze.

— Auzi, trebuie să închid. Te sun eu mai îndată, e cineva aici care are nevoie de ajutorul meu. Mersi. Pa.

Închise, își trase cu putere nasul și privi cu ochi umezi spre Mary, care se simți legată de ea.

— Vrei să mergi să te aranjezi puțin?

— Nu, sînt bine.

Toni clipi, reținîndu-și lacrimile.

— *Așa* nu am de gînd să-i dau satisfacție.

— Așa de bine te înțeleg, spuse Mary, forțîndu-și accentul, care abia supraviețuise facultății de drept din Ivy League. Ești din South Philly, nu?

— Te-ai prins. 16 și Wolf.

— Pe bune?

Mary rînji.

— Biserica St. Monica? Și am absolvit Goretti. În ce an erai?

— Ne-am mutat în Delco pentru liceu. Am fost la Interboro.

— Totu-i bine.

Mary zîmbi. Schimbînd între ele numele parohiilor și ale liceelor cele două fete tranferaseră miliarde de biți mai repede decît orice Pentium. Aflaseră că au totul în comun și că, de fapt, e posibil să fie una și aceeași persoană.

— Deci, ce faci aici?

Aici putînd fi la vest de strada 15 sau Montana.

— Prietenul meu, un ratat, era de aici.

— O să primească ce merită, spuse Mary simțind înțepătura remușcărilor.

Se simțea prost, dar avea o misiune de îndeplinit și spera că încă o minciună nevinovată nu avea să facă nici un rău. În cel mai rău caz, era un păcat ce putea fi iertat. Adună frustrarea dimineții, nou achiziționata ură pentru lalele și o încruntătură patetică.

— Nu-mi vine să cred. Noi două avem atîtea în comun. Mai multe decît crezi. Sînt exact în aceeași situație ca și tine, cu prietenul meu.

— Ești?

Ochii lui Toni se măriră.

— Da. De asta sînt aici. Ieșeam cu Justin Saracone, de la Saracone Investments. Familia aia bogată cu căsuța poștală de aici, din capăt?

— Dumnezeule!

Toni își duse mîna cu manichiură perfectă la gură.

— Îl știu pe fraierul ăla! Se dă la mine de cîte ori trece pe aici — și e însurat! Crede că poate obține orice cu zîmbetul ăla.

— Nu mă miră. Mi-a spus că nu e însurat cînd l-am cunoscut, așa că acuma îi dau papucii.

Mary împinse cutia goală înainte pe tejghea.

— Astea-s lucrurile lui.

— Care-i problema bărbaților? întrebă Toni uluită.

— Nu mă întreba pe mine. *Dacă aș cunoaște vreunul ți-aș spune.* E un porc.

— O sculă.

— Un *cîine.*

Toate apelativele astea o făceau pe Mary să se simtă considerabil mai bine. Dar revenind la subiect:

— Am venit să-i las lucrurile astea în căsuța poștală, dar mi-a venit altă idee. Vreau să i le duc acasă. Să i le dau nevestei lui!

— Grozavă idee!

Toni își lovi palmele încîntată, așa cum sperase Mary că va face.

— De ce să scape tipii ăștia nepedepsiți?

— N-ar trebui!
— N-o să-i lăsăm să ne trateze așa, nu?
— Nu trebuie să înghițim mizeriile lor!
— În nici un caz!
— Putem riposta!
Mary ridică o mînă și bătu palma cu Toni.
— *Vom* riposta! Fă-o! Fă-o! Fă-o!
— Nu am adresa lui de acasă!
— O am eu, e în dosar!
— Dă-mi-o!
Brusc, zîmbetul triumfător al lui Toni se șterse și își coborî mîna.
— Nu pot. Saracone a semnat pentru cutia poștală și plătește taxa, dar nu îți pot da adresa lui. Nu am voie.
Fir-ar! O altă victimă a educației parohiale. O fată care juca după reguli. Așa fusese și Mary. Înainte de vizita în Montana.
— N-ai adresa lui?
— Nu, nu mi-a dat-o niciodată. Nu vroia să aflu că e însurat.
Toni își mușcă buza.
— Chiar vreau să ți-o dau, dar nu pot.
— Ești sigură? Sîntem vecine de cartier.
— Îmi pare așa de rău.
— E în regulă. Înțeleg. Ai trecut prin iad dimineața asta.
Mary ridică cutia goală.
— Nu vreau să îți fac necazuri.
— Nu te-ai supărat?
— Deloc. Găsesc eu un alt mod de a-i afla adresa.
Mary se întinse peste tejghea și o îmbrățișă pe Toni cu căldură.
— Și dă-l afară pe tipul ăla. Nu te merită.
— Mersi.
— Ai grijă de tine.
Mary se întoarse și porni spre ușă, dar Toni o strigă:
— Io, stai o clipă!
Mary se răsuci pe călcîie cu cutia în brațe.
— Unde te duci după asta?

— Unde e?

— În Center City.

— Dă-mi voie să-ți dau niște indicații. Pariez că nu cunoști scurtătura.

Toni îi făcu semn să se întoarcă la birou cu o unghie dată cu lac și Mary reveni la tejghea.

— Scurtătură?

— Mdeah, știu o scurtătură grozavă înapoi spre autostradă.

Toni apucă un stilou și o foaie de hîrtie din birou, apoi își aplecă freza cu țepi peste hîrtie și începu să deseneze o linie tremurătoare.

— Ia-o pe aici. Economisești jumătate de oră pe puțin. Și dacă ții ochii deschiși, Dumnezeu știe ce mai găsești.

Mary se prinse în sfîrșit, zîmbind. O privi pe Toni terminînd harta, care nu era decît o linie tremurătoare, fără nici un X care să marcheze un loc. Era ca o vînătoare de comori pentru membri Mensa*. De unde avea să știe care e casa lui Saracone?

— Crezi că pot face asta?

— Nu-ți fă griji. Ești din South Philly, așa că ai s-o recunoști imediat.

Toni îi întinse harta peste tejghea cu un zîmbet strengăresc.

Nici cinci minute mai tîrziu Mary era în mașină, urmărind o serie de serpentine care se puteau numi scurtătură numai dacă destinația era Marte. Conduse printr-o zonă fermecătoare și trecu de încă un deal, de iazuri nemișcate și de conace imense, noi, unde singurii vecini erau gîștele canadiene. Privea cu atenție fiecare casă de pe scurtătură, dar după aproape 10 kilometri șerpuiți începu să-și facă griji că nu va găsi nicodată casa lui Justin sau că a trecut de ea din greșeală. Apoi făcu o la dreapta unde drumul se curba în jurul cotului

* Mensa — societate fondată în Oxford, Marea Britanie în 1946 cu scopul de a identifica și pune în legătură oameni cu un coeficient foarte înalt de inteligență. (N. ed.)

unui riu, aruncă o privire pe geamul mașinii către casa din curbă și călcă frîna.

Mary rise în gura mare la priveliște. Toni avusese dreptate. O fată de pe Mercer Street nu putea rata casa asta. O poartă uriașă din fier forjat se întindea de-a curmezișul aleii și barele ei negre formau un S stilizat, înalt de un kilometru. Era la fel cu ușile de pe Mercer Street și de pe orice altă stradă din SouthPhilly. Doar că era cu vreo 3 miliarde de dolari mai scump.

Mary parcă puțin în afara razei vizuale, găsi un stejar sub care să se adăpostească și opri motorul, măsurînd casa din priviri, care se afla în apropierea străzii. Slavă Domnului că Saracone cel Tînăr nu împărtășea obsesia tatălui său pentru intimitate. Locuia într-un conac imens, ridicat din piatră albă și neagră, cu un acoperiș în pantă, în stil Tudor, ceramică veritabilă, cu mici trepte de fier ca tipul de la cablu să nu alunece. O alee circulară, acoperită cu pietriș, se curba grațios în fața unei grandioase fațade cu fronton și mașinile se aliniau bară la bară pe alee, prea multe pentru o singură familie. Probabil că se desfășura un fel de întîlniire înăuntru, poate legată de înmormîntarea tatălui său.

Mary scană șirul de mașini căutînd Cadillacul Escalade, dar nu exista nici una. Răsuflă ușurată, dar apoi se răzgîndi, gîndindu-se că era mai bine să știe unde se află Chico în orice moment. Bănuia că fusese trimis în străinătate sau măcar în afara regiunii, după ce o atacase pe Keisha. Și Mary spera că Melania nu vorbise cu camerista despre organizatoarea de înmormîntări pentru că nu vroia ca nimeni din tabăra Saracone să-i cunoască intențiile. Era doar o problemă de timp pînă vor afla.

Nu era trafic pe stradă așa că rămase în fața case încă un minut întrebîndu-se ce să facă. Să dea buzna la petrecere? Să se furișeze prin spate? Și nu era sigură ce putea afla procedînd astfel. *Nu, încă nu.* Și oricum avea piste mai bune de urmat cînd avea să treacă la următoarea parte a investigației ei.

Care avea să înceapă imediat ce se întorcea în oraș.

TREIZECI ȘI OPT

Au mai rămas numai cincizeci și șase. Lumina soarelui dimineții tirzii se strecura prin fereastra biroului lui Mary în timp ce ea lovea tastele laptopului. Investiga invitații la înmormîntarea lui Saracone, căutîndu-le adresele. Apăsă enter și privi ecranul:

Richard Matern,
Birou: Chestnut Street, nr. 1837
Tel: 215 547-2982
Acasă: Delancey Street, nr 314,
Philadelphia, Pa 19103
215 454-9848

Copie informația într-un nou fișier și marcă numele de pe foaia roz. Apoi tastă numele următorului invitat. apăsă din nou enter și, într-o clipă, următoarea adresă și număr de telefon apărură pe ecran. Pînă acum avea zece adrese și numere de telefon. Internetul făcea publice tot felul de informații, iar adresele domiciliilor erau doar încălzirea pentru măsura sutienului și nivelul colesterolului.

— Ți-am simțit lipsa dimineață, spuse Judy, apărînd în cadrul ușii.

Arăta remarcabil de elegantă în rochia ei albastră. fără mîneci, dar continua să aibă părul ciufulit, suvițele ei blonde stînd care-ncotro. Mary se gîndi că arată așa intenționat pentru că nimeni nu-și mai făcea cărare prin păr, cel puțin nimeni din generația în care se presupunea că se află.

— Scuze, am fost pe afară.

Mary continuă să tasteze.

— Unde ai fost?

Ăăăă...

— Afară.

— Ce faci? întrebă Judy pe un ton suspicios.

— Chestii.

— În traducere liberă, te-ai apucat iar de Brandolini. Eu m-am ocupat de o depoziție toată dimineața. Depoziția ta, în cazul Alcor.

— Mersi. Cum merge?

— E gata totul, a mers grozav și nu trebuie să te simți vinovată pentru asta.

— Atunci de ce mă faci să mă simt vinovată?

— Ca să mă amuz.

Mary zîmbi.

— De asemenea, m-am ocupat cu succes de Premenstrual Tom și audierea pentru ordinul de restricție e săptămîna următoare. Încă o depunere în contul karmei mele. Te ajung din urmă, chiar dacă ai avut un avans considerabil cu toată munca asta pro bono.

Judy intră în birou și se apropie de Mary ca să tragă cu ochiul.

— Cred că știi că Keisha nu și-a recăpătat cunoștința.

— Și eu am sunat.

Mary ignoră golul din piept. O putea ajuta pe Keisha cel mai bine făcînd exact ceea ce făcea acum. *Copy* și *paste* încă o adresă în fișierul ei. *Au mai rămas cincizeci și cinci.*

— Bill e cu ea, deci măcar e în siguranță.

— Știu.

— Spune-mi ce scriu ziarele. N-am apucat să cumpăr unul dimineața asta și la radio abia au pomenit ceva.

Mary ascultase știrile pe drum încoace, după scurtătură. Atentatul la viața Keishei ocupase treizeci de secunde întregi de timp de emisie și asta doar pentru că incidentul se petrecuse în piața Rittenhouse.

— Nu se agită decît dacă mori.

— Sau dacă ești alb.

Judy clătină din cap.

— În ziare atacul e tratat doar într-un articol scurt. Evident, reporterul nu a făcut legătura între Keisha și Saracone așa că e doar criminalitate de stradă.

— Deocamdată.

Mary continua să lucreze. *Au mai rămas cincizeci și patru.*

— Ceva noutăți de la Gomez?

— Nu.

Mary îi lăsase două mesaje.

— Dar încă nu s-a dus la Saracone acasă.

— Nu cred.

Doar un singur număr de telefon nelistat până acum. Mary încercă s-o ignore pe Judy, care îi citea ecranul laptopului, și se pregăti pentru inevitabila predică.

— Nu acum vine momentul ăla când îmi spui că acest caz e prea periculos?

— Nu, acum îmi dai mie jumătate din lista aceea ca să o termin secolul ăsta.

— Serios?

Mary ridică privirea, simțind un val de recunoștință.

— Dă-mi-o.

Judy întinse mîna și Mary se conformă.

— Mersi. Te duci direct în rai, fată.

— De la cele întîmplate cu Keisha nu vreau decît să te ajut să prinzi animalele alea.

— Pînă și Dalai Lama ar fi de acord.

— Bennie n-ar fi.

— Deci ținem treaba secretă, spuse Mary, dar era îngrijorată.

Nu putea ține totul sub capac pe vecie. Mai devreme sau mai tîrziu Bennie sau Chico aveau să afle și Mary nu știa care variantă era mai rea. Bine, ea era.

— Cît timp mai pot continua să-i evit telefoanele?

— Nu poți. Ia-o înaintea ei.

— Ce vrei să spui?

— Mă dezamăgești, Mare. Sun-o chiar acum pe mobil și salut-o. Poartă-te ca și cum totul ar fi în regulă. Nu-i da motive de îngrijorare.

Judy își lăsă mîna să alunece prin aer.

— Ca pe roate.

— Să o sun acum?

Mary se uită la ceas. 10:30.

— E la tribunal. Trebuie să aibă mobilul închis.

Privirile celor două fete se întîlniră.

— Perfect! strigară fericite la un unison.

Și Mary se întinse după telefon.

Pe la mijlocul după-amiezei, stătea în fața biroului lucios din mahon al lui Richard Matern, vice-președinte al Philadephia National Bank. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani, mult mai tînăr decît Saracone. Probabil că ar fi economisit timp dacă îi suna pe invitații de pe lista cameristei în loc să-i întîlnească, dar Mary putea afla mai multe dacă vorbea cu ei față în față. De asemenea, așa nu-i puteau trînti telefonul în nas. Ajusese să-l vadă pe Matern numai după ce protestase zgomotos în biroul secretarei, folosindu-se de numele lui Saracone. Și acum o privea în expectativă, afișînd un zîmbet rece, profesional.

Să înceapă spectacolul.

— Vă mulțumesc că m-ați primit, domnule Matern, începu Mary. Mă numesc Rikki Broughley și sînt trimisă de Melania Saracone să investighez o problemă. V-ar fi sunat chiar ea să vă anunțe de venirea mea, dar astăzi se odihnește, e de înțeles.

— Bineînțeles. E cumplit ce s-a întîmplat cu Giovanni.

— Așa este. Melania a menționat că ați fost la ei acasă la prînz și că i-ați trimis niște cale foarte frumoase.

Mary își amintise o carte de vizită și se folosea de ea.

— Vă mulțumesc. Măcar atît am putut face.

— Domnule Matern, oficial, îmi puteți da niște informații despre dumneavoastră?

Mary scoase un carnețel din poșetă ca sprijin. Și ca acoperire.

— De cît timp îl cunoașteți pe domnul Saracone?

— De zece ani. Îmi este client.

Mary își spuse că va trebui să revină la asta.

— Acum, Melania mi-a spus că ieșeați des la pescuit cu domnul Saracone, pe *Bella Melania*.

— Da, eu și soția mea am ieșit cu vasul, ca oaspeți ai săi.

Domnul Matern înclină capul, critic.

— Despre ce ziceai că e vorba?

— Ei bine, confidențial, spuse Mary, coborîndu-și vocea, a ajuns în atenția Melaniei faptul că unii oaspeți de pe vas au descoperit li s-au furat lucruri de valoare după ieșirile la pescuit și bănuiește că vinovatul e cineva din echipaj. M-a rugat să mă ocup de asta, ca să aduc dovezi pentru desfacerea contractului său de muncă.

— Oh, înțeleg.

Umerii domnului Matern se relaxară și Mary bănui că înghițise povestea. O inventase cu Judy care spusese că era mai amuzant decît să muncească.

— După cum spuneați, obișnuiați să ieșiți la pescuit cu domnul Saracone.

— Aveți numai pe jumătate dreptate. Nu pescuiam, sînt jucător de golf. Nu făceam decît să stau pe punte și să beau cocktailuri.

Mattern chicoti, lăsîndu-se pe spate în scaun.

— Nu pescuiți?

— Nu. Nici Giovanni nu pescuia, ca să fim sinceri.

Ha?

— Nu pescuia?

— Nu, își iubea vasul și făcea niște cocktailuri grozave, dar nu pescuia. Zicea că e plictisitor. Recunoașteți, e plictisitor.

— Înțeleg.

Mary notă ceva în carnețel, doar ca să-și ascundă surprinderea. Cum de era posibil? Nu se potrivea cu toate fotografiile la pescuit din biroul lui Saracone.

— Soției dumneavoastră i s-a întîmplat să descopere că-i lipsesc lucruri de valoare după o ieșire cu *Bella Melania*?

— Nu.

— Numele Amadeo Brandolini vă spune ceva?

— Nu. Face parte din echipaj?

— Din cîte știu eu nu.

Mary o lăsă baltă. Chiar și venirea ei aici era riscantă, dar trebuia să întrebe. Se deghizase destul de bine și era puțin probabil ca Matern să-și amintească articolul din ziar de acum cîteva zile.

— Acum, tot oficial, înțeleg că domnul Saracone a făcut anumite investiții cu dumneavoastră.

Mary își aminti declarația de venit din biroul lui Saracone.

— Douăzeci de milioane cu dumneavoastră și ceva mai mult cu Merril Lynch. Probabil că nu ar trebui să specific cu cît anume mai mult.

— Mai mult cu Merril?

— Nu pot confirma.

Domnul Matern arcui o sprînceană grizonată.

— Sînt surprins că știi toate astea.

Și eu.

— Nu trebuie. Melania are încredere totală în mine, domnule Matern.

— Nu a pomenit niciodată de *dumneavoastră*.

— Treaba mea este extrem de confidențială și, bineînțeles, Melania vă roagă ca această vizită să rămînă strict între noi. Altfel nu doar că ați pune în pericol investigația, dar ați putea deveni vulnerabil în cazul unui procesc de defăimare, dacă vinovatul s-ar decide să o dea în judecată.

— Bineînțeles.

Domnul Matern se îndreptă brusc. *Cuvîntul proces* avea acest efect asupra oricui, chiar și asupra vice-președinților executivi. Mai ales asupra vice-președinților executivi.

— Acum, discutam despre sursa fodurilor de investiție.

— Sursa?

— Bineînțeles, discutam despre investițiile lui Saracone și îmi spuneați cum au fost adunați banii.

— Nu.

Domnul Matern scutură capul, deconcertat.

— Nu spuneam cum au fost adunați banii.

— Bineînțeles că nu și continuați să mă deviați de la subiect.

Mary încercă să-i arunce o privire severă și e posibil să fi reușit. Dacă da, ar fi fost prima dată în viața ei. Se ridică să plece, punînd carnețelul înapoi în poșetă.

— Ei bine, vă mulțumesc pentru timpul acordat. Apreciez asta și discreția dumneavoastră.

— Bineînțeles. Transmiteți-i toate cele bune Melaniei.

Zece minute mai tîrziu Mary ședea dinaintea altui cirou de mahon într-un alt birou pretențios din Center City. Thomas Richter vindea asigurări pentru mașini și case și era o versiune mai tînără a domnului Matern, numai că avea ochi albaștri. Mary își jucă rolul și încheie cu:

— Și deci, cît de des ieșeați dumneavoastră și soția dumneavoastră, Lynnie, la pescuit cu familia Saracone pe *Bella Melania*?

— Am ieșit cam de zece ori, cred.

— Trebuie să fiți un pescar pesionat.

— Nu, deloc.

Richter rîse.

— Mergeam numai pentru că Giovanni ne invita. Dar nu am pescuit niciodată, doar am stat pe scăunelele alea și am băut cocktailuri.

— Giovanni nu pescuia?

— Din cîte am văzut eu, nu.

Ciudat.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, spuse Mary închizînd carnețelul și pregătindu-se să plece.

Zece birouri mai tîrziu, într-o frenezie de verificări și reverificări, îi întîlnise pe majoritatea, dacă nu pe toți, invitații lui Saracone, toți profesioniști tineri sau de vîrstă mijlocie care îi vînduseră mașina, combina multi-media, sau acțiuni, care îi reparaseră dinții, puntea sau Porsche-ul Carrera, care se ocupau de impozite, de testament sau de fondul de pensie. Cu toții fuseseră pe *Bella Melania* cu Saracone și toți dăduseră pe gît cocktailuri cu vodcă, gin, whisky sau bere. Nici unul din ei nu pescuia și cu toții confirmară că nici Saracone nu

făcea. Nici unul nu auzise de Brandolini, cu excepția unuia care jurase că e un antreu delicios cu scoici și sos alb. Nici unul nu îl cunoștea din vremurile vechi. Mary nu pricepea. Cumva, undeva, cineva trebuia să-l fi cunoscut pe Amadeo sau măcar să pescuiască, sau nu exista nici o legătură cu Amadeo. Și atunci ea ar fi rămas, după cum se zice, fără vînt în vele.

Pe la cinci și treizeci de minute, Mary se afla dinaintea ultimului birou de recepție pe ziua aceea, înfruntînd ultima secretară pe care va trebui să o amenințe, să o implore sau să o vrăjească.

— Bună ziua, mă numesc Rikki Broughley, începu ea, privind în jur, prin biroul de asigurări. Sînt aici ca să vorbesc cu domnul Jackmann.

Era un birou de o singură persoană într-o zonă demodată a orașului, iar secretara fuma țigară de la țigară.

— Domnul Jackmann a plecat acasă.

— Se mai întoarce? E o problemă importantă, prietena sa, Melania Saracone m-a trimis.

— Nu.

Recepționera suflă fum.

— Melania? Ea e soția?

— Da, e soția lui Giovanni.

— Oh, pe Gio îl știm.

Gio. Porecla lui Giovanni. *Ultima dată o auzise la doamna Nyquist.* Melania nu o folosea, își dădu Mary seama acum.

— Deci domnul Jackmann îl cunoaște de multă vreme pe Gio?

— De foarte multă vreme.

— Cîți ani are?

— Aproape șaptezeci și cinci. E pe jumătate pensionat, abia mai dă pe la birou.

— Dacă nu se întoarce, îmi puteți spune unde locuiește? întrebă Mary intrigată.

Jackmann trebuia să fie cel mai în vîrstă de pe listă.

— E urgent. Sau măcar v-ar deranja să-l sunați și să-l rugați să mă sune?

— Îmi pare rău. Are mobil, dar nu răspunde. Azi nu poți da de el decît dacă ești Garda de Coastă.

Mary nu-și credea urechilor.

— Ce-ați zis?

— E la pescuit.

Iuuhuu!

— Cînd termină? Cînd se întoarce? Unde andochează sau cum se zice? Sau și mai bine, de unde pleacă în larg?

— Vreți să mergeți în port?

— Trebuie, e slujba mea. E foarte important pentru el. E vorba de bani. Mulți bani.

Ochii se secretarei străluciră.

— Oh, înțeleg. Un *testament*. I-a lăsat Gio bani?

Da, sigur.

— Nu vă pot spune asta. Spuneți-mi doar unde vine de la pescuit?

Secretara turui adresa unui port și Mary îi mulțumi și o șterse pe ușă.

TREIZECI ȘI NOUĂ

Soarele apunea în partea cealaltă a orașului și Penn's Landing se întuneca. Portul se afla pe rîul Delaware, la marginea de est a orașului, la ieșirea de pe noul redenumitul bulevard Cristofor Columb, ascuns în spate la Dave & Busters. Mary n-ar fi ghicit niciodată că un port s-ar afla la douăzeci de minute de mers cu taxiul de Center City, cu atît mai puțin lîngă un bar sportiv.

Portul era micuț, cu doar cîteva pontoane sfrijite din lemn printre numeroase ambarcațiuni care se lăgănau ușor pe rîul tulbure. Oamenii de pe ambarcațiuni rîdeau, arși de soare și păreau relaxați și chiar și cînd erau ocupați cu despachetatul, dezlegatul și desfăcutul după o zi de pescuit. Mary privi în jur, nevrînd să rateze sosirea lui Jackmann și scană numele ambarcațiunilor ancorate. *Donna. Julie. Tiffany.* Trebuie să fi fost primul, al doilea sau al treilea nume ale soțiilor. Erau și jocuri de cuvinte nu prea reușite. *Full of Ship. Sea More. Ocean's Eleven Grand.* Și ce-a pe care o căuta, deja ajunsă în port: *M-am Cărat.* Era o ambarcațiune albă, de aproape 7 metri lungime, cu finisaj mat și dungi bleumarin de-a lungul laturilor și arbora steagul american. Un bărbat în vîrstă descărca un colac de funie de pe vas pe chei. Jackmann.

Mary se grăbi pe alee, prefăcîndu-se că nu e un vierme de uscat și țîșni printr-o poartă a unui gard de sîrmă, sfidînd indicatorul NUMAI MEMBRI. Își flutură mîna ca să-i atragă atenția lui Jackmann.

— Ahoe! Domnule Jackmann! strigă ea, prinsă de spiritul marinăresc, dar el nu-și ridică privirea și efortul îi făcu obrazul rănit să pulseze.

Ratato. Încercă din nou, cînd ajunse în spatele ambarcațiunii.

— Domnule Jackmann!

Mary abia mai putea respira și într-un tîrziu el își ridică privirea.

Bronzul ofilit al lui Jackmann îi scotea în evidență ochii de un albastru ca marea. Era înalt și încă în formă, într-un tricou alb, pantaloni scurți zdențuiți și adidași cu șireturile desfăcute. Afișa o barbă zburlită, un păr des, grizonat și niște antebrațe ca ale lui Popeye Marinarul. *Verde pentru un babalîc*, se gîndi Mary, apoi încetă să mai dea tîrcoale unui septuagenar.

— Scuzați-mă, sînteți Floyd Jackmann?

— Toată ziua.

Jackmann se zgîi la ea, nu neprietenos, ci doar nedumerit.

— Te cunosc?

— Nu. Secretara dumneavoastră mi-a spus că vă pot găsi aici.

Mary îl cîntări din priviri. Părea un tip cu picioarele pe pămînt și ea se săturase să tot mintă.

— Mă numesc Mary și este foarte important să vorbesc cu dumneavoastră. Vreau să obțin niște informații despre Giovanni Saracone.

— Ține conserva asta, te rog.

Jackmann îi înmînă o cutie rugină de cafea care zăcea pe punte, lîngă o grămadă de echipament de pescuit și provizii. Mary o primi, dar emana o asemenea duhoare că trebui să se uite înăuntru.

— Ahhh!

Sări înapoi îngrozită, aproape scăpînd conserva. Viermi lungi, extratereștri cu milioane de picioare se tîrau unul peste altul. Unul din ei se uită la ea cu trei ochișori negri.

— Dezgustător! Ce sînt ăștia?

— Lipitori. Nu băga mîna acolo, drăguță. Te atacă imediat.

Jackmann rîse, cu un rîs specific de fumător.

— Acuma, ce vrei să știi?

— Am auzit că ați fost la prînzul comemorativ și secretara dumneavoastră a spus că îl cunoșteați de multă vreme. Mă întrebam dacă îmi puteți spune...

— Dacă vrei informații poți să muncești pentru ele.

Jackmann îi înmînă o geantă frigorifică, din fericire sigilată.

— Ia asta și pune-o acolo.

— Okay.

Mary lăsă geanta frigorifică jos, conform instrucțiunilor.

— Deci, de cîtă vreme îl cunoșteați pe Saracone?

— De mult timp.

Jackmann încuie o cutie albă de pastic, fixată pe puntea ambarcațiunii. În fața cutiei se afla un scaun albastru, tapițat, pentru pilot, un volan albastru și deasupra un panou de întrerupătoare negre pe care scria NAV AFT BILGE WASHDOWN ACC.

— Din timpul războiului?

Ochii lui Jackmann străluciră o clipă, un fulger albastru de surprindere.

— Da.

— De unde îl cunoașteți? Cum v-ați cunoscut?

— Toată lumea îl știa pe Gio. Eram la facultate și lucram cu jumătate de normă cu tata în port. Gio era mereu în preajmă cu duba de gustări.

Jackmann îi întinse o cutie verde ruginită cu un miner ruginit, apoi indică cheiul.

— Cutia de cîrlige merge acolo.

Mary o puse jos cu restul lucrurilor și aceasta zornăi.

— Ați spus duba de gustări?

Saracone avea o dubă de gustări? Poți ajunge în Birchrunville cu o mașină de gustări?

— Știi tu, o dubiță cu gustări. Vindea sifon, sandvișuri cu ou și sandvișuri *hoagie* tipilor care pescuiau lîngă docuri. Știi, așa și-au căpătat sandvișurile *hoagie* numele.

Jackmann se duse în partea din față a ambarcațiunii și trase un băț de undiță dintr-un suport de crom, unul din cele patru bețe și suporturi fixate de acoperișul unui adăpost de deasupra locului pilotului. Bețele se ridicau mult în aer și păreau că piaptănă norii.

— Pescarii îi vindeau marinarilor din vechiul Navy Yard, lîngă Hogg Island. Așa că le-au spus sandvișuri *hoagie*.

— Serios?

Singurul lucru despre Philly de care Mary nu-l știa. Era o lume cu totul nouă aici. continuă să privească bețele de undiță.

— De ce aveți atîtea bețe de undită? Le schimbați între ele cînd pescuiți?

— Nu, alea sînt numai suporturi de bețe. Punem acolo bețele după ce aruncăm ancora.

Jackmann îi arătă suporții de crom care înconjurau ambarcațiunea în timp ce îi aducea lui Mary bățul de undiță care era greu ca naiba, cu un mîner din plută și un vîrf extrem de elastic. O luă simțindu-se vag ca unul din tipii aceia cre învîrt farfurii pe bețe. Jackmann spuse:

— Gio vindea sandvișuri, băutură, țigări, sifon. Cerea prea mult pe țigări, pe care le vindea imediat oricum.

Gio.

— Cunoșteați pe cineva numit Amadeo Brandolini din vremea cînd lucrați în port? Era mai în vîrstă decît dumneavoastră sau decît Gio cu aproape douăzeci de ani.

Jackmann se gîndi o clipă, întorcîndu-se și scoțînd următorul băț de undiță.

— Nu. Italian?

— Da, un imigrant. Nu vorbea prea bine engleza. Avea o soție și un fiu.

— Nu-l cunosc.

Jackmann îi înmînă lui Mary al doilea băț și ea îl luă descurajată.

Fir-ar! Era o fundătură. Jackmann nu-l știa pe Amadeo. Lăsă bățul jos pe chei, lîngă celălalt.

— Sînteți sigur? Pescuiați la acea vreme? La sfîrșitul anilor '30 sau la începutul anilor '40?

— Da. Pescuiesc dintotdeauna. M-am născut pe apă.

— Și Amadeo Brandolini era pescar.

— Ești avocat, nu?

— Nu credeam că se vede.

Jackmann rîse gros în timp ce-i dădea al treilea băț de undită și Mary îl puse jos, distrată. Nu putea să se dea pur și simplu bătută. Era ultima ei pistă.

— Dar Amadeo a pornit o mică afacere cu pescuitul. Nu știu exact unde pescuia, avînd în vedere că s-a construit peste tot, dar cred că era în apropierea portului.

— Erau multe locuri unde se putea pescui atunci. Încă mai sînt.

— Chiar aici, pe Delaware?

— Atunci, sigur. Eu personal am pescuit mereu în golf, în aval.

Jackmann recuperă al patrulea băț și îl aduse în partea din spate a ambarcațiunii, înmînîndu-i-l lui Mary.

— Rîul te duce spre canalul C & D, apoi în jos pe Chesapeake. Dar în golf poți prinde păstrăviori, munți de păstrăviori, acum că s-au întors.

— Păstrăvori?

— Păstrăviori, păstrăvi de mare. Nu au oase ascuțite, nevasta mea îi face pe grătar.

Jackmann încuviință din cap.

— Cunoșteam un antreprenor, tatăl său a cumpărat o casă cu păstrăvii de mare pe care i-a vîndut. Se mai găsesc bibani dungați în curenți. Sînt curenții dinspre ocean și mulți ies pe stînci la pescuit de bibani negri.

Bibani dungați? Curenți? Bibani negri? Bine. Cum zice el. Mary puse jos bățul.

— Dar portul? Se putea pescui în apropierea portului? Erau oameni care se ocupau cu asta, înainte de război?

— Sigur. Pe atunci puteai pescui chiar la ieșirea din port. Mulți italieni din South Philly făceau asta, în apropiere de Washington Avenue. Nu-i cunoșteam pe nici unul. Eram student.

— Dar Saracone îl știa pe Amadeo. Cred că se cunoșteau pentru că ieșeau împreună la pescuit sau de la dubița de gustări.

Jackmann sforăi.

— Neapărat de la dubiță. Gio nu pescuia.

Mary clipi.

— Am văzut un pește împăiat pe pereteie biroului său. Era mare.

— Atunci l-a cumpărat.

Mary era sigură acum. Jackmann era autoritatea.

— Totuși Gio deținea ambarcațiuni. Ambarcațiuni de pescuit.

— Sigur. Ambarcațiunile nu aveau treabă cu pescuitul pentru un tip ca el. Se dădea mare cu ele. Erau genul de ambarcațiuni pe care le avea oricum. Gio iubea ambarcațiunile. Le colecționa. Le vindea la mînă a doua, cumpăra altele, pînă la sfîrșit, cînd s-a îmbolnăvit.

Jackmann închise capacul unei cutii cu zgomot.

— Ultima sa ambarcațiune era un Bertram 60. Avea douăzeci de metri lungime. Cabine private, dormitor, de necrezut. Minunat iaht. *Bella Melania.*

— Făceați ieșiri cu el pe vas?

— Sigur.

— Dumneavoastră pescuiați, el privea?

— Eu pescuiam, el îmi rădea berea.

Mary încerca să pună totul cap la cap.

— Credeți că Saracone și Amadeo s-au cunoscut la dubița de gustări?

— Cine-i Amadeo?

— Brandolini.

— E posibil.

Jackmann făcu o pauză pe punte, ducînd o mînă la spate și și-l întinse înainte și înapoi.

— Gio mergea de-a lungul rîului cu camioneta și vorbea engleza și italiana. Era genul de om prietenos, afișînd mereu un zîmbet larg. Așa că e posibil să-l fi cunoscut pe prietenul tău în acest fel.

Mary se gîndi la asta. Explica multe. Faptul că se cunoșteau, deși Amadeo nu pescuia. Încercă să nu se descurajeze de tot, dar nu știa cu mult mai mult decît atunci cînd venise. Jackmann coborî, îngenunchie pe punte și deschise o mică trapă în mijlocul punții în timp ce Mary îl privea, urîndu-și viața. Apoi clipi. Trapa era rotundă și groasă, cam de douăzeci de centimetri în diametru. Unde mai văzuse așa ceva? Și dintr-o dată își dădu seama.

Desenele lui Amadeo. Cercurile de pe hîrtiile din portofelul său. Lui Mary nu-i venea să-și creadă ochilor. Uitase de ele. Arătă spre trapă.

— Ce-i aia?

— Ce-i ce?

— Trapa aia!

Desenele lui Amadeo priseseră viață! Sau, mă rog, plastic! Mary sări pe punte, care se balansă ca răspuns și se tîrî de-a bușilea ca să îngenuncheze pe punte deasupra trapei. La fel ca cea din desene exista chiar și o mică șmecherie pe lateral. Mary o apăsă.

— E o trapă? Ce face?

— E un tip de trapă. E un punct de inspecție. Dedesubt se află indicatorul de combustibil.

— Și arcul?

Mary apăsă șmecheria de cîteva ori și aceasta sări in afară de fiecare dată.

— E o încuietoare. E automat mecanismul ăsta.

— Da. O menține impermeabilă. Acuma trebuie să plec, drăguță.

— O clipă.

Mary închise capacul trapei și citi exteriorul. Deasupra, în relief, se aflau două litere: GO. GO? *GO?*

— E trapa lui Gio.

— Ce?

Mary își ridică încet privirea, în timp ce își dădea seama.

— Trapa lui Gio?

— A botezat-o după numele lui. Te-ai prins? GiO.

— Ce vreți să spuneți cu „trapa lui Gio"?

— Gio a inventat-o, nemernic norocos. A patentat-o.

Jackmann se aplecă și închise trapa.

— Acum patentul nu mai există, doar numele mărcii, GO. Dar e cea mai bună trapă de acest tip.

— Saracone a *inventat-o?* repetă Mary nevenindu-i să creadă.

— Da. Era folosită pe ambarcațiuni de pescuit, apoi a fost preluată pentru ambarcațiuni comerciale de toate tipurile. A fost prima cu închidere automată. A fost o asemenea inovație că Gio a putut vinde licențe pentru patent și să primească drepturi exclusive asupra fiecăreia, obținînd un procentaj din profituri. Al naibii om de afaceri mai era și Gio.

Jackmann chicoti.

— Nu cred că a mai muncit o zi în viața lui după ce a obținut patentul, demult de tot, în...

— 1942?

— Corect.

— A *patentat-o.*

Mary înțelese totul, amintindu-și de sîrma de rufe din curtea din spate a lui Amadeo. Era practică, utilă și ingenioasă. Amadeo se pricepea la mecanică, tot el era și pescar. Avea trei ambarcațiuni, cînd Saracone conducea o dubă de gustări. Într-o clipă orbitoare, toate piesele se potriviră la locurile lor. Amadeo inventase trapa și Saracone îl strangulase pentru ea sub un copac singuratic din Montana, în mijlocul unui război mondial.

— Da.

Jackman scutură din cap.

— Nu mi-aș fi dat seama niciodată că Gio se pricepea la mecanică, dar asta e. Probabil că a făcut cincizeci de milioane cu chestia asta.

— *Cincizeci de milioane de dolari?*

— Pe puțin, iar Justin mi-a spus la înmormîntare că acum că tatăl său a murit are de gînd să vîndă toată treaba lui Reinhardt.

— Ce vreți să spuneți?

— Reinhardt e al doilea cel mai mare fabricant de trape. Concurența. Justin mi-a spus că vinde marca, drepturile, totul. Săptămîna viitoare. Vor pune trapa GO sub marca Reinhardt pentru un vagon de bani. O zi plină de bani, pentru băiat.

Nu și dacă am eu ceva de spus. În sfîrșit, Mary înțelese de ce Saracone comisese un asasinat.

Acum nu mai trebuia decît să-și dea seama ce să facă în legătură cu asta.

Și să o facă.

Chiar acum.

PATRUZECI

Mary revenise în biroul ei pe jumătate reparat de la Rosato și Asociații, acolo unde începuse totul, lovind cu furie în tastele calculatorului. Practic alergase până aici din port și intrase în birou arzînd. Tot nu-i venea să creadă. Înțelesese totul. Îl avea pe Saracone. Avea să-l aducă în fața justiției. Avea să pună lucrurile în ordine. Pentru Amadeo. Era după program și nu era nimeni la birou. Fereastra din spatele ei era neagră și opacă și sala de conferințe duhnea a cafea veche. Mary sunase deja întăririle, dar deocamdată singurul sunet era țăcănitul tastaturii.

Situl Biroului Pentru Patente și Mărci al Statelor Unite apăru pe ecranul laptopului ei și selectă Căutare Patente, unde se blocă. Patentele puteau fi căutate după cuvinte cheie doar până în 1976. Trapa GO fusese probabil patentată în 1942 sau așa ceva. *Fir-ar.* Mary învățase destule despre patente în școala de drept ca să știe că erau frecvent modificate și îmbunătățite, în anumite cazuri pentru a extinde durata de valabilitate a unui patent dincolo de limita permisă de șaptesprezece ani. Mișcă mouse-ul și scrise în căsuță: „Saracone" în „toate domeniile" ȘI „trapă" în „toate domeniile". Pe ecran apăru:

Rezultatele căutării în baza de date
din 1976 până în prezent după:
Saracone ȘI trapă: 24 de patente:
Citări 1 până la 24 din 24

Bingo! Ecranul îi arăta douăzeci și patru de rezultate, care afișau numărul patentului, titlul și o scurtă descriere a patentului. Trecu repede peste primele patru, dar nici una nu părea să aibă legătură cu trapele. Totuși, se părea că Saracone nu stătuse degeaba, dacă era același Saracone. Mary selectă primul rezultat și începu să citească. Era un patent emis lui Giovanni Saracone numai anul trecut, pentru o trapă mai mare

decît cea de pe puntea unei ambarcațiuni, care avea aceeași configurație cu trapa de pe punte. Și, conform sitului, era folosită la buncăre din zonele afectate de dezastre.

Selectă următorul patent, de asemenea emis lui Giovanni Saracone, cu un an înainte. Era un patent pentru aceeași trapă, acum folosită pentru a împiedica lumina să intre în anumite aplicații industriale, cum ar fi camerele obscure comerciale. Citi mai departe, selectîndu-le pe fiecare, și, în timp, descoperi miliarde de aplicații ale patentului original: trape de presiune, acoperișuri pentru vehicole, canal pentru manivele telescopice, ce-o fi fost și asta, și adăposturi subterane. Saracone nu fabrica nici unul din aceste lucruri — sau orice altceva — ceea ce însemna că trebuie să fi vîndut licențe pentru toate aceste mecanisme altora pentru fabricare.

Mary abia putea cuprinde cu mintea toate acestea. Probabil că existau sute de licențe, fiecare obligîndu-și posesorul să-i plătească lui Saracone pentru permisiunea de a-i folosi invenția. Nu era de mirare că era putrezi de bogați. Licențele pentru aceste aplicații – plus cele pentru aplicațiile maritime ale primului patent — trebuiau să aducă milioane și milioane de dolari. Întîi lui Giovanni Saracone și apoi lui Justin.

Fără să facă absolut nimic.

Apoi mai făcu o legătură. Saracone nu înaintase cererea originală pentru patent de unul singur. Nu avea cum. Mary era gata să parieze că cererea fusese pregătită și înaintată de Joe Giorno. Fuseseră amîndoi implicați, de la bun început. De aceea Giorno îi făcuse cadou lui Amadeo casa de pe Nutt Street și mai tîrziu s-a dus la Fort Missoula pentru a-l înștiința de moartea soției sale. Giorno și Saracone se dădeau drept prietenii săi, dîndu-i tîrcoale din cauza invenției. L-au injughiat pe la spate zîmbind. Apoi fiul lui Amadeo, Toni, murise cerînd și plătind procesul prin testament. Frank Cavuto îi luase locul lui Giorno și cînd Mary începuse să-și

extindă investigația asupra morții lui Amadeo, apropiindu-se de adevăr, Frank se panicase și fusese ucis.

Dimensiunile intrigii îi tăiară respirația lui Mary. Nu era de mirare că Giovanni, chinuit de remușcări, se ridicase în capul oaselor pe patul de moarte la vederea ei, considerînd-o un înger al răzbunării. Purtase acest secret cu el toată viața — uciderea prietenului său pentru inventivitatea sa, pentru creativitatea sa și furtul invenției pentru a o folosi în scopuri personale. Și Justin trebuia să știe că tatăl său nu inventase o trapă de punte sau orice altceva de-a lungul anilor. Ce-i spusese Justin înainte să o lovească?

Vezi-ți de treaba ta.

Mary selectă cel mai vechi patent de pe ecran, din 1976. La sfîrșit conținea o referință la patentul original și numărul său. Selectă link-ul albastru și își ținu respirația. Un patent, cu număr de serie mai mare de două milioane, apăru pe ecran:

BIROUL PENTRU PATENTE AL STATELOR UNITE, scria în centru, și dedesubt titlul patentului era **Ramă de Trapă și Capac de Trapă** lîngă numele inventatorului: **Giovanni Saracone.**

Mary simți că poate respira din nou. Avusese dreptate. Saracone îl omorîse pe Amadeo pentru invenția sa și apoi o patentase. O vedea în fața ochilor și tot nu-i venea să creadă. Simți că-i vine să plîngă de furie și de ușurare. Avusese dreptate, ceea ce era uimitor, pentru că nu avea niciodată dreptate în legătură cu nimic.

Privirea îi căzu pe primul rînd de sub titlu:

Depunerea cererii: 27 iulie 1942

Mary clipi. De ce i se părea cunoscut? Apoi știu. Căută prin dosarul de pe masa de conferințe și găsi documentele și notițele pe care le adusese din Missoula. Scoase certificatul de deces și verifică rîndul:

Data decesului: 17 iulie 1942.

Dumnezeule. Saracone îl omorîse pe Amadeo și numai zece zile mai tîrziu îi spusese lui Giorno să depună cererea pentru patent în numele său. O cerere de patent era atît de tehnică încît dura luni să fie schițată și

probabil că trebuiseră să angajeze un avocat specializat în patente, măcar pe post de consultant. Saracone și Giorno trebuie să o fi plănuit multă vreme, poate chiar ani. Apoi Al Doilea Război Mondial și lagărul interveniră, pe care Saracone le exploată în avantajul său. Se folosise de lagăr ca de ocazia perfectă de a scăpa nepedepsit pentru omor.

Ochii lui Mary se încețoșară de amărăciune, apoi se concentră din nou pe prima linie a descrierii patentului: **„Invenția mea, care în general are legătură cu închiderile, a fost clasificată ca trapă de punte..."**

Invenția *lui*? Citi restul cu furie crescîndă. Saracone furase invenția, fiecare cuvîntel și pretinsese că era a lui. Ajunse la sfîrșit și selectă fotografiile, care erau două desene tehnice. Erau desenele lui Amadeo, cu închiderea ciudată de pe margine. Acum știa că e un tip special de închidere, atît de originală și de practică încît era patentabilă. Iar Saracone exploatase patentul și numeroasele sale aplicații, de la adăposturi la telescoape. Era ingenios și malefic. În colțul din dreapta jos a celei de a doua pagini de desene, presupunerile lui Mary cu privire la avocat fură confirmate de semnătură:

Inventator, Giovanni Saracone. De Joseph Giorno, avocat.

Se aplecă în față, reveni la pagina inițială și căută după Patent. După cîteva clicuri cuvintele statutului patentului apărură pe ecran:

> **Cine inventează sau descoperă procese, mașini, modalități de fabricare sau compoziție a materialelor noi și folositoare sau orice altceva nou și folositor poate obține un patent...**

Mary citi iar și iar, inspirată. Legea avea o forță proprie, chiar o anume frumusețe. Litera ei era clară și la fel îi erau și intențiile. Era în sfîrșit bucuroasă că devenise avocat pentru că știa exact ce are de făcut în continuare.

În mai puțin de o oră scria febril, înconjurată de cărți de drept deschise, cazuri fotocopiate și un teanc de probe de încercare. Scrisese două pagini și mai avea doar cincizeci și șase. Avea să dureze întreaga noapte, dar avea să termine. Cei mai mulți avocați s-ar fi eschivat de la o asemenea sarcină, dar nu și Mary.

— Ai nevoie de o pauză, Mare, spuse o voce veselă din prag.

Era Judy rînjind în bluza ei de trening roz, sexi, pantaloni de trening cobalt și saboți roșii cu buline negre, totul încununat de o șapcă întoarsă cu cozorocul la spate. Ansamblul era Cirque du Soleil în combinație cu Forever-Friends și Mary nu spuse nimic pentru că Judy lăsase totul baltă ca să vină să o ajute. De asemenea pentru că ducea o geantă maro care mirosea a mîncare chinezească la pachet, pui cu sos curry, tăiței reci cu susan și rulouri.

Mary zîmbi. Nu-și putea aminti cînd mîncase ultima dată.

— Te iubesc, știai asta?

— Era și vremea să-ți dai seama, copilă, spuse Judy cu un rînjet strîmb și puse geanta pe masă. Hai să mîncăm.

În timp, Mary o puse pe Judy la curent cu toate detaliile planului, avocatele se puseră pe muncă și și noaptea de dincolo de fereastra sălii de conferințe se lumină într-un cenușiu dungat. Ambalajele mîncării la pachet aruncate pe masă erau completate de pahare de plastic de cafea, celofan de la două tablete de ciocolată, un mic tub de plastic de iaurt dietetic de căpșuni și un măr organic, care ajunsese acolo lovit așa că Mary refuzase să-l mănînce. În zori, Judy obosise și își ridică ochii înroșiți din cartea de drept.

— Știi ce ne trebuie, Mare? întrebă ea.

— Fructe cu pesticide.

— Nu.

Mary se gîndi la caz.

— Un miracol?

— Nu. Muzică! Ne trebuie MUUUUUZICĂ! strigă Judy, aruncîndu-și brațele în sus pentru că era mai mult decît zăpăcită.

Sări din scaunul rotativ, lăsîndu-l învîrtindu-se, zbură din sala de conferințe și, înainte ca Mary să poată protesta, reveni cu un CD player din biroul ei și cu teanc de CD-uri alunecoase, pe care le puse pe comodă.

— A sosit muzica!

Mary aruncă o privire furișă și suspicioasă pe deasupra laptopului.

— Ai Sinatra?

— În nici un caz. Am Steve Tyler și Aerosmith! Daaaaaa! chicoti Judy, băgînd un CD în aparat și mărind volumul.

Acorduri de chitară care îi zgîriară urechile izbucniră în încăpere, zece mii de tobe bubuiră și Judy începu să danseze, scuturîndu-și fundul mic în pantalonii largi de trening și aruncîndu-și saboții ca să poată sări mai ușor. Aerosmith începu să cînte la volum maxim.

— Nu sună a „Night and Day!" strigă Mary, acoperindu-și urechile, dar Judy începuse să danseze ca un egiptean, mișcîndu-se prin toată încăperea.

— E „Dude Looks Like A Lady"! Hai, scoală și dă din fund!

Mary își bătu joc, apoi se răzgîndi. Avea nevoie de mișcare și oricum nu putea lucra cu tot zgomotul ăla. Împinse laptopul, își scoase pantofii și dădu din fund cît putu de tare în fusta elegantă. Și muzica rock nu era deloc rea. Nu era el Francis Albert, dar Steven Tyler era mișto!

Mai tîrziu Mary deveni conștientă că Judy tăcuse și privi peste masă. Judy își mușca buza de jos, citind cu atenție ce scrisese Mary pe ecran. Sub șapcă, sprîncenele i se uniseră, nefericite. Mary știa că nu e doar oboseală.

— Ce nu-i în regulă, Jude? întrebă ea, lăsînd din mînă o Cola dietetică, caldă.

Judy ridică privirea.

— Îmi fac griji.

— Pentru?

— Pentru tine, pentru asta.

Judy își scoase șapca, dînd la iveală un inel turtit în jurul părului ei ei blond, tuns. Îl ciufuli cu mîna și Mary știu că trage de timp pentru că nu îi păsase niciodată de părul turtit. Judy își drese vocea.

— Ascultă, dă-mi voie să spun tare și clar că cu consider că ai făcut o treabă grozavă punînd toate astea cap la cap și ai aflat ce au făcut șarpele ăla și cu fiul său.

— Mersi.

— Te-ai dus tocmai în Montana și nu denigrez asta. Ți-am spus cît de ca lumea a fost.

— Lasă încurajările. Spune și gata.

Judy oftă.

— Dar nu sînt prea sigură de ideea asta nouă a ta. Nu sînt sigură că rezistă unei analize standard cost-beneficiu. Pot să le enumăr?

— Bineînțeles.

— Să recapitulăm.

Judy se îndreptă de spate.

— Cost. Lui Bennie n-o să-i placă deloc ideea.

— Adevărat.

— Cost. Probabil că ai nevoie de permisiunea ei ca să faci asta și nu i-o ceri.

— Adevărat.

— Cost. Ar putea să te concedieze.

— Și vestea proastă?

Judy zîmbi, dar zîmbetul i se șterse repede.

— Cost, cel mai mare cost dintre toate, poate fi foarte periculos. Justin Saracone are o avere de apărat și are puterea și mijloacele de a ajunge la tine. Chiar dacă Chico a ieșit din peisaj. Justin are destul mălai ca să angajeze pe altcineva. E un ucigaș, Mare. Uite la Keisha, e tot în comă.

— Știu.

Mary simți că i se strînge stomacul. Sunase la spital în timpul pauzei de cină și Bill îi spusese că pronosticul Keishei nu era bun. Cu cît stătea mai mult în comă, cu

atît se agrava. Asta o făcea pe Mary să se simtă vinovată și furioasă din nou.

— E un motiv în plus ca să fac asta.

— Poate, dar cu siguranță e periculos.

— Okay, poate puțin periculos.

— Sau foarte.

— Okay, foarte, recunoscu Mary.

Deși simțea un fior de teamă era hotărîtă, dar nu îi spuse lui Judy despre doamna Nyquist. Avea să fie noul secret al lui Mary, deoarece acum putea zbura cu avionul fără grijă.

— Deci, ești de acord că această idee a ta are costuri? Niște mari costuri?

— Eu, moartă. Asta nu poate fi bine.

Judy nu reuși să zîmbească, ceea ce dovedea ce bună prietenă era.

— Acum ajungem la beneficii. Nu vreau să-ți rănesc sentimentele, Mare, dar cred că vei pierde.

Au.

— Crezi?

— Da. Sincer, standardul dovezilor este foarte ridicat la acest nivel al jocului și tu nu ai prea multe. Te cred că ai daune ireparabile. Vînzarea drepturilor către Reinhardt și schimbarea mărcii vor anula în timp valoarea patentului lui Brandolini. Dar nu poți dovedi că ai să cîștigi pe baza probelor.

— Ba pot.

— Încearcă cu mine, încearcă chiar aici.

Judy se lăsă pe spate în scaun și își puse șapca pe cap.

— Eu o să fiu judecătoare. Judecătoarea Judy, pricepi?

— Calmează-te.

— Și pupă-mă mult în fund. Judecătorilor le place asta.

— Te rog.

Mary se ridică și își adună probele.

— O să fiu scurtă. Esențialmente, rog curtea să emită un ordin temporar de restricție. Vreau ca Justin Saracone și Saracone Investments să fie împiedicați

temporar sau permanent să vîndă drepturile asupra patentului și mărcii comerciale către Reinhardt și în cele din urmă să mai obțină beneficii de pe urma licențelor patentului de trapă sau ale îmbunătățirilor ei, pentru că au obținut patentul original prin fraudă.

Judy încuviință din cap.

— Deci, ca să obții un ordin temporar de restricție, trebuie să dovedești că atunci cînd acest caz va ajunge la tribunal ai o șansă rezonabilă de a cîștiga pe baza probelor. Cu alte cuvinte trebuie să dovedești că Giovanni Saracone a furat invenția.

Mary își lăsă capul pe-o parte.

— Mă iei de sus, onorată instanță?

— Sînt judecătorul. E datoria mea.

— În regulă. În primul rînd dovedesc că Amadeo Brandolini a fost înregistrat ca străin inamic. Proba A.

Mary puse pe masă o copie stampilată a certificatului de înregistrare ca străin.

— În al doilea rînd, dovedesc că a fost arestat și trimis la Fort Missoula. Nu pot dovedi personal, pentru că nu pot fi martor, dar tu poți. Și tu ai văzut nota FBI-ului.

Mary puse pe masă o declarație sub jurămînt pe care o schițase despre nota FBI-ului din Arhivele Naționale ca Proba B.

— În al treilea rînd, dovedesc că Saracone a fost trimis în același lagăr și că se cunoșteau acolo.

Mary afișă Probele C și D, care erau copii după fotografiile din arhivele din Fort Missoula.

— Le voi autentifica prin declarația sub jurămînt a directorului muzeului. Pînă acuma ești uimită?

Judy zîmbi.

— Continuă, avocat.

— În al patrulea rînd, dovedesc că Amadeo a murit prin asfixiere în lagăr, pe data de 17 iulie 1942.

Mary puse pe masă certificatul de deces ca Probă E.

— În al cincilea rînd, dovedesc că Giovanni Saracone era singura persoană care era cu el cînd s-a asfixiat.

Mary puse jos o foaie de hîrtie ca Probă F.

— Imaginează-ți că asta e o declarație sub jurămînd din partea domnului Milton, care îmi va fi trimisă mîine dimineață, prin fax.

— Ar face bine să fie așa. Hîrtia goală nu era valoare pentru mine.

— Ține minte, în acest scop nu trebuie să dovedesc că Saracone l-a ucis pe Amadeo, chiar dacă a făcut-o. Nu e un proces pentru crimă, e un proces de fraudă civilă. *Capisce?*

— Atunci de ce ne aflăm într-un tribunal federal? Frauda intră în jurisdicția tribunalelor statale.

— Conform Actului Patentului, prevederea e „corectarea numelui inventatorului". Și ne încadrăm perfect în comentariile din *Stark vs. Advanced Magnetics.* De asemenea, există jurisdicție auxiliară din cauza amploarei controversei. Vrei să discutăm în termeni tehnici, doamnă judecătoare?

— Deja m-am plictisit. Continuă, avocat. Ai probleme mai mari decît jurisdicția.

— Acum. În al șaselea rînd, dovedesc că Giovanni Saracone, care era cu Amadeo în lagăr, a înaintat o cerere de pantent la doar zece zile după ce Amadeo a fost ucis.

Mary puse jos o copie a cererii de patent pentru trapă, ca Proba G.

— În al șaptelea rînd, dovedesc că Amadeo a făcut un număr de desene ale unei trape maritime, care mi-au fost date de avocatul său precedent, Frank Cavuto.

Mary puse pe masă o altă foaie goală de hîrtie ca Proba H.

— Asta va fi o altă declarație sub jurămînt din partea ta, descriind desenele și detaliind cum au fost furate din birouri în timpul unei spargeri.

Judy ridică o sprînceană.

— Mă bagi în boxa martorilor, avocat?

— Da, și ai face bine să te porți frumos. Nu o pot semna eu pentru că avocații nu-s buni de martori și, în plus, sînt dați afară din barou.

Mary își drese vocea.

— În al optulea rînd, fac referință la declarația ta și dovedesc că desenele lui Amadeo Brandolini erau identice cu cele trimise o dată cu cererea de patent de către Giovanni Saracone.

Mary puse jos o copie a cererii de patent ca Probă I.

— În cele din urmă, dovedesc, cu ajutorul unei copii după un raport al poliției, pe care o voi primi dimineață, că în biroul meu s-a dat o spargere și de aceea nu pot aduce desenele la tribunal.

Mary puse pe masă o bucată de hîrtie ca Probă J.

— În sfîrșit, dovedesc că Saracone avea o dubiță de gustări și nu era pescar. Susținută de o declarație sub jurămînt de un singur paragraf, pe care noul meu prieten, domnul Jackmann, mi-o va trimite prin fax. Asta e tot ce a fost de acord să spună pe marginea subiectului și doar pentru că Justin și-a făcut mai mulți dușmani decît Satana. Așchia nu sare departe.

Privi peste masa în dezordine, așteptînd.

— Deci?

Judy avea una din acele expresii care spuneau „dezamăgește-o cu blîndețe".

— Tot nu ai nici o dovadă că Saracone a furat invenția de la Brandolini și acesta este faptul critic. Vreau să spun că poți afirma cît vrei, dar fără desene nu ai nici măcar de-o rugăciune.

Nu.

— Oricum, desenele nu erau o dovadă. Amadeo nu le-a semnat și nici nu le-a datat și nu le-aș fi putut autentifica nici dacă ar fi făcut-o. Nu am altă mostră din scrisul lui în afara X-ului de pe cartea verde. Dar *pot* dovedi că au fost furate și asta se potrivește perfect.

— Nu ajunge, Mare, spuse Judy cu blîndețe.

— Trebuie să ajungă. Trebuie să fac asta să meargă. Știu că am dreptate, Jude. Știu că pot cîștiga.

— Nu poți.

Mary făcu o grimasă.

— Pot. Măcar trebuie să încerc.

— Nu, nu trebuie. Nu cînd mizele sînt atît de mari. Ești prea implicată în cazul ăsta, ai fost așa de la început. Gîndește logic.

Judy deschise palmele.

— De ce să riști atît de mult dacă tot ai să pierzi?

— Tu duci numai luptele pe care știi că le vei cîștiga, Jude? replică Mary, apoi își auzi cuvintele și, spre surprinderea ei, păreau să aibă cu adevărat sens. Veniră ca o revelație, dintr-o dată ridicîndu-i moralul. Adică, dacă știi că vei cîștiga, nu mai e o luptă adevărată.

Judy se lăsă pe spate și un zîmbet îi crescu încet pe față.

— Știi, tocmai ai spus ceva incredibil de tîmpit sau incredibil de inteligent.

Mary rîse și își puse pălăria de cowboy pe cap.

— Vom vedea, domnișorico. Vom vedea.

PATRUZECI ȘI UNU

La prînz. Mary își scoase capul din sala de conferințe și privi la stînga și la dreapta. Nimeni pe hol. Toată lumea plecase la masă. Și cel mai important era că biroul de la recepție era gol, iar Marshall nu se vedea nicăieri. Ea era care le-ar fi pîrît lui Bennie și trebuie să fi plecat și ea la masă. Drumul era liber.

— *Andiamo*, spuse Mary, făcînd un gest.

Conform planului, avea un teanc de hîrtii terminate sub braț și Judy îl avea pe celălalt, și se grăbiră prin recepția goală spre lift și apăsară butonul.

— Am reușit! strigă Judy înveselită, dar cuvintele îi rămaseră în gît cînd ușile liftului se deschiseră și în spetele lor o văzură pe Marshall.

Cu mîța-n sac! Mary rămase calmă, Judy continuă să fie agitată.

— Bună, doamnelor, spuse Marshall, ochii ei îngustîndu-se pînă la crăpăturile specifice secretarelor.

Păși afară din cabina liftului și bloca intenționat trecerea, iar ușile se închiseră în spatele ei. Arăta neobișnuit de sumbră în acea dimineață, cu o coadă împletită, severă și o rochie neagră cu guler alb care îi amintea lui Mary de toate călugărițele pe care văzuse la viața ei. Marshall își încrucișă brațele.

— Unde vă duceți?

— Afară, spuse Mary și Judy adăugă:

— Bine, mulțumim.

Marshall își inclină capul.

— Ce puneți la cale?

— Nimic, spuse Mary și Judy adăugă:

— Nu azi, mulțumim.

Marshall își mută privirea de la una la alta.

— De ce purtați pălăriile alea cretine?

Pălăria de cowboy! Mary uitase că o are pe cap. Judy purta șapca.

— Pentru atitudine? răspunse ea și Judy adăugă:

— Întotdeauna port pălării cretine.

Marshall duse un deget la buze.

— Asta nu poate fi bine. Amîndouă încuiate în sala de conferințe toată dimineața cu ciocolată și muzică rock. Asta nu poate fi bine. Știți că răspund de voi cît nu-i Bennie aici și urmează să sune curînd din nou. Aveți de gînd să-mi spuneți ce se petrece sau trebuie să vă bat pînă mărturisiți?

— E mai bine să nu știi deocamdată, răspunse Mary și Judy adăugă:

— Mai bine pentru noi, adică.

Marshall se încruntă la Judy.

— Hei, domnișoară, ți-am preluat telefoanele toată dimineața și ai o tonă de corespondență la mine pe birou, inclusiv în legătură cu cazurile pe care se presupune că le supraveghezi. Domnul Reitman a sunat de două ori.

Marshall se întoarse spre Mary și începu să numere pe degete.

— Cît despre tine, ai mesaje telefonice de la MacIntire, reporterul, două de la o anume Gail Lasko de la *Daily News*, unul de la Steve Levy de la Channel Ten, unul de la *Legal Intelligencer*, unul de la COURT-TV, unul de la unchiul Joey și încă o grămadă de mesaje personale. Unele îmi stau pe birou de zile întregi, la un loc cu corespondența ta.

— Scuze, trebuie să mergem.

Mary apăsă butonul liftului și ușile se deschiseră imediat, dovedind cu atît mai mult că urmărea o cauză dreaptă, chiar dacă puțin sărită și periculoasă. Se avîntă în lift și apăsă pe buton ca să închidă ușile.

— Nu-ți fă griji, Marshall. Îți explicăm mai tîrziu!

— Nu ne aștepta! adăugă înainte să se strecoare înăuntru, ușile se închiseră și liftul începu să coboare.

Pînă ajunseră jos și părăsiră clădirea pe ușa din spate ca să evite presa, Mary își pierduse simțul umorului și își aminti scopul inițial. Își făcuse un plan și acum îl ducea la îndeplinire, iar acum trebuiau să se despartă printre tomberoanele albastre care se aliniau

în aleea jegoasă, din cărămidă, care întîmplător mirosea a pui cu sos curry.

Mary o îmbrățișă pe Judy.

— Mulțumesc de ajutor. Îți rămîn datoare.

Judy îi întoarse îmbrățișarea, apoi îi dădu drumul, cu fața întunecată de îndoieli.

— Chiar trebuie să te duci singură, Mare? Aș putea veni cu tine. E mai sigur să mergem împreună.

— Neah. E un atac din două direcții. Trebuie să lovim în același timp.

Mary apucă o privire în stradă după reporteri rătăciți. Nu se vedea nici unul, doar obișnuita aglomerație de pe trotuare în amiaza unei zile de lucru, cu oameni de afaceri mergînd în grupuri, fumînd, rîzînd și vorbind la telefoanele mobile. Se putea integra perfect.

— O să fiu în regulă.

— Dar eu am sarcina ușoară. Tu o ai pe cea periculoasă.

— Așa și trebuie să fie. E cazul meu și eu trebuie să pun lucrurile în ordine.

Mary reuși să zîmbească.

— Tu poți să te ocupi de sarcina periculoasă în cazurile tale.

Judy o privi nefericită.

— Ai grijă, da? Fă ce trebuie să faci și pleacă de acolo.

— Așa o să fac.

Mary îi făcu semn să iasă din alee.

— Acum șterge-o! Tu la stînga, eu la dreapta.

— Ești sigură că o să fie bine? spuse Judy, dar Mary nu făcu decît să o împingă ușor drept răspuns și Judy o luă la fugă pe trotuar și se pierdu în traficul pietonal, cu un plic de carton în mînă.

Bună fată! Mary își puse hîrtiile sub braț și se ieși în grabă din alee.

Era amiază tîrziu cînd Mary ajunse la casă și se simțea fără milă, profesionistă și hotărîtă să-și atingă scopul, furia fierbîndu-i la foc mic în piept. Nu se afla nimeni pe strada exclusivistă, mărginită de copaci și ea

parcă în fața porții cu S-ul stilizat. Își încordă fălcile și își scoase pălăria de cowboy pentru că deja avea destulă atitudine. Scrută proprietatea lui Justin Saracone printre barele de fier forjat.

Saracone, ticălosule.

Conacul din piatră era nemișcat în soare și proprietatea era mai liniștită decît în ziua precedentă, deși nu era chiar pustie. Ușa din față era închisă, dar un sistem de stropit gazonul funcționa pe peluza întinsă, udînd tufele deja luxuriante din perimetru. Pe aleea circulară se găsea un Hummer roșu, strălucitor, și o limuzină Mercedes neagră, fiecare din ele fiind mașini suficient de pretențioase pentru a aparține lui Justin Saracone. Mary spera că era acasă. Conduse pînă în dreptul unei cutii negre pe un suport ca un gît arcuit de lebădă și apăsă pe butonul interfonului.

— Da? răspunse un bărbat.

El era. Mary n-ar fi putut niciodată să uite vocea aceea. I s-ar fi uscat gura, dacă nu ar fi fost deja uscată de multă vreme. De data asta fără frică, cu furie.

— Sînt Mary DiNunzio și am venit să vorbesc cu tine, Justin.

Interfonul rămase tăcut și pentru o clipă își făcu griji că nu o va lăsa să intre. Se gîndise că cineva care vroia să te lovească personal își dorea cu disperare să se bată și acum și ea și-o dorea. Dar în momentul următor porțile de fier se despărțiră încet, împărțind S-ul în două jumătăți perfecte. Mary conduse printre ele, parcă în spatele Hummerului și opri motorul. Își înșfăcă plicul și strecură o doză verde de spray lacrimogen în buzunarul jachetei, pentru orice eventualitate. Nici o cowgirl nu ieșea din casă fără spray lacrimogen.

Traversă cu pași mari pavajul de cărămidă și bătu în ușa din lemn întunecat, cu fereastră din geam opac prin care nu putea să vadă. Într-o clipă ușa se deschise și ea simți răcoarea aerului condiționat centralizat. Pe pragul din marmură roz se găsea Justin Saracone.

— Bună, Mary, spuse Justin rece, ochii săi negri lucind și buzele formînd un zîmbet lipsit de amuzament.

Purta o cămașă dintr-un material mătăsos și o curea neagră la pantaloni cenușii și mocasini scumpi, dar lipsiți de gust. Îi întinse mîna și Mary îi puse plicul de carton în ea.

— Consideră că ți-ai luat-o.

Mary se trezi scuturată de furie reținută.

— Această plîngere este depusă la tribunal chiar acum, din partea patrimoniului lui Amadeo Brandolini. Te dau în judecată, pe tine și Saracone Investments, pentru cincizeci de milioane de dolari, profitul pe care tu și tatăl tău l-ați obținut furînd patentul lui Amadeo în 1942 și vînzînd licențe ilegale pînă în ziua de azi.

— Doar nu vorbești serios.

Zîmbetul lui Justin rămase lipit pe fața sa, de parcă doar îi făcea jocul, ceea ce o enerva și mai tare.

— De asemenea, încerc să obțin un ordin de restricție ca să te împiedic să vinzi drepturile asupra patentului și licențelor către Reinhardt și să distrugi marca GO. Asta ar face ca patentul lui Amadeo să-și piardă valoarea și să nu poată fi comercializat și nu se va întîmpla atîta timp cît încă sînt în viață. Cînd totul se va fi terminat mă voi asigura că nu vei mai scoate nici un bănuț de pe urma vînzării de licențe ilegale ale patentului original sau ale aplicațiilor sale.

— Nu înveți niciodată, nu?

Zîmbetul lui Saracone se transformă în rînjetul pe care îl văzuse chiar înainte să o lovească și Mary simți un val de forță trecîndu-i prin tot corpul.

— De fapt, da. Și, de asemenea, zbor cu avionul, dar asta nu are nici o legătură. Îți închid robinetul. De mîine, gata banii. Audierea este la ora zece. Ne vedem la tribunal, amice. Și că veni vorba, dacă pierd mîine te duc la proces și dacă pierd și acolo o să fac apel. N-o să scapi nicodată de mine, Justin. Pregătește-te, amice. Te așteaptă o călătorie lungă, lungă de tot.

— Ai terminat discursul?

Justin aplaudă.

Aroganta lui îi făcu sîngele să fiarbă în vene. Își aminti cum o lovise și înainte să-și dea seama ce face

își strînse mîna în pumn, trase brațul în spate și îl lovi drept în față, trosnindu-și pumnul în rînjetul lui nesuferit.

— Ahh! strigă Justin de durere și surpriză.

Se clătină înapoi, pierzîndu-și echilibrul, fluturînd din brațe în cămașa lui elegantă și în clipa următoare alunecă pe podeaua de marmură a holului și aterizâ exact pe fundul lui înțolit în haine de firmă.

— Data viitoare cînd dai într-o fată adu-ți aminte că dăm înapoi, spuse Mary zîmbind și îi trînti ușa în nas.

Apoi fugi cît o țineau picioarele.

Okay, chiar doare cînd lovești pe cineva cu propriul pumn.

Mary conducea cu mîna stîngă pe volan în timp ce deschidea și deschidea dreapta, încercînd fără succes să o strîngă într-un pumn. Degetele i se umflaseră repede, devenind roz la culoare și mijlociul o omora de durere. Nu știa dacă și-l rupsese, dar aproape că nu conta. Se simțea ca drogată, energizată, bine dispusă. Intentarea de procese avea un efect limitat. Trebuia să primești șansa de a lovi pe cineva înapoi. Poate chiar ar trebui să existe așa un drept în Primul Amendament.

Mary se gîndi la asta, supraveghind drumul și din fericire traficul nu era aglomerat, pentru că nimeni nu se ducea în oraș la sfîrșitul unei zile de lucru. Mai avea încă multe de făcut. Ieși la 202 Nord și trecu de construcția King of Prussia, care o conduse direct la autostrada care mergea spre est către Philly. Vijii pe lîngă o ceată portocalie de depozite și localuri și accelerâ.

E timpul pentru partea a doua a planului. Mary avea de dat mii de telefoane, începînd cu noul ei prieten. Răsfoi prin agendă, reuși să găsească numărul și îl formă folosind o combinație de dinți, nas și un deget mic.

— Mac? spuse ea cînd acesta răspunse. Jim Macintire de la *Philly News*? Sînt Mary DiNunzio.

— Mary! exclamă reporterul. Trebuie să vorbesc cu tine. Nu pot să trec peste ce mi-ai spus și ce crezi despre mine! Ce se petrece?

— Uite care-i treaba, Jim, începu ea, apoi se întră în detaliile procesului pe care îl intentase Judy pentru ea, inclusiv tot ce aflase depsre patentul original pe care îl furase Giovanni Saracone și cum continua Justin Saracone să profite. Răspunse cît de complet putea la fiecare întrebare, defăimînd vii și morții pentru că dacă Justin i-ar fi intentat proces pentru defăimare nu ar fi făcut decît să-i servească scopul. Încheie spunîndu-i lui Mac să vină la audierea pentru ordinul de restricție.

— Încerci să obții un ordin de restricție? repetă el, salivînd audibil.

— Vino și gata, îi răspunse Mary, apoi închise cu dinții.

Își consultă agenda, căutînd numărul următorului reporter, micșoră viteza, făcînd un compromis cu siguranța pe carosabil și formă următorul număr.

— Shannon, spuse cînd acesta răspunse, apoi îi spuse întreaga poveste, începînd cu începutul și încheind cu audierea de la ora zece adoua zi.

— Voi fi acolo, promise reporterul și după aceea ea își luă inima în dinți și sună încă cinci reporteri, apoi închise satisfăcută că vorba se va răspîndi.

Să vorbească cu un reporter era chiar mai eficient decît să vorbească cu unchiul Joey și Mary vroia să facă cît mai mult zgomot posibil. Vroia ca întreaga intrigă să iasă la lumină tîrînd și familia Saracone după ea cu forța. Tîrgul cu Reinhardt avea să cadă și imediat ce deținătorii licențelor aveau să afle că validitatea patentului original era în dubiu, aveau să înceteze a mai face afaceri cu Justin. Licențele aveau să cadă ca piesele de domino. Lumea lui Justin — și veniturile lui — aveau să se prăbușească. Într-un fel sau altul, avea să-l doboare.

Mary trecu pe banda de mare viteză și era pe punctul de a suna să întrebe de Kiesha cînd mobilul începu să sune. Îl ridică, recunoscu numărul și simți că îi cade o

piatră pe inimă. Cum putea fi așa de fericită și așa de nefericită în același timp?

— Bună, Bennie, spuse ea în telefon.

— DiNunzio, care-i treaba? Ești bine sau încă mai ești supărată din cauza lui Cavuto?

— Nu mai sînt.

Am impresia că Frank murise cu ani în urmă și am mult mai multe motive să fiu supărată acum.

— Și Brandolini ce mai face?

— E liniștit.

Sau intentează proces într-un tribunal federal.

— Renunți la el?

— Cu siguranță. S-a dus.

Cum zicea Judy? Ca pe roate.

— Atunci ești pregătită?

— Pregătită pentru ce?

— Nu-mi spune că ai uitat!

— Ce să uit? întrebă Mary nefericită.

PATRUZECI ȘI DOI

Resturantul din Fairmount se dovedi a fi întunecos, plin de fum și aglomerat, înrăutățind și mai mult starea de spirit a lui Mary. Încă o întîlnire aranjată era ultimul lucru de care avea nevoie acum, cu mîna care o durea, audierea pentru ordinul de restricție de mîine dimineață și o noapte de somn de recuperat, dar nu avea de ales. Bennie o aranjase acum cîteva săptămîni cu un bun prieten de-al ei pe nume Gary Haddon și Mary uitase cu desăvîrșire de ea. Nu o putea anula atît de tîrziu fără a-și face șefa suspicioasă. Sau furioasă.

Privi în jur prin barul plin ochi, căutîndu-l pe Gary. Trebuia să fi ajuns, avînd în vedere că întîrziase douăzeci de minute. Pierduse foarte mult timp acasă, probînd diferite haine și hotărîndu-se în sfîrșit pentru o mică rochie neagră și pantofi negri cu toc. Își schimbase pînă și poșeta ca să o asorteze cu restul îmbrăcămintii, unul din acele lucruri pe care femeile le considerau esențiale și pe care bărbații nu le remarcau niciodată. Mary vroia să-i facă impresie bună acestui tip, chiar dacă nu era în căutarea lui Făt-Frumos. Pe al ei îl cunoscuse și fusese căsătorită cu el deja. Nimeni nu întîlnea doi Feți-Frumoși în viață, nici chiar bunele catolice.

Mary nu-l văzu pe Gary la bar. Bennie îi spusese că era chipeș chipeș chipeș, un avocat de treizeci și cinci de ani, înalt, brunet, cu un corp incredibil de lucrat, pentru că era conducător de echipaj de caiac, ceea ce însemna că era cel mai bun canotor din ambarcațiune, de parcă lui Mary îi păsa. Se presupunea că va purta un tricou negru și bicepși. Se uită prin fumul cancerigen după cineva cu par negru și tricou de culoare închisă, dar nu îl văzu. Poate că o aștepta la masă. Sala de mese a restaurantului părea să fie în spate.

Își făcu drum prin mulțime, ignorînd senzația degradantă că bărbații o studiau din priviri și cea la fel de degradantă că nu o făceau.

— Pot să-ți ofer ceva de băut? întrebă un bărbat din stînga sa și Mary privi într-acolo.

Era înalt, dar era slab și chel. Nu era Gary Haddon.

— Ăă, nu mulțumesc. Mă întîlnesc cu cineva.

— Poate data viitoare?

— Mrphm, răspunse ea ca să fie amabilă.

Apoi un bărbat se întoarse și o privi din partea îndepărtată a barului, atrăgîndu-i privirea. Avea în jur de treizeci și cinci de ani, era înalt, cu păr des și negru. Purta un tricou de culoare închisă și avea musculatura indispensabilă. Gary Haddon. *Uau!* Tipul ăsta era cu adevărat chipeș, dacă se întîmpla să ai un libidou, care lui Mary îi lipsea cu desăvîrșire. Își flutură mîna sănătoasă spre el și el îi întoarse gestul, apoi se ridică de la bar. Își făcu loc printre oameni spre el, întinzîndu-i mîna sănătoasă cînd ajunse la el.

— Gary Haddon?

— Mary? Eu sînt Gary.

Gary zîmbi aproape timid, ceea ce ei i se păru instantaneu drăguț. Era foarte înalt, aproape de 1.85 și cînd dădu mîna cu ea strîngerea lui fu caldă și puternică.

— Încîntat de cunoștință.

— Și eu. Îmi pare rău că am întîrziat.

— Nu-ți fă griji.

— Ai făcut tu rezervarea sau trebuia să o fac eu?

— Cred că trebuia s-o faci tu.

Ahhh.

— Scuze. Te rog, nu-i spune lui Bennie.

— Nu-ți fă griji.

Mary se hotărî că erau griji mari pe care nu trebuia să și le facă. Gary avea un aer atletic pentru un avocat, ca și Bennie. Înțelegea de ce erau prieteni, chiar dacă bicepșii lui Bennie erau mai mari.

— Poate că au o masă liberă oricum, spuse Gary și amîndoi se uitară în sala de mese.

Erau cam treizeci de mese și erau ocupate pînă la ultima. Mary își ascunse panica. Această întîlnire nu avea să înceapă niciodată, deci nu se putea termina. Ce

toate acestea. Gary părea amabil și arăta foarte bine. Pentru un canotor.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să sun.

— Las-o baltă. O să întreb cît trebuie să așteptăm.

Gary plecă și se împinse prin mulțime pînă la o chelneriță superbă, care ținea meniurile sub sînii ampli ca pe niște suporturi pentru aceștia. Mary îl privi pe Gary vorbind cu ea și nu păru să remarce decolteul pe care aceasta îl afișa. Cu toate acestea, ripostă afișînd o poșetă asortată cînd el reveni, cu o figură nefericită.

— Vești proaste. Trebuie să așteptăm o oră sau mai mult.

Iadul întîlnirilor aranjate.

— Oh, nu.

— Sînt prea flămînd ca să aștept.

Bine. Hai să încheiem pe seara asta.

— Eu zic să căutăm alt restaurant.

Oh.

— Ăă, bine, oricum e prea mult fum aici.

— Nici mie nu-mi place fumul. M-am lăsat de fumat.

Și eu. Oare ce părere are de Sinatra. Sau de Aerosmith.

— Unde putem merge în altă parte? Nu prea cunosc cartierul ăsta. E teritoriul lui Bennie.

— Nici eu nu-l cunosc, dar putem merge oriunde. Am mașină. Vino cu mine.

Gary se întoarse și plonjă în mulțime, întinzîndu-se în spate pentru a o prinde pe Mary de mîna sănătoasă.

Mă ia de mînă? Mary se lăsă remorcată chiar dacă ținutul de mînă era pentru un iubit, nu pentru cineva cunoscut la o întîlnire aranjată. Totuși, nu era o senzație cu totul neplăcută. Măcar o dată, nu trebuia să ia ea deciziile și Gary preluase conducerea într-un mod foarte natural. Poate era o treabă de canotor. Gary o scoase aproape imediat afară și Mary înghiți lacomă o gură de aer proaspăt. Era o seară încîntătoare, cerul de deasupra orașului întunecîndu-se. Traficul de la orele de vîrf se liniștise și erau doar cîteva mașini pe stradă. Chiar și așa, Mary privi împrejur încordată. Nu se vedea nici

un Cadillac Escalade sau cineva care să arate ca Chico sau ca Justin la volanul uneia dintre celelalte limuzine.

— Mașina mea e în josul străzii, spuse Gary.

Îi dădu drumu' mîinii, fapt pe care ea îl aprecie. Un gentleman.

— Grozav.

Mary își potrivi pașii lîngă el. Purta pantaloni de un maroniu gălbui și mocasini și ea făcea doi pași micuți la fiecare pas lung de-al lui, simțindu-se ca o marionetă.

— Deci, spune-mi despre tine, Mary.

— Oh, nu e nimic de zis. Lucrez pentru Bennie, locuiesc în oraș.

Și nu-mi place să vorbesc despre mine.

— Dar tu?

— Ha!

Gary mergea cu capul înclinat sub un unghi care arăta că asculta.

— Crezi că scapi așa ușor?

Mary rîse.

— Știu că scap. Acum, să vorbim despre tine.

Gary zîmbi.

— Deci ești încăpățînată.

— Și tu ai simț de observație. Din nefericire.

Mary rîse din nou, vag conștientă că probabil flirta. Dar de data asta, nu se încordă. Poate pentru că era afară? Poate că era în regulă să flirtezi afară, unde flirtul se pierdea în aer și nu ateriza nicăieri. Măcar era întuneric. Încercă să nu e gîndească la asta.

— Ce fel de avocatură practici, Gary?

— Știi tu, obișnuită.

Mary zîmbi.

— Vrei să spui generală.

— Nu, vreau să spun obișnuită. Da, sînt un avocat obișnuit. Un tip obișnuit.

Gary rînji din nou. Ajunseseră la mașina lui, un model mai vechi de Lexus, de culoarea bronzului, parcată în capătul străzii. Deschise larg portiera pentru ea.

— Conduc o mașină obișnuită. Am chiar și un cîine obișnuit acasă. Nu ți-a spus Bennie?

— Sper că nu un labrador. Firma noastră colcăie de ei.

— Nu, o potaie. O potaie obișnuită.

— Cum îl cheamă?

— Joe, cum altfel?

Mary rise în timp ce se urca în mașină și Gary închise cu grijă portiera. Interiorul mașinii era de culoare maro gălbui și mirosea slab a aftershave. Un CD cu Norah Jones era aruncat pe consolă și tapițeria era uimitor de lipsită de păr pentru cineva care avea un ciine.

— Ori ești un tip foarte îngrijit, ori nu-ți lași ciinele în mașină, spusea ea cînd el urcă la volan.

— Amîndouă.

Gary răsuci cheia în contact, apăsă accelerația și părăsi locul în care parcase.

— Deci, ești din South Philly, corect?

— Corect.

Ai vreo problemă cu asta?

— Ador South Philly. Putem merge să mîncăm acolo dacă vrei. La Saloon dacă vrei ceva mai sofisticat, sau la Marra. La South Philly Bar&Grill. Chiar și Triangle Tavern.

Mary zîmbi.

— Oricare din astea e în regulă.

Și nici unul nu are site web.

— Ce zici de Marra?

— Ador Marra.

— Și eu. E un local *obișnuit*.

Gary zîmbi, luînd curba la stînga pe bulevardul Ben Franklin, unde traficul era mai aglomerat, scurgîndu-se în afara orașului. Ocoliră Eakins Oval în fața Muzeului de Artă și Mary privi o turmă de persoane care făceau jogging revenin în fugă de la rîu. Cîteva cupluri mergeau împreună, ducînd sacoșe de cumpărături, și oamenii de afaceri care lucraseră pînă tîrziu mergeau spre casă, ducînd servicte sau vorbind la telefoanele mobile. Era o noapte caldă de primăvară și Mary apăsă un buton ca să coboare geamul.

— Tocmai am pornit aerul condiționat.

Gary privi spre ea.

— Doar dacă nu preferi geamul deschis.

— Nu, e în regulă.

Gary trase de volan și mușchii antebrațelor unduiră de-adevăratelea.

— Știi, Bennie nu mi-a spus că arăți atît de *bine*.

Aoleu! Mary simți că roșește. Se simțea brusc ne la locul ei, fiind atît de aproape de el în mașină, cu el flirtînd și unduind. În plus, nu mai erau afară, așa ci flirtul nu mai avea unde să se piardă. Mai ales cu geamurile închise. Deveni agitată în timp ce Lexusul luă viteză și intră pe rampa pentru autostradă.

— O iau pe autostradă. E mai rapid dacă intrăm pe aici și ieșim pe la Oregon.

Gary își sprijini mîna mare de volan și își concentră atenția la condus pentru o perioadă de tăcere incomodă. Mașina accelera. Toată lumea accelera mereu pe autostradă, în apropierea vechii ieșiri Vare Street pentru că părăseau aglomerația orașului pentru drumul întins. Privirea lui Mary căzu pe oglinda retrovizoare laterală din dreapta. În întuneric, putea vedea o parte din radiatorul cromat de pe botul unui sedan de culoare închisă, apropiindu-se de ei în viteză. Nu putea vedea întreaga mașină din unghiul acela, dar simți un mic fior urcîndu-i pe șira spinării.

— Gary?

Mary se trase la marginea scaunului.

— Vezi mașina aia din spate?

— Cea neagră?

Atenția lui se mută la oglinda retrovizoare.

— Da.

— Merge cam repede, nu-i așa?

— Nu, nu chiar. Trebuie să ții pasul cu traficul. Tatăl meu spunea mereu asta.

— Dar cred că merge prea repede. Se ține de tine

— Nu prea. Relaxează-te.

— Nu pot.

Mary nu-l putea vedea pe șofer în oglindă așa că se întoarse în scaun, întinzînd centura cu umărul. Deasupra radiatorului se vedea emblema Mercedes-Benz.

— E un Mercedes!

— Corect. Un SL. Și dacă e modelul 500, are un motor de cinci litri. Una dintre cele mai puternice mașini de pe șosea.

Oh, minunat. Mary încerca să nu intre în panică, dar nu putea vedea fața șoferului în întuneric.

— Conduce un bărbat sau o femeie? Îți poți da seama?

— Nu.

Gary privi din nou în oglinda retrovizoare.

— Contează?

— De cît timp e acolo mașina aia?

— Nu știu. De ce îți faci griji?

Gary o privi de parcă era nebună.

— Se ține de mine, și ce?

— De ce ar face-o? N-are sens.

Mary cîntări traficul, care nu era deloc aglomerat pe drumul către Jersey.

— Toate celelalte benzi sînt libere. De ce nu ne ocolește pur și simplu?

— Nu știu!

Gary rîse ușor.

— Ia loc și calmează-te. Nu pot conduce dacă te tot agiți ca...

— Cît de repede poate merge masina asta? scăpă Mary panicată.

— Repede. Nu la fel de repede ca SL-ul, dar repede.

— Atunci scapă de tipul ăla. Dacă scapi de el, o să mă calmez. Dacă nu, sun la Urgențe.

Mary se răsuci înapoi în scaun, se întinse după poșetă și își scoase mobilul ca să îl aibă la îndemînă.

— Suni la poliție pentru că se ține cineva de noi?

Gary căscă gura, dar Mary nu avea de gînd să explice.

— Doar fă-o!

— În regulă, stai jos și ține-te bine!

Gary călcă accelerația și Lexusul țîșni înainte cu o forță surprizătoare.

Mary fu proiectată în spătarul scaunului. Goneau înainte de parcă autostrada era unsă pentru ei, vijîind pe lîngă ieșirea spre Oregon Avenue. Cine mai putea aștepta. Încerca să-și dea seama ce se petrecea. Evident, Chico schimbase mașina. O urmărise pînă la restaurant. Urma să-i arunce de pe drum sau să se izbească în ei. Bietul Gary, amestecat în toate astea. În locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

— Mai repede, Gary! Hai!

Se întoarse și privi peste umăr. Mercedesul rămînea în urmă. Simți o rază de speranță.

— *Hai!*

— Stai jos! strigă Gary și, imediat ce Mary se așeză din nou, călcă accelerația pînă la podea.

Lexusul sări înainte, ca propulsat de motoare-rachetă.

Mary privi în spate. Mercedesul era mult în urmă, evident, nefăcînd nici o încercare de a-i ajunge din urmă. Scăpaseră de el! Slavă Cerului!

— Am scăpat! Ha!

Mary se auzi rîzînd nervos, de ușurare. Se întoarse să se asigure, dar farurile Mercedesului erau acum doar două puncte luminoase. Se liniști, în sfîrșit. Se putea ca mașina să nu fie implicată în nici un fel, dar nu voia să riște. S-ar fi putut întîmpla cum se gîndise ea, dar nu fusese așa. Cel puțin, nu de data asta. Era din nou în siguranță. Lexusul încetini, ajungînd la limita legală de viteză.

— Ce-a fost *asta*? o întrebă Gary, aproape rîzînd. Ești nebună sau ce?

— E o poveste lungă.

Mary privi spre el și ochii lui întunecați străluceau de entuziasmul pe care vitezele mari și berea îl oferă bărbaților. Încă o întîlnire dezastruoasă, dar s-ar fi putut ca el s-o mai sune. *Tipilor le plac gagicile nebune.*

— Spune-mi-o, pentru numele lui Dumnezeu! Asta chiar vreau să aud.

Mary se afundă în scaun, adrenalina țiuindu-i în urechi. Pulsul îi revenise la normal, gura îi era mai puțin uscată. Încerca să înțeleagă ce se întîmplase. Cum să explice? Ar fi putut să explice? Și putea conta pe Gary să țină totul secret sau avea el să fugă direct la Bennie și ea s-o concedieze? Încă nu-i trecuse entuziasmul.

— La naiba. Bennie nu mi-a spus că ești țicnită! Cuvintele lui au fost: „e o fată drăguță și liniștită"!

Lui? Probabil că Mary nu auzise bine.

— Ce-ai zis?

— Am spus că Bennie nu mi-a spus niciodată că ești așa sălbatică! Pun eu mîna pe el!

Pe ea, fu Mary cît pe ce să-l corecteze, apoi îngheță. *Lui? El?* Era o greșeală normală, dar un prieten de-al lui Bennie n-ar fi făcut-o niciodată. N-ar fi făcut-o nimeni care o cunoscuse. Gîndurile lui Mary săriră înapoi în timp. Un avocat *obișnuit*? Nu exista păr de ciine în mașină? Dintr-o dată toate se potriviră. Acest bărbat nu era Gary Haddon. Acest bărbat lucra pentru familia Saracone. Probabil că o urmase la restaurant și se postase la bar. Și era era singură cu el într-o mașină care gonea cu viteză. Trebuia să rămînă calmă și să joace jocul pînă la capăt.

— Deci nu ți-a spus? întrebă Mary, dar pînă și ea își auzi frica din voce.

Asta îl făcu pe șofer să se uite spre ea și zîmbetul lui se șterse. Privirile lor se întîlniră și el știu. Se dăduse de gol. *Dumnezeule, nu.*

— Ajutor! țipă Mary și se aruncă spre încuietoarea portierei, dar mîna ei rănită nu putu menține strînsoarea.

— NU! strigă bărbatul.

— AJUTOR! VĂ ROG!

Într-o clipă, în mașină se dezlănțui iadul. Mary fu smuncită de păr spre spate. Gîtul aproape îi fu rupt. Scalpul păru să-i explodeze de durere.

— AJUTOR!

Mary continua să țipe, încercînd să scape de el. Scăpă mobilul din mînă. Lexusul aluneca spre banda de ala-

turi. Nu existau alte mașini. Nimeni care să vadă lupta. Era prea întuneric.

— AJUTOR!

Se luptă să se elibereze. Se întinse spre portieră. Spre fereastră. Spre orice.

— AJUTOR!

Ultimul lucru pe care Mary l-a știut a fost fața ei lovită de geamul mașinii cu forța unui impact frontal.

Un lucru care se repetă iar și iar și iar.

PATRUZECI ȘI TREI

Mary se trezi în întuneric, zăcînd pe o parte. Ceva greu o acoperea complet, ca cea mai mare pătură din lume. Îi îngreuna respirația. Fierbinte. Lipicioasă. O durea cumplit capul. Gîndurile îi erau încețoșate. Confuze. Durerea îi săgeta creierul pornind din frunte si din ochiul drept.

doamne capul meu așa mă doare capul

Se întinse să atingă locul, dar nu-și putu mișca mîna. Încercă să o miște din nou, dar nu se clintea. Era în spatele ei. Trase mai tare, rănindu-si umărul, dar tot nu se clintea. Ceva îi lega încheietura. Ambele încheieturi. Putea simți cînd trăgea. La fel se întîmpla și cu picioarele ei. Era amîndouă înțepenite, unul peste celalalt. Nu le putea separa. Avea gleznele legate.

Mary nu putea vedea nimic. Din cauza păturii de deasupra ei. Stropi calzi picurau de undeva în ochii ei. Clipi și clipi, dar nu reusi să-și curețe ochii. O înțepau. înecați în lichid. Fruntea o ardea. Se simțea de parcă părul îi era în flăcări. Încercă să vorbească, dar nu-și putu deschide gura. Nu-și putea mișca buzele. Ceva le acoperea strîns. Îi cresta nările. Îi era atît de greu sa respire.

Putea simți umezeala de sub nas, se scurgea. caldă și umedă. Apoi își aminti.

Lexusul. Barbatul. Geamul de la mașina. La această amintire, își intoarse stomacul pe dos. Apoi revelatia : mîinile îi erau legate la spate. Gura îi era lipită cu bandă adezivă. Capul pesemne îi singera. Era întuneric. Justin. În următoarea secundă. locul în care zăcea, orice ar fi fost el. se miscă, zgîltîind-o. Auzi un motor puternic de mașină. Simți mirosul de gaze de esapament. Acum se mișca.

Era in portbagajul unei masini. În Lexus? În Mercedes? Oare erau amîndoi soferii implicați? Oare conta? Mary căzu pradă panicii. Inima îi bătea cu putere. Țipă. dar nu reusi să sconță decît un geamăt înfundat.

mmmm, un plînset care începu și se termină în gîtul ei. Simți teroarea crescîndu-i în piept. Nu putea respira.

Mmmmmmm! Mmmmmmm! Mmmmmmm!

Mary își ordonă să nu intre în panică. Gîndește. Plănuiește. Găsește soluția. Fii curajoasă. Nu, fii hotărîtă. Era hotărîtă să trăiască. Lexusul luă viteză. Trepidațiile erau acum aproape constante. Putea auzi zgomot pe drum. Alte mașini. Era întinsă pe partea dreaptă. Judecînd după accelerație, se afla cu fața spre partea din față a mașinii. Mîinile îi erau legate la spate. Se forță să gîndească. Să analizeze situația.

Okay, okay, într-un portbagaj de mașină, mergînd repede undeva.

Picioarele, gura, mîinile, îi erau legate cu bandă. Mobilul? Pierdut în lupta din mașină. Nimeni nu știa unde se află, nici măcar Bennie. Bennie credea că este la prietenul ei, Gary Haddon.

Mary încercă să-și miște mîinile. Caută încuietoarea. Găsește încuietoarea portbagajului. Își forță mîinile, dar nu reuși să le separe. Mai multă bandă adezivă. O simțea și de-a lungul brațelor, strîngîndu-i umerii aproape scoțîndu-i din încheieturi. Ignoră junghiurile din frunte. Sîngele pe care încerca să și-l scoată din ochi. Trase și trase, smucindu-și încheieturile cu toată forța. Nimic.

Își ridică mîinile legate, încercînd să simtă încuietoarea. O sîrmă. Orice. Pătura continua să o încurce, înfășurînd-o. Rigidă și zgrunțuroasă, un preș. Mirosea a gunoi și a ulei de motor. Avea picături de umezeală pe față. Propriul sînge. Mary încercă să arunce carpeta de pe ea dar nu reuși. Păreau să fie metri și metri de pătură. De fiecare dată cînd se mișcă, o greutate se mișca deasupra. Scotea un clinchet cînd se mișcă. Șoferul pusese niște lucruri în carpetă, pentru a-i mări greutatea. Unelte. O lopată?

Continuă să își miște mîinile, zgîrîind frenetic după încuietoare. Carpeta era tot ce simțea. Mașina își continuă drumul înainte, fără curbe. Autostrada. Avusese totul plănuit de la început. În afară, către aeroport. departe de oraș. Acolo erau depozite. Fabrici. Centre de

distribuție. Portul. Digurile. Fîșii lungi de drum, părăsite după orele de vîrf. Apoi Chester, Delaware. Sudul îndepărtat. Sau Nordul.

Nu! Se zvîrcoli, încercînd să se rostogolească dintr-o parte în alta, căutînd disperată încuietoarea. Ochii îi erau plini de lacrimi, dar îi închise strîns. Se gîndi la doamna Nyquist, călărind un armăsar. Bennie, vîslind din greu pe rîu. Judy, cățărîndu-se pe stînci imense. Mary nu ar fi putut niciodată să facă asemenea lucruri. Nu le-ar fi putut face în stilul lor. Pe asta trebuia să o facă singură. În felul ei.

Ce pot să fac? Să scot sunete ciudate sau să mă zvîrcolesc. Ce nu pot să fac? Să mă mișc, să țip sau să-mi salvez viața. Știi ce? Felul ăsta al meu de a fi e un rahat.

Mary trebuia să facă ceva. Omul acesta o ducea undeva pentru a o omorî. Locația secundară. *Ha?* Unde mai auzise ea acest termen? Nu la facultatea de drept. Cum de știa ea acest termen? Unde altundeva? Nu mai făcuse nimic. Nici nu mai mersese nicăieri. De cînd nu mai era Mike, tot ce făcea era să muncească și să uite la televizor.

Televizor! Asta e! Lifetime Channel! Acolo îl auzise, într-o oarecare emisiune pe Lifetime. Televiziune pentru femei. Locația secundară era unde personajul negativ te ducea cînd vroia să te omoare. Locația secundară era locul unde nu trebuia să te duci niciodată.

MMMMMM! MMMMMMMM!

Mary își găsi șirul gîndurilor, înainte ca acesta să se rupă. Ce altceva mai văzuse în acea emisiune? Una dintre acele emisiuni pentru femei, despre supraviețuire, cu puneri în scenă și creion de buze. Ce mai era în acea emisiune? Era sîmbăta dimineață, cînd ea ar fi trebuit să fie la serviciu, și din nou, duminică dimineață, cînd ar fi trebuit să fie la biserică.

Arăta cum să supraviețuiești jafurilor, tentativelor de viol, avalanșelor, dacă mașina ți-ar cădea în apă, sau în nisipuri mișcătoare, sau dacă ai fi sechestrată în pivniță, în frigider sau în PORTBAGAJUL unei mașini!

Lexusul coti abrupt către stînga, accelerînd. Intra pe o autostradă? Ieșea? Grăbește-te! Apoi își aminti altceva, alt sfat de viață al emisiunii și încă unul care se potrivea perfect cu situația în care se afla. Și pe deasupra, avea și arma recomandată.

Începu să lovească în spate, împingînd cu tocul în carpetă. Trebuia să lovească cu ambele picioare, de vreme ce erau legate. Mușchii stomacului ei protestară, țipară, implorară milă. Continuă să lovească, țintind farul din spate cu tocul pantofului. Lexusul încetini. Nu! Ajunseseră la destinație? Venea după ea? Lovi ca nebuna, luptîndu-se cu groaza.

Da! Mary reuși într-o primă etapă. Lovind în sus de suficiente ori încît să pătrundă prin carpeta de pe un picior, lăsîndu-i tocul liber și mortal! Lovi tare! *Asta e pentru Keisha!* Lovi din nou. *Asta e pentru Frank!* Lovi mai tare. *Asta e pentru Amadeo!* Lovi cel mai tare. Apoi continuă și în clipa următoare auzi crăpîndu-se ceva în dreptul tocului ei. Reușea! Stopul se spărgea!

Lovea într-o frenezie totală, neținînd cont de durerea de cap, stomac, picioare sau încheieturi. Putea să reușească. Putea să se salveze. Avea să trăiască. Nu putea vedea dacă lumina pătrundea prin preș, nu vedea progresul pe care îl făcea. Dar îl putea auzi. O crăpătură, apoi alta. Și încă una, plasticul crăpîndu-se și cedînd. Dacă nu se va electrocuta, va putea trăi. Era noapte. Oare chiar nu vedea cineva farul din spate spart? Lexusul încetinea și ea auzi sunetul unui motor. Un claxonat chiar lîngă bara de protecție de lîngă ea. Cineva îl văzuse! Cineva încerca să îi spună șoferului! *Stic, prostule.* Cheamă poliția! Sună la Urgențe! Continuă să lovească îndîrjită. *Pentru Keisha! Pentru Frank! Pentru Amadeo!* Lovește! Lovește! Lovește! Lovea ca și cum viața ei depindea de asta pentru ca așa și era. Farul trebuia distrus. Și-l imagină spart, cu becul făcut țăndări. Putea simți aerul rece pe picior. Reușise să pătrundă! Ar fi putut să scoată piciorul prin gaură dacă n-ar fi fost legat. Totuși, continuă să lovească.

Deodată, Lexusul porni. Fu aruncată violent în spatele portbagajului și rămase acolo. Claxonul se îndepărtă. *Nu!* Pleca. *Reține numărul mașinii!* Cheamă poliția! Acum piciorul ei se afla în locul unde fusese farul. Își strînse degetele de la picioare să își păstreze pantoful cu toc în picioare. Pătrunsese prin metal. Era hotărîtă.

MMM! MMMMM! MMMMMMM!

Și, în clipa următoare, le auzi. Sirene! În depărtare. Se apropiau? Da! Venea! Poliția! Ca răspuns, din mașină se trase un foc de armă. Vor trebui să îl urmărească. Nu se va preda fără luptă, nu cu ea înăuntru. Mary continuă să lovească. Încă lovind. Încercînd să țipe. Încercînd să se oprească din plîns.

nu mă omorîți vă rog nu trageți în portbagaj sînt înăuntru sînt înăuntru

Sirenele urlau mai tare, iar Lexusul atinsese viteza maximă, făcînd slalom pe autostradă. Izbi cu tocul în spatele portbagajului și acesta îi rămase blocat acolo. Lexusul derapă, stînga-dreapta. Auzi Lexusul claxonînd. Nu putea auzi altceva în afară de sirene și de zgomotul drumului. Aer proaspăt intra în portbagaj prin gaură. Mary continuă să încerce să își scoată piciorul prin far, astfel încît continuă să lovească.

sînt în viață înăuntru nu trageți în portbagaj nu trageți în

Erau și mai multe sirene, acum mai tare. O întreagă coloană urmărea Lexusul. Își putea imagina acțiunea ca și cum ar fi văzut-o la televizor. *Cops, NYPD Blue.* fiecare canal avea propria sa urmărire în mare viteză. Și acum, ea era implicată într-una. Mary era în sfîrșit la televizor. Aproape rise.

Dacă o să supraviețuiesc, promit să-mi găsesc o viață.

Sirenele îi înconjurau de peste tot. Stînga. Dreapta. Chiar în spate. Goneau înainte împreună, schimbînd benzile. Polițiștii ar fi trebuit să îl fi înconjurat, în plină viteză. Aveau să o împuște? Se vor ciocni? Era mai rău ca înainte. Mary continua să lovească, pentru ca ei să

știe că este încă în viață. Deodată, Lexusul viră brusc la dreapta, aproape la nouăzeci de grade.

Totul o luă razna. Lexusul se răsuci iar și iar. Roțile scîrțîiau. Sirenele urlau. Mary țipă. Plînse. Lexusul se învîrti, scăpat de sub control, apoi se învîrti din ce în ce mai încet. Mary sughiță. Vomită. Se înecă. Nu putea să respire. Ajutor! Ajutor! Dumnezeule!

Lexus-ul își încetini derapajul.

nu pot să respir nu pot să respir nu pot

BANG! BANG! BANG! Focuri de armă! Chiar lîngă mașină! Polițiștii nu o vor împușca, dar el da! O vroia *moartă*. O rafală îi răsună în urechi. Nu avea oxigen... Sughiță și sughiță. Și, în sfîrșit, se cutremură.

BANG! BANG! BANG!

PATRUZECI ȘI PATRU

Camera de spital era albă, cu dulapuri instituționale în bejul standard și abia îndeajuns de mare pentru a permite acomodarea familiei DiNunzio, a doi polițiști în uniformă, a detectivului Gomez, a partenerului său, a unei asistente și a doctorului.

Doctorul Steave Weaver era un chirurg plastician blond, incredibil de chipeș și singura dovadă că era homosexual era micul curcubeu de sub numele său brodat cu roșu. I-a trebuit aproape o oră pentru a extrage toate fragmentele de sticlă din fruntea lui Mary, șaptesprezece copci pentru a închide rana și tocmai termina. Mary abia îi simțea atingerea, cu atît mai puțin orice durere, datorînd totul medicamentului miraculos Percocet și bucuriei de a fi în viață, temperată doar de faptul că șoferul Lexusului fusese împușcat mortal, în schimbul de focuri de pe autostradă.

Deci avusese o armă. Avusese de gînd să o omoare. Acum era mort.

Mary nu prea știa ce simțea în legătură cu asta. Era zguduită. Supărată. Surprinzător, nu se simțea chiar atît de bine. Orice moarte era îngrozitoare și bărbatul murise luînd cu el o informație prețioasă. Acum cum vor mai face polițiștii legătura dintre el și Justin Saracone? Ar fi avut o șansă dacă ar fi fost capturat în viață. Pe de altă parte, cealaltă jumătate a ei nu era complet nefericită. Evident, fusese un asasin plătit și ar fi omorît și alți oameni. Fără a mai preciza faptul că a încercat să o omoare pe ea.

Și ar fi reușit dacă nu ar fi existat televiziunea prin cablu și o pereche de tocuri zănătoase.

— Okay, lasă-mă să arunc o ultimă privire.

Doctorul Weaver păși în spate, privindu-și manopera cu un zîmbet.

— Copcile sînt pe linia părului. Cînd se vor vindeca, cicatricile nici măcar nu vor fi vizibile.

— Mulțumesc mult, spuse Mary, deși abia putea auzi pe fundalul sonor al mamei sale rugîndu-se.

Acum spunea un acatist. Spitalul îi sunase părinții pentru că ea fusese suficient de proastă încît îi trecuse în portofel cu titulatura „În caz de urgență". Erau înțepeniți amîndoi la marginea patului ca doi siamezi, uniți de hainele lor maro. Plîngeau, se rugau și simțeau deseori că leșină. Aveau nevoie de alinare, ajutor și asistență medicală. Oricît de emoționată ar fi fost Mary de iubirea lor, ei erau, pe bună dreptate, cei mai nepotriviți oameni pe care să-i chemi în caz de urgență. Slavă Domnului că Judy venea încoace.

— A TERMINAT, MARE, strigă tatăl său.

Evident, se grăbise către spital fără a-și lua aparatul auditiv. Fiică-în-camera-de-urgență era cea mai bună scuză a lui de pînă atunci.

— BUNĂ TREABĂ, PUȘTIULE! FOARTE BUNĂ!

— Tatăl tău are dreptate. Ești vitează, Mary.

Doctorul Weaver își adună pansamentele rămase, pensetele și forfecuțele sclipitoare cu muchii plate.

— Asistenta va veni cu actele de externare ca să le semnezi și cu indicații pentru îngrijirea rănilor.

— Cum a ieșit radiografia mîinii drepte? întrebă Mary.

Nu era nevoie să știe lumea că îl lovise pe Justin Saracone. Pusese rana pe seama incidentului cu portbagajul mașinii, ca un fel de fraudare a asigurării.

— E bine, nu e rupt, doar o vînătaie. Să vii la mine la cabinet în două săptămîni. Adresa este pe formular.

— O SĂ FIE BINE, DOCTORE? întrebă tatăl ei și mama ei făcu o pauză în rugăciune, făcîndu-l pe însuși Dumnezeu să aștepte.

— O să fie bine, răspunse doctorul Weaver, întorcîndu-se. RMN-ul a ieșit bine. Trebuie să se odihnească bine la noapte și să aibă cum trebuie grijă de răni și va fi la fel ca nouă.

— NICI O PROBLEMĂ! VINE ACASĂ CU MAMA EI ȘI CU MINE! O SĂ AVEM NOI GRIJĂ DE EA!

Gîndul acesta o scoase pe Mary din ceața Percocetului, stabilizîndu-i capacitatea de a gîndi. Trebuia să se apuce de muncă, dar dacă s-ar fi dus acasă, părinții nu ar fi scăpat-o din ochi. Tot cvartalul ar fi spionat-o. Ca să nu mai pomenim reporterii din afara spitalului, mare parte dintre ei fiind chemați chiar de ea cînd se întorcea de la Justin. Ceilalți prinseseră extraordinara cursă de mașini de pe autostradă pe scannerele lor de poliție.

— Okay, amice, spuse doctorul Weaver, cu un zîmbet simpatic, acum cînd era oficial Victimă a unei Crime.

Pînă și detectivii păreau să aibă alt respect pentru ea, stînd în picioare impasibili și așteptîndu-și rîndul să o interogheze. Doctorul o bătu pe braț.

— S-a terminat. Ai grijă de tine. Asistenta va fi înapoi într-un minut, apoi poți pleca.

— Mulțumesc din nou, doctore, spuse Mary, chiar în timp ce mama ei își trase nasul cu putere. Apropo, ai niște Percocet pentru părinții mei?

Doctorul rîse și se întoarse să-i strîngă mîna tatălui ei.

— Domnule DiNunzio, a fost o plăcere...

— ȘAPTEZECI ȘI CINCI, urlă tatăl ei inexplicabil, aruncîndu-și brațele puternice în lături și în următoarea secundă doctorul uimit era îmbrățișat de părinții ei plîngînd.

Mary ar fi trebuit să-l avertizeze. Nu-și văzuse tatăl niciodată strîngînd mîna cuiva. Chiar și cu străinii, avea pregătite două opțiuni — îmbrățișare și îmbrățișare de urs.

— Vă mulțumesc mult, doctore. Cum am spus deja, sînteți binevenit la noi în casă oricînd. Veniți la cină! Și dumneavoastră și soția!

— Vă mulțumesc, domnule DiNunzio, dar nu sînt căsătorit.

— AI AUZIT, MARE? NU E CĂSĂTORIT!

Tatăl ei îi făcu semn din cap către doctorul Weaver, care rîse.

— Știu ce vrei să zici, tată!

Mary se luptă să alunge un zîmbet. O să-i povestească tatălui ei despre steguleţul cu curcubeu cînd va fi pregătit să audă, cam în vreo douăzeci de ani. Şi imediat după asta, o să-i spună cum îl cunoscuse de fapt pe domnul Lexus. Cînd fusese adusă la Urgenţă nu fusese în stare să le spună părinţilor ei sau altcuiva întreaga poveste şi detectivii Gomez şi Wahlberg aşteptau să fie tratată mai întîi ca apoi să poată să o interogheze.

— Ne vedem mai tîrziu, spuse doctorul Weaver, făcînd un semn cu mîna şi cînd să iasă, aproape că se lovi de Judy, care dădea buzna printre perdele într-un tricou de trening cenuşiu.

— Mary, strigă ea cu voce îndurerată. Se grăbi spre pat şi îşi aruncă braţele în jurul lui Mary, mirosind a ulei de in. Eşti bine? Nu m-au lăsat să intru la tine prin faţă, a trebuit să le spun că sînt sora ta.

— Mîîrrr, toarse Mary, simţind o căldură neaşteptată în braţele prietenei ei, realizînd ce păţise mai profund decît la nivel intelectual. *Aproape că am murit. Aproape că mi-am pierdut viaţa. Şi Judy îmi e mai apropiată ca o soră. Oricum, mai apropiată ca a mea.* Sînt bine, serios, chiar sînt.

— Dumnezeule, nu pot să cred!

Judy îi dădu drumul cu faţa umbrită de griji.

— E de necrezut! Sînt cam trei sute de reporteri afară! Nu m-am uitat la televizor, lucram. Ce s-a întîmplat?

Detectivul Gomez făcu un pas înainte şi se prezentă.

— Judy, mă mai ţii minte din seara aceea, după ce Keisha a fost atacată? Eu şi partenerul meu am vrea să-i punem lui Mary nişte întrebări, ca parte a anchetei noastre. Întrebările tale vor trebui să mai aştepte.

— Du-te direct la dracu! se întoarse Judy la el, îndîrjită ca o fată care suie munţii din amuzament. Ancheta *voastră*? Mary este cea care face toată treaba! Ea îşi pune viaţa la bătaie! Ea a trebuit să înainteze un proces ca să-l aducă pe tipul ăla în faţa justiţiei! Măcar

ați fost la familia Saracone, cum v-a implorat ea să faceți?

— Nu încă...

— Ce ați așteptat? *Asta?* Au încercat să o omoare! Dacă ați fi fost la ei, ea nu ar fi în spital în seara asta! Nu ar fi fost aproape de a fi ucisă.

— FAMILIA SARACONE? ESTE VORBA DE TIPUL ĂLA, SARACONE? NOI AM CREZUT CA E UN TIP DE PE STRADĂ!

Tatăl ei păși către pat, chiar mai supărat decît Judy, și mama ei începu să se roage mai tare.

— HEI, DOMNULE DETECTIV! E ADEVĂRAT CE SPUNE JUDY?

Mary ridică o mînă.

— Am o idee. Judy, tu rămîi aici în timp ce eu vorbesc cu detectivul Gomez. Mamă, tată, vă iubesc pe amîndoi, dar trebuie să ieșiți afară, să beți o ceașcă de cafea și să mă așteptați. O să dureze ceva, și eu trebuie să vorbesc cu poliția.

— MARE, E VORBA DE ACEL SARACONE? O SĂ-L OMOR CU PROPRIILE MELE MÎINI!

— E în regulă, tată, răspunse ea, emoționată. Vă rog. cel mai mult mă puteți ajuta așteptînd afară. Nu ai vrea să o faci pe mama să treacă prin asta, nu-i așa?

Mary își aruncă ochii spre mama ei care se ruga, prinsă în mijlocul celei de-a treia rundă de Ave Maria și tatăl ei înțelese. Bine că înțelegea Privitul-în-ochi.

— BINE, BINE! O SĂ O DUC PE MAMA TA ÎN SALA DE AȘTEPTARE.

O înconjură pe mama ei cu un brat greu, care îi trimise lui Mary un sărut printre lacrimi, din spatele șervetelului ei, în timp ce era condusă către ușă.

— SĂ MERGEM SĂ STĂM JOS. VEET. O PUTEM AȘTEPTA PE MARY AFARĂ. POATE PUTEM SĂ BEM O CEAȘCĂ DE CAFEA ȘI SĂ MÎNCĂM NISTE PRĂJITURI!

— Mersi, tată.

Mary îi privea înduioșată în timp ce ieșeau din cameră. Nu avea de ales decît să-i dezamăgească. O să-i facă să înțeleagă mai tîrziu. Se întoarse către Gomez.

— Acum, domnule detectiv, dă-mi voie să-ți povestesc ce s-a întîmplat. Dar pentru început, știți ceva de Keisha?

— Nu, este încă inconștientă.

Gomez deja își flutura carnețelul de notițe. Mary își începu povestirea cu întîlnirea oarbă, apoi procesul, apoi cum l-a lovit pe Justin, dar nu mai aștepta deja nimic de la Gomez. Polițiștii o lăsaseră baltă și asta aproape o costase viața.

Oricum ei nu mai puteau face nimic. Știa că Justin îl trimisese pe șoferul Lexusului, poate chiar înainte să se ducă ea la el și să-l lovească, dar era prea deștept ca să lase urme. Acum totul ținea de ea.

Mary termină cu:

— Ceea ce cred eu că s-a întîmplat e că Justin Saracone l-a angajat pe domnul Lexus, care m-a urmărit în restaurant și a luat loc la bar. Poate că mă urmărea de ceva vreme, din cîte pot să-mi dau seama. Un tip chel care m-a invitat în oraș m-a întîrziat cînd mă uitam după partenerul meu și apoi l-am văzut pe domnul Lexus și am făcut o greșeală. A fost o încurcătură.

— Înțeleg.

Cînd ea termină, Gomez își închise carnețelul și îl strecură în buzunarul din spate.

— Da, cred că a fost un adevărat chin. Trebuie să fii epuizată.

— Sînt bine, spuse Mary.

Judy era cea care arăta ca și cum ar fi avut nevoie de odihnă. Tenul ei palid devenise și mai palid și ochii ei albaștri străluceau. Mary nu o mai văzuse niciodată pe Judy plîngînd și se uită spre detectiv.

— Ce știti despre tipul ăsta?

— I-am verificat numărul de înmatriculare în baza de date. Numele lui e Al Denser, plus alte cîteva nume fictive, de prin Baltimore. Este urmărit pentru crimă în două state. Îl căutam de ceva vreme.

Mary se cutremură.

— Părea atît de fermecător. Inteligent. Chipeș. Nu pot să cred că m-a fraierit.

— Este un fel de Ted Bundy, dar plătit.

— Cu siguranță. Înlocuitorul lui Chico. Aveți vreo idee unde este tipul ăsta? Nu l-am văzut și nici mașina lui, cînd i-am dat actele lui Saracone.

— Nu.

Gomez dădu din cap, arcuindu-și buza de jos.

Nu am reușit să-l găsim. Am sunat la tatăl lui acasă și doamna Saracone a spus că este plecat și nu știe unde se află.

— Da, cum să nu.

— Vom trece pe acolo dimineața la prima oră și îi vom opri și pe Justin Saracone.

— Va fi la tribunal de dimineață.

— Vei continua procesul după asta? întrebă Gomez surprins.

— Sigur, spuse Mary, fără să clipească. Oricum o durea dacă încerca să clipească.

— Chiar și așa, vom arunca o privire acasă la Justin. Vom vorbi cu soția lui.

Gomez îi aruncă o privire lui Judy, care reuși să se abțină să nu-i arate un deget mijlociu. Își potrivi pantalonii.

— Aș vrea să vă arăt niște fotografii pentru identificare. Se poate?

— Pentru șoferul Lexus-ului? De ce aveți nevoie de mine ca să îl identificați? Aveți cadavrul lui, nu? *Cih!*

— Stabilim toate detaliile.

Gomez se pregăti să plece.

— Cînd aș putea să vă sun? După-amiază?

— Încercați pe mobil, răspunse Mary.

— Putem pleca? V-aș putea conduce acasă pe tine și pe părinții tăi. Veți avea nevoie de noi ca să puteți trece de presă și v-aș fi recunoscător dacă nu ați face nici o declarație în seara aceasta.

— Sigur. *Dar mîine, înțelegerea cade.*

— Aș lua-o și pe Judy cu noi, dacă mi-ar da voie.

Gomez clipi către Judy, ai cărei ochi albaștri înghețaseră. Fata învățase cîte ceva despre răzbunări de-a lungul anilor, dar Mary decise pe loc să folosească războiul lor ca pe o scuză.

— Nu, mulțumesc, răspunse Mary repede. Eu și Judy vom merge împreună, poate să mă conducă ea. Dar poate ați putea să-mi conduceți părinții și îi voi întîlni acasă, după ce voi semna formularul pentru asistentă. V-aș fi foarte recunoscătoare dacă i-ați conduce acasă și le-ați spune că voi veni și eu imediat.

— Sigur. Și presa?

— Ne putem descurca cu ei.

— Okay. Ne vedem mai tîrziu. Acum odihniți-vă.

Gomez zîmbi și atinse umărul lui Mary așa cum făcuse și doctorul Weaver.

— Mulțumesc, doctore, spuse ea, reușind să-i întoarcă zîmbetul.

Începuse să nu-i mai placă să fie victima unei crime. Toată lumea se uita la ea ciudat de cînd supraviețuise unei întîlniri cu moartea.

Judy se apropie, cu ochii întredeschiși, imediat ce Gomez plecă.

— Ce idiot.

— Face și el ce poate.

— Nu-i suficient.

— Nici nu trebuie. Am un plan.

Judy rînji larg.

— Știam eu! Ce pui la cale?

— Scăpăm de părinții mei. Trebuie să mă duci la un hotel în noaptea asta, ca să pot lucra. Vor ști dacă o să mă duc la tine acasă sau la birou, și va ști și presa. Unde ai parcat mașina?

— Afară, ilegal. Dar afară e presa.

— Bine.

Mary gîndi repede.

— Poate îți putem face rost de un halat și ai putea să te duci să-ți iei mașina, și apoi să ne întîlnim în față. Eu o să o iau prin spital.

— Sună potrivit!

Ochii lui Judy se luminară.

— Ne-am întors la treabă! Bat pariu că pot găsi o asistentă să-mi împrumute un halat. Și poate o pălărie din aceea pufoasă. Am nevoie de o pălărie pufoasă!

Am creat un monstru.

— În fine. Ne întîlnim afară, în fața intrării principale. Ai grijă să nu te vadă părinții mei.

— Bine, am prins ideea.

Judy se grăbi să iasă și Mary se dădu jos ușor din pat, capul învîrtindu-i-se puțin. Se ținu de pat pentru o clipă, sperînd că durerea enervantă de la tîmplă va înceta, dar nu fu așa. Plecă pe vîrfuri din cameră, asigurîndu-se că nu este nimeni în zonă. În stînga ei era camera de gardă, strălucitoare, dar nemișcată și goală. În fundul camerei era un geam mare de plastic și putu să-și vadă părinții conduși afară de detectivul Gomez și partenerul acestuia.

Excelent. De-a lungul holului la dreapta era o singură ușă de ieșire, albă, lîngă un semn pe care scria RADIOLOGIE. Probabil că era o altă ieșire din Urgențe, care o va duce pe Mary în spital, unde ar putea găsi drumul spre intrarea principală, pînă cînd Judy urma să facă rost de haine noi.

Se furișă afară din cameră și merse *încet către ușă*. Aproape că atinse clanța, cînd auzi *un zgomot în spatele ei*.

Și se întoarse.

PATRUZECI ȘI CINCI

— MARE!

Era tatăl ei, întîmpinînd-o cu un zîmbet.

— AI GREȘIT DRUMUL! NOI SÎNTEM ÎN FAȚĂ!

Prinsă din nou cu mîța în sac.

— Tata, Iisuse! Oh, Doamne!

— O CLIPĂ, MI-AM UITAT ȘAPCA NOROCOASĂ. VEZI, A FUNCȚIONAT AZI-NOAPTE, NU-I AȘA?

Făcu un gest către ușa cabinetului, unde șapca lui verde deschis atîrna în cuier. Șapca lui norocoasă, puțin mai bătrînă decît Mary, era singurul articol de îmbrăcăminte din casă murdar, pentru că tatăl ei nu o lăsa pe mama ei să spele norocul. Mary uitase demult de ce șapca era norocoasă, dar realiză că a purtat-o pentru ea în noaptea aceasta. Tatăl ei luă șapca din cuier și și-o puse pe cap, puțin pe o parte.

— MARE, IEȘIREA E ÎN DIRECȚIA ASTA!

— Tată, știu, eu doar...

— ȚINE-TE DE MINE CA SĂ NU CAZI.

Se aplecă către ea, oferindu-i brațul, șifonîndu-și haina.

Mary se opri brusc. Întotdeauna îi oferise astfel brațul, de-a lungul țărmului, cînd plecau să se plimbe pe chei și să cumpere înghețată. Sau cînd au fost să se plimbe pe insulă, în ziua nunții ei. Sau la înmormîntarea lui Mike. Acum, îi oferise brațul pentru a o susține. Să o ridice. Să o ducă înapoi. Să o ajute. Fusese întotdeauna acolo, oferindu-i brațul. Cînd era mică, brațul îi era ajutor, iar apoi sprijin. Acel braț era cel mai de preț dar pe care un tată îl poate da unei fiice și el i-l oferise, fără întrebări și mereu. Deodată, își coborî brațul încet, expresia lui devenind întrebătoare.

— CE? CE S-A ÎNTÎMPLAT? HAI SĂ MERGEM! MAMA TA AȘTEAPTĂ ÎN MAȘINA POLIȚIEI!

— Tată, trebuie să fac ceva mîine, în legătură cu cazul Saracone.

Mary se adună.

— Trebuia să mă întîlnesc cu Judy în fața mașinii de poliție și să mă lase la un hotel ceva. Dacă mă întorc în seara asta acasă, tu și cu mama nu o să mă lăsați niciodată să fac asta.

— CE?

Tatăl ei clipi, apoi înțelese. Ea văzu revelația instalîndu-i-se încet pe chip, și uimirea lui străbătu încăperea de la ea pînă la ieșire și înapoi.

— Încercai să te strecori pe *lîngă noi?* întrebă el, cu vocea nesigură și cu tonul ca o rană proaspătă.

— Trebuia. Trebuie.

— Mă surprinzi, Mare.

Privi cu ochii căprui în jur.

— Nu pot să cred că ai face așa ceva.

— Îmi pare rău, tati. *Răurăurău.* Dar nu am de ales.

— Ba da, ai.

Fruntea lui se încreți cu singura dezaprobare pe care o văzuse vreodată pe fața lui.

— Lasă-mă să te întreb ceva. Făceai ceva rău?

— Nu. Fac ceva ce trebuie să fac.

— Atunci de ce te ascundeai?

Mary nu avu un răspuns imediat.

— Tu nu te furișezi. Niciodată nu te furișezi.

Tatăl ei îndreptă un deget gros către ea și ochii îi străluciră.

— Trebuie să faci ceva mîine? Atunci, cînd e cazul, să vii să vorbești cu noi.

— Dar, tată, mama nu o să fie niciodată de acord.

— Arată-i mamei tale respectul pe care îl merită. Să vorbești cu ea. Mîine. Dar în seara asta, vii acasă și dormi.

Oftă adînc, umerii săi grei lăsîndu-se în jos.

— Ești bolnavă și nu ar trebui să te agiți, Mare. Am semnat actele pentru tine, mi-au dat pastilele tale pentru cap. Trebuie să te odihnești. În seara aceasta stai acasă.

Mary simți un tsunami de vină prăbușindu-se peste ea. Prefera să fie închisă în portbagaj decît această situație. Și care erau șansele să scape din casa părinților ei mîine dimineață? Va trebui nu numai să-l înfrun-

te pe tatăl ei, dar și pe mama ei, care era încă atît de slăbită. Mary prinse momentul din zbor.

— Tati, ce se întîmplă cu mama?

— Nu acum. Mai tîrziu. Pentru amîndouă.

Fața i se înmuie, într-o expresie tristă și familiară.

— Vino, Mare. Nu vrei să fie așa. Erai o fetiță așa de cuminte, nu te strecurai niciodată nicăieri. Am auzit povești despre celelalte fete de la școală, dar nu și despre Mary a mea. Niciodată despre tine.

Îi oferi din nou brațul.

— Vino, hai să mergem acasă.

Cîtă vreme o să mai am acel braț ca să mă pot sprijini de el? Și ce se se va întîmpla cu mama? Mary îl prinse de braț, apreciind acest dar ca și cum l-ar fi primit prima oară.

— Ai cîștigat, tati.

— Bineînțeles.

Tatăl ei zîmbi.

— Judy e în mașina cu care vroiai să fugi?

— E șoferul meu.

Amîndoi rîseră și porniră împreună.

Mary nu reuși decît mai tîrziu, cînd punea așternuturi curate pe patul ei din copilărie, să o prindă pe mama ei singură. În fine, singură, exceptînd presa de afară, înghesuindu-se pe mica stradă Mercer cu videocamerele, reflectoarele si microfoanele lor, așteptînd ca Mary să iasă afară. Mai devreme, doamna DiTonio îi alungase de pe stradă cu lopata ei de curățat zăpada, mereu de încredere, dar ei reveneau ceva mai tîrziu și mai îndîrjiți, știind că Mary va trebui să iasă cîndva din casă. Dar nu în seara aceasta. Seara aceasta era în familie.

Ea și mama ei erau în dormitorul în care se oprise timpul, pe care Mary îl împărțise cu sora sa. Două paturi pentru o singură persoană era așezate lîngă perete, și între ferestrele din față, era un raft de cărți alb încărcat cu artefactele unei copilării tipic americane: iepurași de pluș ale căror picioruțe se întăriseră inexplicabil asemenea cimentului, un dicționar Latin-Englez stufos,

moale, afișe albăstrui ale lui Nancy Drew însemnate și o grămadă de benzi desenate cu Archie, ursulețI maro din pluș cu pupilele dilatate, sprîncenele lipite și năsucuri negre care nu se uzează niciodată, un mozaic de păpuși Barbie aproape goale, înțepenite pe un raft, așa încît nu se zăreau decît picioruțele de plastic. Nu exista decît un birou, pe care oricum nu îl folosea nimeni, acum mai curat decît fusese vreodată, și deasupra lui atîrna un panou din plută cu panglici încrețite, poze la minut înfățișînd prietene de-ale ei, cu brățări identice, diplome de școală obținute la engleză și religie, citate fără sens decupate din reclame și o copertă îndoită a revistei *Time*, cu prințul de Wales, realizată de Peter Max.

Între paturi era o singură masă din lemn, și pe masă se afla o lampă de plastic *Flintstones* pe care nimeni nu îndrăznise s-o dezasambleze, deși vremea ei apusese demult. Abajurul ei din hîrtie gălbuie avea poze cu Pebbles și Bam-Bam și fasungul său îmbătrînise, încît nu suporta decît un bec de 40 de wați, care abia ilumina camera, dar emitea o lumină caldă și prietenoasă cu un aer învechit. Scălda fața palidă a Vitei DiNunzio cu căldură, umplînd ca prin farmec găurile care îi apăruseră în obraji.

— Descurci? întrebă mama ei, în felul acela prescurtat al ei.

Ținea ambele mîini pe partea ei de cearșaf, dorind să știe dacă Mary era pregătită în partea ei și nu fu nevoie să spună mai mult. Mary așezase atît de multe paturi împreună cu ea, încît reușise să termine pînă să finalizeze mare parte din conversațiile lor. Dar nu și pe cea care urmau a o avea acum.

— Mă descurc, mami, spuse Mary și amîndouă fluturară cearșaful prin aer, eliberînd miresme ascunse de naftalină, săpun și aer de oraș.

Cearșaful fusese uscat în aer liber, pe o frînghie de rufe mai puțin interesantă decît a lui Amadeo, dar la fel de folositoare. Cearșaful prinsese aerul, dînd naștere unui curent trecător sub el, înainte de a se așterne ușor pe pat.

— Deci, mami, spune-mi ce se întîmplă cu tine.

— Nimic.

Se auzi ca „ni-mi-c".

— Ceva nu este în regulă, mami. Ești slabă, îmi pot da seama. Spune-mi.

— Sînt bine.

— Mami, mă faci să mă doară capul și mai tare.

Mary se așează pe pat, refuzînd să bage colțul ei de cearșaf sub saltea.

— Spune-mi. Sînt pregătită. Pot suporta, orice ar fi. Putem suporta împreună.

Cuvintele ei sunară cu o autoritate neobișnuită pentru Mary și realiză că nici măcar nu putuse falsifica așa un ton pînă atunci.

Mama ei rămase tăcută în timp ce împăturea colțul, buzele ei formînd o linie strînsă. Întinse cearșaful cu palma ambelor mîini, cu mișcări pline de dexteritate și în foarte scurt timp jumătatea ei fu aranjată și cea a lui Mary era un dezastru complet. Mama ei se prefăcu că nu observă în timp ce lua pătura albă, la fel de albă ca și zăpada proaspătă așternută peste oraș și o ținu îngrămădită în mîini, gata să o așterne pe pat. Mama ei dădu din cap, în semn că aștepta.

— Maria.

— Nu mă mișc pînă nu îmi spui.

— Per favore.

— Nu.

Mary își încrucișă brațele la piept. Încăpățînarea întîlnea încăpățînarea, într-o dispută pentru colțurile îndoite sub saltea. Mama ei nu putea suferi un pat nefăcut. Era ca un țîrîit de telefon pentru unii oameni, sau ca o formă de tortură prin electrocutare pentru alții. După un minut, mama sa scoase un ultim oftat scurt și se așeză pe pat, strîngînd pătura la piept. Mary înghiți în sec. Era gata să spună ceva.

— Sînt puțin bolnavă.

Puuzin bolnava. Mary simți că i se oprește inima.

— Cît de bolnavă? Ce ai?

— Puțin bolnavă, în, în...

Mama ei se încruntă jenată și făcu un gest tremurat către pelvis.

— *Ovaie*, suuunt bolnava. Puzin bolnava.

Nu. Nu se întîmplă asta. Ce? Mary se străduí să traducă din mișcarea mîinii,

— Ovarele tale? Ce înseamnă „bolnavă"?

— Puțin bolnavă.

Trebuia să fie asta. Ce altceva putea fi? Ea nu vroia să pronunțe cuvîntul.

— Mami, a spus că e cancer, la ovare? Că ai cancer ovarian?

— *Si, si, e cancro...* — mama ei făcu din nou gestul tremurat — da, este cancer.

Și Mary își simți creierul ca și cum ar fi fost scurt-circuitat. Mama ei spuse repede,

— Nu-ți fă griji, Maria, *dottore*, el spune voi face operație. *Opeazie.*

— Operație? Ce fel de operație?

— *Istcrectomia*, răspunse mama ei în italiană, un cuvînt pe care Mary nu îl auzise niciodată, dar pe care îl putea ghici.

— O histerectomie ?

— *Si*, răspunse îngrozită mama ei.

Avea nevoie de o histerectomie. Poate îl depistaseră devreme. Poate va fi bine. Mary era îngrozită și usurată în același timp. Încercă să se adune.

— Mamă? Îți e teamă? E normal, să fii speriată.

— Nu speriată. Mă rog, eu nu speriată. Dumnezeu. El va avea grijă de mine.

Ochii ei rămaseră clari și neclintiți, ochi curați căprui închis, privindu-și intens fiica, ca întotdeauna, cu sinceritate, dragoste și ceva nou. Curaj. Vita DiNunzio nu călărise niciodată un armăsar, nu se cățărase pe nimic mai înalt decît un cuier și nu evadase vreodată dintr-un Lexus. Dar era mai curajoasă decît toți și Mary se simți deodată rușinată pentru că nu își dăduse seama de asta pînă acum. Se ridică pe genunchii slabi, înconjură patul și o îmbrățișă pe mama ei, pe care o simți atît de teribil de fragilă în brațele ei.

— Nu-ți fă griji, mamă. Voi avea grijă de tine. Tata va avea grijă de tine. Vei fi bine.

Mary își căută cuvintele, niciodată nu o consolase pe mama ei pînă atunci.

— Mami, te asigur că va fi totul bine pentru tine, vei vedea.

— *Si, si*, spuse mama ei, ținîndu-se strîns de pătura albă și, pentru o singură clipă, își permise să fie legănată ca un copil.

De propriul copil pe care îl adusese pe lume.

* * *

Mary petrecu o noapte albă, încercînd să muncească și încercînd să nu-și facă griji pentru mama sa; fiind în picioare la ora șapte, începu cu un duș în baia din capătul holului, apoi schimbîndu-se într-unul dintre costumele maronii vechi ale surorii sale, care aproape se potrivea cu perechea de sandale pe care o păstrase în caz de urgență la părinții. Poșeta ei neagră și mobilul îi fuseseră confiscate de către poliție ca probe, dar nu va avea nevoie de ele acolo unde se ducea astăzi. Îi acordă o secundă ca să arunce o privire pe fereastra din dormitor și nu erau decît cîțiva reporteri în față, rămași de azi-noapte. Printre ei era MacIntire, care privea fereastra luminată, dar ea se retrase. Mary era bucuroasă ca a supraviețuit lopeții de zapadă. Ar putea devedi util astăzi.

Se pregăti să iasă din cameră, dar se opri la birou, pentru a-și acoperi cu niște fond de ten vînătăile de pe frunte, treabă care nu putea păcăli pe nimeni și pe deasupra înțepa. Nu luă calmante, în ciuda durerii enervante, pentru că va trebui să gîndească limpede astăzi. Își făcu patul în grabă, stinse lumina din dormitor și păși de-a lungul holului, aruncînd o privire în dormitorul părinților săi, aproape sperînd că încă nu s-au trezit.

Dar ei nu erau acolo. Dormitor era gol, întunecat și arăta la fel ca întotdeauna; patul lor dublu așezat lîngă peretele acoperit de tapet înflorat, cu un crucifix de lemn deasupra capului, cu o cutie de plastic albastru pentru

proteza tatălui său, pe noptieră. Erau deja treziți, așteptînd-o jos. *Bine! Nu-i așa?*

Mary îi spusese mamei sale noaptea trecută că va trebui să plece dimineața următoare.

Se înțeleseseră tacit că au avut parte de suficient teatru azi-noapte și vor putea amîna bătălia pînă dimineață. Acum. Părăsi camera, își oțeli nervii, și coborî scările pentru a se lupta pentru o ceașcă proaspătă de cafea.

Familia DiNunzio o fi ea nebună, dar măcar e civilizată.

Cinci minute mai tîrziu, Mary se afla în spatele unei căni ciobite, în fața tatălui ei, fără să spună nimic, în timp ce așteptau ca mama ei să ia un loc. Ambii ei părinți erau complet îmbrăcați, tatăl ei în bermude maro, maiou, ciorapi alb și papuci negri, cu aparatul auditiv în ureche, asemenea unei melc electric. Cu siguranță avusese dureri mari de ureche azi-noapte și era un semn rău că vroia să audă în dimineața aceasta. Mama ei purta rochia ei de casă înfloratâ, papucii de pînză, dar nu și plasa ei de păr roz, ceea ce nu putea însemna decît un singur lucru: mergea la slujba de dimineață. *Cu siguranță* un semn rău.

Mary își sorbi cafeaua pentru a prinde putere în timp ce mama ei izbi oala atît de puternic pe plită încît această scoate un pocnet, mișcînd fierul de călcat de la locul lui. Apoi veni la masa din bucătărie și se așeză în spatele cestii ei fără să spună un cuvînt. Ochii ei nu erau prea obosiți pentru a fi neclintiți în spatele ochelarilor ei bifocali, care îi măreau pupilele prin niște lentile negre-maronii. Buzele îi erau la fel de strînse ca azi-noapte.

— Deci, unde pleci, Maria?

— La tribunal, pentru Amadeo.

— Ar trebui să rămîi acasă. Ești bolnavă. Capul tău.

— Nu pot. Trebuie să merg.

— Presa, sînt din nou afară.

— Știu. Ar trebui să plece cînd plec eu, iar dacă nu o fac, să nu vorbiți cu ei. Nu vorbiți cu ei orice ar fi.

Mary se întoarse către tatăl ei.

— Nu o lăsa nici să-i lovească cu polonicul. Asta e agresiune.

El zîmbi, dar mama ei privi cu dezaprobare.

— Astăzi vine și Judy?

— Nu, mă duc singură.

— *E Benedetta?*

— Nu, nici Bennie nu vine.

Mary nici nu vroia să se gîndească unde ar putea fi Bennie ori ceea ce ar spune ea despre cele întîmplate. Deconectase telefonul părintilor ei cu un scop. O să-și dea ei seama undeva pe la anul.

— Acest om, Saracone, l-a trimis pe ăla noaptea trecută?

— Da, fiul, spuse Mary fără ezitare.

Justin Saracone își proteja secretul. N-avea rost să îndulcească lucrurile. Mama ei nu era proastă.

— Și poliția, de ce poliția nu l-a oprit pe acest om?

— Nu pot dovedi că el a făcut-o, dar vor fi nevoiți să o facă.

La fel ca mine.

— Oricum, nu îi pot aștepta. Acum, trebuie să plec.

Mary nu știuse cum s-o spună altfel. Va merge la tribunal orice ar fi spus mama sa. Nu avea nevoie de permisiune pentru a-și face treaba, dar era mai mult de atît. Nu avea nevoie de permisiune să fie ea însăși. Nu după Montana, nu după seara trecută. Aveau două drumuri diferite de urmat, mamă și fiică. Acum erau despărțite. Schimbate, acum și pentru totdeauna. Mary se întinse peste masă și atinse mîna mamei sale.

— Mă descurc, mamă. Mi-am salvat propria viață azi-noapte. Ți-o vei salva și tu pe a ta, nu-i așa?

Mama sa nu răspunse. Tatăl ei privi în jos.

— Vom reuși, mamă. Tu și cu mine. Dar eu trebuie să plec acum. Voi întîrzia. Trebuie să mă lași să plec, mami.

Trebuie să mă lași să plec.

Dintr-o dată mama sa se ridică în picioare, împingînd scaunul în spate, care scoase o nefericită, dar familiară

scîrțiitură în contact cu podeaua. Mary știa că urma să se întîmple asta, pentru că se întîmpla tot timpul. Mama sa va ieși din bucătărie. Dacă Mary va pleca astăzi, nu va avea binecuvîntarea nimănui. Dar în următorul minut, în loc să se grăbească să iasă din cameră, mama ei își deschise brațele.

— Maria, la revedere, Maria, spuse ea cu o voce voalată.

Mary rămase cu gura căscată. Se ridică din reflex și ocoli masa. Dar de data asta, plînse.

Iar cînd termină, își șterse ochii și plecă la muncă.

PATRUZECI ȘI ȘASE

Ploaia nu alungase hoarda de reporteri și fotografi care se strînseseră în jurul lui Mary de îndată ce cobori din taxiul galben în fața Tribunalului Statelor Unite. Supraaglomerau trotuarul aproape pînă la noul și impozantul Constitution Center, pînă după colț, deviind taxiurile, mașinile, autobuzele și traficul de turiști pe aglomerata Market Street. Erau cel puțin o sută de reporteri și Mary observă logo-urile ABC, COURT TV și CNN, ca de altfel și ale televiziunilor locale, KYW și WCAU. Și cînd te gîndești că tot ce trebuise să facă a fost să fie aproape ucisă.

— Mary, Mary, Mary!

Strigau cu toții, o cacofonie gazetărească. Mary nu își mai auzise numele strigat de atîtea ori, în afară de rugăciunea „Doamna Îngerilor."

— Mary, îl cunoșteai pe tipul care te-a răpit?

— Mary, aici!

— Mary, zîmbește!

— Mary, pe aici!

— Mary, a fost identificat șoferul de către procuratură?

— Mary, cum ai reușit să scapi din portbagaj?

— Mary, este adevărat că șoferul avea legătură cu Justin Saracone?

— După proces! Pînă atunci, fără comentarii!

Mary le făcu cu mîna tuturor în timp ce trecea printre microfoanele rotunde, microfoane girafă și carnețele de notițe. Ațintiră camerele portabile și cele fixe, folosiră blitzurile pe fondul ei de ten și îi băgară reflectoarele cu lumină artificială în ochii obosiți. Era chiar mai bine decît sperase.

— Nici un comentariu pînă la încheierea audierilor! Vă mulțumesc!

Mary își făcu drum către interiorul înaltei clădiri cărămizii, însoțită de mulțimea de jurați, avocați, spectatori și reporteri, care îi urmăreau fiecare pas. Ea

îi ignoră pe toți, ținînd capul în jos, printre paznici, către lift și nu ridică privirea pînă nu ajunse în sala de judecată.

Sala de judecată era imensă, cu bănci de lemn lungi și întunecate și un podium din lemn asortat sub emblema aurie uriașă a Tribunalelor Statelor Unite și oricît de imensă ar fi fost, era arhiplină. Spectatorii se înghesuiau unul lîngă altul, mînă lîngă mînă, ocupînd fiecare milimetru de bancă. Stăteau de-a lungul peretelui din fundul sălii, acoperind pereții antifonați, placați cu lemn și pe părți, sub potretele grele în ulei atîrnînd acolo, înrămate în aur. În spatele lojei, judecătorii erau în efectiv complet și fiecare scaun cu spătar înalt din spate era ocupat de funcționari. Căldura corpurilor punea la încercare sistemele de aer condiționat și aerul era plin de miresme de aftershave, parfumuri și miros de mine de creion.

Mary păși pe covorul albastru de pe culoarul din mijloc și un murmur străbătu publicul. Toate capetele se întoarseră către ea. Își simți fața înroșindu-se și își ținu capul jos în timp ce cobora, toată lumea întinzîndu-și gîtul, sau ridicîndu-se ca să o vadă pe avocata care fusese închisă în portbagaj. Portretiștii își țineau panourile cenușii în lateral și reporterii stenografiau notițe, inclusiv Mac, ea evitîndu-i ochii. *Circolo*, care ocupa o două rînduri în dreapta ei, îi făceau semne frenetice cu mîna și Mary le făcu semn că i-a observat dînd din cap și apoi practic fugi pînă la masa lustruită a avocaților, unde stătea Judy, îmbrăcată într-un costum negru, cu ochii machiați cu dermatograf și cu părul îmblînzit cu spumă.

— Ce bine arăți, șopti Mary în timp ce luă loc și Judy zîmbi.

— În primul rînd, cum te simți, copilă?

— Îngrozită.

— Pe ei!

Se uitară în același timp către masa apărării, unde un avocat mai bătrîn, de tipul celor de corporație, stătea lîngă Justin Sarncone. Atît avocatul cît și clientul său

erau îmbrăcați în costume negre scumpe cu rever italian elegant, pantofi negri strălucitori, cămăși albe cu gulere tăiate și cravate moi de mătase. Singura diferență dintre ei era că Justin avea buza de sus umflată.

Mary zîmbi.

— Fac treabă bună.

— Ești tare. A propos, o vezi pe șefă? E aici. Al treilea rînd, în mijloc.

Mary aruncă o privire. *Acolo*. Bennie în costumul ei de firmă. Coafură de firmă. Aură de firmă. Mary privi repede în față.

— Sînt concediată?

— De data asta nu. Se simte vinovată pentru că aproape te-a ucis în ultima întîlnire aranjată.

Deodată o ușă tapițată se deschise în stînga lojei și aprodul își făcu apariția, luînd poziție de drepți în fața steagului american, cu pieptul bombat.

— Toată lumea să se ridice. Intră Onorabila Lisa Gemmill, anunță el, vocea lui stridentă liniștind imediat mulțimea și Mary, Judy și toți ceilalți se ridicară, în timp ce judecătoarea Gemmill intră în sala tribunalului.

Era prima oară cînd Mary apărea în fața ei, dar judecătorii în fața cărora Mary nu stătuse niciodată puteau forma o armată.

Judecătoarea Gemmill dădu din cap către sală în timp ce se strecură în lojă și luă loc. Avea părul lung și negru, ochi inteligenți deschiși la culoare și purta un colier de perle șic la cu roba ei.

— Bună dimineața, domnișoară DiNunzio, domnule Rovitch.

Privirea ei cuprinse toată sala, cu dispreț fățiș.

— Doamnelor și domnilor, astăzi voi avea ordine în sala mea de judecată. Intenționez să mențin aceste audieri sub control.

Se concentră asupra lui Mary.

— Domnișoară DiNunzio, dumneavoastră sînteți prima. Vă rog începeți.

— Vă mulțumesc. Onorată Instanță.

Mary își adună hîrtiile expuse și merse către lojă, încercînd să uite de cele cinci milioane de ochi care o priveau cu insistență.

— Onorată Instanță, dacă îmi permiteți, numele meu este Mary DiNunzio și sînt aici ca avocată a bunurilor lui Amadeo Brandolini..."

— *Brava!*

— *Bravissima!*

— Bine, Mary!

Mulțimea izbucni în chiote și aplauze și galeria rise.

Foc! Foc! Judecătoarea Gemmill lovi tăblia cu ciocanul.

— Liniște în sală! Liniște!

Așteptă pînă cînd ei se așezară, și aruncă o privire în jos către Mary.

— Doamnișoară DiNunzio. Avînd în vedere ce public avem astăzi, poate am putea scurta procedurile. V-am citit hîrtiile cu atenție și aș avea cîteva întrebări.

Stai calmă. Mulți judecători procedează în felul acesta.

— După cum bine știți, vă aflați în fața mea astăzi, urmărind eliberarea unui ordin de sechestru. Ordinul este garantat în avans înaintea unui proces complet, putînd fi consolidat prin consimțămîntul meu. În conformitate cu acesta, standardele pentru acest tip de eliberare sînt destul de ridicate, chiar dacă este vorba despre un caz legat de un patent sau nu.

Judecătoarea Gemmill aruncă o privire pe deasupra ochelarilor.

— Cunoașteți standardele pe care curtea trebuie să le folosească pentru a acorda folosirea unui ordin de restricție temporar, nu-i așa?

— Da, Onorată Instanță.

Mary își umezi buzele.

— O curte de judecată trebuie să ia în calcul dacă acuzarea poate dovedi o probabilitate rezonabilă de a cîștiga cu ajutorul dovezilor, dacă el sau ea va fi suferi pierderi ireparabile în cazul refuzului sechestrului, dacă acordarea preliminară va avea consecințe negative și

mai mari pentru partea pasivă dacă ordinul va fi de interes public.

— Exact.

Judecătoarea Gemmill aprobă rezumatul lui Mary.

— Rezumatul dumneavostră este chiar bine realizat și înțeleg argumentul în favoarea provocării de daune ireparabile în legătură cu vînzarea drepturilor de comercializare către Reinhardt. Cu toate acestea, problema care iese în evidență în cazul dumneavoastră este probabilitatea de a cîștiga pe baza dovezilor. Nu sînt sigură că puteți satisface această cerință esențială pentru acordarea ordinului cerut.

Okay, se întîmplă și asta. Judecătoarea îți spune ceea ce o nelămurește și tu lămurești.

— Din punctul acesta de vedere, deși înțeleg problemele pe care le ai cu dovezile — pentru că presupusa fraudă s-a petrecut cu decenii în urmă și pentru că atît deținătorul patentului, Giovanni Saracone, cît și clientul dumneavoastră, Amadeo Brandolini sînt ambii decedați — pur și simplu nu văd că ați dovedit că domnul Saracone a plagiat invenția domnului Brandolini.

Judecătoarea Gemmill privi pe deasupra ochelarilor.

— Ce aveți de spus despre asta, domnișoară DiNunzio?

— Onorată Instantă, înțeleg că dovezile mele sînt circumstanțiale, dar ele stabilesc faptul că domnul Brandolini a desenat un set de schițe pentru trapa punții de navă, identice cu cele care au ajuns în cererea de patentare a domnului Saracone. Am dovedit de asemenea că cererea a fost completată în săptămîna după ce domnul Saracone și domnul Brandolini lucraseră împreună singuri și domnul Brandolini fusese omorît prin strangulare, caz declarat ca fiind suicid prin spînzurare.

— Obiecție, Onorată Instanță! latră Rovitch, dar judecătoarea Gemmill îi făcu semn să tacă.

— Corect dovedit, spuse ea.

Se întoarse către Mary.

— Acum, cum dovediți că schițele cu aplicația patentată aparțineau domnului Brandolini și nu domnului Saracone?

Mary înghiți în sec.

— Onorată Instanță, acele schițe se aflau în portofelul domnului Brandolini, ca parte din efectivele sale personale. Așa cum arată declarația mea pe proprie răspundere, asociata mea Judy Carrier le-a văzut. Mi-au fost date mie de către fostul avocat al domnului Brandolini, Frank Cavuto, care a fost ucis săptămîna trecută.

Sala de judecată izbucni în comentarii înfundate, pe care judecătoarea Gemmill le reduse la tăcere printr-o ridicare de sprînceană.

— Domnul Brandolini a semnat acele schițe pe care le-ați văzut dumneavoastră?

— Nu, Onorată Instanță. Nu știa să citească sau să scrie.

— Le-a identificat într-un fel, acele desene?

— În afara faptului că le păstra unde își ținea cele mai prețioase hîrtii, nu, Onorată Instanță.

Judecătoarea Gemmill își scoase ochelarii.

— Nu este la fel de posibil ca atunci schițele din portofelul domnului Brandolini să aparțină de fapt domnului Saracone?

— Nu. Schițele reprezentau o trapă de punte marină, utilizată pe navele de pescuit. În perioada invenției, domnul Saracone se afla în posesia unei dube. Nu a fost niciodată pescar.

— Obiecție! spuse Rovitch și judecătoarea Gemmill îi făcu semn lui Mary să continue, nu că ar fi avut nevoie de încurajare.

— În schimb, la momentul invenției, domnul Brandolini fusese pescar toată viața. Era om matur, aproape de patruzeci de ani cînd a fost trimis. Deținea trei bărci de pescuit.

— Cum ar putea Curtea să știe asta, domnișoară avocat?

— Toată lumea știe, îi scăpă lui Mary cu frustrare și *circolo* izbucni în ropote de aplauze.

Poc! Poc! Poc! Judecătoarea Gemmill lovi tăblia.

— Ordine! Nu voi tolera așa ceva! Nicidecum!

— Onorată Instanță, spuse Mary, dacă Frank Cavuto nu ar fi fost ucis, aș fi putut dovedi ca Amadeo Brandolini a fost pescar. Dacă acele schițe nu ar fi fost furate, aș fi putut să vă dovedesc că ele există. Dacă Keisha Williams nu ar zăcea acum în spital cu beregata tăiată, aș fi putut dovedi că pe patul de moarte, Giovanni Saracone practic a mărturisit că l-a omorît pe Amadeo!

— Obiecție! Obiecție! Este o aberație! strigă Rovitch.

Justin Saracone sări în picioare și sala de judecată erupse în zgomot și comentarii.

Poc! Poc! Poc!

— Ordine! Ordine! Ordine!

Judecătoarea Gemmill lovi tăblia iar și iar.

— Mary! Mary! Mary! o încuraja *circolo* și ceilalți strigau deasemenea.

Poc! Poc! Poc!

— Ordine! Ordine!

— Mary! Mary! o strigă cineva din fundalul zgomotos.

— Ordine, ordine, am spus! strigă judecătoarea Gemmill. Cine s-a ridicat din galerie? Stai jos! Stai jos în acest moment!

Judecătoarea făcu semn aprodului, care se grăbi peste bara tribunei. Mary se întoarse să vadă ce se întîmpla. Galeria vorbea și toți erau așezați.

Cu excepția unuia.

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Era doamna Nyquist, stînd în picioare în mijlocul galeriei și ridicînd mîna. Ochii ei albaștri străluceau, ridurile din colțurile ochilor se adînciseră și gura ei se rotunji într-un zîmbet dulce. Stătu aproape dreaptă în sala de judecată. Mary nu putea să-și creadă ochilor.

— Mary! strigă Doamna Nyquist, îndeajuns de puternic încît să se facă auzită. Pot vorbi cu tine un minut, te rog?

— *Poftim?* spuse judecătoarea Gemmill, uimită. Ce se *petrece* aici?

Sala izbucni din nou în comentarii, toți întinzîndu-și gîturile să poată vedea acțiunea și Mary ieși din lojă și se grăbi printre rînduri către doamna Nyquist.

— Ce faceți aici? întrebă Mary, intrigată și doamna Nyquist își făcu drum prin mulțimea compactă ca și cum ar fi fost la matineul de duminică.

Cînd ajunse la marginea culoarului, îi înmînă lui Mary niște hîrtii.

— Uite-te puțin pe astea, dragă, spuse ea și Mary se supuse.

— Doamnișoară DiNunzio! Ordine! Aprod! strigă judecătoarea Gemmill, dar Mary era înarmată cu hîrtiile și îl apucă pe aprod înainte ca acesta să pună mîna pe doamna Nyquist.

— Onorată Instanță, o chem pe doamna Nyquist la bară!

— Obiecție! Obiecție! spuse Rovitch și reporterii notară cu atenție în timp ce galeria continua să vorbească.

Mary ocupă loja.

— Onorată Instanță, doamna Nyquist a venit tocmai din Butte, Montana pentru a depune depoziție în acest caz.

— Acest martor nu se află pe listă, se strigă Rovitch. Nu ar trebui să fie audiată. Apărarea nu a primit notificare.

Mary făcu apel la judecătoare.

— Onorată Instanță, nu am știut că doamna Nyquist va apărea astăzi. Mi-am listat toți martorii cunoscuți în documente și în plus, am oferit apărării personal copii după toate documentele.

— Mi le-ai oferit? sări Justin Saracone în picioare. M-ai lovit cu ele!

— Domnule Rovitch, liniștiți-vă clientul! judecătoarea Gemmill izbi tăblia. Nu voi mai tolera alte izbucniri în sala mea de judecată! Ordine! Ordine! *Poc!* Nu voi tolera această întrerupere! Ordine! Toată lumea! Acum!

Între timp, doamna Nyquist se îndreptă în pas vioi spre boxa martorilor și pînă ce galeria se calmă, ea se așezase destul de confortabil, încrucișîndu-și picioarele în fusta ei lungă de jeans, pe care o purta cu un pulover de bumbac albastru deschis.

Părul ei cărunt era aranjat în același stil pe care Mary îl văzuse în acea noapte în bucătăria fermei, fără concesii făcute vanității.

Mary privi spre judecătoarea Gemmill.

— Onorată Instanță, pot începe? Este clar că nu e necesar ca doamna Nyquist să fie anunțată pe lista mea de martori, pentru acest tip de procedură de audiere. Nu este un proces, Onorată Instanță, unde se aplică regulile acestea.

Judecătoarea se uită de la Mary la doamna Nyquist, apoi se aplecă spre boxa martorilor.

— Ați spus Butte?

— Da, Onorată Instanță.

— Am o casă în Bigfork.

— Lacul Flathead e cu adevărat frumos.

— Mie îmi spuneți?

Judecătoarea Gemmill lovi tăblia și zîmbi.

— Să depună jurămîntul. Începeți, domnișoară DiNunzio.

— Vă mulțumesc, Onorată Instanță. Pot să ofer niște copii ale acestor documente apărării și curții?

Mary îi dădu documentele unui funcționar în timp ce judecătoarea Gemmill aproba și el dispăru pe ușă în timp ce doamna Nyquist depunea jurământul.

— Acum, doamnă Nyquist, vă rog spuneți curții unde vă aflați între 1941 și 1943.

— Locuiam în Missoula, Montana, cu soț meu răposat, care era administrator în lagărul Fort Missoula în timpul războiului.

Fața doamnei Nyquist se înmuie și Mary știu că trebuie să pășească cu grijă.

— Doamnă Nyquist....

— Vă rog, spuneți-mi Helen.

Mary zîmbi.

— Îți mulțumesc, Helen. Acum între 1941 și 1943, ai spus că locuiai împreună cu soțul tău în incinta lagărului?

— Da.

— Helen, o să îți arăt proba A a acuzării, o fotografie făcută în Fort Missoula în perioada aceea.

Mary se aplecă peste masa avocatului, își luă proba și o duse către boxa martorilor, unde i-o dădu doamnei Nyquist.

— V-aș putea ruga să identificați bărbații din fotografie?

— Îi știu numai pe cei doi. *Cel înalt cu șapcă este* Giovanni Saracone și bărbatul scund din față, *acela este* Amadeo Brandolini.

Mary simți cum i se usucă gîtul. A mințit oare doamna Nyquist înainte?

— Helen, cum i-ai cunoscut pe acești bărbați?

— Lucram în biroul lagărului în timpul săptămînii, ajutînd. Mă rugase soțul meu, așa că o făceam pe gratis și așa i-am cunoscut pe amîndoi.

Doamna Nyquist se înroși ușor și Mary încercă să o citească. Îl numise pe Saracone un lup. A ajuns oare la ea?

— Helen, spune te rog curții de ce, dacă domnul Saracone și domnul Brandolini erau prizonieri în lagăr, erau în biroul taberei și nu sub pază?

Doamna Nyquist se întoarse către judecătoare.

— Nu era așa; veneau și plecau cînd doreau, toți italienii făceau asta. Giovanni, poreclit Gio, era în birou tot timpul, flirta.

Doamna Nyquist nu zîmbi, dar se auziră rîsete înfundate în sală, pe care le ignoră.

— Gio vorbea foarte bine engleză, așa că întotdeauna venea pe acolo, vorbind cu celelalte fete, afișîndu-și zîmbetul. Fetele îl iubeau pe Gio.

Izbucniră din nou rîsete și Justin zîmbi malițios, ca și cum ar fi cîștigat ceva. Dar Mary punea toate acestea cap la cap. Asta în cazul în care nu Gio era cel care ajunsese la doamna Nyquist. Dacă ar fi ajuns, ea nu ar fi fost astăzi aici.

— Helen, Amedeo Brandolini venea și el în birou?

— Obiecție, irelevant! lătră Rovitch și judecătoarea Gemmill nu se obosi să vorbească, dar îl potoli cu o mișcare a mîinii.

— Ce spuneați? zise ea și doamna Nyquist înghiți în sec.

— Amadeo venea și el cîteodată.

Amadeo.

— Gio îl aducea și el se ținea într-un fel după el. Era foarte tăcut, izolat de noi, fiincă nu vorbea prea bine engleză. Totuși, era un bărbat foarte deștept. Putea să repare aproape orice.

Doamna Nyquist făcu o pauză.

— Am încercat să vorbim cu el. Era genul de om tăcut și a devenit și mai tăcut după ce i-a murit soția.

— În Philadelphia, nu?

Mary începea să bănuiască că nici moartea Theresei nu fusese accidentală, dar nu putea să se ocupe de asta acum. Funcționarul se întoarse cu copiile documentelor și i le înmînă lui Mary.

— Da, am auzit.

Doamna Nyquist privi în podea, părul ei încărunțit lucind în lumina de deasupra capului și Mary simți că nu era cazul să urmeze această cale mai departe.

— Helen, îți arăt primul dintre cele trei documente pe care le-ai adus astăzi aici, pe care îl numesc proba N-1 și te-aș ruga să te uiți pe ele în același timp cu noi.

Mary luă prima pagină pentru doamna Nyquist, apoi îi dădu una judecătoarei Gemmill, una avocatului apărării și una suplimentară lui Justin.

— Poftim, un gest de curtoazie, domnule Saracone.

Apoi Mary se așeză la locul ei, fără să se uite peste umăr.

Doamna Nyquist termină de citit documentul și ridică privirea.

— Helen, care este data acestui document, proba N-1?

— Este datat 1 iulie 1942.

— Mulțumesc. Ați putea citi proba N-1 curții?

— Sigur.

Doamna Nyquist își drese vocea și Mary se uită în jos la document. Hîrtia era moale la pipăit sub degetele ei, gălbuie și încrețită și era scrisă în stilul vechilor mașini de scris pe care ea ajunsese să îl iubească la Arhivele Naționale. Într-adevăr, History Channel. Cazul acesta avea un suflet al său. În timp ce doamna Nyquist citea documentul pentru dactilografiere, Mary îl citea pentru ea.

CONTRACT

Giovanni Saracone și Amadeo Brandolini sînt de acord ca Gio să facă o traducere în limba engleză pentru o invenție a lui Amadeo, despre care Amadeo spune că este un fel de trapă care se atașează pe puntea vaselor de pescuit, împiedicînd apa să intre în cală și se închide singură, fără să fie nevoie să fie închisă manual și Gio este de asemenea de acord să facă rost pentru el de cererea de patentare și să o trimită Guvernului Statelor Unite. Acestea sînt schițele lui Amadeo pe care le-a făcut ca prezentare a invenției trapei. Schițele arată trapa și modul în care se închide ea. Amadeo i-a dat deja lui Gio cinzeci de dolari (50$) să facă acest lucru

și Amadeo îi promite lui Gio încă 50 de dolari (50$) cînd el va termina traducerea pentru patent și o va trimite Guvernului. Acest contract este legal și restrictiv.

Doamna Nyquist terminâ de citit și în sala de judecată se lăsă tăcere.Apoi ea depuse depoziție :

— Contractul este semnat cu un X de către Amadeo în stînga și de către Gio în dreapta. Și de către mine dedesubt, în calitate de martor. Eu l-am dactilografiat și am văzut cum l-au semnat.

— Obiecție! sări Rovitch în picioare. Acest document este o erezie! Este inadmisibil! Este un fals pe față!

Mary o privi pe judecătoare.

— Onorată Instanță, documentul nu este un fals. Doamna Nyquist a făcut acest document, este un martor cunoscător și este aici pentru a-l autentifica, dacă domnul Rovitch îmi pemite.

— Obicția se respinge. Continuați, spuse judecătoarea Gemmill, înclinîndu-și privirea elegantă către doamna Nyquist.

— Helen, spuse Mary, adunîndu-se. Unde ai dactilografiat asta?

— În biroul taberei. Pe biroul meu.

— De ce? V-a rugat domnul Brandolini?

— Nu, Doamne ferește.

Au.

— V-a rugat Giovanni Saracone?

— Nu. Dracul ăla cu o mie de fețe nu dorea nimic în scris.

— Obiecție! spuse Rovitch și judecătoarea Gemmill lovi cu ciocănelul.

— Domnule avocat, ați vrea să luați o pauză? spuse ea și Rovitch se trînti în scaunul său.

Mary își ascunse zîmbetul și confunzia, cînd o privi din nou pe doamna Nyquist.

— Helen, cine te-a rugat să faci asta?

— Nimeni. A fost ideea mea.

Mary clipi.

— De ce?

— Nu am vîndut niciodată un cal fără contract. Nu am împrumutat niciodată un cal fără contract. Nici măcar nu am transportat un cal fără contract, răspunse doamna Nyquist, ca un fapt evident. Trebuie să ai un contract. Nu îți trebuie diplomă în drept ca să știi asta.

Mary zîmbi, iar mulțimea și judecătoarea Gemmill riseră împreună cu ea.

— Așadar, continuă doamna Nyquist, cînd i-am văzut făcînd înțelegerea, am spus, unul dintre voi va avea nevoie ca asta să fie în scris.

Îl privi rece pe Justin.

— Știam exact care dintre ei și îmi pare rău să spun că am avut dreptate.

Lui Mary îi veni să aplaude, dar ar fi fost exclusă din Barou. Mulțimea murmura și judecătoarea Gemmill zîmbea. Mary se întoarse la probele ei.

— Helen, să ne întoarcem acum la probele N-2 și N-3. Ce reprezintă aceste documente?

Mary se uită la ele, care păreau hîrtii prețioase în mîinile ei. Erau schițe ale trapelor, considerabil mai detaliate ca cele găsite în mapa lui Amadeo, care probabil fuseseră cele preliminare. Mary se uită la doamna Nyquist.

— Acestea sînt schițele pe care le-a făcut Amadeo despre trapă, mărturisi doamna Nyquist.

— De unde știi că le-a făcut Amadeo și nu Giovanni Saracone?

— Pentru că le-a desenat atunci, în fața mea.

Mary clipi.

— În timp ce așteptai?

— I-a luat o oră și jumătate și le-a făcut în totalitate din memorie. Era un om deștept. Nu unul educat, dar deștept.

— Helen, ai făcut copii ale contractului?

— Da. Am făcut copii la indigo în timp ce le-am dactilografiat.

— Cîte?

— Două. Una pentru Amadeo și una pentru Gio. Am păstrat originalul

Mary se gîndi o clipă.

— La cererea cui?

— Am făcut-o pe cont propriu. I-am păcălit, dacă vreți. Nu cred că vreunul dintre ei a observat că am păstrat originalul, erau atît de entuziasmați.

Cînd își reaminti, doamna Nyquist privi în depărtare.

— Gio aproape că a fugit din birou.

Și Amadeo și-a semnat propria condamnare la moarte. Mary puse cap la cap cele întîmplate. Saracone fără îndoială că a scăpat de copia lui Amadeo dar a uitat de original. Doamna Niquist nu uitase. Mary își ridică privirea. Își făcuse treaba.

— Onorată Instanță, spuse Mary. Probele N-1 pînă la N-3 fiind autentificate, cer aprobarea lor ca dovezi.

— Se aprobă, ordonă judecătoarea Gemmill, dînd din cap.

Mulțumescu-Ți, Doamne.

— Vă mulțumesc, doamnă Nyquist. Onorată Instanță, nu mai am alte întrebări, spuse Mary, după o clipă.

Se întoarse și se așeză, surprinzînd-o pe Bennie în timp ce îi făcea semn cu degetul mare ridicat. Se așeză și se uită drept înainte, pentru că știu că dacă se uita la Judy, ar începe să rîdă sau să plîngă sau amîndouă în același timp. În clipa următoare, Judy îi dădu un bilețel pe o coală galbenă: CĂSĂTOREȘTE-TE CU MINE.

Dar Mary se încordă cînd Rovitch se îndreptă spre lojă.

Pentru că nu se termină pînă nu se termină.

PATRUZECI ȘI OPT

Rovitch se afișă în toată statura sa la lojă.

— Doamnă Nyquist, asta da poveste.

Mary își mușcă limba. Va obiecta doar dacă doamna Nyquist va avea cu adevărat probleme. Femeia îmblînzea cai de plăcere.

— A fost adevărul, domnule, răspunse doamna Nyquist, împreunîndu-și mîinile peste masă, și lui Mary i se păru că observă un tremur slab. Nici măcar femeile cowboy nu sînt indestructibile.

— Doamnă Nyquist, mi se pare ciudat să apăreți cu aceste documente care i-au schimbat ziua doamnișoarei DiNunzio în ultimul moment.

— Acesta este o întrebare, Onorată Instanță? o întrebă doamna Nyquist pe judecătoarea Gemmill, care dădu din cap.

— Nu din cîte știu eu.

— Doamnă Nyquist, întrebarea mea este cînd v-ați întîlnit ultima dată cu domnișoara avocat de patrimoniu, Mary DiNunzio?

— Acum o săptămînă, miercuri.

— Și unde a avut loc această întîlnire?

— Acasă la mine, în Butte.

— Au fost prezente la întîlnire domnișoara Carrier sau domnișoara Bennie Rosato?

Doamna Nyquist clipi.

— Cine sînt dînsele?

Judy rise moale și îi dădu lui Mary un bilețel: NIMENI.

— Cine altcineva a mai fost la întîlnirea dumneavoastră?

— Doar noi, și nu a fost o întîlnire.

— Și atunci, ce a fost?

— A venit la o cafea și la o plăcintă, încercă să afle detalii despre Gio și Amadeo.

— Doamnă Nyquist, la această întîlnire, ați discutat cu doamna DiNunzio despre depoziția de astăzi?

— Nu.

— Ați discutat despre depoziție cu dînsa în vreun fel?

— Nu.

— Ați discutat cu cineva din biroul dînsei înainte să depuneți astăzi depoziție?

— Nu.

Rovitch clipi.

— Încercați să spuneți curții că ați apărut pur și simplu în sala de judecată cu acest document?

— Da.

La masa avocatului, Mary aproape că izbucni în ris. *Știu, nici mie nu-mi vine să cred.*

Rovitch făcu o pauză.

— V-a mai contactat doamna DiNunzio de la întîlnirea din Butte?

— Nu, nu mi-a mai dat nici un telefon. I-am lăsat două mesaje dar nu a sunat înapoi.

Înapoi la masa avocatului, Mary simți o urmă de vină. *Mesajele ei.* Își aminti de Marshall, ținîndu-i morală în timp ce ieșea de la birou, împreună cu Judy.

Rovitch se aplecă peste boxă.

— Atunci, spuneți-mi, vă rog, cum ați știut să veniți la tribunal în această dimineață?

— Nu am știut. Doamna Nyquist dădu din cap.

— Am fost la biroul lui Mary, dar erau atît de mulți reporteri încît nici măcar nu am reușit să intru. Și atunci unul dintre ei mi-a spus că toți sînt aici, așa că am luat un taxi și am venit aici să o văd. Am văzut-o coborînd dintr-un taxi și am încercat să o strig, dar erau atîția reporteri mai gălăgioși decît mine, nu am putut să îi acopăr.

Biata femeie. Mary zîmbi și mulțimea chicoti la rîndul ei.

Rovitch zdrăngăni niște mărunțiș în buzunar și se legănă o clipă pe pantofi, înainte și înapoi.

— Doamnă Nyquist, de ce ați venit tot drumul ăsta tocmai din Philadelphia?

— Să îi aduc lui Mary contractul.

— De unde știați că are nevoie de el?

— Pentru că atunci cînd a venit în vizită, mi-a spus că bănuia că Gio l-ar fi omorît pe Amadeo și m-am gîndit că acesta ar putea fi motivul.

Uau. Ochii lui Mary sclipiră în fața revelației. Mulțimea rămase neclintită și chiar judecătoarea Gemmill fu surprinsă. Saracone arăta ca și cum ar fi capabil de crimă și Rovitch rămase la boxă, așteptînd să obiecteze impotriva propriei sale întrebări. Mary tremură. *Eu aș merge pe faza cu nu mai am alte întrebări, amice.*

Doamna Nyquist adaugă:

— Și mă deranja, mă consuma, și nepotul meu mi-a arătat pe Internet că aceasta era marea știre în Philadelphia. M-am gîndit că s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul meu.

Dădu din cap către Mary.

— Este o fată muncitoare și încearcă să facă dreptate pentru Amadeo.

Mary simți un val de căldură doamna Nyquist și nu se putu abține să dea din cap drept mulțumire pentru bunătatea ei.

Rovitch oftă.

— Nu mai am alte întrebări, Onorată Instanță.

Judecătoarea Gemmill se întoarse către doamna Nyquist.

— Puteți pleca. Vă mulțumesc pentru depoziție și drum bun înapoi spre casă.

Mary era deja în picioare.

— Onorată Instanță, cerem acum un ordin temporar de sechestru împotriva lui Justin Saracone și Saracone Industries.

— Se aprobă, doamnișoară DiNunzio, ordonă judecătoarea Gemill, lovind cu ciocanul și mulțimea erupse în comentarii și aplauze.

Am cîștigat! Mary își aruncă brațele în jurul lui Judy și cînd doamna Nyquist veni lîngă ele, Mary o îmbrățișă pe aprod, pe doi dintre funcționari și pe stenograf.

Mulțimea explodă, *circolo* începu un ritm de conga și judecătoarea lovi din nou cu ciocanul.

Poc! Poc!

— Datorită dovezilor, se ordonă ca cererea de sechestru a acuzării să fie aprobată, particularitățile acestui ordin să fie formulate de către cancelari astăzi oricît de tîrziu și să fie comunicate presei. Datele audierilor preliminare și procesului următor vor fi stabilite mai tîrziu, domnișoară avocat.

Poc! Judecătoarea Gemmill izbi ciocănelul, cu un sunet final.

— În cele din urmă, continuă ea, conform Regulii Federale a Procedurii civile numărul 65, o clauză de securitate va fi stabilită pentru avere. Cer ca această clauză să fie de o sută de mii de dolari. Domnișoară DiNunzio?

— Da, Onorată Instanță?

— Am spus, o sută de mii de dolari este clauza dumneavoastră.

— Clauza... mea?

— Clauza dumneavoastră. Ați citit legea, nu-i așa?

Judecătoarea Gemmill se foi și luă o foaie de hîrtie de pe masă.

— Articolul 65 spune că nici un ordin de restricție sau de sechestru preliminar nu va fi atribuit cu excepția clauzei către aplicant, reprezentînd o sumă pe care curtea o consideră potrivită.

Judecătoarea Gemmill o privi peste ochelari pe Mary, care înghețase pe loc.

O sută de mii de dolari? De unde o să fac eu rost de atîția bani? Fondul se epuizase. Am economii de 3750 de dolari. Vor crede că nu mă așteptam să cîștig.

— Domnișoară avocat, după cum bine știți, nu pot formula un ordin de restricție decît dacă clauza este depusă. Motivul, după cum știți, este că dacă pierdeți pe baza probelor, apărarea este compensată pentru pierderi. Așa cum văd eu situația, pierderea sa imediată va fi punctul de început a vînzării de drepturi către

Reinhardt, probabil întîrziată cu o săptămînă, iar pentru întîrzieri se va stabili o taxă nominală.

O sută de mii de dolari este nominal? În plus, dacă pierd procesul, pierd și cei o sută de mii de dolari? Pe care nu îi am? E posibil așa ceva?

— DiNunzio! strigă o voce și Mary se întoarse către mulțime.

Bennie Rosato stătea în picioare. Costumul de firmă. Coafura de firmă. Și zîmbet de firmă.

— Onorată Instanță, Rosato și Asociații va depune clauza. O voi însoți pe domnișoara DiNunzio direct la biroul funcționarului.

Pe bune? Mary privi către Bennie, cu gura căscată.

— Pariez pe tine oricînd.

Bennie o privi radiind:

— Ești o învingătoare, puștoaico.

— Mulțumesc, spuse Mary și se abținu să o îmbrățișeze, dar numai un pic.

În următoarea clipă, un Justin Saracone învins trecu ca o furtună pe lîngă ea și apoi părăsi sala de judecată, cu avocatul nefericit grăbindu-se după el.

PATRUZECI ȘI NOUĂ

Hotelul The Four Seasons era locul unde avocații din Philadelphia se întîlneau să sărbătorească și Mary, Judy și Bennie ținuseră o mică petrecere acolo împreună cu doamna Nyquist și nepotul ei. Au toastat fiecare în cinstea celorlalți la o masă de marmură cu orhidee de culoarea piersicii la mijloc și un pian pe fundal. Doamna Nyquist a avut parte de cele mai multe toasturi, iar Mary învață că după primele două pahare, șampania Dom Perignon are exact același gust cu șampania Crystal Light.

O oră și ceva mai tîrziu, Bennie și Judy se scuzară ca să se întoarcă la birou, iar nepotul doamnei Nyquist se scuză pentru a merge la toaletă, lăsînd-o pe Mary cu fata ei cowboy favorită. Ridică un pahar pentru doamna Nyquist.

— Helen, din adîncul inimii, îți mulțumesc foarte, foarte mult.

— Cu multă plăcere, draga mea.

Doamna Nyquist zîmbi grațios.

— Ai salvat cazul, ziua, cariera mea și mare parte a orașului.

— Nici măcar.

— De fapt, cred că te iubesc.

— Și eu te plac foarte mult, Mary. Ne-am distrat, uitîndu-ne la Conan.

— Da. Ești cea mai plăcută întîlnire pe care am avut-o de multă vreme.

— Asta nu înseamnă mare lucru, spuse doamna Nyquist și amîndouă rîseră.

Mary ridică un pahar.

— Încă un toast. Fără alte întîlniri oarbe!

— Da, da! aclamă doamna Nyquist, toastînd.

Rîseră din nou și Mary nu reuși să își amintească dacă îi mulțumise doamnei Nyquist și chiar dacă o făcuse, merita să o facă din nou.

— Helen, îți mulțumesc foarte mult că ai depus depoziție astăzi.

Apoi își aminti cît de puțini bani avea doamna Nyquist.

— Și, te rog, lasă-mă pe mine să plătesc pentru zbor și călătorie. Acesta este procedura standard pentru martori și măcar atît pot face și eu.

— Nu, îți mulțumesc. Nici nu vreau să aud. Nu cer banii înapoi pentru nimic, doar n-o să cer pentru asta.

— Te rog, te rog, lasă-mă pe mine să plătesc.

— Nu.

Doamna Nyquist făcu o pauză.

— Oricît de mult te plac, Mary, nu am făcut-o pentru tine. Am făcut-o pentru Amedeo.

— Un motiv în plus.

— Deși, recunosc, m-am gîndit că vei folosi acel contract într-un proces de crimă, nu într-o audiere în legătură cu un patent de invenție.

— Aș fi vrut eu să o fac. Dar Gio a murit cînd m-am întors din Missoula, cred că ai auzit.

— Da.

Amîndouă rămaseră tăcute timp de o clipă și Mary luă o înghițitură de Cola dietetică, ca antidot pentru șampanie. Erau atît de multe întrebări pe care murea să i le pună doamnei Nyquist, dar nu putea să meargă pînă acolo. Își sorbi Cola și ascultă superba muzică de pian. Pianistul continuă cu o piesă din anii '40, despre care Mary știa că n-ar fi trebuit să-i placă, dar totuși îi plăcea. Se simțea înecată de superbul sentiment al victoriei. Pentru Amadeo. Și sentimentul dulce-amărui că totul se terminase și trebuia să îl lase în urmă.

Mary ridică paharul.

— Pentru Amadeo.

— Pentru Amadeo.

Doamna Nyquist zîmbi, își ridică paharul, ciocniră și sorbiră.

— Cred că știi, eu și el eram îndrăgostiți, mărturisi ea, cu voce blîndă.

Mary lăsă cuvintele șoptite să se piardă în aer.

— Gio obișnuia să îl aducă pe Amadeo la birou, iar eu și Amadeo am devenit prieteni. Era timid, dar am încercat să îl învăț cîteva cuvinte în engleză. *Stilou. Creion.* Și într-o zi, mi-a reparat mașina de scris. Se blocaseră tastele *p* și *r*. Întotdeauna acestea două făceau probleme.

Doamna Nyquist zîmbi.

— Cred că din acea zi m-am îndrăgostit de el. Soția lui încă trăia în perioada aceea. Mi-a reparat radioul de pe birou și nici măcar nu era stricat prea tare. L-a desfăcut, l-a curățat și l-a asamblat la loc și după aceea, recepția a fost mai bună.

Tremură, amintindu-și.

— Cred că unor fete le plac trandafirii și altora le plac lucrurile reparate.

— Mie îmi plac amîndouă, zîmbi Mary.

— Apoi, după ce a murit soția lui, Amadeo era mereu atît de trist. Inima mea pur și simplu a alergat la el și prietenia noastră s-a transformat în dragoste.

Doamna Nyquist oftă adînc și ochii ei întredeschiși se întîlniră cu ai lui Mary.

— Nu sînt mîndră de asta. Eram o femeie măritată. Aaron era foarte ocupat cu lagărul și cu cariera lui, dar asta nu este o scuză.

Mary nu spuse nimic, dar nici nu o judecă.

— Aaron știa de sentimentele mele pentru Amadeo, sau cel puțin bănuia. Încă de la început, cînd mă îndrăgostisem de Amadeo, el își dăduse seama. Mai tîrziu am aflat că își pusese unul dintre oameni să stea cu ochii pe Amadeo, în tabără, încă înainte să înceapă aventura noastră.

Mary își aminti notița FBI, de la Arhivele Naționale, care monitoriza întîlnirea lui Giorno cu Amadeo, despre moartea Theresei. Presupusese că Amadeo era monitorizat de guvern, dar nu fusese. Fusese supravegheat din ordinul lui Aaron Nyquist, care nu fusese îngrijorat de trădare de țară, ci de trădarea *soției*.

— Deci am rupt-o, în iulie. Chiar înainte de 4 iulie, pentru că aveam o petrecere acasă. Nu mai puteam

continua să-l înșel pe Aaron în felul ăsta. Îi făcusem un jurămînt, și vroiam să-mi țin cuvîntul. Să îndrept lucrurile între noi.

Doamna Nyquist înghiți din nou în sec, așa cum făcuse la tribunal.

— Apoi am auzit că Amadeo s-a sinucis, și din prostie, am crezut că are legătură cu despărțirea noastră. Nu mi-a trecut prin cap că ar fi fost omorît. Am uitat complet de contract pînă ai apărut tu în Butte.

— Înseamnă că a fost cu noroc.

— Sau că așa a fost să fie. Încă mai crezi că lucrurile nu se întîmplă cu un scop, Mary?

— Poate că se întîmplă, fu de acord Mary. Sînt atît de bine dispusă, că nu pot contrazice pe nimeni azi. Mai ales pe tine, Helen.

Observă că nepotul doamnei Nyquist revenise în salon și se oprise la barul de marmură pentru a vorbi cu barmanița, o roșcată drăguță.

Doamna Nyquist zîmbi dulce.

— Îți spun toate acestea, despre mine și Amadeo, pentru că am impresia că îl înțelegi. Îl simți, într-un fel. A fost un om minunat.

Se aplecă.

— Cred cu sinceritate că a fost singura mea dragoste adevărată și că m-a iubit și el în același fel. Ce făcea pentru mine nu era niciodată suficient, îmi acorda atîta atenție. Purta cu el pînă și o șuviță din părul meu. Imaginează-ți!

Mary ar fi vrut să spună ceva dar își simți gîtul uscat. Se aplecă către ea, deschise mapa de proces, scoase un plic și i-l oferi peste masă.

— Ce? întreba doamna Nyquist nedumerită.

Deschise plicul și oftă. Scoase dinăuntru șuvița de păr, așezînd-o în palmă și ridică privirea, cu ochii strălucindu-i.

— Asta este! Este a mea! De unde o ai?

— Era în portofelul lui Amadeo. Am avut-o în sertarul din birou, împreună cu lucrurile mele personale, pentru că i-am arătat-o lui Judy și nu am mai pus-o

înapoi în dosarul cazului. A păstrat-o cu el tot timpul, Helen.

— O, Doamne!

Doamna Nyquist clipi ca să-și alunge lacrimile din ochi și puse cu grijă șuvița înapoi în plic, iar Mary simți iubirea pe care i-o purta lui Amadeo. Pentru că era iubirea pe care i-o purtase și ea lui Mike.

— Pentru divina dragoste adevărată.

Mary își ridică paharul. Într-o zi va iubi din nou în felul acela, o știa pur și simplu.

E posibil chiar să servească o citație unui anume profesor de inginerie.

— Pentru iubire.

Doamna Nyquist ridică paharul, adunîndu-se.

— Și pentru tine, Mary. Ești cu adevărat o mică avocată.

— Mulțumesc.

Mary sorbi din Cola ei dietetică, privindu-i pe nepotul doamnei Nyquist și pe barmaniță, cu capetele aplecate peste bar. Sertarul de plastic al casei de marcat era larg deschis și amîndoi se uitau înăuntru.

Mary clipi. Privirea ei trecu de la casa de marcat la nepot. Will Nyquist. Avea părul întunecat, ochii și mai întunecați. Știa acei ochi. Îi văzuse la George Clooney. *O, Dumnezeule.* Mary se întoarse către doamna Nyquist, al cărei cap încărunțit se întoarse către ea și cele două femei se priviră una pe cealaltă peste masă timp de o clipă.

— Da, este adevărat, spuse doamna Nyquist, răspunzînd la o întrebare care nu fusese pusă.

— Will este nepotul lui Amadeo?

Lui Mary îi veni să țipe, dar doamna Nyquist o liniști rapid cu o mișcare a mîinii.

— Aaron știa, nu puteam să-l înșel, nu mai mult decît o făcusem deja. Totuși, l-a crescut pe fiul lui Amadeo ca și cum ar fi fost al lui. Era un om cu inimă mare și suflet generos.

Doamna Nyquist își trase nasul.

— Dar nu i-am spus niciodată tatălui lui Will. Și nici Will nu știe. De asta nu l-am adus astăzi la proces, în caz că ieșea totul la iveală. Îmi era frică că vei întreba despre mine și Amadeo, dar nu ai făcut-o. Îți mulțumesc pentru asta.

— Nu a fost nevoie, pentru că ai spus povestea atît de bine.

Atenția lui Mary reveni la Will, privindu-l. Semăna atît de mult cu imaginea pe care și-o făcuse despre Amadeo, acum că îl putea vedea neacoperit de vaselină. Și repara lucruri — camioane vechi și evident, case de marcat. Will pesemne moștenise talentul în mecanică al bunicului său și alura lui de star de cinema. Mary se întoarse către doamna Nyquist.

— Îi vei spune?

— Așa cred. Probabil că da.

— Cred că este o idee bună, spuse Mary blînd, apoi se gîndi la ceva. Helen, știi ceva? Dacă Amadeo are un moștenitor în viață, care este Will, acesta este îndreptățit să moștenească bunurile lui Amadeo. Vorbesc despre banii care au provenit din patentul original al trapei.

Mary se aplecă înainte pe scaunul roz comod, în formă de scoică.

— Înțelegi? Banii primiți de Justin Saracone de-a lungul acestor ani îi vor aparține lui Will.

— Poftim? întrebă doamna Nyquist nedumerită și Mary simți un val de entuziasm.

— Helen, pînă astăzi, proprietățile lui Amadeo nu aveau valoare. Ai crezut că te întorci aici pentru un proces de crimă, dar audierea era despre cine primește roadele invenției lui Amadeo.

Mary îi atinse brațul. Nu se putu abține, trebuia să atingă ceva.

— Datorită ție, răspunsul este Will.

— Dumnezeule mare! clipi doamna Nyquist. Este suficient ca să plătesc pentru facultate?

— Este suficient ca să cumperi universitatea.

Mary izbucni în rîs și doamna Nyquist își duse mîna la gură, șocată.

— Oh, Doamne!

Mary radia, simțindu-se bine pînă în adîncul sufletului. Și apoi, deși nu își putea da seama dacă era din cauza șampaniei, a muzicii de pian sau a adevărului, ar fi putut să jure că a auzit o voce șoptind.

Si.

CINCIZECI

— Mamă, acum ce urmează? întrebă Mary, din spatele uriașei oale smălțuite de făcut sos de roșii.

Picături de transpirație i se scurgeau pe frunte. Aburul îi topea lentilele de contact. Radioul Panasonic de pe bufet cînta o *Sunday with Sinatra*, pomelnicele pentru slujbă se încrețeau în spatele întrerupătorului și Penny fugea printre picioarele tuturor, urmărind o minge de tenis pe care nimeni nu avusese timp să o arunce. Mary amestecă în sosul de roșii și o aripă de pui, o chifteluță și o bucată de lemnișor plutiră în derivă.

— Usturoiul sau busuiocul?

— Usturoi, Maria! strigă mama ei din scaunul ei de la masa din bucătărie, unde se cuibărise ca un puișor de pasăre, în faldurile roz de dantelușă ale halatului ei de baie. Tatăl lui Mary stătea lîngă ea, în maioul său de duminică și în bermude. Nu încercau să ajute, pentru că Mary amenințase cu litigiul și acum aveau de livrat sucul. Nu numai că obținuse sechestrul preliminar, dar Justin Saracone fusese acuzat de complicitate în cazul morții lui Frank Cavuto, cînd Chico a depus depoziție pentru procuratură. Și între timp, Mary devenise asociat de bază la Rosato și Asociații, cu noi cazuri venind în fiecare zi, din trei direcții diferite. *Astăzi South Philly, mîine lumea.*

— Busuiocul devine prea amar dacă îl pui prea devreme, spuse tatăl ei și lîngă Mary, Judy amesteca spaghetele într-o altă oală mare, smălțuită.

— Nu te-au învățat nimic la Drept, copilă? Faci de rușine profesia!

— Știi că mă vrei, spuse Mary, zîmbind.

Apucă o ceașcă ciobită din porțelan chinezesc și aruncă înăuntru usturoiul tăiat și apoi îl amestecă. Nu ținea minte cînd fusese atît de fericită. Operația mamei fusese un succes total și era scăpată de cancer. Keisha își revenise la rîndul ei și se logodise cu Bill. Și Premenstruaî Tom se dovedise a fi inofensiv, dar totuși la

fel de enervant, așa că Mary îi dăduse numărul de telefon mobil a unui oarecare reporter cu ochi negri de la *Philly News*.

— Gata aici! țipă Judy. Dăm drumul la spaghetti!

— Acum dăm drumul la busuioc!

Mary presără bucățile de un verde vesel.

— Mare, lasă doar un minut busuiocul, spuse tatăl ei și mama ei dădu din cap ca aprobare, binecuvîntînd întreaga operațiune.

— Okay, decolare!

Mary și Judy se mișcară ca o echipă. Judy turnă spaghetele opărite în strecurătoare, și Mary scurse sosul de carne pe farfuriile goale, aranjîndu-le misterios pentru primirea unei cantități cît mai mari de spaghetti. Era un dans de bucătărie primitiv, dar masa fu gata imediat cu patru farfurii de spaghetti proaspete și sos de carne de casă, așezate în fața a trei oameni flămînzi, părinții lui Mary și Judy.

Mary a fost cea care s-a așezat ultima pentru că, pentru prima dată, era cea care manevra lingura de lemn. Așteptă o clipă, savurînd priveliștea celor trei oameni pe care îi iubea atît de mult, fericiți, uniți și gata să fie bine hrăniți. Înălță către cer o rugăciune tăcută de mulțumire, pentru că în momentul cînd a avut cea mai mare nevoie de ei, toți sfinții i-au fost alături.

Chiar și Sfîntul Valentin.

NOTELE ȘI MULȚUMIRILE AUTOAREI

„De unde îți vin ideile?" Este cea mai comună întrebare pe care oamenii o pun autorilor și răspunsul meu pentru *Zîmbet ucigaș* este simplu: ideea pentru acest roman a venit din istorie — nu numai istoria țării mele, dar și a familiei.

Bunicii mei din partea tatălui, Giuseppe și Mary Scottoline, au fost obligați să se înregistreze ca „străini dușmani" în 27 februarie 1942, deși au trăit în Philadelphia timp de treizeci de ani și nu au încălcat nici o lege. Bunicul meu a fost muncitor, iar bunica mea casnică; el era analfabet atît în italiană, cît și în engleză, deși ea fusese profesoară în Italia și știa foarte bine limba italiană. Au crescut patru copii: trei fete și un băiat — tatăl meu, Frank. Ironia sorții este că, în timp ce Giuseppe și Mary erau înregistrați ca dușmani ai țării, fiul lor, Frank — tatăl meu — era înrolat în Forțele Aeriene ale Statelor Unite. Am aflat povestea lor recent, cînd tatăl meu mi-a dat buletinele lor de străini, cu puțin înainte de a muri. (Adaug o copie a certificatelor de înregistrare.) Oricum, îi sînt datoare tatălui meu, și bunicilor mei, pentru acest roman și bineînțeles, pentru multe altele. Ca fundal istoric, la izbucnirea celui de-al doilea Razboi Mondial, președintele Roosevelt a transformat în legi o serie de decrete prezidențiale, care îi identificau pe italienii născuți în Statele Unite ca „străini dușmani". Decretele prezidențiale au obligat italo-americanii să se înregistreze ca străini dusmani, peste 600.000 au făcut-o. Decretele, deasemenea, autorizau FBI-ul să-i închidă în lagăre speciale. Ca rezultat, mai mult de 10.000 de italo-americani au fost evacuați din casele lor și din birouri și trimiși în lagăre pe tot teritoriul țării.

Cele mai mari lagăre pentru italo-americani erau Fort George Meade din Maryland, Camp McAlester din Oklahoma, Fort Sam Houston din Texas și Camp Forrest din Tennessee. Italo-americanii au fost de asemenea trimiși în Fort Missoula, Montana, sau în oricare

alta din cele 45 de lagăre folosite de Serviciul de Imigrare și Naturalizare și de Biroul general al lui poliției militare.

Unii dintre italienii închiși erau vizitatori în Statele Unite, cum erau chelnerii care lucrau la Tîrgul Mondial din New York sau marinari pe vase de croazieră, dar mulți dintre ei erau italo-americanii care locuiau în Statele Unite de decenii, fără să încalce vreo lege sau fără să ofere guvernului motive reale pentru a-i numi dușmani. Unii erau jurnaliști la ziarele italiene, bancheri sau aveau alte profesii. Mulți dintre ei aveau copii mari, servind în armata Statelor Unite, luptînd împotriva națiunilor din Axă, incluzînd și Italia lui Mussolini.

Italo-americanii de pe Coasta de Vest au fost foarte afectați, pentru că Locotenent-Generalul John DeWitt de la Comandamentul Apărării de Vest, era foarte preocupat de aplicarea decretelor prezidențiale. În plus, guvernul credea ca țărmurile Statelor Unite erau cele mai vulnerabile față de dușman. Italo-americanii au fost înregistrați în masă ca străini dușmani și un număr de 52.000 de italo-americani de pe Coasta de Vest au avut călătoriile zilnice restricționate în „zonele de excludere" și au fost subiectul regulamentelor de stingere. Spre exemplu, tatăl marelui jucător de baseball Joe DiMaggio nu avea voie să viziteze restaurantul fiului său de pe Fisherman Wharf pentru că se afla în zonele de excludere. Pescarii și marinarii erau în mod special acuzați din acest motiv. Multora nu li se mai permitea să lucreze ca pescari și în multe cazuri, bărcile le-au fost confiscate.

Italo-americanii rezidenți pe Coasta de Est s-au înregistrat în masă ca străini dușmani. Nu li se permitea să călătorească fără certificatul de înregistrare și constituiau subiectul inspecțiilor la cerere. Multora li s-au percheziționat casele în căutare de lanterne și radiouri și aceste proprietăți au fost confiscate în ideea că ar fi putut servi ca mijloace de semnalizare pentru submarinele și navele de război dușmane de pe Coasta de Est. Ca și pe Coasta de Vest, industria de pescuit

din orașele-port de pe Coasta de Est, cum ar fi Philadelphia, Boston, și Gloucester a fost afectată. Pescarilor nu le era permis să pescuiască, chiar dacă numai așa își puteau întreține familiile; numai în Boston, 200 de pescari au fost ținuți pe mal.

Statutul de străin dușman a fost într-un sfîrșit ridicat, dar suspiciunea, resentimentele și pierderile bănești au continuat să existe. Pînă acum, nu au fost cerute sau plătite despăgubiri italo-americanilor închiși și nu s-a făcut nici o rambursare pentru vreuna dintre proprietățile confiscate. În 1999, ca rezultat al lobby-ului comunității italo-americane, Congresul Statelor Unite și-a recunoscut vina în ce privește tratamentul italo-americanilor în timpul Celui De-al Doilea Război Mondial, care a rezultat din Rezoluția Curții 2442, recunoscînd că Statele Unite au violat drepturile civile ale italo-americanilor în timpul Celui De-al Doilea Război Mondial. Petiția a fost aprobată de Camera Reprezentanților în 1999, de Senat în 2000 și semnată de președintele Clinton, în același an.

Acest capitol din istoria americană reprezintă o confluență agitată a războiului, legii și familiei. Nu a fost pentru prima oară cînd libertățile civile au fost îngrădite în timpul conflictelor armate și nu va fi nici ultima. Nu aveți nevoie de mine ca să vă spun că istoria se repetă. Mai recent, teroriștii care au provocat atacul de pe 11 septembrie, precum și războiul din Iraq, au ridicat un număr de probleme legale, cu privire la suspendarea libertăților civile în perioadă de război. În această vară*, Curtea Supremă va răspunde la întrebările privind drepturile „străinilor dușmani" și a „combatanților inamici", precum și dreptul de a se judeca în tribunalele din Statele Unite, pentru detenție ilegală în lagăre. Cîtă vreme există un conflict armat — exterior sau interior — aceste motive legale, politice și emoționale vor apărea și vor trasa contururile justiției.

* 2004 — nota editurii.

Propria mea cunoștință de cauză în legătură cu contextul istoric pentru acest roman au fost mărită puternic de lucrările Fundației Naționale Italo-Americane și ei primesc primele și cele mai adinci mulțumiri. Pentru aceia care doresc să afle mai multe despre lagăre, vă rog să faceți referire la următoarele materiale : *Lawrence DiStasi, Una Storia Segreta: The Secret History of the Italian American Evacuation and Internment During World War II* (2001); *Stephen Fox, Uncivil Liberties: Italian Americans Under Siege During World War II* (2000); *Chief Justice William H. Rehnquist, All the Laws but One: Civil Liberties in Wartime* (1998); *Carol Van Walkenburg, An Alien Place: The Fort Missoula, Montana, Detention Camp, 1941-1944* (1995); *Gary Glynn, Montana's Home Front During World War II* (1994); *Umberto Benedetti, Italian Boys at Fort Missoula, Montana, 1941-1943* (1991); *și Bella Vista: An Unseen View of WWII*, un program de televiziune produs de Kathy Willows și de Montanans pentru Quality Television.

În această privință, mulțumiri speciale lui Umberto Benedetti, un fost deținut de la Fort Missoula, ale căror multe cărți au aruncat o lumină nouă asupra subiectului, ca și lui Alfredo Cipolato, un alt deținut din Fort, care ne-a educat pe toți. Aș vrea să adaug că, în timp ce căutam morminte ale internaților italieni care au murit la Fort Missoula, căutare care a început la Arhivele Naționale și s-a terminat la Cimitirul Catolic descris aici, am descoperit un secret : anume că plăcuțele memoriale ale celor trei italieni care au murit la Fort Missoula nu au fost plătite de către guvernul Statelor Unite, ci de către domnul Benedetti și domnul Cipolato personal. Acestor doi bărbați nu le-a fost niciodată recunoscut actul anonim de generozitate și bunăvoință și nici nu li s-a mulțumit. Ar fi trebuit să li se mulțumească. *Grazie mille.*

Mulțumiri personalului de la Arhivele Naționale din College Park, Maryland, care m-au ajutat să găsesc dosarele originale ale internilor din Fort Missoula și o

îmbrățișare lungă uimitoarei mele asistente, Laura Leonard, care a fost lîngă mine de-a lungul drumului, ca de obicei. Mulțumesc mult directorului muzeului din Fort Misoula, Robert M. Brown și soției sale, Claudia și membrilor personalului, Donna McClure, Jocelyn, și în special, arhivistului și gentlemanului Dale Johnson și soției lui, fermecătoarea Coby, bibliotecară și mare doamnă. La mulți ani, Coby!

Îi mulțumesc lui Jim Edgar și personalului său minunat de la biroul de Statistici de Bază din Montana și deasemenea găștii de la Fact & Fiction Bookstore și magazinului The Books Exchange pentru cărțile extraordinare despre istoria Missoulei și a Montanei. Mulțumiri legendarului Tattered Cover din Denver pentru cărțile mele cu femei cowboy, *Cowgirls, Women of the American West*, de Teresa Jordan, University of Nebraska Press (1992), și *Cowgirls*, Candace Savage, Ten Speed Press (1996).

Mulțumiri departamentului de arhivă din City Hall, Philadelphia, în special arhivistului Ward Childs și lui Jarrance Nesbitt, Supraveghetor Titular al Registraturii, departamentul de arhivă, care au fost atît de amabili. Mulțumiri familiei Otts de la Clews Boats din Frazer, Lisa Baute, M.D., de la Penn Medicine, și lui Paul Davis. Mulțumiri pentru toate lucrurile cu specific italian lui Sebastian Pistritto de la www.gustobene.com.

Multe mulțumiri lui Theodore Nacarella, Esq., pentru sfaturile legale excelente, inteligența atotștiutoare și încurajările utile; dacă aș spune mai multe despre partea vitală la care m-a ajutat, ați ghici că este vorba despre întorsăturile de situație din intrigă. Mulțumesc celorlalți avocați geniali ai mei, dragul meu prieten Jerome Hoffman, Esq., și acum și uimitorului său fiu David Hoffman, Esq. Pentru asistența de procedură, îi mulțumesc profesorului Judy Brown, Esq., și Lisei Gleicher, Esq. Mulțumiri lui Glenn Gilman, Esq., și detectivului-pe-viață Art Mee, experții mei pentru tot ce e minunat și folositor.

Mulțumiri tuturor acelor oameni generoși care au donat unei cauze nobile în schimbul apariției numelor lor în roman, Bern Gibboni (American Red Cross), Marti Funnell (American Diabetes Association), Lisa Gemmill (Free Library of Philadelphia), Lorraine Pecora (Free Library of Philadelphia), Stephen Nicastro (Friends' Select School), Gail Lasko (PAL), și lui Ernest și Leslie Eadeh (Casa de Ajutor Social pentru femei și copii abuzați, Pennsylvania).

Pe partea de scriere, o mare și recunoscătoare îmbrățișare pentru cel mai bun editor din New York, Carolyn Marino, cu care am lucrat de-a lungul a unsprezece cărți. Sînt binecuvîntată prin ea și prin toți cei de la Harper Collins: celebra Jane Friedman, Cathy Hemming, Susan Weinberg, Michael Morrison, Carl Lennertz, Patti Kelly, Christine Boyd, Rockelle Henderson, Carrie Kania, Libby Jordan, Roberto De Vicq de Cumptich, Bob Spizer, și Jennifer Civiletto. Le sînt deasemenea datoare lui Carie Freimuth și Tarei Brown. Vă iubesc pe toți. Cele mai adînci mulțumiri și dragoste tuturor celor de la Aaron Priest Agency, în special agentului meu excepțional, Molly Friedrich, și uimitorului Paul Cirone, pentru îmbunătățirile făcute acestui manuscris și pentru sfaturile în toate cele.

Le mulțumesc tuturor distribuitorilor de carte care m-au sprijinit întotdeauna, pe mine și cărțile mele și prietenului meu Joe Drabyak de la Chester County Books & Music, care mi-a oferit multe cărți minunate și chiar a făcut comentarii pe primele variante ale manuscrisului.

Dragoste pentru familia mea, pentru sprijinul lor constant și pentru iubire.

Și unui anume bărbat, care mi-a învățat inima să vorbească.

tipografia

TIPOGRAFIA SEDCOM LIBRIS
IAȘI, ROMANIA

libris

Lisa Scottoline (1955) - celebru autor american de romane polițiste. Cărțile ei au fost traduse în 25 de limbi străine. Renunță la avocatură pentru scris. Din 1981 publică 13 cărți, printre care *Moment of Truth* (2000) care ajunge pe locul 5 în New York Times Bestsellers.

Vin acolo și te împușc.

Înainte să moară, tatăl meu mi-a dezvăluit secretul familiei: în cel de-al doilea război mondial, bunicii mei au fost considerați dușmani. Nu încălcaseră nici o lege, dar erau născuți în Italia și trebuiau să se declare dușmani ai țării, conform ordinelor președintelui, emise inițial pentru înregistrarea cetățenilor de origine japoneză. Am preluat și detaliat această poveste în *Zimbet ucigaș*, un thriller alert despre crime, familie și dreptate, în mijlocul cărora se află Mary DiNunzio.

Intriga? În timp ce lucrează peste program, Mary primește un telefon înspăimântător, apoi zărește o umbră pe sub ușa biroului. Când un avocat este omorît, începe să creadă că sinuciderea unui american de origine italiană, cazul la care lucra, s-ar putea să fie mai mult decît o poveste de spus înainte de culcare.

Acesta este *Zimbet ucigaș*. Efectul scontat?

Multă informație, pielea de găină și hohote de rîs. Mai ales, să ajungeți să n-o puteți lăsa din mînă.

Zimbet ucigaș e cartea pentru care m-am născut.

Lisa Scottoline

www.tritonic.ro
www.crimescene.ro

TRITONIC